„Csábítás és erotika a Kelet kapujában”

BORSA BROWN

Az Arab fia

álomgyár

BORSA BROWN

Az Arab fia

© Borsa Brown, 2017
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!

A szerzőtől az Álomgyár Kiadó gondozásában megjelent:
A maffia ágyában, 2013
A maffia ölelésében, 2014
A maffia szívében, 2015
Az Arab, 2015
Az Arab szeretője, 2016
Az Arab lánya 1., 2016
Az Arab lánya 2., 2017

Borítóterv: Faniszló Ádám
Szerkesztette: Kalocsai Judit
Korrektúra: Hoppe Adrienn
Tördelés: NovaBook

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2017
Felelős kiadó: Nagypál Viktor

Elérhetőségeink:
+36 30 487 3552
admin@alomgyar.hu
www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar

ISBN 978-615-5692-37-6

„A mohóság és a kéjvágy, a gyűlölet és a furfang, az okosság és az erőszak, a jóindulat és a melegség. Mind része a fantasztikus egyvelegnek, melytől az arab jellem oly kibogozhatatlannak tűnik a kívülálló szemében.”

(Leon Uris)

* * *

„A sors nem az emberben lakozik,
hanem az ember körül.”

(Albert Camus)

1. fejezet

Nasser a szemembe néz, majd helyezkedni kezd, végigdörzsöli a karjait. Röhögve kérdezem tőle:

– Mi van? Fázol?

– Nem tudom, miért jelenti ebben a bárban a légkondicionáló egyben a fagyasztót is.

Mondjuk, igaza van. Egy vízipipabárban ülünk, vagy fél órája beszélgetünk. Szeretjük ezt a helyet, mert közel van a királyi negyedhez, de nem járnak ide hercegek, inkább csak hétköznapi emberek. Itt jobban el tudunk lazulni, és nem botlunk folyton rokonba. A hatalmas üvegablak mellett ülünk, mert itt mindig olyan erős a légkondicionáló, hogy az embernek tényleg jólesik a betűző nap melege. Noha a nap már nyugodni készül, azért még jócskán van ereje.

– Feszült vagy a holnapi nap miatt? – kérdezi Nasser, amire csak felhúzom a vállam.

– Elég sok minden történt ma. Egész nap ott kellett lennem, annál a díszítésnél. Nem mintha lenne hozzá valami közöm, de apám közölte, hogy ott a helyem. Azért jó volt látni, miként szólalkozik össze olykor Billallal.

– Anna már izgul?

Erre átszellemülten elmosolyodom. Ha az igazat mondanám, akkor húgomat egy aggodalmaskodó kislánynak kéne leírnom. Holnap lesz az esküvője, otthon kész bolondokháza van. Jelenleg nem is bánom, hogy elköltöztem.

– Már vele is beszéltem ma. Részletesen be kellett számolnom neki

arról, hogy milyen a helyszín. Nem is értem, mit várt. Három mondatban elmondtam neki.

Nasser bólogat, ebben eléggé egyformák vagyunk. Mindig röviden és lényegre törően beszélünk meg dolgokat.

– Akkor azért akartál te idejönni. Én meg azon gondolkodtam, hogy nincs neked jobb dolgod.

– Eleget tettem az ügy érdekében.

Kacsintok, ő is elneveti magát. Nasser mindenről tud, a bizalmasom. Tudja, hogy nagyon nehezen viselem ezt az egészet. Bevallom, ő segített sokszor dűlőre jutnom, amikor kétségek gyötörtek. Apának nem beszélhettem a dolgokról, de Nasser meggyőzött róla, hogy testvéremet támogatnom kell Billallal kapcsolatban. Végül a leveleket is csak ezért adtam át neki.

Kinézek az ablakon, elnevetem magam ismét, mert egy ember a motorjával szerencsétlenkedik. Próbálja berúgni, miközben a homlokáról törli az izzadságot. Nasser is odanéz.

– Betoljuk neki?

Erre még jobban nevetünk, mert éppen elmegy mellette két suhanc, akik kérdeznek tőle valamit. Valószínűleg ugyanazt, amit mi is.

A szemem hirtelen egy közelebbi pontra fókuszál, közvetlenül az ablak előtt megy el egy férfi egy nővel. Nem is megy, hanem suhan. Ahogy libben az abayája, még szinte a susogó hangot is hallom. Perifférikusan látom, hogy Nasser feje ugyanúgy fordul utánuk, mint az enyém, mindkettőnk szeme mindjárt kiesik a helyéről. Eltűnnek a szemünk elől, én visszafordulva Nassernek szegezem a kérdést.

– Láttad?

Nem válaszol, felpattan, én meg ugyanezt teszem. Mint a gyerekek, a kijárathoz igyekszünk, már kint is vagyunk.

A mai napig ritka Rijádban a csak kendőt vagy hidzsábot viselő nő, ezért van is okunk megnézni. A férfi idősebb, valószínűleg a lány apja vagy férfi rokona, de nem tudok ezzel foglalkozni. Már így is szerencsénk van, hogy nem látta, milyen pofátlanul bámultuk bentről a nőt, aki rá van bízva. Elindulunk ugyanabba az irányba, amerre ők mennek. Pár méterrel járnak előttünk, a hátukat nézve is izgalom jár át. Még annak csak a gondolata is csuda jó, hogy ha véletlenül ez a nő hátrafordul, látni fogom az egész arcát.

Másként viselkedik, mint a rijádi nők. Nézelődik, bőszen magyaráz a férfinak, aki hallgatja is őt szorgalmasan. Néha hallom a hangját, ettől hevesebben ver a szívem, mert annyira bájosnak tűnik.

Bájosnak.

Ezt a szót még a húgomra, Azizára sem mondom soha.

Egy árva szót sem szólunk, úgy megyünk utánuk, mintha madzagon húznának minket. Elérnek a sarokhoz, a férfi gyorsan körbenéz, hogy át tudnak-e menni az úttesten. Ő hátrafordul. A fejem magától húzódik hátra, mintha valami tilosat látnék. Valami befogadhatatlant.

Azt hiszem, igaz az a megállapítás, hogy ha kevés adatik meg, azt az ember jobban értékeli. Ha mindenét látnám, talán fel sem tűnne, milyen kis pisze orra van. Oldalról a szája vonala előreugrik, ebből sejtem, hogy szép vastag ajkai vannak. Még a hosszú szempillái is feltűnőek.

– Azt hiszem, Nasser, új kategóriát hozok létre – nyögöm ki. Ő csak bólogat, én meg ki is mondom. – Az „el kéne felejteni” kategóriát.

Nasser nagyon is ért engem. A nőket általában több csoportra osztom. Van a „ne már” kategória, akiket egyszerűen nem tudok megkívánni. Egyébként ezeket a kategóriákat Nasserral hoztuk létre, és nem titok, nála nem létezik a „ne már” kategória. Nincs az a nő, akit ő ne dugna meg.

Aztán vannak az „okék”. Ez csak simán azt jelenti, hogy egye fene. Egyet megér. Nálam ez is elég ritkán van meg, mert azt még nem mondtam,

hogy én akkora barom vagyok, hogy a kategóriák között simán átjárást biztosítok. Eltervezem, hogy egyszer lefekszem a lánnyal, aztán azt veszem észre, hogy rendszeresen járok hozzá.

Van az „ez kell!” Nem ám akárhogyan, hanem felkiáltójellel. Na ezeket tuti megdugom. Mindenáron. Nincs semmi, ami megállíthat. Mondom ezt úgy, hogy ez az „ez kell!” érzés elég ritkán kap el. Nem vagyok nagy nőfaló, és arra is rájöttem már, hogy Leila pontosan ebbe a csoportba tartozik.

És most már lesz az „el kéne felejteni” kategória is. A vicces meg az, hogy ebbe a csoportba jelenleg csak egyetlen nő tartozik. Ez itt. Hát igen. Hurrá, van egy új csoport. Sejtem, hogy bajban leszek, ha így lesem tovább.

Hátrébb fordul, Nasserrel azonnal lecövekelünk, mint akik nem is őket követik. Zavarban vagyok, de Nasserből kitör a röhögés. A lány először felvonja vastag, fekete szemöldökét, aztán rám néz, és halványan elmosolyodik. Különös ez a mosoly, nem tudom hova tenni. Mintha beszélne hozzám. Az egész fogsora kivillan, az arcán kis gödröcske mélyül el, olyan megcsipkodni való. Megigazítja a hidzsábot, a kendőt a nyakánál szorosra fonja, azért rimánkodom, nehogy az arca elé emelje. Nem teszi.

Nasser elkomolyodva kérdezi:

– Ki a tököm ez?

A hét kérdése.

Fogalmazhatok úgy, hogy én is ugyanerre gondolok. Itt nőttem fel Rijádban, minden megközelíthető lányt ismerek, de ezt még sosem láttam.

A lány visszafordul, és a férfival együtt átmegy a széles úttesten, mi meg maradunk, és csak nézünk utánuk.

Nasser rám néz, de mielőtt bármit is mondana, beelőzöm.

– Őt nekem szánta Allah!

Még mutogatok is, mintha fenyegetésnek szánnám. Azt várom, hogy

unokatestvérem vitatkozni kezd, de csak röhögve az épület falának támasztja a hátát. Biztos jól szórakozik.

Aztán kábé úgy, ahogy én, felemeli az ujját. Próbál komolyan beszélni, de nem tudja visszatartani a nevetést.

– Ott van neked Leila!

Áldásos a helyzetem az unokatestvéremmel. Mindent tud Leilával kapcsolatban, de nem támadott nekem sosem. Nem úgy, mint Emír, az apja. Igaz, Nasser is feltette a kérdést, hogy mik a szándékaim, de mivel azt feleltem, amit hallani akart, el is engedte a témát. Párszor elgondoltam, hogy mi lett volna, ha Anna kerül ilyen helyzetbe, de jobbnak láttam ezen nem elmélkedni.

– A kettő nem zárja ki egymást – reagálok őszintén.

Szerencsénkre bemennek az úttest másik oldalán lévő hatalmas húsáruházba, ahol már két alkalmazott várja őket. Látom, hogy a férfi mutogat még valamit, mintha számonkérne, biztos vagyok benne, hogy nem vásárlók. Egy ideig még álldogálunk, majd elindulunk vissza a bár elé, ahol a kocsi áll.

– Most mi lesz?

– Hát az tuti, hogy kiderítem, ki a franc ez! Hol volt eddig?

Nasser még mindig nevet.

– Bezárva.

– Bezárva? Még nikáb sem volt rajta. Ezt hosszú pórázon tartják, Nasser. A fickó biztos az apja volt.

– Nem aggódik túlzottan a lányáért.

Végre elmosolyodom, már a kocsinál vagyunk. Miközben beülünk, mondom:

– Ez az én szerencsém. Ne is aggódjon a lányáért. Jó kezekben lesz.

* * *

Egész ügyes vagyok, pár óra alatt sok mindent kiderítek. Megtudom, hogy a húsáruház egy bizonyos Quasim al- Rashmáé. Körülbelül egy éve jött ide Dzsiddából a családjával. Valami marhakereskedő, aki itt is üzleteket nyitott. Családjáról csak annyit tudok, hogy van egy húszéves lánya és egy tizenhét éves fia. Ebből azt szűröm le, hogy a lány, akit láttam, a lánya. Az, hogy húszéves, nem riaszt el, nálunk a kor sosem számít. Nálam meg most pláne nem.

Egyébként ilyen dolgokat cseppet sem bonyolult kideríteni. Mindenki tudja, hogy melyik üzletnek ki a tulajdonosa. Még azt is, hogy ki az apja, nagyapja, felmenői, utódai. Mindössze Hadit kellett felhívnom, mert tisztában voltam vele, hogy az ilyesmiket tőle kell kérdeznem. Ő sokszor viszi a szolgálólányokat vásárolni, és gyanítom, ez a húsáruház is rendszeresen látogatott hely, mert ki volt rá téve egy tábla, hogy a királyi család beszállítója. Amolyan reklámféle. A pillanat hevében nem is fogtam, mert az esetek többségében a húst nagy tételben szerezzük be, közvetlenül külföldről.

Mindenesetre már nem csodálkozom azon, hogy így jár-kel az utcán, hiszen aki Dzsiddában él, az sokkal szabadabb. Ezt a lányt még csak meg sem büntethetik azért, amiért nem takarja az arcát, hiszen férfi családtagja adja hozzá az engedélyét. Persze így sem szabad mindent, de újabban a rendőrség meglepő módon békén hagyja a bevándorlókat. Ez a lány nem az, de valószínűleg nem érte még atrocitás. Ha egyszer éri, akkor a nikábot még otthon sem fogja levenni, mert az felejthetetlen lesz.

Izgalmas ez nekem. A szülei minden bizonnyal nagyon modernek. Mondjuk, ezen meg sem lepődöm, mert ez egész Dzsiddára jellemző. Az egyik leglazább város Szaúd-Arábiában. Ott aztán mindennel találkozhat az

ember. A Vörös-tenger partján fekszik, és Rijád után a legnépesebb város. Bár a turizmus nem jellemző Szaúd-Arábiára, de ha meg kell említeni egy várost, ahol esetleg össze lehet akadni turistákkal, akkor az Dzsidda. Megvannak Rijád és Dzsidda között az alapkülönbségek. Míg Rijád leginkább a szigorú szabályokat betartva éli mindennapjait, addig Dzsidda kissé nyit a világ egyéb területei felé. Ennek az az oka, hogy ott az ipar és a kereskedelem a fő támaszték, nem pedig az olaj.

Emlékszem, egyszer utaztam apámmal Dzsiddába, meg is jegyezte, hogy ide aztán nem fogunk sokat járni. Apám irtózik mindentől, aminek köze van a kereskedelemhez. Ragaszkodik az olajhoz és a befektetésekhez, ennél több irányba nem nyit. Arra azért kíváncsi leszek, hogy mit szól majd ahhoz, ha megtudja, hogy én mi felé fogok nyitni, ugyanis annak sem az olajhoz, sem a befektetésekhez nincs köze. Inkább a szolgáltatásokhoz.

Egyvalamit azért irigylek a Dzsiddában lakóktól: a kedvező elhelyezkedésnek köszönhetően csodálatos az a vidék. Rijád pokoli tud lenni, főleg, ha lecsap a homok.

Mivel még nincs késő, és kissé unatkozom, a gépem elé ülök. A családnevet már ismerem, ezért keresgélni kezdek oldalakon. Reménytelen helyzetnek tűnik, de végül találok egy fiút, aki Dzsiddában él ezzel a családnévvel.

Azt gyanítom, hogy elfelejtette átírni a várost. Írok neki egy levelet.

„Béke veled, Dabir al-Rashma!

Bocsásd meg az esti zavarásomat. Nem ismerjük egymást, ne vedd szemtelenségnek a kérdésemet. A te apádé az a nagy húsáruház az Olaya úton? Úgy tudom, Dzsiddából érkeztetek, és a családom tőletek szerzi be a marhahúst. Kérlek, nyilatkozz arról, hogy így van-e, és arról is, hogy van-e lánytestvéred! Nem

akarok tolakodó lenni, ha kíváncsi vagy, szívesen el is mondom, miért faggatózom. Szeretném megtudni, kivel kell kapcsolatba lépnem, ha lánytestvéreddel szándékozom megismerkedni!

Várom a válaszodat:
Khalid ibn Gamal al-Szudairi.”

Lecsukom a laptopomat, azt hiszem, sikerült úgy fogalmaznom, hogy arra nagyon illő legyen válaszolni, de ne legyek félreérthető. Egyenes voltam. Valószínűleg holnapig várnom kell.

Bízom egy pozitív válaszban, de az sincs kizárva, hogy elküld a picsába. Mondjuk, ezt nem tartom valószínűnek.

Egyébként ezeknél a leveleknél szoktam meghúzni a határt. Ha félreérthetően fogalmaz az ember, abból elég szép nagy botrány is tud kerekedni, így illik úgy formálni a szavakat, mintha az ember minimum egy lánykérésre készülne. Ez nem is baj.

Sűrű volt a mai napom. Készületek a húgom esküvőjére, beszélgetés Annával, sőt még ma is hallgattam anyám fejre olvasását, amiért elvittem testvéremet a sivatagba homokszánkóra. Mit kaphat akkor az apám?

Veszek egy gyors zuhanyt, és belevetődök az ágyba. Lehunyom a szemem, kicsit olyan, mintha a világ másik végén lennék. Az én palotám zajosabb, mint az apámé, mert a negyed szélén terül el, közelebb a polgári negyedhez. Beszűrődik az utca zaja, noha a hálórészem a hátsó udvarra néz. Kinyitom a szemem, de gyorsan vissza is csukom, mert idegesít, hogy még függöny sincs.

Hogy néz ki ez a palota!? Kiakaszt.

Nincs itt egy rohadt párna vagy kényelmes hely. Tulajdonképpen olyan, mintha egy lepukkant szállodában lennék, ahol a kényelemnek a fogalmát sem ismerik. Nem találom a helyem. A berendezés még elég hiányos,

fogalmam sem volt, hogy ilyen nehéz kiválasztani. Bevallom, kapkodtam, látatlanul elfogadtam egy belsőépítész és egy lakberendező tervét, akik egy hét alatt mindent a helyére raktak. Aztán rájöttem, hogy az nekem nagyon nem tetszik, így simán kidobattam mindent. Apámnak el sem mondtam. Talán szólnom kéne anyámnak, hogy segítsen, mert nem fog ez menni nekem, asszony meg nincs. Ha megint ezekre a lakberendezőkre bízom a dolgot, akkor az lesz a vége, hogy újra ki kell majd dobnom mindent. Anyám legalább valamennyire ismer. Valamennyire… Azt mindenesetre tuti tudja, hogy a pirostól és a bordótól okádok. Csak mert ezek a lakberendezők telipakolták még a hálómat is bordó selymekkel. Levegőt sem kaptam. Közölték: ez a szaúdi királyi trend. Úgy repült ez a bizonyos szaúdi trend újdonsült otthonomból a lakberendezőkkel együtt, ahogy az meg van írva.

Szolgákat is kéne felvennem, egyelőre csak egy sofőrrel rendelkezem. És kéne a konyhára is minimum két nő kezdésnek. Takarító három… *Ajj!* Bonyolult dolog ez az életkezdés. Eszemben sem volt még ideköltözni. Tizennyolcadik születésnapomra megkaptam ezt a palotát, de úgy gondoltam, minimum két évig fogok rendezkedni, addig otthon maradok. De mivel Anna férjhez megy, elköltözik, úgy láttam jónak, ha én is ezt teszem. Kevesebbnek éreztem volna magam, ha én továbbra is a szülői házban maradok. Nem rivalizálok Annával, de nem akarom azt érezni, hogy ő már férjezett asszony, míg én egy otthon lakó kis taknyos. Persze több tervem is van. Lehet, hogy nem is kéne annyira sürgetni ezt a berendezést, mert nem nagyon akaródzik itt maradni. Még csak Nasser tud a tervemről, de szerintem nem vesz komolyan. Szeretem Rijádot. Tényleg szeretem. De szűk nekem. Utazgatni nem akarok, azt gyerekkoromban megutáltam. Apám meg Emír mást sem csinált, csak repülőre fel, repülőről le. Kész ünnep volt, ha itthon voltak. Én más vagyok. Nekem állandóság kell, egy

biztos pont. Csak éppen nehezen megy, hogy itt, Rijádban legyen az a biztos pont. Ki akarom próbálni magam. A zsigereimben azt érzem, hogy apám nem fog megakadályozni.

2. fejezet

Korán reggel van. Tiszta ideg vagyok az esküvő miatt, de nem bírom ki, hogy ne kapcsoljam be a gépemet. Egyébként is ébren vagyok a hajnali ima óta. Nagyon remélem, hogy jött válasz. Ha még egy napot várnom kell, azt biztos nem viselem jól. Idegesít, ha nem pörögnek az események. Ha eltervezek valamit, akkor nem árt, ha úgy zajlik, ahogy azt elképzeltem.

Villog az üzenet, érzem a siker szelét. Rákattintok, megnyitom.

„Béke, bátyám!

Igen, az vagyok, akire gondolsz. Az apámé a húsáruház. És igen, van egy nővérem. Valóban Dzsiddából jöttünk. Nem nagyon ismerek itt senkit, így ne haragudj, ha bizalmatlan vagyok, de azt bizonyára nem veszed sértésnek, ha felteszem a kérdést: Mit akarsz Monától?

Várom válaszod:
Dabir ibn Quasim al-Rashma”

Megvagy! Mona! Felpattanok a gépemtől, és tapsolok egyet, mintha valami versenyen lennék.

Mona bint Quasim al-Rashma. Tudom a neved. Innen pedig már csak milliméterek választanak el attól, hogy valahol megtaláljalak. Úgy döntök, hogy őszinte leszek. Ha bejön, akkor oké, ha meg nem, akkor majd megyek más úton. Valamiért az az érzésem, hogy ez a Dabir nem túl harapós fajta. Én, ha csak hasonló levelet kaptam volna Annával

kapcsolatban, a gépemen keresztül húztam volna át az illetőt.

„Köszönöm a gyors válaszodat, Dabir! Ugyan miért venném sértésnek, hiszen azért írtam neked, hogy segíts. A szándékaim tisztességesek, ne aggódj! Szeretnék megismerkedni a testvéreddel, gondolom, rád van bízva. Vagy esetleg az apádnál kérjek engedélyt?”

Ezt próbálom úgy fogalmazni, hogy kínos legyen neki azt válaszolni, hogy az apjára hagyatkozik. Mekkora égés lenne neki, ha azt kéne írnia, hogy a lánytestvéréért ő nem felel. Be is kapja a horgot. Csak éppen ki is köpi, oly módon, hogy engem talál vele arcul rendesen.

„Mona senkire sincs bízva. Óvjuk őt és figyelünk rá, de ha meg akarsz vele ismerkedni, és találkozni akarsz vele, akkor apámhoz kell fordulnod. Monának már van vőlegénye, így azt hiszem, le kell beszéljelek róla. Hamarosan visszaköltözik Dzsiddába, és férjhez megy. Tehát hiába tisztességesek is a szándékaid, nem segíthetek.”

Nagyot kell nyelnem, hátradőlök a fotelban, újra és újra elolvasom. Ne már! Így nem járhatok! Ez a nő kell nekem! Mit bánom én, ha férjhez megy, de előtte még találkoznom kell vele.

Pufogok, mint egy gyerek, miközben még a tobémat is arrébb hajítom, pedig nem ártana, ha elkezdenék öltözni, mert apám már reggeltől jönni-menni akar a helyszínek között. Túl lehetnénk már ezen az esküvőn, mert már most unom.

Visszalépek a géphez, egyetlen mondatot írok.

„Aláírták a szerződést?”

Elég ócska kérdés, de ez érdekel a leginkább. Ha igen, akkor addig verem a fejem a falba, amíg ki nem esik belőle ez a lány, de ha nem, akkor csak röhögök ezen a vőlegényes dolgon. Kár tagadni, ez bizony ismert csel a családok között. Ha egy fiú érdeklődik egy lány után, érdekes módon mindig kiderül, hogy már elkelt. Na és ez mit eredményez? Hát természetesen azt, hogy elindul érte a harc.

Képtelenség egy helyben állva várni a választ. Felveszem a ruhámat, be is gombolkozom. Hallom az üzenetjelző hangot. Most kiderül.

„Nem. De már mindenben megegyeztek. A nővérem menyasszony!”

Na persze. Vigyorgok a kijelzőre, nem is tudom, kinek szól ez a vigyor. Magamnak, vagy ennek a Dabirnak? Kicsit akkor most bekeményítek.

„Ha megtisztelnél azzal, hogy megadod a telefonszámodat, akkor talán megbeszélhetnénk a dolgot.”

Azonnal meg is írja, egyre jobban vigyorgok. Ha tényleg lenne vőlegény, nem írná meg, egyáltalán nem foglalkozna a témával. Na és az sem utolsó szempont, hogy tuti látja a családnevemet.

Felkapom a mobilomat, és hívom is. Azonnal fölveszi, bele is szól.

– Béke veled, bátyám! – köszönt tisztelettel.

– Béke veled, Dabir. Akkor? Beszélhetünk?

– Válaszoltam a kérdéseidre. Nem tudok többet segíteni.

– Dehogynem tudsz!

Én ne tudnám, mennyit lehet segíteni egy lánytestvérnek? Vért izzadva

kerestem megoldást arra, hogy Annát boldoggá tegyem. A hang belülről azt súgta, hogy tilos, míg a szívem szinte parancsolta, hogy támogassam mindenáron. Ha nem a szívemre hallgatok, sosem találkozhatott vagy beszélhetett volna titokban Billallal.

– Honnan ismered a nővéremet?

– Hát épp ez az! Nem ismerem. Egyszer láttam őt a húsáruház környékén az apáddal.

– Á, értem. És megtetszett.

Ja… Meg…

– Megdobbant tőle a szívem… – nyelem el a mondat végét, mert ettől valószínűleg ő is úgy röhög, ahogy én. Végül is azt mégsem mondhatom, hogy marhára meg akarom őt dugni!

– Mint említettem, van vőlegénye.

– Igen, de azt is írtad, hogy nem véglegesítették.

– Vehetjük véglegesnek, elég régen elintéződött. De nem hiszem, hogy erről beszélhetek. Természetesen megadom apám elérhetőségét, így hivatalosan is felveheted a kapcsolatot vele.

– Azt írtad, a nővéred senki felügyelete alatt nem áll. Ez, gondolom, azt is jelenti, hogy dönthet a saját sorsáról. Miért nem adsz neki egy esélyt?

Érzem, túllépem a határt, hallom, ahogy felnevet. Szerintem csak azért nem teszi rám a telefont, mert tudja, hogy a királyi család tagja vagyok.

– Ezzel mit akarsz mondani? Mutassalak be neki?

Hát ez nagy ötlet!

Ha most szemtől szemben állna velem, vállon is veregetném.

– Addig nem mennék el. Az tisztességtelen lenne. Elég, ha megadod a telefonszámát.

Ahogy ezt kimondom, lehunyom a szemem. Ha eddig nem tette le a telefont, akkor most le fogja.

– Fel akarod hívni?

Az órámra nézek, kicsit igyekeznem kéne, mert apám picsán fog rúgni.

– Bemutatkoznék neki, ha ő is elutasít, akkor nem erőszakoskodom. De ha szeretné, akkor megkeresem az apátokat, és hivatalos találkozót kérek.

Ezek azok a körök, amikről tudja az ember, hogy csak futja, de nincs értelme. Ő ugyanúgy tudja, ahogy én is, mégis beáll mellém futni.

– Rendben. De ha megtudom, hogy szemtelenkedsz, én magam szólok az apámnak. Amennyiben Mona azt mondja, hogy nem érdekled, akkor soha többé nem hívod.

– Ahogy te akarod. Nekem is van húgom, tiszteletben tartom a te és apád akaratát. Meg a nővéredét is.

Add már azt a rohadt telefonszámot!

* * *

Kevés az időm, kapkodva rendbe hozom a fejemet, de tisztában vagyok vele, hogy nem leszek nyugodt, míg el nem intézem ezt a telefont. A testvére tuti figyelmezteti, hogy hívni fogom. Az lenne a szerencsés, ha még az előtt tudnám hívni. Szeretek ilyen meglepetéseket okozni.

Újra az órámra nézek, már ott kéne lennem apámnál.

Lesz, ami lesz alapon leülök az ágyam szélére, és bepötyögöm a számot. Max. apám hív közben, és kimentem magam. Csak nem dől össze a világ, ha fél órát kések. Egyébként is, mi a tökömért kell nekem azt nézni, hogy hova teszik az ételeket?

Kicsöng a telefon, kínomban az összeráncolt homlokomat csípem össze, mert rájövök, hogy még elég korán van. Mi van, ha még alszik ilyenkor?

Nem alszik, mert fölveszi.

– Igen. Ki az?

Olyan erőszakosan szól bele, hogy majdnem felnevetek. Bizonyára nincs hozzászokva, hogy idegen számról hívogassák.

Én maradok a hivatalos formánál.

– Béke veled, Mona. Ha nem tárcsáztam mellé. A testvéred, Dabir adta meg a telefonszámodat. Remélem, nem haragszol, amiért felhívtalak. Ha aludtál még, akkor azért is elnézésedet kérem.

Egy halk nyögést hallok, én körülbelül akkor adok ilyen hangot, amikor valaki az agyamra megy.

– Béke veled. De megtudhatom, hogy kivel beszélek?

– Khalid ibn Gamal al-Szudairi vagyok.

– Szudairi? – kérdez vissza, én meg összeszorítom az öklömet örömömben. Legalább vette a lényeget. Nem válaszolok, újra kérdez. – És miért hívtál?

Az volt a tervem, hogy a közepébe csapok, de teszek egy próbát, hátha tudok a nevem mellé egy arcot is adni. Akkor talán magától is rájön, miért hívtam.

– Tegnap láttalak az apáddal a húsboltotok közelében. Te is láttál engem. Emlékszel? A sarkon, ahol átmentetek. Rám is néztél… – ezt nagyon megbánom, hogy kimondom, mert gyerekes. Próbálom kivágni magam. – Nem egyedül voltam, hanem az unokatestvéremmel.

Ennél többet nem igazán tudok mondani. Ha most azt feleli, hogy nem emlékszik, akkor valamibe bele kell vernem egy jó nagyot.

– Na és melyik vagy te? Amelyik nevetett, vagy amelyik olyan döbbent arcot vágott, mintha varázslatot látna? – kacag bele a telefonba.

Szeretném azt válaszolni, hogy én az vagyok, amelyik jót röhögött, de az Nasser volt. Én az a bárgyú voltam, aki levegőt is alig kapott. És utálom most magam ezért. Talán csak ez az oka, hogy változtatok a hangnememen.

– Kegyes leszek. Kettőt tippelhetsz. Mivel ketten voltunk, előbb-utóbb

kitalálod!

Abbahagyja a nevetést, ő is érzi, hogy kicsit bunkóbb lett a stílusom.

– Na figyelj ide, te Szudairi! Eszemben sincs tippelgetni, mert engem az sem érdekel, hogy a világon vagy. Te hívtál fel. Mondd meg, mit akarsz, aztán meg hagyj szépen békén.

Elemelem a telefont, úgy nézek bele, mintha azon keresztül láthatnám őt. Most tényleg szívesen az arcába néznék. Nincs olyan mondata, amivel ne sértene vérig. Mi az, hogy „figyelj, te Szudairi!”? Mintha szégyen lenne, hogy vagyok valaki. Meg mi az, hogy nem érdekli, hogy a világon vagyok-e? Majd teszek róla, hogy érdekelje! Úgy fogja érdekelni, hogy el is fogja felejteni, hogy más is létezik ezen a világon. Hagyjam békén, mi? Belelát az agyamba? Végül is… Ő az „el kéne felejteni!” kategória. A kis okos.

Mindenesetre ha Dzsiddában ilyen éles nyelvűek a nők, akkor Allah sose vezéreljen oda.

– Na és ha azt mondom, hogy én vagyok az, amelyik csak bambán nézett?

Csönd van, csak jó pár másodperc múlva reagál.

– Akkor most már tudom, ki vagy. Ennyi.

Ennyi? Elvigyorodom, pedig nem sok tart vissza attól, hogy rárakjam a telefont.

– Sőt. Azt is mondom, hogy azért hívtalak fel, mert találkozni akarok veled. Az öcséd mondta, hogy elég szabadon mozoghatsz.

– Na és azt nem mondta az öcsém, hogy nem találkozgatom férfiakkal?

– Azt is tudom, hogy menyasszony vagy… vagy olyasmi.

– Mi az, hogy olyasmi? – vág vissza felháborodottan.

– Nincsenek véglegesítve a szerződések. Ezt jelenti.

Tök őszinte vagyok. Tényleg így gondolom. Mit kell ezen így felháborodni? Nincs igazam? A hülye is tudja, hogy ilyenkor még azért

szabad a pálya, vagy legalábbis szabaddá lehet tenni.

– Na és mit akarsz? Feleségül kérni? – nevet ismét bele a telefonba. Még mielőtt átgondolnám, válaszolok.

– Azt azért nem. Csak találkozni akarok veled.

– Kicsit szórakoznál, mi? – válik kihívóvá a hangja.

Veled nem kicsit, hanem nagyon.

Nagyon remélem, hogy Anna sosem beszélt így Billallal. Nekem azért kapóra jön ez az új hangnem.

– Beszélgethetnénk… – mondom határozottan, de mégis idióta, erőltetett hangon.

Újra nevet, csilingel a hangja, most már mindennek érzem, csak éppen bájosnak nem. A szívem hevesebben ver megint, érzem, ahogy felizgulok. Ez a Mona nem az a típus, aki szendén bujkál a világ elől.

– Te mindent akarsz, csak beszélgetni nem.

– Na és te mit akarsz? – szegezem neki a kérdést. Ha ő megengedheti magának ezt a stílust, akkor én is.

– Én semmit! Te hívtál! – Bár lezárja a mondatot, de érzem, hogy mondani fog még valamit. Amikor újra megszólal, világossá válik, bizony egy húron pendülünk. – Na jó! Ha tényleg te vagy a bárgyú, és nem az a vihogó, akkor találkozhatunk.

Nem akarok túlzóan és hallhatóan örülni ennek, ezért tényszerűen kérdezem.

– Megbeszéled a testvéreddel?

– Nem. Majd a sofőr elvisz. Nem vagyok az ágyamhoz bilincselve.

Erre fel kell sóhajtanom. Ez az ágyhoz bilincselős dolog rendesen beteszi nálam a kaput. Miért pont ilyen példákkal jön?

Bilincset kell szereznem!

Aztán meg Annára gondolok. Mennyire más ez a lány, noha csaknem

egyidősek vagyunk. Ha nem néz körbe alaposan az ember, észre sem veszi, hogy Szaúd-Arábiának is megannyi arca van.

– Én ma elég elfoglalt vagyok, de holnap esetleg… – mondom neki, mire ő gondolkodás nélkül rávágja.

– Te tudod. Majd hívj!

Ez elég lerázós szöveg. Iszonyú szerencsétlennek tartom magam. Hogy lehetek ekkora barom? Felhívom, hogy találkozzunk, és én rázom őt le. Érzem a hangján, ő legalább annyira nem akar holnapig várni, mint én.

– Esetleg most délelőtt még ráérek… – fűzöm hozzá, hallom, ahogy elneveti magát.

– Sejtettem.

Erre nem reagálok, mert olyan, mintha nem is nekem mondaná, hanem csak úgy magának. Most már tuti, ő is szánalmasan gyerekesnek tart.

Nem kellett volna udvariaskodnom, nem az a fajta, akivel szépen kell beszélni. Túlságosan nyeregben érzi magát, de mindjárt lelökdösöm őt. Vagy nem is. Egye fene. Maradhat a nyeregben, csak én legyek a nyereg.

– Ha mondom a címet, oda tudod magad hozatni?

– Persze. De figyelmeztetlek, ha valakinek is elmondod, hogy találkoztunk, akkor teszek róla, hogy szájára vegyen téged is egész Rijád!

Még jó, hogy nem látja a fejem, mert behugyozok a röhögéstől.

Egyem meg a kis szívét!

Biztos belepusztulnék, ha szájára venne Rijád. Annyira érdekelne, mint kábé az, hogy a világ másik oldalán most nyugszik vagy kel-e a nap.

– Lételemem a diszkréció – nyögöm ki röhögés közben, meg is hallja, hogy jót mulatok.

– Nagyon vicces! Nevess csak! Majd meglátjuk, akkor is így fogsz-e vigyorogni, ha szemtől szemben állunk. Mert szerintem akkor ugyanolyan bamba képed lesz, mint tegnap volt.

Na elég lesz, kis gidám!

– Meglátjuk. Egy óra múlva a királyi sugárúton? A piac előtt.

Azért mondom ezt az utcát, mert ez a polgári negyedben van, és itt szinte alig ismerek valakit. Bár nagy szokott lenni a nyüzsgés, mert van jó pár üzlet az út mentén, de éppen ezért nem feltűnő, ha találkozunk. Sokszor, ha bujkálsz, előbb észrevesznek, mintha kiállsz egy tér közepére. Rijádra ez főképp érvényes.

– Az hol van? Én még nem nagyon ismerem Rijádot.

– Ha nem talál oda a sofőrötök, akkor cseréljétek le!

Egy ideig csönd van, meg is bánom, hogy ezt kimondtam. Nem kéne sértegetnem, végül is meg akarom dugni, vagy mi a szösz.

– Jól van, te nagyképű, nagyarcú, öntelt, beképzelt, nagymellényű kis Szudairi. Akkor egy óra múlva. Ha nem leszek ott, majd kérd számon a sofőrünktől. Esetleg adj neki továbbképzést. Béke veled!

Most bókol? Nem csinálja túl jól!

Lerakja a telefont, pedig rendesen felhúzott. Mi az, hogy „kis Szudairi”? Ne beszéljen úgy, mintha kisfiú lennék, mert úgy falhoz vágom, hogy levegőt sem kap majd! Nagyképű, nagyarcú, öntelt, beképzelt, nagymellényű: micsoda szinonimaszótára van ennek! Elég lett volna egy szó is, abból is értek. Annyira tutira megértem, hogy le akarjak neki csapni kettőt. Meg hogy továbbképzés a sofőrnek? Továbbképezlek én téged, szívecském, úgy, hogy annál följebb nem lesz.

Alig látok az idegtől, és erre még a markomban lévő telefon is elkezd zenélni, rezegni. Úgy megijeszt, hogy csaknem eldobom.

Apám az.

– Béke veled, apám. Tudom, késésben vagyok.

– Khalid, ne szórakozz velem! A húgodnak esküvője lesz ma. Mi a francért nem tudsz idejönni időben? Mindenki talpon van már.

– Én is ébren vagyok. Most akartam indulni, tíz perc, és ott vagyok.

– Elvitetem magam a terembe, aztán érted küldöm a sofőrt. Így utána tudunk egy autóval jönni-menni.

Ez így nekem nem lesz jó. Apám egyébként nem nehéz eset. Legalábbis nekem nem. Én általában dűlőre jutok vele.

– Apa, muszáj nekem odamennem? Tegnap is egész nap ott voltam. Lenne egy kis dolgom most délelőtt. Egyébként sem akarok egy autóval menni. Ki tudja, ki meddig marad?

– Milyen dolgod van?

– Magánügy.

Nem szól semmit, csak hangosan belesóhajt a telefonba. Ha nem ma lenne Anna esküvője, bizonyára faggatni kezdene, de apám napok óta másra sem tud gondolni, csak arra, hogy hamarosan le kell válni az ő egyik gyémántjáról. Mondjuk, nem csak neki fájdalmas ez. Mindenkinek az, még az ikrek is naponta kérdezik: „de ugye Anna mindennap átjön majd?” Anyám már úgy szólt rájuk, hogy Anna férjes asszonnyá válik, és lesz jobb dolga is, mint hazaszaladgálni.

– Ha legkésőbb délre nem érsz a királyi terembe, összekötözöm a sarkad meg a kezeidet, és a tengerbe dobatlak, vagy a sivatag közepén hagylak. Megértetted?

– Igen – nevetve válaszolok. – Délre ott vagyok.

Lerakjuk a telefont, rohanásból hirtelen időmilliomossá válok. Van még egy óra a találkozóig, onnan megyek majd az esküvő helyszínére. Először is le kéne nyugodnom, és tudatosan finoman kéne közelítenem ehhez a Monához. Érzem, hogy vele szemben sok mindent megengedhetek majd magamnak, de nem akarok túl szemtelen lenni. Végül is nem is ismerem. Ki tudja, milyen lány?

3. fejezet

Rendbe szedem magam, még egy utolsó pillantás a tükörbe, és indulás. A ruhámra nagyon vigyáznom kell, mert ma már nem szándékozom átöltözni. Ez a tobé még sosem volt rajtam, szűz az anyaga, így elég keménynek érzem. Nem túl kényelmes, de esztétikus, az biztos. Nem fog összevissza lebegni, gyűrődni. A shemagommal ugyanez a helyzet. Igaz, azt minden mosás után visszakeményítjük, így ha használtat vettem volna fel, azt is meg tudnám úgy hajtani, hogy tökéletesen álljon.

Kicsit azért aggódom. Még az is megfordul a fejemben, hogy felhívom Dabirt, és közlöm vele, hogy találkozom a nővérével, de végül úgy döntök, hogy ez nem az én dolgom. Ha a lány beadja a derekát, és ostobaságra készül, az legyen az ő baja. Azt azért nagyon remélem, hogy senki sem fog minket igazoltatni, mert akkor kiderül, hogy nem vagyok férfi rokon.

Nem is olyan különleges ez a dolog nekem. Mindig sikerül megoldani az ilyen találkákat. Tök egyszerű. Ha már felvetted a kapcsolatot a kiválasztottal, akkor valami kietlen helyre kell menni, és lehetőleg este. Nappal szinte lehetetlen találkozni, főleg a nyílt utcán. Mondom ezt én, aki a nyílt utcán, fényes nappal fog találkozni egy idegen lánnyal. Elég szép lebukást mutat a megérzésem, de kit állít ez meg? Engem nem. Ha meg őt sem, akkor az azért jelent valamit.

A kocsiba ülök, visszanézve várom, amíg bezáródik a kapu. A sofőröm még valahol tesz-vesz, szegénynek elég sok a dolga, ma magam fogok vezetni. Egyébként tényleg kellenének még emberek. Tiszta retek a kapu is, le kéne takaríttatnom. Utálom a mocskos dolgokat. Ha nincs körülöttem

tisztaság, tök ideg vagyok.

Tulajdonképpen most, hogy már van palotám, kicsit jobb helyzetben vagyok. Főleg, ha van olyan lány, aki a sofőrével meg tudja oldani a kilépést. Nő nem közlekedhet férfi kísérő nélkül, de az az igazság, hogy ez mostanában már igenis elő szokott fordulni. Van olyan lány, aki konkrét, aláírt, családja által lepecsételt papírt hord magánál, amiben a család feje engedélyét adja arra, hogy a lány kimozduljon. Na persze ez sem a jobb körökből valókra jellemző. Az egyszerű családok azonban nem bonyolítják túl a helyzetet. Anna ennél sokkal szorosabban volt mindig is fogva. Azt, amit most Mona csinál, a húgom sohasem tehetné. Nem véletlenül nem hempergek én sem hercegnőkkel. Na jó, azért rám ne szakadjon az ég Leila miatt! Egyáltalán nem tartom fontosnak a származást. Mármint az ágyban. Nősülni viszont biztos úgy fogok, hogy apámnak és anyámnak egyetlen rossz szava ne legyen. Apám egyébként már előállt pár javaslattal, szerintem anyám ajánlotta őket. A legkomolyabb ajánlatot is visszautasítottam, ugyanis ismerem a lányt, az egyik unokatestvérem, és leginkább átlagosnak mondanám, mint szépnek. A lerázás legfőbb oka azonban az volt, hogy ennyire korán azért nem szándékozom nősülni. Akkor csak hárítottam, szajkóztam apámnak meg anyámnak: „nem akarok még erről beszélni”, most meg már ott tartok, hogy akarat ide vagy oda, értelme sincs a csacsogásnak, mert Leila rendesen a nyakamba lett varrva.

A címre érek, leparkolok az út szélére, szándékosan jöttem terepjáróval. Sorban állnak az autók, kicsit nyújtózkodom, hátha Mona itt van már, de úgy látom, minden kocsi üresen parkol. Az utcán még elég sokan vannak, lehet, kicsit későbbre kellett volna tenni ezt a találkozót. Még nem olyan nagy a hőség, sokan intézik most a bevásárlást. Az órámat nézem, időben vagyok. Ráérek, mert legkésőbb csak délre kell a terembe érnem, úgyhogy az sem érdekel, ha késik. Mondjuk, ha megszívat, és el sem jön, akkor

azért ki fogok akadni. Belenézek a visszapillantóba, fújok is egyet, mert ez az eshetőség csak most jut eszembe. Valahogy eddig meg sem fordult a fejemben, hogy csak szórakozik velem.

Idióta módjára grimaszolgatok a tükörben. Összeráncolom a homlokomat, aztán mosolygok, majd érdeklődő képet vágok, mindezt azért, hogy megjegyezzem, mit nem csinálhatok, ugyanis olyan döbbent fejet nem vághatok, mint tegnap. Elég nevetségessé tettem már magam, és bevallom, az, hogy „kis Szudairi”-zik, elég sértő. Mintha valami szaros kölyöknek tartana.

Az út túloldalán megáll egy nagy kék autó, de nem tulajdonítok neki különösebb figyelmet, csak akkor, amikor kinyílik a hátsó ajtó, és kipattan belőle egy nő. Azonnal átrohan az úton, látom, ahogy a feje forog. Felismerem őt. Megnyitom az ajtót, és intek egyet, azonnal észrevesz. A kendőt az arca elé emeli, a fejét lehajtja, így nem ismerhető fel. Én ösztönösen körbenézek, az nagyon jó lenne, ha most nem állítaná meg senki azért, mert egyedül sétál. Szándékosan nem szállok ki, pedig latolgatom, hogy talán ki kéne neki nyitnom az ajtót.

Megkerüli a terepjárómat, és azonnal beül. A pulzusom rögtön megugrik. Visszakapom a fejem arra a kocsira, amiből kiszállt, hülye módjára nem is köszönök neki, hanem ostoba kérdést teszek fel.

– Megbízható a sofőrötök? – utalok arra, hogy nem ártana, ha befogná a száját, hova is hozta őt.

– Állandóan a sofőrről akarsz beszélgetni? Elég okos, hidd el! Láthatod! Ide is idetalált. – Megdöbbenek a válaszától, mert én tényleg jóindulattal tettem fel a kérdést. Még rá is tesz egy lapáttal. Leengedi a kendőt, és folytatja. – Mit gondolsz? Megtarthatom? Elég ügyes?

Elmosolyodik, tisztában vagyok vele, hogy szívat. Én az arcát figyelem, a szívem ki fog ugrani a helyéről. Most ismét a bájos szó jut eszembe. És a

gyönyörű. Nagyon szép arca van. Az anyag szorosan körbeöleli, egyetlen hajszála sem látszik ki. Ő is érzi, hogy kissé szemtelenül vizsgálgatom, mert elfordul, és a kezeire néz, amiket a térdére fektet. Aztán ismét elneveti magát.

– Most is ugyanolyan bambán nézel.

Ez rosszabb volt, mint egy pofon.

El is kapom róla a tekintetem, végignézek az utcán, újra felfogom, hogy elég veszélyes helyzetben vagyunk.

– Mert szép vagy.

Nem érzem hülyén magam, amiért kimondom. Ez van. Mit kéne tennem? Mosolyogjak rá? Nevessek? Legyek udvarias és ne vizsgálgassam? Persze hogy bambán lesem őt, ha egyszer megbénít. Gondolja, ha másért nézném így, akkor idehívtam volna? Nem hülye vagyok, hanem férfi. Ha ez neki viszont nem esik le, akkor ő nagyon nem nő.

Hallom, ahogy kuncog, úgyhogy felveszem a kesztyűt. Félig felé fordulok, szemérmetlenül az arcába nézek, ő el is hallgat.

– Nincs sok időm – nyögi ki, miközben ő is körülnéz. Bármennyire is merész, tudja, ha most bukunk, akkor kapunk rendesen. – A sofőrnek tíz percet mondtam.

Kijjebb húzódik, így felém tud fordulni. Teljesen szembefordul velem, különös a tekintete. Nem bír sokáig a szemembe nézni, a kezével körbefogdossa a kendőjét, nem csúszott-e ki a haja. Amikor ismét rám néz, felsóhajtok. Izgató a tekintete. Kihívó, de mégis kislányos. Tetszik nekem. A bőre tökéletes, a vonásai pedig nagyon nőiesek. Pici álla van, ami fölött a vastag szája egészen durcásnak mutatja őt. A homloka is alacsony, a pisze orrát meg a legszívesebben megpuszilnám. Aranyos.

– Milyen színű a hajad? – szalad ki belőlem.

Sajnos a hangom is elég nyers, de ez már csak akkor esik le, amikor

döbbenten rám néz. Lebuktattam magam. Fogalmam sincs, ő mikre gondol, de nekem pontosan ilyen dolgokon jár az agyam. Ez van. Ha kicsit mutat magából a nő, kíváncsi leszek a többire is.

– Ez az első, amit kérdezni tudsz?

A második.

A zavara nem tart sokáig, felszegi az állát, mielőtt folytatná, összeszorítja a száját, már majdnem olyan, mintha fintorogna.

– Olyan színű a hajam, amilyen a szemem.

Rohadtul nem látom a szeme színét, mert pont a pofámba tűz a nap. Hunyorgok is rendesen, de mégsem ülhetek itt napszemüvegben. Megköszörülöm a torkom, elfordulok, mert hamarosan a könnyem is ki fog csordulni. Délelőtt is gyilkos a napsütés.

– Akkor biztos szép.

– Látod, milyen színű a szemem? – kérdez vissza, és van egy olyan érzésem, hogy húzni akar.

– Barna.

Próbálok újra ránézni, de két perc alatt még annyival ment feljebb a nap, hogy képtelenség legyőzni a fény erejét.

Mozgolódni kezd mellettem, egyszer csak érzem, hogy egészen közel van hozzám a teste, ezért újra felé fordulok. A kezeivel közöttünk támaszkodik, a felsőtestét teljesen elém tolja, Aziza is így szokott a képembe hajolni, ha választ vár valamire. A napot így eltakarja, kipattan a szemem rendesen, de mindezek mellett úgy meg is lepődöm, hogy hátrahőkölök kissé.

– Nem. Nem barna – mondja határozottan.

Visszaközelítek hozzá, nem sok tart vissza attól, hogy elkapjam. Arcom bőrén érzem a leheletét, ahogy beszél.

Tényleg nem barna.

– Fekete… – suttogom.

Éjfekete. Koromfekete. A legsötétebb fekete. Pokoli fekete. Lilásfekete. Most mondjam így? Hogy a francba lehet ennek ilyen szép szeme? Már-már gonosznak látom.

Fekete szemceruzával van hangsúlyozva, a szempillái is fölfelé kunkorodnak a festéktől. Olyan szép, hogy szívesen megnyomnék egy „stop” gombot, akkor elnézegetném őt egy ideig. Szemből, aztán oldalról, utána felülről néznék rá a szempilláira és a pisze orrára.

Nagyot nyelek, erre a pillantása a nyakamra kúszik. Ha elfelejtette, hogy milyen is vagyok bambán, akkor most újra láthatja. De most mit csináljak? Képtelenség felügyelni és koordinálni a mimikámat.

– Dőlj vissza! – utasítom rekedt hangon.

– Miért?

– Mert baj lesz.

Körbenéz, így oldalról is látom közelről az arcát. Profilból még aranyosabb az orra.

– Nem néz minket senki.

Hát nem is azért lesz baj!

Most komolyan azt hiszi, hogy a lebukáson jár az eszem? Pár centire van tőlem, még egy mozdulat, és azt is leszarom, ha egy csókom miatt halálra botozzák.

Visszafordul, de nem dől vissza, újra a szemembe néz, felhúzza a vállát, mintha a mondatától meg kéne nyugodnom. Már táncol a szemem, a száját figyelem, erre el is mosolyodik, újra kivillan a foga. Halványan ki van rúzsozva, de ezt csak így közelről látni.

– Ha nem dőlsz vissza, meg foglak csókolni!

Ezt egyáltalán nem mondom kedvesen, sokkal inkább agresszívan. Azizára is ilyen hangnemben szoktam rámordulni, ha nagyon elegem van

belőle.

Elkomolyodik, hátrébb húzza a fejét és a vállait, de még mindig nem dől vissza teljesen. Ez a távolság még nem biztonságos.

– Ezt fenyegetésnek vegyem? – próbálja leplezni a vigyorát, de nem nagyon megy neki. Ami viszont dühít, hogy tudom, azért mosolyog, mert nevetségesnek tart. – Nem is vagy olyan bárgyú, te kis Szudairi!

Újra nagyot nevet, de a látványt most legyőzi az, amit mond. Szóval kis taknyosnak gondol. Ezt most egyértelműen jelzi. A magabiztosságát elnézve kezdem sejteni, hogy ez a lány bizony nem tilos pálya.

– Khalid – nyögöm ki. – Ez a nevem.

– Miért? A Szudairi nem a neved?

Azt latolgatom, mit is mondjak neki, hogy kicsit újra fölénybe kerüljek, de végül csak azt határozom el, hogy Khalid leszek. Ennyi. Nem leplezem tovább, mit vált ki bennem, és őszintén társalgok. Úgyis csak tíz perce van. Ha tíz perc alatt nem keltem fel az érdeklődését, akkor lehet, hogy több lehetőségem már nem lesz.

– Rendben. Zárjunk ki témákat! Nem beszélünk a sofőrről és nevekről.

Visszavágódik az ülésbe, a heves nevetése lebénít. Tök komolyan nézem, kezdem azt hinni, hogy ez nem százas.

– Az jó! Mert eddig még másról sem beszéltünk!

– Dehogynem. A csók is szóba került – kontrázok.

Újra helyezkedik, egész felsőtestével felém fordul, ettől az abaya kissé megtekeredik rajta, ami a mellénél feszülni kezd. Észreveszi, hogy odakúszik a tekintetem, de nem szól semmit.

– Mit akarsz tőlem? Miért hívtál ide?

– Meg akartalak ismerni.

Az ajtóhoz nyúl, talán ki akar szállni, de közben a teste mégsem mozdul.

– Hát most már ismersz. Akarsz még valamit, vagy mehetek?

Hogyne akarnék? Most tényleg mondjam? Kimondhatom? Fogalmam sincs, olyan zavaros ez a nő. Egy olyantól, mint a húgom, azt sem merném megkérdezni, hogy hogy van, ő meg tök egyedül itt ül egy idegen férfi kocsijában, és lehet, hogy csak én érzem így, de kacérkodik.

– Tényleg visszamész Dzsiddába?

– Igen. Talán egy-két hónap múlva.

– Akarod az esküvődet?

– Miért ne akarnám? – húzza fel a vállát.

Visszahelyezkedik, a fejével is a szélvédő felé fordul. Hátradől, úgy ül, mintha utazna, és az utat figyelné. Nem tudom róla levenni a szememet. Elmosolyodva mondja:

– A csók tényleg jobb beszédtéma…

Elvigyorodom, mert tök természetesen mondja.

– Szerintem a csók nem beszédtéma. Azt csinálni kell.

Végre rám néz, kezdem úgy érezni, hogy helyére kerülnek a dolgok.

– Tudod is te, mit kell csinálni!

Ezen már nem mosolygok. A hozzá közelebb eső kezemmel a derekához nyúlok, és egyetlen rántással magamhoz vonom. A másik kezemmel a tarkóját támasztom, vadul csókolom meg. Ő úgy meglepődik, hogy semmilyen módon nem reagál. A nyelvem a szájában van, de ő meg sem mozdul.

Az első csókom elég későn csattant el, már vagy tizenöt éves voltam. Apám már rángatott magával mindenféle utazásokra, de sosem jöttek össze a dolgok. Pontosan meg tudom határozni azt a napot, amikortól érdekelnek a nők. Attól fogva, amikor megtudtam, hogy a húgom csak félig a húgom, fordult egyet a világ. Anna akkor egy idegen lett, anyámat ostobának tartottam, és apám cinkosának. Apámat meg egy hazug embernek. De férfinak is. Valahogy akkor rajzolódott ki, hogy mit is jelentenek nekünk,

férfiaknak a nők. Egyszerűen nem akartam elhinni a sztorit, napokig járkáltam apám után, és kérleltem: „Mondd, hogy nem igaz!” Kicsit úgy éreztem, elvesztettem Annát. Sőt, apámat és anyámat is. Ennek nem tudom megmagyarázni az okát, de valószínűleg az, hogy tizennégy évig hazugságban éltünk. Nemcsak húgomat érte pofonként ez az egész, hanem engem is. Na de a lényeg, hogy onnantól már minden összejött a nők terén. Annát is úgy néztem, mintha nem a húgom lenne, láttam benne a nőt. Ezt nem úgy kell érteni, hogy kívántam vagy ilyesmi, csak már nem volt olyan tökéletes kislány. Kezdtem utálni magam érte. Talán csak annak köszönhető, hogy rendeződött a viszonyunk, hogy Anna végtelenül simulékony. Bármi is történt, ő meg tudott puhítani, és tett róla, hogy újra az a Khalid legyek, aki szerettem lenni. Erre csak ő volt képes. Az én testvérem.

Tehát a nőkhöz való viszonyom attól a naptól kezdve megváltozott, mintha be szerettem volna mindent pótolni, pedig nem is volt mit, hiszen még kissrác voltam. Legalábbis így utólag látva. Apám sosem mondott semmi rosszat. Alkalmakat kínált, aztán eldönthettem, élek-e vele, vagy sem. Nem lihegte túl ezeket a dolgokat.

Szóval az első csókom úgy csattant el, hogy talán nem is akartam. Hakimnál voltam, és nem titok, hogy Hakim bácsikámnak miért is vannak fiatal, szép szolgálólányai. A mai napig az alkalmazásában áll az a lány, akit akkor ott elkaptam. Apám és bácsikám valamiért otthagyott engem a társalgóban, ő pedig a teákat hozta be. Ráparancsoltam, hogy álljon meg, ő lecövekelt, és mereven nézett rám. Egyébként nem is akartam megcsókolni, csak valamiért az arcába akartam nézni, ami szabadon volt. Odaléptem elé, és egy ideig csak bámultam. Nem fordult el, és még csak meg sem volt rémülve. Ugyan mitől is ijedezett volna? Hakim nyilván különb dolgokat is művelt vele, mint egy „arcba nézés”. Szép lány volt. Sőt. Most is szép,

olykor látom még őt.

Amikor kinézelődtem magam, odahajoltam, és megcsókoltam. Még a kezem sem mozdult. Ő is mozdulatlanul állt, és akkor már tudtam, bármit is teszek, tűrni fogja. Újra a szájára tapadtam, de akkor már a nyelvemet is áttuszkoltam. Csókolózni kezdtünk, tartott egy jó pár percig. A kezem is megmozdult, átöleltem a derekát. Akkor először éreztem a női test hatalmát, ugyanis felállt tőle rendesen.

Élvezem Mona száját. Még akkor is, ha nem ad magából semmit. Talán éppen ezért jutott most eszembe az első csókom, mert akkor is kábé ennyire nem érdekelt, hogy viszonozzák-e vagy sem. És kábé akkor is ennyire azt akartam bizonyítani, hogy férfi vagyok.

Már engedném el Monát, míg ő még csak most tér magához. A kezeit közénk feszíti, a derekán lévő karomat tolná le magáról, de nem nagyon sikerül. Egy ideig nem engedek, nevetségesnek érzem magam, mert az erőmet fitogtatom. A nyelvemmel lágyabban mozgok, de ő még mindig nem viszonozza. Minden erejét összeszedve lök rajtam egyet. Távol kerülünk egymástól, de ő újra nekem feszíti a karját, és tovább lökdös, pedig ennél távolabb már nem is lehetek. Olyan, mintha ki akarna lökni a saját kocsiból.

– Te ostoba kis taknyos! Ha még egyszer hozzám érsz…

– Nem vagyok taknyos! – ordítom vissza, mert utálom, hogy annak érzem magam mellette.

– De az vagy!

– Nem!

Akkorát ordítok, hogy megfagy a levegő. Egy ideig döbbenten nézzük egymást, közben rájövök, hogy most tényleg gyerek módjára vitázom vele. A következő mondatomat már elfordított fejjel mondom.

– Szóltam előre, hogy baj lesz. – Síri csönd van, az utca is kezd kihalni,

a nap már egészen magasan jár. Ránézek az órámra, de ő csak tovább szuszog. Hülyén érzem magam. Pedig finom volt a csókja. Még akkor is, ha ő nem is viszonozta. – Menj! Letelt a tíz perced!

Belever a vállamba, ettől én döbbenek le. Körülbelül úgy, ahogy ő a csóktól.

– Hülye kölyök!

Még mielőtt bármit is tehetnék, kinyitja az ajtót, kipattan, és átszalad a kék autóhoz. A legszívesebben utánaszaladnék, és több nyelven is elmagyaráznám neki, hogy ki a kölyök. A hülye jelzőről már nem is beszélve. Akkor minek jött el erre a találkozóra?

Mielőtt beszállna az autóba, megáll, és hosszan néz rám. A kendőjét megemeli, már csak a szeme van szabadon.

A napszemüvegem után nyúlok, felveszem, és nagyon gyorsan gázt adok. Látom, ahogy fogja a nyitott ajtót, és fordul utánam.

Akkor menj férjhez Dzsiddában! Bánom is én!

4. fejezet

Apám rám néz, dühös a pillantása, nehéz állni, ezért azonnal az órámra nézek. Még nincs dél, úgyhogy nem szólhat, hiszen nem késtem. Kicsit meglepő, hogy már délelőtt ilyen sokan vannak, a kamerák is szerteszét vannak pakolva. Átosonok abba a terembe, ahol az étel van kikészítve, mert nagyon éhes vagyok. Amikor bekapom a pitát, akkor hallom meg a hátam mögül apám morgó hangját.

– Hol voltál?

– Nem késtem! – reagálok azonnal, mert arról nem nagyon szeretnék beszélni, hogy hol voltam. De ha feszegetni kezdi, akkor jó eséllyel elmondom, mert apámmal mindig őszinte vagyok.

– Szerinted mi volt a kérdés, fiam? Csak mert a választ nem igazán arra adtad! És jó lenne, ha idefordulnál, amikor hozzád beszélek, mert mindjárt belenyomom a fejedet abba a tálba!

Megfordulok, gyorsan levágom, hogy nem velem van baja.

– Ne idegeskedj, apa. Minden rendben lesz. – Vigasztalnám, hogy Anna csodálatos dolgok előtt áll, de ő ismét mogorván közbevág.

– Azt kérdeztem, hol voltál – néz a szemembe.

– Volt egy kis elintéznivalóm.

– Khalid, ha újra valami hülyeséget csinálsz, Allahra mondom, hogy elverlek, mint egy szaros kölyköt!

Ezt nem hiszem el. Van valaki ezen a rohadvány napon, aki nem taknyosoz le?

Kínomban megvakarom a nyakamat, mert erre inkább nem reagálnék.

Ő azonban láthatólag választ vár.

– Nem csinálok hülyeséget.

– Kivel voltál? Mert gyanítom, hogy nem Nasserrel!

– Csak találkoztam valakivel…

– Fiam! A rohadt életbe, most azt várod, hogy ennyivel beérjem? Kivel találkoztál? Csak mert nincs kedvem megint simítgatni a dolgaidat, meg kihúzni téged a szarból. És a fejedre van írva, hogy nőről van szó.

Akkor eljött a pillanat, hogy őszinte legyek. Talán apám még segíteni is tud. Nem titok, tud a dolgaimról, állandóan azt szajkózza, hogy ha enyelegni támad kedvem, akkor azt ne ártatlan lányokkal tegyem, és ne szűrjem össze a levet egyszerű családokból valókkal. De nekem sajnos nem jönnek be úgy a pénzért vehető lányok, mint neki. Azt hiszem, ebben nem vagyunk egyformák.

– Ismered az al-Rashma családot? – Nem érti, mit szeretnék ezzel, ezért folytatom. – Marhahús-kereskedő. Quasim al-Rashma. Felvásárolta a húsáruházakat…

Olyan szemeket mereszt, hogy inkább elhallgatok.

– Na és? Azt akarod mondani, hogy vele találkoztál?

– Nem. A lányával.

Felsóhajt, körbenéz, majd csípőre teszi a kezét. Lehet, ha négyszemközt lennénk, most pofon vágna, pedig sosem volt ez jellemző rá. Apám még sosem ütött engem meg, éppen ezért gurultam be akkor, amikor viszont Emír bácsikám erre vetemedett.

Visszafordul felém, felemeli a kezét, mintha fenyegetni akarna, de végül mégis tök nyugodtan beszél.

– Most eltervezted, hogy mindenkivel azt csinálod majd, mint Leilával?

– Félreérted. Csak beszélgettünk.

– Jah! Az más! – horkan fel gúnyosan. – Nyilván az a célod, hogy

szépen elbeszélgess vele. Mást nem akarsz tőle. Igaz? – Erre nem válaszolok, igaza van. Újra sóhajt egyet, majd egészen tényszerűen kezd beszélni. Ezt szeretem benne a legjobban. Sosem próbál visszafelé tuszkolni, egyszerűen mindent elfogad, és megy tovább egyenesen. Nagyapám vele ellentétben már biztos osztaná az észt. – Ki a franc ez az al-Rashma? Sosem hallottam róla.

– Dzsiddából költöztek ide.

Csak ennyit mondok, mert nem akarok most erről beszélgetni. Még a végén az is kiderül, hogy ma elkaptam a csajt a kocsiban. Attól már biztos kiakadna.

– És tetszik neked a lánya? Honnan ismered?

– A múltkor láttuk Nasserrel az utcán. Hidzsábot viselt, nem nikábot. – Felvonja a szemöldökét, de nem mond semmit. Én sokkal halkabban teszem hozzá. – Szép lány.

Elmosolyodik, miközben a vállamra teszi a kezét.

– Akkor, gondolom, meg kéne keresnem az apját.

– Nem, dehogy! – tiltakozom azonnal. *A fasz kivan már!* Most tényleg ennyire félreérthető vagyok? – Hamarosan visszaköltözik Dzsiddába és férjhez megy.

Ezzel most tényleg meglepem. Lecsúszik rólam a keze, és döbbenten néz.

– Te hülye vagy, fiam?

Hát… az lehet… Taknyos az nem vagyok, de hülye, az lehet.

– Apa, hagyjuk ezt. Anna esküvője van.

Erre ő is kihúzza magát, feszülten körbenéz, láthatóan ettől az egy mondatomtól újra tiszta ideg. Szerintem kész kikapcsolódás volt neki arról társalogni, hogy a tilosban járok. Emellett Anna kiházasítása nyomasztó téma.

– Azt csinálsz, amit akarsz. De Leilát ne feledd! Érted?

Hogy a francba feledhetném?

* * *

Mozgolódás van, gondolom, apámék hamarosan indulnak át Annához. A király is itt van, ettől elég feszültek vagyunk, mindenki próbál megfelelni. Még a törzsi táncba is beállt, rendesen vita volt arról, hogy ki álljon mellé. Egyébként mindenhova szaúdi zászlókat tűztek, ezt én kicsit soknak tartom, de ha belegondolok, végül is a védelmi miniszterről van szó.

A fotelban ücsörgök, Nasser ül mellettem.

– És most mi lesz? – kérdezi, mert beszámoltam neki a monás sztoriról.

– Mi lenne?

– Az lenne a minimum, hogy bocsánatot kérsz tőle, amiért így letámadtad.

– Nem támadtam le!

– Abból, amit elmondtál, nem ezt szűröm le.

Mi a francnak mondta rám, hogy kisfiú vagyok? Legalább befogtam a száját. Nasser azonban nem áll le, tovább mondja.

– Tudod, Khalid, olykor rendesen átesel a ló túloldalára. Az, hogy egyszerűen magadhoz édesgetsz lányokat, még oké, mert a kutyát nem érdekli. De fényes nappal az utcán egy idegen lánnyal csókolózni a kocsiban… Meg akarod őt ölni?

Persze ebben igaza van. Este simán megteszek ilyet, de nappal azért tényleg gáz. Vigyorogni támad kedvem, mert az jut eszembe, hogy talán pont ezzel dühítettem fel. Erre eddig nem is gondoltam. Mi van, ha nem is a csók mérgesítette fel, hanem csak az, hogy alkalmatlan helyen támadtam le? Ja! Azt hiszem, pontosan így van. Éreztem rajta, hogy nem az az ijedős

fajta.

– Tudom, többet nem teszem.

– Tisztában vagy vele, hogy én nem szoktalak ezzel nyaggatni, de kérlek, gondolj Leilára is. Vedd már feleségül! Hadd legyen már boldog!

Döbbenten nézek Nasserre, most meglep, több okból kifolyólag is. Az egyik, hogy szóba hozza a testvérét. Ő sosem hozakodott ezzel elő, mert biztos benne, hogy nőül fogom venni a húgát. A másik meg az, ahogy mondja. Valahogy azt érzem, hogy megalázza Leilát ezekkel a szavakkal. Én sosem beszélnék így Annáról.

– Tudod, hogy feleségül fogom venni!

– Igen. Tudom. Csak én nap mint nap látom, hogy szenved. Nagyon szerelmes. – A szemembe néz, el is szégyellem magam. Nem akarok Nasserrel összeveszni, annál is inkább, mert igaza van. – Ráadásul itt vannak a terveid. Ha megtudja, össze fog omlani…

Apám indul felénk, pont rosszkor kerül ez szóba, mert neki még nem tálaltam.

– Apám még nem tudja. Egy szót se!

Nasser is apámra néz, és bólint egyet, jelezve, hogy hallgatni fog. Elmosolyodom, elég átlátszóan próbálom átverni az öreget, mintha csak azt sugallnám: minden rendben, ártatlan dolgokról beszélünk. Őt azonban nem nagyon érdekli a helyzet, megáll előttünk, és konokan mondja.

– Te is jössz, Khalid!

– Hova? – kérdezek vissza döbbenten.

Tudom, mire gondol, csak erre nem voltam felkészülve.

– Szerinted hova? Kutat ásni?

Nasser erre elneveti magát, én meg felállok.

– Úgy érted, én is megyek veletek Annához?

Elmosolyodva kacsint egyet.

– Viszlek a paradicsomba, fiam!

Erre Nasser még inkább nevet, értjük, miről van szó. Minden nő fedetlenül, csinosan, magát megmutatva… Igazi kiváltság az, ha az ember beteheti közéjük a lábát.

– Rendben – nyögöm ki, és végigsimítom a ruhám, mintha azzal átvasalnám.

Apám felnevet.

– Azt mindjárt gondoltam, hogy nem fogsz ellenkezni!

* * *

Nem találom a helyem, hol apám mellett baktatok, hol Billal sarkában. Olyan, mintha valami megtűrt személy lennék, másrészről viszont megtiszteltetés.

Beérünk apám palotájába, de nem tudok foglalkozni a nőkkel, mert a király jelenléte megpecsételi a helyzetet. Nehezen mozog, mindenki próbál segédkezni neki.

Ott áll, látom. Anna! Istenem, de döbbenetes érzés. Az arcát csak sejtelmesen látom az anyagtól, a legszívesebben odaszáguldanék, felemelném, és úgy puszilgatnám, ahogy gyerekkorunkban. Amikor a múltkor azt mondta a kocsiban, hogy hiányzik neki az a Khalid, akkor darabokra estem. Kár tagadnom, Annához ragaszkodom a világon a legjobban. Semmi sem szakíthat el tőle, noha ez az esküvő is ráncigálja el mellőlem, viszi messzire, távolítja tőlem…

Felsorakozunk, nem tudom a testvéremet tovább bámulni. Elvesztem a tér- és időérzékemet, vadul dobog a szívem. Amikor felhajtja az anyagot, szinte nem is a testvéremet látom, hanem az egész múltunkat. Sírni tudnék, és ezért most nagyon utálom magam. Ő a királyt figyeli, olyan magabiztos,

hogy keresni kezdem: hol van Anna? Hol az az érzékeny, könnyen megbántható lány? Elvesztettem…

A király szemügyre veszi a húgomat, mond pár mondatot, és már kíséri is Feisal kifelé. Nem is bánom, mert ez elég idegesítő helyzet volt, ilyenkor még arra is ügyelni kell, hogy mikor vesz levegőt a király, mintha mi nem vehetnénk ugyanakkor. Meg kell hagyni, a húgom jól megy férjhez, és ha van hercegnő, aki viszi valamire a királyságban, akkor az ő lesz.

Csak én maradok ott, apám és Billal. Oldalra nézek, valami húzza a fejem, sulykolja, hogy oda kell pillantanom. Leila áll ott, és a látványa nem enged el. Képtelen vagyok levenni róla a szemem, fogva tart. Pár másodpercig mereven bámulom, aztán visszafordulok, de nem akarok Annára nézni. A földet kémlelem, és valamiért el is mosolyodom. Ebben a pillanatban döntöm el: feleségül veszem!

Nem izgulok, talán csak a húgom miatt egy kissé, de Leila látványa megdobja a pulzusomat. Kifejezetten arra kell koncentrálnom, hogy ne nézzek vissza rá. Ha Annára néznék, akkor biztos leolvasná az arcomról a gondolataimat, ezért továbbra is a padlóra szegezve a tekintetem megállapítom magamban: szerencsés vagyok.

A testvéremre akarok koncentrálni, hiszen ma van az esküvője. Itt áll előttem menyasszonyi ruhában, eléggé kiborít már ez a tudat is. És erre még ez is. Leila! Sosem láttam még így az unokanővéremet. Na és ahogy rám nézett. Ha nem szaúdi nő néz így rám, azonnal tudom, mit jelent. Most azonban bajban vagyok. Mit tehetek, ha azonnal akarom őt?

Sóhajtok egyet, apám meglöki a karomat, ezért erőt veszek magamon, és odalépünk Billal mellé.

Apám Annához beszél, én újra oldalra fordulok, Leila még mindig engem néz. Olyan, mintha csak ketten lennénk, nem tudom, hogy képes most így elbűvölni. Gyönyörű. Észre sem vettem, hogy ilyen lábai vannak. Na és a

többi. A haja. Mennyire imádom a haját. A legszívesebben ezt el is mondanám neki, de van egy olyan érzésem, hogy sosem fogok ilyeneket mondani Leilának.

Próbálom felidézni azt a napot. Ahogy akkor kinézett, az totális ellentéte annak, amit most látok. Egyszerű, szende lány volt, most meg kész nő, aki nagyon is tisztában van a hatalmával. Amióta közöltem, hogy feleségül veszem majd őt, megváltozott. Sokkal csábítóbb, nőiesebb, mintha csak mutatni akarná, hogy siessünk, mert ő már készen áll mindenre.

Be kell hunynom a szememet. Érzem tenyerem alatt a bőrét, a hevességét, ahogy rám fonódik a karja, a nyakamnál liheg… Pedig Allah látja lelkemet, csak egy kicsit szórakozni akartam vele. Vagy inkább csak zavarba akartam hozni. Nem vagyok hülye, tudom, hogy régóta tetszem neki. Én csak tesztelni akartam. Hát elég jól sikerült az a teszt. Körülbelül úgy, hogy el is intéztem az egész életemet. Bánom is, meg nem is. Amit most látok, az megerősít abban, hogy jobbat nem is találhatnék; ha meg a tervemre gondolok, akkor elég nagy ostobaság ez a házasság, ami előtt állok.

Apám elvonul Annával, Billal is toporog. Azt hiszem, fölöslegessé váltam, így próbálok én is Feisalék után menni, de Billalra nézve meggondolom magam. Mégsem hagyhatom itt tök egyedül. Tudja a fene, miként kell most viselkedni. A legszívesebben hátba veregetném őt, másrészt meg most, hogy itt állt mellette a király, kicsit másként is látom őt. Igaza volt Annának. Mégiscsak ő a védelmi miniszter.

Billal is rám néz tanácstalanul, élvezem, amikor ilyen mamlasz fejet vág. Játszhatja itt nekem az agyát, de ez neki is az első esküvője. Ugyanúgy zavarban van, mint bármelyikünk lenne.

– Apám hamarosan végez, és te is beszélhetsz Annával – mondom neki kedvesen, amit meg is bánok, mert ő fölényesen vigyorog vissza.

– Már alig várom. Van mit mondanom.

El kell róla emelnem a tekintetem, mert ha nem teszem, akkor közelebb lépek, és a képébe ordítom: Aztán mit?

Tényleg kíváncsi vagyok. Mi az, hogy van mit mondania? Mi a franc olyan sürgős? Aztán eszembe jutnak a levelei, úgy érzem, szóba kell hoznom.

– Billal. A leveleidet átadtam Annának, de szeretném, ha tudnád, hogy elolvastam őket.

– Tudom. – Ennyit mond csak, mondhatom, hogy ezt egész jól megúsztam, de valamiért dühít. Főleg, amikor folytatja. – Mindegyiket elolvastad?

Először komoly képet vág, aztán elmosolyodik, a kezem is ökölbe szorul.

– Igen.

Szélesebben kezd vigyorogni, majd meglendíti a kezét, mintha csak vállon akarna veregetni. Szerencsére nem teszi, de még ennek a lehetősége is felpaprikáz.

– Dehogy olvastad!

A shemagját igazgatja, én szívesen verném a falba a fejem. Hogy lehetek ilyen meggondolatlan? Igaza van, az utolsó leveleket valóban nem olvastam el.

– Nézd, Billal, mindketten tudjuk, milyen vagy te valójában. Mesélhettem volna a húgomnak, de inkább nem tettem. Szeret téged. De azt jó, ha tudod, hogy ha összetöröd a szívét, akkor velem húzol ujjat.

– Mire gondolsz?

– Tudod te azt jól! A politika az egy dolog. De vannak kényes ügyeid…

Körbenéz, mint egy gyerek, aki fél, hogy lebukik. Én nem fejezem be a mondatot, mert eszemben sincs fenyegetni őt, akkor lenne csak végem. De

Anna a húgom.

A zavara el is tűnik, a szemem közé néz, majd megengedi magának, hogy végigpásztázza a nőket. Szívesen verném pofán, de ez a másik, amit nem tehetek meg. Fogalmam sincs, miért irritál így.

Amikor újra rám néz, elmosolyodik. Amit mond, attól bevallom, lehiggadok.

– Az utóbbi időben mi sokat beszélgettünk, Khalid. Azt hittem, sikerült felfognod, hogy Anna nekem már a mindenem. Nem azért veszem nőül, hogy szórakozzak egy kicsit, hanem hogy családot alapítsak. Szeretem őt. Nem venném feleségül, ha nem ejtette volna rabul a szívemet.

Ezt a költői megfogalmazást. Mindjárt kiröhögöm.

– Te talán nőül vennél valakit, ha nem szeretnéd? – szegezi nekem a kérdést, én meg lopva Leilára pillantok, majd vissza Billalra. Sikerült elég kínos szituba hoznia. Most mit mondjak? Azt, hogy igen, mert nincs más választásom? Szánalmas vagyok. Megrázom a fejem, eléggé szégyellem magam. – Na látod. Én is így voltam ezzel.

Apám közelít felénk, ezt egy kissé sajnálom, mert tulajdonképpen még ezer és egy módon sugallnám Billalnak, hogy bánjon szépen Annával, de ahogy az arcába nézek, már nem is tűnik fontosnak. Tudja, hogy hamarosan a húgommal lesz kettesben, és már ettől szenvedély ül ki a képére. Mindig is így képzeltem. Kisfiú korom óta tisztában vagyok vele, hogy Anna különleges. Nemcsak különlegesen szép, hanem… Egyszerűen különleges, és kész. Tizennégy éves korunkban az is kiderült, hogy miért. Mit éreztem akkor? Apámat szívemből utáltam, anyámat megvetettem, Annától meg undorodtam. Vagyis csak szerettem volna… Ugyanis apámra egyszerűen nem tudok neheztelni, anyámat inkább csodálom, Anna meg ugyanúgy különleges maradt, és mégis a húgom. Ilyen az, amikor semmi sem változik, és mégis minden.

– Billal fiam. Anna vár téged.

Apám csak ennyit mond, és meg is öleli az újdonsült férjet, aki egy szó nélkül indul el a másik helyiség felé. Apával csak nézünk utána egy darabig, nem tudom, miért, de furcsa érzésem támad. Mintha Billal most szerezné meg testvéremet örökre, úgy, hogy minket félrelök. Apával összenézek, ugyanezt látom az ő szemében is. Mintha nem is az apám lenne, hanem egy barátom. Vagy az is lehet, hogy Annának én nem vagyok testvére, hanem egy második apja. Ugyanabban a csávában vagyunk. Annát elengedni? Pokoli kín.

Nagyot nyelek, ő is abban a pillanatban sóhajt fel. Sokkal kimértebben, mint azt Billallal tette, magához von, a fülembe súgja:

– Anna boldog. Csak erre gondolj.

Hátrébb tol, újra a szemembe néz, üvölthetnékem van. Ez az egyetlen tény nyugtat meg hetek óta, és ez az egyetlen tény dühít a leginkább. Úgy érzem, ő nővé érett, én meg kisfiú maradtam, noha mindig én voltam a támasza.

Apám látja, hogy nem nagyon térek észhez, ezért még mosolyogva hozzáteszi.

– Ha tudnád, hogy miket mondott veled kapcsolatban, akkor nem dühös lennél, hanem sírva fakadnál.

Kérdezném, hogy miket, de igaza van. Ismerem Annát, ha beszélni kezd, akkor azt szívből teszi. Pontosan ezért utálom, amikor bizalmaskodik velem. Mosolyogva kérdezek vissza:

– Miért? Te sírva fakadtál?

– Hát… Olyasmi. – Egyre jobban nevet, majd Leila felé bök a szemével, és kacsintva kérdezi. – Csinos, mi?

Hát annál egy kicsit több, de ezt azért mégsem mondhatom.

– Eléggé.

* * *

Szerencsésnek tartom, hogy nincs itt a király, mert így senki sem feszeng. Elég sokat betegeskedik, a kora délutáni mulatság bizonyára pont elég volt neki.

Billal nem túl boldog, úgy ül a helyén, mintha valaki meghalt volna. A szemei egy pontra szegeződnek, láthatóan erősen gondolkodik. Apám jól elvan Feisallal, szinte el sem mozdulnak egymás mellől, nagyapám a többi öreggel nőtt össze. Zavarban vagyok, mert Emír csak pár méterre van tőlem. Talán illene odamennem hozzá, és beszélgetni vele, de tisztában vagyok vele, hogy Emír jelenleg utál engem. Mondjuk, ha így jobban belegondolok, nem is értem, hogy miért. Mindent alá fogok írni. Apám már szóban nagy vagyont ajánlott fel, csak a hülye nem jött rá, hogy kompenzálni akar. Emír nem reagált semmit, mindössze bólintott. Lehetne mindez örömteli esemény is, ha mi Leilával már nem háltuk volna el az esküvőt. Esküvőt? A fene sem akart itt nősülni! Vagy mit tudom én… Változik majd valami? Honnan tudjam? Talán csak annyi, hogy Leila az enyém, és Emír is lenyugszik.

Már-már elröhögöm magam, mert ha tálalom a terveimet, akkor itt minden lesz, csak lenyugvás nem.

Hakim közelít felém, ez a kisebbik rossz a sok közül. Fawwaznál még mindig jobb, mert vele két normális mondatot nem lehet váltani. Emírnél meg most pláne jobb…

– Mi a helyzet, Khalid?

– Mi lenne? – vágok vissza, mire ő elmosolyodik, és leül mellém. Én helyezkedni kezdek, mindig egy belső nyomást érzek Hakim közelében. Nem tudom, talán csak azért, mert húgom is láthatóan mindig feszeng mellette.

– Megtanulhatnád már, miként illik az idősebbekkel viselkedni.

– Te vagy itt az idősebb?

– Az apád is lehetnék.

– Lehetnél. De a nagybátyám vagy.

Nem szánom bántásnak, szerintem ő sem kötekedésképpen teszi a megjegyzéseit. Hakim bácsikám természete elég hasonló az enyémhez. Önfejű, akaratos. Apám is ilyen, de őt, azt hiszem, megtörték azok a dolgok, amik történtek vele. Mintha rájött volna, hogy nem körülötte forog a világ. Néha ez zavar, mert gyengének látom apámat, néha meg azt kívánom, bár olyan lennék, mint ő.

– Mi a helyzet Leilával? – rám néz, meglök a vállával, és kacsint egyet.

Nem találom viccesnek, de én is elnevetem magam. Apám sosem tenné fel így ezt a kérdést, sőt családom egyik férfi tagja sem. Egyedül Hakim ilyen pofátlan.

– Láttam őt odaát. Eléggé lebénított…

– Kitett magáért?

– Mondjuk inkább úgy, hogy kitette mindenét. – Mindketten körbenézünk, mintha tilos dolgot tennénk. Hát igen. Nem illik kibeszélni az unokanővéremet. Emír tekintetébe veszek, olyan érzésem van, mintha tudná, hogy a lányáról beszélek. – Olyan rövid volt rajta a szoknya, hogy ha megmozdult volna…

Nem folytatom. Most komolyan Hakimnak fogom ecsetelni a dolgot?

– Láttad te már szoknya nélkül is.

– Az más volt.

Hátradől, nagyot sóhajt, olyan okítóan beszél, mintha legalább százéves lenne.

– Nagy mesterek a nők, mi? Látod őket meztelenül, azt gondolod, ennél többet már nem is mutathatnak neked. Aztán meg meglátod őket

rongyokban, és rájössz, hogy a lényeget még nem is láttad. – Fingom nincs, miről beszél, nem nagyon bírom az ilyen bölcsességeket. – Leila csinos lány. De azért ne feledd, hogy nagyon fiatalok vagytok. Ne kapkodj, élvezd az életet! – Elkomolyodik, majd ismét rázendít. – Remélem, te szerencsésebb leszel a házasságokat illetően, mint én.

Nem bocsátkozom vele vitába, pedig megtehetném. Mi baja van a házasságaival? Samira is és Haifa is gyönyörű. Bár Haifa még Samiránál is szebb. Most az a baja, hogy nem született gyereke? Olyan nevetséges. Mikor fogadja már el, hogy ez van? Kezd unalmas lenni, hogy Hakimnál állandóan ez a téma.

Nasser éppen leül Emír mellé, ezért én is kimentem magam.

– Odamegyek Nasserhez.

– Persze, menj csak.

Felállok, Emír azonnal vizslatni kezd, súg is valamit a fiának. Talán Emírnek az fáj a legjobban, hogy a fia, Nasser egyáltalán nem orrolt meg rám a történtek miatt. A szóbeli tárgyaláson oda is mondta az apjának: „Most mi a probléma? Együtt háltak, összeházasodnak.”

– Emír… Nasser…

– Ülj le, öcsém! – csap a fotelra Emír, miközben Nasser nagyot ásít.

Elhelyezkedem, zavarban vagyok, sosem leszek már a régi Khalid Emír közelében. Egyszerűen nem tudom megbocsátani neki, hogy kezet emelt rám. Ha most történne ilyesmi, itt helyben megölném. Engem még apám sem bántott soha, egy távolabbi családtagtól meg végképp nem viselem el. Egyedül anyám vagy Anna legyintéseit vagyok képes mozdulatlanul tűrni.

– Láttam odaát Leilát. Nagyon szép a lányod, Emír.

– A tied! Úgyhogy ne dicsérgesd itt a szépségét, hanem házasodj vele!

Volt egy olyan sejtésem, hogy nem tudunk majd érdemben beszélgetni a helyzetről. Nasser lopva rám sandít, mintha elnézést akarna kérni az apja

nevében. Vagy talán másért is. Ő tudja, mik a terveim, tisztában van vele, mire készülök, fel is tette a kérdést: De akkor mi lesz az esküvővel?

Fogalmam sincs. Nem tudom, hogy mielőtt lépek, vegyem nőül Leilát, vagy hitegessem úgy, ahogy apám tette anyámmal? Behunyom a szemem, újra unokanővéremet látom magam előtt, ez némiképp döntésre késztet.

– Na milyen a külön élet?

Arra céloz, hogy a napokban végérvényesen átköltöztem a saját palotámba. Számtalanszor beszéltem már vele erről, így elég egyértelmű, hogy elterelő hadműveletnek szánja.

– Unalmas – állok fel hirtelen, mire mindketten rám merednek.

– Hova mész?

– Arra az unalmas helyre. Haza.

– Most? Még nem mehetsz – háborodik fel Emír, de Nasser nem próbál megállítani.

– Miért nem? Te tiltod meg?

Nem akarok kötekedni vele, de Emír olyan fejet vág, mintha halálos bűn lenne korán hazamenni egy esküvői mulatságból. Egyébként meg mit ünnepeljek? Azt, hogy elveszítettem azt, aki valamit ért ebben a kócerájban? Nem véletlenül húz el innen a szívem. Minek van így itt értelme? Semminek. Úgyhogy keresni kell máshol.

– Én nem tiltok meg neked semmit, Khalid, de ha nem veszel vissza az arcodból, akkor szétverem – vág vissza Emír, és még komolyan is veszem őt.

Nasser felemeli a kezét, mintha fékezni akarna mindkettőnket, de fölösleges. Nem Emír miatt nem szólok vissza, hanem apám miatt. Tudom, az utóbbi hetekben megszaporodtak a viták közöttük az én hülyeségem miatt. Márpedig azt is tudom, hogy apám életében az egyik legfontosabb ember Emír. Ezt tiszteletben is tartom.

– További jó szórakozást – lépek gyorsan odébb, nehogy Emír még ebbe is belekössön.

Apám elmélyülten diskurál, az lesz a legegyszerűbb, ha senkinek sem szólok, csak elmegyek.

5. fejezet

Kint vagyok az épület előtt, szólok, hogy hozzák ide a kocsimat, mert sofőr nélkül jöttem. Nem véletlenül. Apám mondta, hogy jöhetünk együtt, de volt egy olyan érzésem, hogy távozni nem egyszerre fogunk.

Kikapom a tobém zsebéből a telefonomat, és megforgatom. Megfogadtam, hogy nem teszem, de Leila látványa már lidérccé fejlődött az agyamban, itt tekeredik, vonaglik, mutogatja magát. Akarom őt, kár tagadnom. És a nézéséből tudom, hogy bármiben benne lenne. Kicsit talán veszélyes, de ez sem tud visszatartani.

Rányomok Leila nevére, és megindítom a hívást. Nagyon remélem, hogy nála van a telefonja, és azt is remélem, hogy senki sem veszi észre, hogy hívom. Nálam ez egy ösztönös reakció. Ha valakinek csörög mellettem a telefonja, azonnal a kijelzőre nézek, hátha látom, ki hívja. Még akkor is, ha semmi közöm hozzá.

A kocsimmal leparkol az egyik sofőr, ki is száll, jelzi, hogy mehetek. Intek neki köszönetképpen, és beülök a volánhoz. Gázt adok, abban a pillanatban Leila szól bele a telefonba.

– Khalid.

– Ott vagy még? – túl heves vagyok, ezért finomítok. – Úgy értem, az apám palotájában.

– Igen… – suttogja vissza, hallom a háttérben a női sikongatásokat.

Az utat figyelem, azon gondolkodom, még talán megállhatok. Még józan vagyok, még parancsolhatok magamnak. Még nem áll előttem, még nem vette el végérvényesen az eszemet. Jól emlékszem, milyen az. Ott, akkor,

amikor magamévá tettem, nem állíthatott már meg semmi. Sokszor voltam már nővel, de ritkán van az, hogy nőkkel kapcsolatban nem tudok magamnak parancsolni. Nasser a múltkor azon röhögött, hogy ő pont fordítva van ezzel, mindenben féken tudja magát tartani, csak a nőkkel kapcsolatban nem. Én ezzel szemben mindenben fékezhetetlen vagyok, csak a nőkkel kapcsolatban szoktam józan maradni. Leilánál nem sikerült.

– Haza tudsz menni úgy, hogy senki se lásson?

– Mit akarsz, Khalid?

Leila olyan hangsúllyal teszi fel ezt a kérdést, hogy azt képtelenség vigyor nélkül tűrni. Minek kellenek ilyenek? Úgyis tudja, mit akarok. Kettesben akarok vele lenni.

– Találkoznunk kell!

– Tudod, hogy tilos. – Erre nem válaszolok, néha olyan ostoba ez a Leila. Persze hogy tilos. *Hát most komolyan!* Mi nem tilos itt? – Ha apám megtudja, hogy bejöttél a palotába…

– Nem tudja meg. Ottmaradt a mulatságban. Csak szolgák vannak nálatok, akik már biztos alszanak. – Kezdem nevetségesnek érezni ezt a győzködést. Eszemben sincs könyörögni. – Haza tudsz menni, vagy nem? Akarsz találkozni, vagy nem?

Egy ideig csönd van, már éppen le akarom tenni, mert én is kezdem belátni, hogy ez nem jó ötlet, de ő suttogva feleli.

– Nagyon szeretnék veled találkozni, Khalid. Igen. Azt teszem, amit akarsz. Hazamegyek. A lakrészemben leszek. Így jó?

– Sietek.

Kinyomom a telefont, és tényleg a gázra lépek. Ha minden igaz, tíz perc múlva már ott is leszek Emír palotájánál. A kocsit valahol apám palotája előtt hagyom, az nem feltűnő. Kockázatos, meg is láthatnak, de Szaúd-Arábiában megszületni is kockázatos, nemhogy élni.

Kettős az érzés bennem. Nem tudnám elviselni, ha Leilát baj érné miattam, másrészről meg nem akarok lemondani róla. Ez egy elég hülye tulajdonságom. Ha megszerzek valamit, akkor az onnantól az enyém. Talán csúnya, de Leilával kapcsolatban is ezt érzem. Sőt. Minden nővel kapcsolatban. Nincs olyan nő, akivel csak egyszer voltam. Baj is ez nekem. Anna a múltkor ráhibázott.

Csak ez a francos Mona ne lenne! Egyáltalán miért jut most eszembe? Ez a délelőtt eléggé megpecsételte a kedvemet egész napra. Hülye voltam. Kivagyok tőle.

Mielőtt Mona még túlságosan lekötné az agytekervényeimet, a fékbe taposok, és le is parkolok, kicsit arrébb, hogy a sok autó között ne legyen feltűnő az enyém. Egy ideig csak ücsörgök, figyelem, hogy van-e valaki az utcán, de a palota kapuja zárva van, mindenki az udvaron vagy házon belül van. Szerencsére a betonkerítéstől nem látnak ki, ezért kiszállok, és Emír palotája felé igyekszem. Mindössze pár méter, de most ez is soknak tűnik. A kapu nyitva van, tehát Leila már hazajött, és tett róla, hogy könnyen bejussak. Ha szolgával akadok össze, az nem lesz baj, csak rokon ne legyen.

Síri a csend a palotában, gyorsan unokatestvérem lakrésze felé veszem az irányt. A szívem már a torkomban dobog, ha most lebukunk, akkor végünk. Emír ezt már nem nyelné le.

Leila az ajtaja előtt áll, ahogy meglát, integetni kezd, hogy siessek. Szinte futok hozzá, ő beljebb lép, mikor én is bent vagyok, becsapja az ajtót, és azonnal kulcsra zárja. Szótlanul állunk egy ideig egymással szemben, a kipirult arcát figyelem. Túl közel van hozzám, nincs lehetőségem szemügyre venni jobban. Több kislámpája is ég, de nagy a helyiség, szétoszlik a fény. Az árnyékunkra nézek, kezdem megbánni, hogy idejöttem.

– Khalid, ez nagyon veszélyes… – suttogja, de nem képes leplezni az

örömét.

Sosem felejtem el, ahogy a földön fekve könyörgött az életéért. És mégis… Hiába élte át azokat a szörnyűségeket, készül elkövetni ugyanazt újra. Ettől elszorul a torkom, mert immár nagyon is egyértelmű, hogy Leila valóban szerelmes belém. Ez nem olyan, mint amikor Anna mondta. Ez bizonyosság. Mindenben ilyen vagyok, azt hiszem. A szavak nálam nem sokat jelentenek, de amikor egy helyzetben megérzek dolgokat, az kupán tud verni.

– Ha szeretnéd, elmegyek – nyögöm ki. Ő hátrébb lép, már tetőtől talpig végig tudom mérni. Rimánkodom magamban, hogy ne legyen gyáva, ne küldjön el. Akarom őt. Így. Így, ahogy most áll előttem. Most nem egy szende kislány, aki nem meri vállalni az érzéseit, hanem egy nő, aki még az életét is kockára teszi azért, hogy érezze egy férfi ölelését. Az enyémet. – Csak mondanod kell, és itt sem vagyok.

Még mindig nem felel, egyre hátrébb lépdel. Aztán hátat fordít. Azt érzem, ha egy kissé lejjebb hajolnék, még a feneke hajlatát is látnám. Na és a háta. Az egész csupasz, nincs háta a ruhának. Ezt ott, amikor Annánál voltunk, nem is láttam, mert szemben állt. Elég volt a szoknya hossza, meg a csillogó bőre… Most meg még levegőt is alig kapok.

Melltartó sincs rajta!

Azon a napon sem volt rajta. Az emlék kezd egyre izgatottabbá tenni. Oldalra nyúl, ahogy megfogja az egyik szék háttámláját, a hátának apró izmai táncolni kezdenek. Elfojthatatlan vágy támad bennem aziránt, hogy a csupasz hátát simítsam. Azokat a kis csontokat… Nem is tudom, láttam-e már így női hátat…

– Hogy kérhetném, hogy menj el?

A fejét lefelé irányítja, mintha a saját cipőjét nézné. Én is odanézek akaratlanul, meg is értem, Leila miért tűnik most olyan magasnak. Gyönyörű

vádlija feszül, ahogy a tűsarkakban tartja magát.

– Akkor? Maradjak? – kérdezek vissza, és ettől ostoba kölyöknek érzem magam.

Visszafordul, a kezeit összefonja a mellkasán. Újra végigmérem őt, el kell ismerni, tökéletes. A múlt kezd halványodni, hirtelen már nem is emlékszem, milyen volt a csókja. Milyen volt benne lenni? Mit éreztem akkor? Milyen az íze? Egyszerűen semmire sem emlékszem, mintha az agyam arról akarna meggyőzni, hogy újból át kell élnem.

– Miért akartál találkozni?

Nemcsak én viselkedem ostoba kölyökként, hanem ő is hozza a hülye kislányt rendesen.

Na mégis?

A szemébe nézve azonban azt is érzem, hogy erre ő most tényleg várja a választ. Talán a lelke mélyén tudja, hogy nem akarom elkapkodni az esküvőt. Talán pont azért mondott most igent, hogy megint bizonyítsa, jó választás nekem.

– Amikor ott egymásra néztünk… Úgy éreztem, találkoznunk kell.

Elmosolyodik, nem néz tovább a szemembe, végigsimítja a karjait. Látom, hogy a mellbimbója átüt a ruhán, olyan, mintha fázna.

Mosolyogva mondja:

– Jó érzés volt, amikor úgy néztél rám…

Újra a szemembe néz, próbálok kedvesen válaszolni az ő mosolyára, de nem megy. Annyira hülyén érzem magam. Kezd melegem lenni, és egyre inkább Nasser megjegyzése zakatol az agyamban, mely szerint a nők közelében képtelenség észszerűen viselkedni.

– Akarlak téged, Leila!

Ez csak kiszaladt! Ajjjhhh!

Körülbelül annyira döbbenti meg a megjegyzésem, mint engem.

Csaknem a szám elé is kapom a kezem, mintha vissza akarnám tuszkolni a szavakat, ő azonban válaszol.

– Tudom. Tudom, hogy akarsz engem. Tudom, hogy azért hívtál ide, azért akartál találkozni. De nem vártam, hogy ezt kimondd. – Leengedi a karjait, és felnevet. – Te sosem vagy őszinte, Khalid. Most megleptél.

Ezzel akár vitába is szállhatnék. Én mindig őszinte vagyok. Pont ez a baj. De igazság szerint kezd nagyon nem érdekelni, hogy mire gondol, mi a véleménye rólam.

A lábam megindul felé, ő azonnal kihúzza a derekát, és nagyot nyel. A testét magamhoz húzom, a cipő miatt elég magas, élvezem, hogy nincs olyan messze tőlem az arca.

A szemei tágra nyílnak, a száját is megnyalja, mintha azt várná, hogy megcsókoljam. Mennyire jól ismerem őt. Szinte együtt nőttünk föl. Hogy tud most így megszédíteni? Miért nem azt érzem most, mint amit évekkel ezelőtt?

Észre sem veszem, a kezem lendül, elkapom a tarkóját, és magamhoz rántom. Leila kicsit visszahúzza a fejét, mint aki meglepődik, de erősebb vagyok, így a száján kötök ki.

Szeretem Leilában, hogy mindig tökéletes. Sosem láttam még őt csapzottan. A szája finom, puha, de azért be kell vallanom, nem csókol túl jól, inkább csak hagyja, hogy tegyem vele, amit akarok. Azon a napon is így volt. Én meg tettem.

Halkan felnyög, már a kezeit is a nyakam köré vezeti, lelöki a shemagot a fejemről. Én egyre mélyebben hatolok a szájába. A ritmus nagyon lassú. Élvezem Leilában ezt a visszafogottságot. Egy terület, ahova csak én tehetem be a lábam, és kedvemre alakíthatom.

Egy hirtelen mozdulattal ellök, hátrébb is lép párat. A keze nyújtóztatásától a ruha is egészen felcsúszott, próbálja visszatuszkolni

zavarában. Összevissza kapkodja a fejét, én meg nem értem, mi baja van.

– Azt hittem, akarod… – nyögöm ki, pedig nagyon nem ez a tervem. Másodpercek alatt dühít fel, pedig pattogni aztán végképp nincs jogom.

– Ez nagyon veszélyes, Khalid…

Ezt már megbeszéltük. Csak ennyit mondanék, de ezt sem teszem. Bármennyire is akarom, tiszteletben kell tartanom a döntését, annál is inkább, mert neki valóban van mitől rettegnie. Hiába követ itt most el két ember bűnt, valószínűleg csak az egyikünk szenvedné el, ha lebuknánk, és nem kérdés, hogy melyikünk lenne az. Nem én, az tuti.

– Akkor elmegyek…

Megfordulok, lehajolok a shemagért, elindulok az ajtó felé, de ő beelőz, elém veti magát, úgy ugrik a nyakamba, ahogy akkor tette, amikor kijelentettem: feleségül veszem. Az én reakcióm is csaknem ugyanaz. Eldobom, ami a kezemben van, átölelem őt, és szorosan tartom. Sajnálom őt… Sajnálom, mert arra gondolok, talán Anna, a húgom ugyanígy fog kapaszkodni Billalba, aki ugyanígy sajnálatot érez majd. Anna feleannyit sem tud Billalról, mint amennyit illene tudnia. Beismerem, jó fej, és nem kívánhatok Annának jobbat, de ez még nem jelenti azt, hogy jó ember is.

– Úgy érzem, elpusztulok nélküled, Khalid. Minden percben hiányzol.

– Hamarosan feleségül veszlek. Jó?

Eltolom magamtól, van bennem egyfajta menekülési kényszer. Ez nem azt jelenti, hogy nem gondolom komolyan, amit mondok, csak egyszerűen hülyén érzem magam.

Most ő tapad a számra, újra csókolózni kezdünk. Nem taszigálom tovább, inkább magamhoz húzom. Hevessé válik, nem tudom, miért jut eszembe megint Mona. Pedig utálom azt a nőt. Nagyon.

Bár lehet, így van ezzel mindenki. Ha hatással van ránk valami, ami befolyásol a cselekedeteinkben, döntésünkben, akkor azt megutáljuk.

Legalábbis akkor, ha a terveink nagyon nem összeegyeztethetőek a lépéseinkkel. Mona ezt váltja ki belőlem. Bevallom, most Leila is… Nem kérdés, hogy évekig halogatnám ezt az esküvőt, de a lelkem mélyén már tudom, hogy nem fogom ezt tenni.

A kezem lejjebb csúszik, a szoknyája alá siklik, a fenekét markolom. Titkon talán arra várok, hogy leállít. Még talán van esély. Ha a bugyija alá is benyúlok, akkor viszont már hiába fog tiltakozni, mert megdugom, az száz.

A magas sarkúja miatt éppen csak meg kell döntenem kissé a derekamat, és máris teljesen alá tudok nyúlni. A halmokat markolom, szerintem ez a legjobb dolog a világon: női feneket markolászni. Az idők végezetéig ellennék ezzel.

Ő megadóan tűri, de képtelen vagyok szabadulni attól a gondolattól, hogy talán csak meg akar felelni. Amikor nyel, elszakad a számtól, én kihasználom a pillanatot, és próbálom kedvesen mondani.

– Tudod, hogy feleségül foglak venni, Leila. Nem kell ezt most, ha nem akarod…

– Hogy mondhatsz ilyet, Khalid? Pont akkor szenvedek, amikor nem csókolsz, nem érsz hozzám… Azt hiszed, miattad teszem? Azt hiszed, én nem szomjazom az érintésedre?

– Nem. Nem ezt akartam mondani…

Oldalra dönti a fejét, elmosolyodik, és úgy simogatja meg az arcomat, ahogy három ember szokta. Anyám, Umayma és Anna.

– A férjem leszel. Én vagyok a legboldogabb nő a világon.

Újra a nyakamba fonja a karjait, hátradönti a fejét. A dereka is feszül, látom, ahogy nevetni kezd, ettől nekem is vigyorogni támad kedvem. A kezem meg visszaköszön ennek a jókedvnek, mert a feneke hajlata alá mászom, már a belső combjánál tapintom. Aztán visszább húzom a kezem, és a szemérméhez csúsztatom. A csipkét érzem, ami becsúszott a résébe, na

most van az, hogy nincs visszaút. Ettől féltem.

Kikapom a kezem, megragadom a derekánál, miközben erősen tolom őt. Ő fel is sikolt, talán túl durva vagyok. Nekiesik a kisszekrénynek, de nem szól semmit, annál is inkább, mert én is ráfeszítem a saját testemet. Emeli a kezét az arcomhoz, de nem akarom, hogy ugyanúgy simogasson, mint az előbb. Lefogom őt, a számmal a nyakát csókolom. Selymes és illatos a bőre. Ő fölfelé tartja a fejét, muszáj az arcába néznem. A szemei le vannak csukva, le is köti a figyelmemet ez a műalkotás. Tényleg az. Hirtelen meg sem tudom számolni, hányfajta szín játszik a szemhéján. Az egész egy szivárvánnyá áll össze, amit bevon egy aranyfény. Gyönyörű. Igen, ez Leila. Már éppen meg akarom csókolni a lehunyt szemeit, amikor kinyitja, és a számra néz. Leilának csodaszép a tekintete. Mindig is szépnek láttam őt, de amióta nővé érett, már több mint szép. Vonzó. Mert a „vonzó” a „szép”-hez képest snassznak tűnik, de én arra gondolok, hogy pontosan azt jelenti most, amit Leilával kapcsolatban érzek. Vonz magához. Csapdába ejt.

Kitör belőle a nevetés, én inkább megdöbbenek ezen. Sőt. Nem is nevet, hanem rendesen kacag. Elengedem a kezét, ő a számhoz nyúl, végigvezeti rajta az ujjait, aztán azt is megtudom, hogy mi olyan marha vicces.

– Jaj, Khalid! Úgy csillogsz, mint egy királylány, aki elcsente az anyja sminkjét – tovább nevet, én is megtörlöm a szám, de nem látok semmit a kezemen. A rúzsa tökéletes, azzal biztos nem jelölt meg. – A csillámpor a bőrömről… – nyögi ki nevetve, én is elmosolyodom, ahogy látom az örömét.

Megkívánom az ajkait, újra birtokba veszem. Még egy utolsót belenevet a számba, majd ismét felnyög. Belém kapaszkodik, kezem megy a kedvenc helyére, erősen marok a fenekébe, ő fel is szisszen. Ez nem állít le, sokkal inkább még izgatottabbá tesz.

Emlékszem az első és egyetlen együttlétünkre. Tudom, hogy fájdalmat okoztam neki, de azt is tudom, hogy élvezte. Bevallom, kicsit szerencsétlen voltam. Hogy a fenébe ne lettem volna az, amikor végig az zakatolt a fejemben, hogy halálos bűnt követünk el? Alig vártam, hogy végezzünk. Az egyedüli, amitől kihúztam magam kicsit, az az, hogy Leila nem vérzett. Ettől persze azt éreztem, hogy akkor nem is fájt neki annyira. És ez az, ami meg képtelenség, mert még nekem is fájt. Alig bírtam belehatolni, úgy izzadtam, mint a sivatag közepén. Csupa stressz volt az egész. Ez szokatlan is volt nekem, mert eddig mindent megéltem szex közben, csak a stresszt nem.

Ahogy ez most újra eszembe jut, a gyomrom is összeugrik. Remélem, nem lesz megint olyan nehézkes ez a dolog.

Felemelem őt, az ágyáig viszem, megint sikongat közben, mintha félne, hogy leejtem. Nem vagyok túl jó erőben, leteszem az ágyra, de nem finoman. Félek, hogy fáj neki az érkezés, de az agyam csak a testének látványát fogja. A szoknya teljesen felcsúszott a derekához, a bugyiját is látom. Csípőjének egyik oldalán lejjebb van a csipke, ettől az anyag kissé elemelkedik, mintha bepillantást akarna nyújtani a szemérméhez. A mellbimbói átütik az anyagot, úgy tapasztom rá a kezem, ahogy addig a szemem tapadt. A selyem rugalmas szorítása tartja kordában a kebleit, melyen csúszkál az anyag, ahogy hozzáérek. A tenyerem a hideg anyagot forróvá varázsolja. Ő homorít egyet, ettől a mellei jobban előreugranak, nem sok tart vissza attól, hogy durván magamhoz rántsam.

Apa Magyarországon azt mondta, majd idővel megtudom, milyen nagyszerű dolog az, ha a férfi mellé szenvedélyes nő kerül. Akkor csaknem kinevettem, mert tudtam én azt már rendesen. Azt is sejtem, hogy Mona minden, csak nem szende. Szerintem Leila hozzá képest egy ma született bárány.

A kezem a nyakára feszül, ő ki is nyitja a szemét. Odahajolok a

mellkasához, a selymen keresztül kapom be a mellbimbóját, ami csöppnyivé zsugorodik. A nyelvemmel simítom, néha megszívom, csupa nyál már az anyag. Ő egy ideig csak mozdulatlanul tűri, majd amikor följebb mennék a szájához, visszanyomja a fejemet a bimbójára. Ezt jelzésnek veszem, hogy jólesik neki, így tovább kényeztetem. Egyre feljebb ül, a nyakamba kapaszkodik, néha kifejezetten nehéz már. Megemeli a lábait, kikerüli az enyémeket. Terpeszt, körbeölel engem, így a combja közé kerülök térdelő állásba.

Segítek a nyakam erején, a kezemmel megtámasztom a hátát. A csupasz hátát. A bőre forró, ösztönösen feszítem ki minél jobban a tenyerem, kezem minden millimétere érezni akarja a bőrét. A csontok és az izmok táncot járnak a karom alatt, erre válaszként masszírozó mozdulatba kezdek. Felhúzza a vállát, nem tudom eldönteni, hogy élvezi-e, vagy csiklandós. Próbálok az arcába nézni, de ő lehunyt szemmel hátradönti a fejét, és elengedi magát. Erősen tartom a hátánál fogva, a másik kezem a combját simítja. Talán azt hiszi, magamra szeretném őt húzni, mert emeli a lábát, a csípőmre akarja támasztani.

A hátán lévő kezem feljebb szalad a tarkójához, érzem a patentokat az ujjaim alatt. Ő megtámaszkodik a háta mögött, így már nem kell tartanom. Egészen magasan záródnak a gombok, van egy olyan érzésem, hogy bajban leszek a levétellel. Rá is nézek segítségkérésként, mire ő közelebb hajol, és a fülembe súgja.

– Csak rántsd meg.

Különös, mert ez az egy mondata úgy felizgat, hogy teketória nélkül teszem, amit mond. Rántom az anyagot, hallom, ahogy pattan, olyan, mintha szakadna, de már az sem érdekel. A nyakából aláhullik az anyag, az, hogy nincs háta a ruhának, azt eredményezi, hogy teljesen a derekáig szalad, minden szabaddá válik. A mellei szemtelenül merednek előre.

Leila elég fiús alkat felül, de ez most nem lomboz le. Mindenhol csontos, és a mellei is elég kicsik. Nem mondhatom rá, hogy gebe, de az átlagosnál vékonyabb.

Egy tál ételnek érzem őt. Eddig le volt takarva, csak az illatát érezhettem, de most lekerült a fedél, mindenből kóstolhatok. Szívom a nyakát, a kulcscsontját, kisiklik a szám a felkarjára, vissza a belső oldalon. Újra a kulcscsontjánál vagyok, elindulok a melle felé, ő hátrébb engedi magát, hogy elérjem. Én is hátrébb kúszok, de nem érem el teljesen, ezért kihúzza maga mögül a karját, és lefekszik a hátára. A pillanat töredékéig figyelem őt felülről. A kezemmel azonnal gombolni kezdem a tobémat, idegesít, mert így térdelni benne nem túl kényelmes.

A kezeivel eléri a combomat, majd a vádlimat, ahol elkezdi az anyagot húzni feljebb. Minden gombot kioldottam, először az egyik lábamat emelem meg, aztán a másikat. Ledobom a tobét, már csak egy alsónadrág van rajtam és egy trikó. A következő mozdulattal a trikót is lerántom, fél szemmel látom, hogy csak fekszik és figyel. Amikor már félmeztelen vagyok, ráfekszem, ő pedig mohón és éhesen szorít magához. A lábait is rám kulcsolja, ösztönös a csípőm mozgása. Úgy nyomulok előre-hátra, mintha már benne lennék. Ő is ezt teszi, kifejezetten nekem feszül a szeméremcsontja.

A ruháját egyre lejjebb nyomom, egész könnyen megy, már a bugyija vonalában feszül. Visszaemelkedem, megfogom a selymet és a csipkét, végigvezetve a lábán leveszem róla. Ő engedelmesen emeli a lábát, hallom közben a cipőjének tompa koppanását a szőnyegen, amit lerúg magáról. A ruhát arrébb hajítom, ne is zavarjon még a látványban sem. Nem akarom zavarba hozni, de muszáj megnéznem őt. Láttam már meztelenül, de akkor sokkal jobban kapkodtunk, és ideges is voltam.

Ő is méreget engem, valószínűleg ugyanarra gondol, amire én. Hiába

szeretkeztünk már egyszer, ez is olyan, mintha az első lenne. Ugyanolyan idegen a másik. Csábító a látvány, a helyzet, az érintés.

Megfogom a csípőjét, kicsit tolok rajta, ezzel jelzem, hogy kússzon följebb. Ő érti a mozdulatot, így már én is valamennyire ki tudom nyújtani a lábam. Felnyúl a kezével a mellkasomhoz, a tenyerét ráfekteti, még meg is szorongatja. Erre csaknem elnevetem magam, mert itt nagyon csiklandós vagyok. Amikor azonban a tekintetébe fúródik az enyém, már nem akarok nevetni. Kifejezetten azt látom rajta, hogy kíván engem. A múltkor erre nem figyeltem, de most jólesik.

A szája elnyílik, láthatóan ő is élvezi ezt a szemezést. Nem szakítom meg a szemkontaktust, de a kezem a szemérméhez teszem, és gyengéden végigsimítom. Az egész tenyeremet húzgálom a dombon, csak kívül mozgok, mintha a kezét simogatnám. A körmömet is végigcirógatom a sima bőrén. Csupaszra van szőrtelenítve, ahogy kissé terpeszt, csaknem becsúszik az ujjam a résbe. Meg is emeli a csípőjét, talán szeretné is, ha birtokba venné a kezem, de én élvezem, hogy olyan a bőre, mint a csicserikrém, amikor belesüpped az ujjam. Kifejezetten húsos a dombja, a legszívesebben bele is csípnék. Egyre jobban tárja a combjait, a rés növekszik, már érzem, hogy nedves. Megfogadtam, hogy türelmes leszek, de a középső ujjam becsúszik, és már a lágy résznél siklik. A kezem többi része még mindig kint táncol. Az is elég önuralomra vall, hogy a hüvelyébe nem hatolok be. Érzem, hogy a csiklója keményedik. A bent lévő ujjamra koncentrálok, simítom, ahol élvezi. Elpirul az arca, el is fordul oldalra, mintha szégyellné magát, én tovább lesem őt, pár másodperc múlva visszafordul. Az ujjam mindenfelé csúszik, nagyon lassan bevezetem a hüvelyébe. Várom, hogy jelezze, mit érez, de nem az történik, amire számítok. Akkor, azon a napon, csupa görcs volt, most azonban lazulnak a lábai, tolja föl magát, és szinte követeli, hogy mélyebbre menjek. A

legtökéletesebben sikamlós, ennél többet nem is remélhetek. Megnyugtat a tudat, hogy így talán könnyebb lesz belehatolnom, mint a múltkor, bár akkor sem a nedvességgel volt baj, hanem a feszülésével.

A szabad kezemmel próbálom lejjebb tolni az alsómat, de nem megy túl jól. Heves vagyok, így néha a benne lévő ujjam is vadul mozdul. Összébb zárja a combjait, ezért inkább kijövök belőle, és egyetlen határozott mozdulattal a térdhajlatomig tolom az alsómat, innen már könnyen kibújok belőle.

Szerintem azért szeretek többször ugyanahhoz a nőhöz járni, mert már tudhatják, milyen vagyok. Míg apám a múltkor arról beszélgetett Emírrel meg Nasserrel, hogy a szüzesség elvétele a legnemesebb feladat, addig én nagyokat hallgattam. Szerintem meg a leghitványabb. Sosem élveztem, pedig jó pár szűz lányt avattam már be. Be kell vallanom, a legszebb emlékeim pont nem a szűz lányokhoz köthetőek. Leila sem szűz már, már magamévá tettem őt egyszer, de olyan érzésem van, mintha mégis az lenne. Persze nem várom, hogy egy menet után tapasztalt legyen…

Arra eszmélek, hogy az arcát simogatom, mintha valamiért vigasztalnom kéne. Ő mint egy kölyöktigris nyomja a homlokát a tenyeremhez, és a nevemet suttogja:

– Khalid…

Elég rosszul vagyok összerakva, mert engem mindig lebénítanak az ilyen dolgok. Ha valaki bízik bennem, támaszkodik rám, akkor kicsúszik alólam a talaj. Márpedig most, ahogy a nevemet súgja, olyan, mintha az egész jövőnkről beszélne.

A húgaimmal és anyámmal kapcsolatban is így vagyok, ha én vagyok a férfi, akkor elég hülyén tudok viselkedni. Sajnos sokszor összekeverem az érett férfi szerepet a diktátor szereppel. Mondjuk, nem hiszem, hogy anyám meglepődik ilyenkor, nagyon is tudja, milyen vagyok. Annát és Azizát

azonban meg szoktam taposni rendesen, amit utólag mindig szégyellek. Ahogy most ez eszembe jut, az is leesik, hogy órákon belül Anna is keresztülmegy azokon, amiken most Leila. Billal hamarosan nővé teszi őt, és én végérvényesen levehetem a kezem a testvéremről. Óvni, védeni fogom őt örökké, de Billalnak nem tehetek majd szóvá dolgokat csak úgy. Szeretnék, de nem lehet. Valami furcsa oknál fogva rettegek attól, hogy Billal sokkal több dolgot enged majd Annának, mint amit engedni kéne. Ez a Magyarország is. Ekkora baromságot, hogy magyar verseskötetet adott neki. Anna szaúdi! A húgom! Igen, magyar volt a szülőanyja, és ott született, de…

Mindegy is! Leila itt fekszik előttem, nehogy már a húgomra gondoljak.

A hasát kezdem csókolni, nagyon kicsi a köldöke, el is mosolyodom. Az jut eszembe, hogy Azizának körülbelül ugyanilyen. Mondtam is neki egyszer, hogy azért lett olyan kis buta, mert túl kicsi volt a cső, amin keresztül kapta az észt. Ezt ő nem értette, és apám is rám mordult, hogy ne beszéljek már ilyen hülyeségeket. Anna nevetett csak velem.

Beledugom a nyelvem hegyét a köldökébe, ő ettől megrándul, majd kéjesen felnyög. Ezzel úgy meglep, hogy kifejezetten szomjazni kezdek még és még erre a hangra. Teszek is érte, ugyanis az öléhez ereszkedem, és nagyon lágyan kóstolom meg. Most először. Leila még sosem érezte férfi nyelvét a nemi szervén, de szerencsére nem akadékoskodik. A lábait kissé összébb zárja, de még így is szabad az út.

Úgyis fogsz te hamarosan terpeszteni rendesen!

Muszáj kézzel is segítenem, szabaddá teszem a területet. Nyelvem hegyével játszom a kis borsószem körül, olykor remeg a combja. Fölnézek, ő a plafonra emelte az arcát, csak a száját látom, ahogy nyílik, csukódik. Egy ideig nem jön hang, majd egyszer csak rekedtes hangon nyög. Vagy

sóhajt. Nem is tudom meghatározni, hogy mi ez. De egy biztos. Jót jelent. Nagyon jót! Pedig milyen halk és megfoghatatlan ez a hang. Mégis felér egy ordítással, aminek hangjai mindenhova befészkelik magukat. Az agyam veszi először, és az továbbítja mindenhova. A nyelvemnek, az ujjamnak, az ölemnek, a pulzusomnak… Mindenre hat.

A két kezem a feneke alá csúszik, feszítem szét, a nyelvem pedig egyre erőteljesebb csapásokat végez. Rezeg a matrac. Először fogalmam sincs, mi az, de ahogy oldalra nézek, a lába ritmusos rángását látom. Olyan mozdulat, amit semmilyen módon nem lehet irányítani. Nem lehet imitálni, nem lehet fékezni… Ennek tudatától most szívesen felordítanék: „Ez az!”

Most már biztos nem hagyom abba, pedig szívesen nyársalnám fel azonnal. Olyan ez a remegés, mintha hívogatna… Az egyik ujjamat belecsúsztatom, jó érzés ez a nedves odú, ami nekem készült.

Nagyot rándul a lába, megmarkolja a vállaimat, mintha húzni akarna fölfelé. Megemeli a fejét, és az arcomba néz, mintha segítséget akarna kérni. Én csak kacsintok neki, és éppen csak elemelve a szám suttogom:

– Élvezd!

Azonnal vérvörössé válik az arca, úgy zuhan vissza, mintha lebénult volna. Biztos szégyelli magát, de képtelen ellenkezni. A csúcs közelében jár, és megbénítja őt ez a tehetetlenség. Mert ezzel aztán nem is lehet csatába szállni.

Széjjelebb teszi a lábait, én kihúzom az ujjam, csak a nyelvemet használom. Helyezgeti a csípőjét, már az egész teste rázkódik, kicsit le kell szorítanom. Azt hiszem, ez az a pont, amikor bármit meg lehet tenni a nőkkel.

Apámmal csak nagy ritkán beszélgetünk kényes dolgokról, de erre a megjegyzésére jól emlékszem. Azt mondta: „Mindig el lehet érni egy nőnél azt az állapotot, ahonnan bármit megtehetsz vele, mert hagyni fogja.” És ezt

nyilván nem az élet egyéb dolgaira értette, hanem a szexre. Egyébként apám sohasem adott konkrét tanácsokat. Hakim pontosan ebben különbözik tőle. Ő kábé ilyeneket mondana: „Jó keményen dugd meg!” Ezt a mondatát tizennégy éves koromban kezdte szajkózni, de amikor apám tudomást szerzett róla, gyorsan helyre rakta őt. Tisztában vagyok vele, hogy apám sem semmi, de legalább diszkrét.

Leila kezdi összezárni a combjait, tolja el a fejemet, harcol a kielégülés ellen. Nem vagyok arról meggyőződve, hogy az első alkalommal orgazmusa volt. Élvezte, kéjesen sóhajtozott, de akkor nem volt ilyen remegés. Mondjuk, ha így belegondolok, az első alkalommal nem sokat teketóriáztam. Most kárpótolom őt.

A fejemhez nyúlok, elkapom a karját, és a matracra feszítem. A vállamat előrébb nyomom, nem tudja összébb zárni a lábait. Hallom, ahogy elfúló hangon mondja:

– Ne, Khalid…! Ne…!

És ahogy ezt kimondja, már rántja is ki a kezét. A vállamhoz csapja, megemeli a csípőjét, hátrafeszíti a fejét, nem is nyög, hanem szinte sikít. Először kicsit meg is ijedek, de a lába remegése jelzi, hogy ez bizony a csúcsok csúcsa. Kielégítettem. Megmutattam neki. Az enyém. Én vagyok a földön az egyetlen férfi, aki Leilát kielégítette.

Ezek a gondolatok olyan jólesnek, hogy nem is tudok koncentrálni saját magamra. Amikor az arcához közelítek, az órára nézek, kissé megijedek. Már másfél órája itt vagyok. Bárki hazajöhet, Zahrának már biztos feltűnt, hogy nincs sehol a lánya. Csak pár percre lenne szükségem, olyan könnyű lenne most őt birtokba venni.

Megcsókolom, válaszként kinyitja a szemét. Megrázza a fejét, majd a nyakamba csimpaszkodik, és a kulcscsontomhoz fúrja az arcát. Széjjelebb teszi a lábát, a kezét is levezeti a derekamhoz, úgy von magához közel. Nem

engedelmeskedem. Az egyik kezét elkapom ismét, és a feje mellé helyezem, válaszul önként csinálja ezt a másik karjával. Hátrébb húzom a fejem, elmosolyodva mondom.

– Mennem kell!

Felpattanok, magamra húzom az alsómat és a trikómat. A tobémért nyúlok, a hajlongás közben érzem, mindjárt szétpattan az alhasam. Ő döbbenten ül föl, kezeivel megtámaszkodik a háta mögött.

– Elmész? Itt hagysz?

Sikerül kifordítanom a ruhámat, bedugom a fejem a nyíláson, majd eligazítom magamon. Gombolkozás közben mondom.

– Muszáj mennem! Le fogunk bukni.

– De így mész el? Hozzám sem értél!

Ezen is elnevetem magam. Mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy nem értem hozzá. Milyen kis buta ez a Leila. Persze értem én, mire céloz, de akkor is gyerekesnek tűnik.

Megtámaszkodom az ágyon, odahajolok hozzá, a másik kezemet a lába közé fúrom. Forró és nedves, kezdem bánni, hogy nem dolgoztam meg.

– Azért csak emlékszel rá, hogy voltam itt is.

– Nem kellek neked?

– Hogyne kellenél? Nem jöttem volna ide, ha nem kellenél.

Komolyan mondom, ez a legnehezebb. Állandóan magyarázkodni kell a nőknek? Ha megdugod őket és indulsz, akkor miért mész máris? Nem volt jó? Csak erre kellettem? Csak ő kapott, minden idegszálammal rá koncentráltam, és még ezt is számonkéri.

Felállok, a shemagomat keresem, emlékszem, az ajtó közelében lökte le rólam. Odasietek, fölveszem, ő még mindig az ágyon ül, döbbent szemekkel néz rám. Amikor a kilincsért nyúlok, felsír. Egészen halkan nyöszörög, de ebben a feszült csöndben jól hallható. Arra gondolok, mi lenne, ha most

valaki bejönne. Szép lenne a látvány: Leila meztelenül ül az ágyán, és bőg, én meg húzom el a belem. Meg is zavar ez az egész szitu.

– Most mi a baj? – Elég szarul hangzik ez a mondat, hát még a hangsúly. Azizára szoktam így rámordulni, amikor kitalál valami ostobaságot, ami miatt hisztizhet.

– Hogy teheted ezt velem? – temeti tenyerébe az arcát.

Már tudom, miért nem akartam megnősülni. Ezért.

A plafonra emelem a szememet, még jó, hogy nem látja, mert azzal végleg megaláznám. Próbálok hang nélkül sóhajtani. Nem akarok visszamenni hozzá, de hangosan sem akarok beszélni.

Amikor az ágyához érek, ő mint egy kislány, a párnájára veti magát, és tovább zokog.

– Leila! Nem akartalak megbántani. Kívánlak, de belepusztulnék, ha valami baj történne miattam. Félek, hogy lebukunk. Nem akarom úgy, ahogy a múltkor. Szeretnélek órákon keresztül kényeztetni. Nem alázlak téged, inkább becsüllek.

Na! Ez egész jó volt! Ügyes vagy, Khalid!

Ráadásként még a hátát is végigsimítom, de ő megrántja a testét, jelzi, hogy hagyjam békén. A homlokomat támasztom, úgy érzem, bajban vagyok. Ezek a nők a legnagyobb játékosok. Leila tudja, hogy nem fogom őt így itthagyni.

Percek telnek el, elég szánalmas vagyok, mert az jut eszembe, hogy nyugodtan megdughattam volna, ha már így itt ücsörgök. Ennyi idő alatt végeztem is volna. És még ő sem bőgne.

Tanácstalan vagyok, de a düh is előtérbe furakszik. Felpattanok, ő érzi a mozgást a matracon, abban a pillanatban ő is felugrik.

– Ne menj így el, Khalid!

– Hogy?

– Hát így! Hogy nem tettelek boldoggá!

– Boldoggá tettél.

Az ajtóhoz fordulok, csak egy gondolat száguldozik oda-vissza az agyamban: de jó lenne már a túlfelén lenni. Most komolyan azért kell magyarázkodnom, mert nem szexeltünk? Sőt. Szerintem szexeltünk.

– Mindig ilyen vagy, Khalid! Elviselhetetlen. Miért alázol meg mindig?

Oké, elismerem, az utóbbi időben kicsit talán sokszor szóltam be neki, de ez, ami most van, minden, csak nem megalázás. De ha valaki ismeri Leilát, az én vagyok. Ha kiállnék az igazamért, csak még jobban összetörném őt. Leila egészen más, mint Anna. Húgommal szeretek vitázni, jól kiosztani, mert olyan harcos, mint én, Leila azonban az első sértő szónál összeomlik. Ha valamivel talpon lehet őt tartani, azok a szép szavak.

– Sajnálom, ha így érzed. Fontos vagy nekem – tenyerem közé veszem az arcát, és újra csókolom. Viszonozza, ez jó jel. – De nem tehetem. Sem veled, sem Emírrel. Meg kell, hogy értsd! Feleségül foglak venni, légy türelmes. Én is az vagyok…

– Akkor minek jöttél ide? – vág közbe.

Megköszörülöm a torkom, elég hátborzongató ekkorát hazudni.

– Mert beleőrültem volna, ha ma nem csókolhatlak meg. Szükségem volt rád.

A mellkasomra dönti a fejét, hülye gondolatom támad. Sír, és a sminkje is el van kenődve, tuti összemaszatolja a fehér tobémat. Ez fasza lesz. Senkivel sem kéne összeakadni, mert a rúzsnyom elég árulkodó.

Gyorsan végigsimítom a koponyáját, odébb tolom, ismét az ajtó felé araszolok. Ő láthatólag lenyugodott, mert a kezemet szorítja, és követ.

– Mikor találkozunk újra?

Honnan tudjam?

Kábé így is válaszolok, mert csak megrázom a fejem. Tudja ő is, hogy

ez alkalom kérdése. Én nem jöhetek ide, és holnaptól neki sem nagyon van oka átjönni, mert Anna nem lesz a palotában. No meg én sem, mert elköltöztem.

– Majd kitalálok valamit. Jó?

– Nasser biztos segítene…

Az tuti. Nasser nem problémázik azon, hogy megfektettem a húgát. Tudja, hogy úgyis nőül veszem, így hangoztatja is, hogy minek ez a cirkusz. Mondjuk, most már Monáról is tud, kíváncsi vagyok, változik-e majd a helyzet.

– Mennem kell.

Újra hozzám lép, átölel, és olyat mond, amitől megszédülök.

– Milyen furcsa, hogy ma éjszaka már Anna is a szerelme karjaiban lehet. Irigylem őt. Szeretném, ha mi is férj és feleségként, titkok nélkül egymáséi lehetnénk.

Igen. Anna már biztos Billal palotájában vár, és úgy adja, kínálja majd magát, ahogy Leila tette az imént. Ez most nekem fájdalmas, de azt is érzem, hogy így helyes.

Mégis csak taszítok rajta egyet, elfordítom a kulcsot, és megrántom az ajtót. Ki akarok innen jutni minél előbb. Nem ebből a szobából, hanem a palotából.

Hátra sem nézek, hallom, hogy a nevemet mondja. Bizonyára bántó, hogy így hagyom ott, de minek hozta most fel Annát? Mindenki tudja, hogy nem viselem túl jól ezt a dolgot.

6. fejezet

Kár volt ilyen korán eljönni a mulatságból, mert nem tudok aludni. És kár volt ilyen gyorsan otthagyni Leilát is.

Egyszerűen nem tudom eldönteni, mi legyen a nőkkel. Nem léphetek úgy, hogy Leilát a bizonytalanban hagyom, főleg a mai után nem. Na és Emír miatt sem. Az megrontaná a bácsikám és apám viszonyát. Beismerem, durva lépés lenne részemről. Mondjuk, ez sem Emír miatt érdekel, hanem apa miatt.

Az ágyban fekve eszembe jut a bácsikám palotájában lezajlott dolog. Akkora hülye vagyok! Mit szórakozom ennyit? Elment az eszem? Csak a véletlennek köszönhető, hogy nem buktunk le. Ki tudja? Talán pár percen múlott. Ezt nem tehetem többet. Ha ez kiderül, apám is szétveri a fejem, nemhogy Emír.

Leila döbbent arcára visszagondolva, elmosolyodom. Néha kislánynak látom. Furcsa, de Mona mellett nem volt ilyen gondolatom, ő kihozta belőlem azt a Khalidot, aki Leila mellett nem is létezik. Magam sem tudom, melyik jobb. Leila mellett határozott vagyok, érzem a rajongását, szerelmét, Mona mellett azonban eléggé gyerekesen viselkedem. Nem is csoda, ha taknyosnak tart.

Felülök az ágyban, a telefonért nyúlok, de le is dobom. A másodperc töredékében volt egy olyan gondolatom, hogy felhívom, de ez képtelenség. Nassernek igaza van. Elnézést kell kérnem, mert ha Mona elmondja otthon, mi történt, akkor aztán mentegetőzhetek. Azt talán nem ecsetelné, hogy titkos találkát szervezett egy fiúval, bár a mai után már elképzelésem sincs

arról, hogy ő miként él. Nem sok lány van, aki fényes nappal, hidzsábbal a fején, egyedül beül egy idegen férfi kocsijába.

Érzem, hogy verejtékezni kezdek, ismerem magam. Ha van egy semmiből jövő ostoba ötletem, és azt odébb tolom, akkor addig úgysem nyugszom, míg végül be nem váltom. Az agyam még erősködik, de úgyis fel fogom hívni. Igaz, este van, de nincs késő. Lehet, pofátlanság, de a csóknál pofátlanabb azért nem lennék, ugyanis annál nagyobbat nem tudok hibázni.

Kikeresem a számát, amit elmentettem. *Na ez is!* Így írtam be: al-Rashma marhakereskedő lánya. Ezt az égést. Miért nem egyszerűen Mona? Néha tényleg nem értem magamat.

Megnyomom a hívógombot, felállok. Izgatott vagyok.

– Igen?

– Béke. Khalid vagyok.

– Tudom, hogy te vagy. Mit akarsz? – Szemrehányó a hangja, de én természetesen nem a lényeget szűröm le. Tudja, ki vagyok, tehát elmentette a számomat. Ez azért jelent valamit.

– Szóval elmentetted a számomat?

– Azt kérdeztem: mit akarsz?

A nagyujjam mozdul, azonnal le akarom tenni, de tudom, azt is megbánnám. Addig úgysem nyugszom, amíg az enyém nem lesz.

– A mai miatt bocsánatot kell kérnem. Ostobaságot követtem el.

– Az biztos! Mi lett volna, ha valaki meglátja?

Tökéletesen igaza van. Ha egy nő és egy férfi ül egy kocsiban, az nem kirívó. De ha csókolóznak… Na igen. A börtönben kötöttünk volna ki, ha ezt valaki látja.

– Igazad van. Megbocsátasz?

– Végül is… Nem illik egy ostoba kisfiúra hosszasan haragudni. Nem igaz?

Nagyot sóhajtok, fogja az agyam, hogy direkt húz. Szándékosan nem reagálok.

– Azt azért tisztázhatnánk, hogy miért fogadod el a bocsánatkérésemet. A csók miatt, vagy csak a helyszín miatt?

Biztos zavarba hozom, erre valószínűleg nem számított, mert hosszú másodpercekig tétovázik.

– Ezt most nem értem…

– Dehogynem. Nagyon is érted. – Nem felel, így folytatom. – Eljöttél egy találkozóra egy idegen férfival. És láttam rajtad, amit láttam. Ha nem az autóban lettünk volna, nem löksz el.

Erőltetetten felnevet, érzem, ez most nem őszinte, ettől valamiért megnyugszom. Ha eddig gyereknek tartott, akkor teszek róla, hogy kicsit feljebb rangsoroljon.

– Na és mondd csak, Khalid! Jó érzés azon elmélkedned, hogy mi lett volna, ha…?

Megnyomja a „ha” szócskát, abszolút értem a célzást.

– Ha tudnád, milyen jó…

Éppen hogy kimondom, megköszörüli a torkát.

– Szemtelen gyerek vagy te, hallod-e!

Valahogy már nem is tud felidegesíteni. Elvigyorodom magamban, úgy vágok vissza.

– A csók maradhatna, a helyszínen tudok változtatni. És már sötét is van. – Azt várom, hogy felháborodjon, vagy legalább értetlenkedjen, de síri a csönd. – Ha érted…

– Nem egészen.

Ezt úgy mondja ki, hogy abból tudhatom, nagyon is érti. Engedek ennek a csiki-csuki játéknak. Ha neki erre van szüksége! Bár szerintem éppen ezért inkább ő a gyerek, mint én.

– Itt állok egyes-egyedül a palotámban. Ha itt lennél, most személyesen is bocsánatot kérhetnék, nem láthatna meg minket senki…

Na, ennyire egyértelmű is elég ritkán vagyok. Sokkal nagyobb köröket szoktam futni a lányoknál. Általában az a minimum, hogy bizonygatom, ők az egyetlenek, és a szívem azt súgja, feleségül kell őket vennem. Nincs szegény családból való lány, aki ne adná oda erre magát.

– Azt akarod, hogy most, az este közepén vitessem oda magam?

– Ha szeretnéd, küldök érted kocsit.

– Te megőrültél!

– Te őrjítesz meg!

Amikor felfogom, mit is mondok, a szememet forgatom.

Micsoda egy pofátlan alak lett belőlem!

Megérzem, hogy ennél a lánynál máshol van a célvonal, és ettől valahogy másként is versenyzek. Azt hiszem, kezd neki leesni, hogy nem vagyok az a taknyos kölyök, akinek gondol.

Zavarba hozom, tisztában vagyok vele, hogy erre nem fog válaszolni.

– Szóval? Idejössz?

– Dehogy megyek!

– Dehogynem jössz! – Ismét csönd van, a szívem hevesebben kezd verni, érzem, csak egy hajszál választja el egy igentől. – A negyed szélén lakom. Itt van egészen közel a polgári részhez…

– Nem érdekel!

– Nem tudom, hol laksz, de gyanítom, hogy a közelben.

Ezt csak azért mondom, mert tisztában vagyok vele, hogy az apja jómódú. Az, aki húsáruházakat vásárol fel és a királyi családnak is beszállít, biztosan nem csóró. Az meg elég egyértelmű, hogy a királyi negyed a gazdag emberekével folytatódik. A szegényebb kerületek sokkal odébb vannak. Tuti nem ott lakik.

– Mondom, hogy nem érdekel!

– Tíz perc múlva itt is lehetnél. Én várnálak…

– Neked elment az eszed!

– El. És elvenném szívesen a tiédet is. Fogalmad sincs, milyen jó érzés!

– Honnan tudod, hogy fogalmam sincs róla? – vág vissza dacosan, mire megint nevetni támad kedvem.

El kell ismernem, bírom ezt a csajt. Persze inkább utálom, de az jó, ahogy kezd felhúzni. Nem sokszor élvezem, amikor felidegesítenek, leginkább akkor, ha bosszút állhatok érte. Ha idejönne, akkor olyan bosszúval szolgálnék a bocsánatkérés után, hogy abba beleveszne.

– Az utolsó előtti palota az enyém. Nincs kivilágítva, így meg fogod ismerni. A kaput kinyitom, hajtson be rajta a sofőr, így senki sem láthat meg. Persze csak akkor, ha a sofőrötök tényleg olyan jó, amennyire dicsérted – vigyorodom el.

Ezt nem hagyhattam ki.

Egyébként tényleg az enyém szinte az egyetlen palota, ami nincs kivilágítva. Ezt most szégyellem is. Még belülről sincs rendben, minek kéne fényárban úsztatnom?

Ha igent mond, azt valószínűleg csak azért teszi, hogy bizonyítson, de nem érdekel. Mit bánom én, milyen okból jön ide. A lényeg, hogy itt legyen.

– Nem lehet. Ez veszélyes.

Ismét a szememet forgatom, mert valószínűleg ez a mondat az, amit legtöbbet hallottam életemben. Szex előtt tuti elhangzik. Minden lány arról akar meggyőzni, hogy amit teszünk, az nagyon veszélyes. Mintha én nem tudnám. Csak sajnos az a helyzet, hogy nekem nem annyira veszélyes, mint nekik. Nem tudom, mit várnak ilyenkor. Bizonygassam, hogy minden rendben lesz? Ilyenkor szoktam bedobni a „csak te kellesz” dumát, ami be is jön. Onnantól a veszélynek már a szagát sem érzik.

– Az – nyögöm ki.

Végül is miért mondjam azt, ami nem igaz? Ezen kár vitáznunk. Leilánál is ez volt a helyzet. A kezdeti tiltakozásból hirtelen a féktelen vággyal találtam szemben magam, aztán, amikor már mindennél jobban benne akartam lenni, közölte: ez túl veszélyes. Ott elszakadt a cérna. De szerencsére ez a cérna nem volt látható, mert sikerült szép szavakkal meggyőznöm. Nem is emlékszem pontosan, miket mondtam neki. Dicsértem a szépségét, és biztosítottam róla, hogy nem fogok fájdalmat okozni. Arra nem emlékszem, hogy házasságot ígértem volna.

– Komolyan gondoltad? – sokkal halkabb a hangja.

A szabad kezemet föltartom, és rázom, mint a nem normálisak, mert érzem, hogy megvan. Tiltakozhat még itt minden erejével, de fél órán belül szemtől szemben fog velem állni. Ezt garantálom.

– Mindent komolyan gondoltam, amit eddig mondtam neked.

Ebben talán nem is hazudok.

– Nem ismersz engem, Khalid. Fogalmad sincs, milyen vagyok.

Haladunk. Nem vagyok már taknyos kölyök. Egyébként nem értem, mire céloz. Most ezt cáfolnom kéne? Tényleg fogalmam sincs, hogy milyen ő, de én nem is mondtam, hogy tudom. Egyáltalán, miért téma ez? Néha még a saját húgomat vagy anyámat sem értem, az idegen nőkkel meg pláne így van. Egyszer ezt megemlítettem apámnak, azt hittem, fogunk egy kiadósat beszélgetni a női nemről, ő meg csak nevetett egy nagyot, aztán hümmögött. Ez körülbelül tizenhét éves koromban volt.

– Ha tudnám, lehet, hogy jobban tetszenél.

– Miért? Tetszem neked?

Jól van, csőbe húzott. Egye fene.

– Igen, tetszel.

– Tényleg vársz rám?

Ösztönösen végignézek magamon, alsónadrágban vagyok és egy pólóban. Körülöttem összevissza van dobálva az ágynemű, és a ruhám is úgy hever, ahogy ledobtam. Nem épp randikörülmények.

– Várok.

– Meddig? – erre nyelek egy nagyot, mert egyrészről azt mondanám neki, hogy kap tíz percet, hogy ide méltóztasson jönni, másrészről meg, ha nemet mond, akkor holnap ugyanígy fogok várni rá. – Úgy értem, hány óráig tudsz várni. Én csak fél óra múlva tudnék indulni. Pontosabban próbálnék…

Ezt nem gondolhatja komolyan. Akkor jön, amikor tud.

– Az nekem is tökéletes.

Legalább kicsit összeszedem magam.

– Nézd, Khalid. Nem ígérem. Ha sikerül beszélnem a sofőrrel, és el tudom hagyni a házat, akkor megyek. Ha egy óra múlva sem érek oda, akkor ne várj. Rendben?

Vajon tisztában van vele, ha idejön, akkor az ágyban kötünk ki? Talán meg kéne tőle kérdeznem, de hiszek benne, hogy van azért ennyi agya.

– Persze. Óvatos legyél. Ha nem tudsz jönni, azt is megértem. – Csönd van, valamit még mondanom kell. – Ha nem jönnél, akkor jó éjt!

– Jó éjt!

Halkan mondja, egészen más a hangja, mint mikor fölvette. Ettől egy kicsit elbizonytalanodom. Nem szeretek agyalni apróságokon, mert hajlamos vagyok beleveszni.

Leteszem a telefont, miközben megfogalmazódik bennem, hogy ez tényleg nem normális. Mármint nem ő, hanem a helyzet.

Kikapok egy farmert a szekrényből, amit föl is veszek. A tükör elé lépek, alaposan megnézem az arcomat. Amikor hazajöttem, letusoltam, de a csillámpor alattomos dolog, márpedig Leila rendesen rajtam hagyta a

nyomát.

Elég rohadékul viselkedem, bevallom, ez nem volt tervben. Sem azt nem terveztem mára, hogy belopózok Leilához, sem azt, hogy idecsábítom Monát. Nasser bizonyára nem ezt értette bocsánatkérés alatt, de ez van. Nem felejtem az eredeti célomat, az pedig az, hogy ezt a Monát gerincre vágom.

* * *

Negyven perce várom. A kaput már kinyitottam, éppen ezért körülbelül ötpercenként kimegyek, és megnézem, nem jött-e be hívatlan vendég. Bár a királyi negyedben nem találkozni kéregetőkkel, a polgári negyedben azért összeakadni velük. Egyébként ezek a koldusok sosem szaúdiak. Legtöbbször vendégmunkások családtagjai kéregetnek az utcán.

Éppen azon morfondírozom, hogy becsukom a kaput, amikor egy autó reflektora világítja meg. Mozdulatlanul állok, az autó nagyon lassan gördül befelé.

Nem túl nagy a világítás az udvaromon, csak a kapu szélénél mutatja valamelyest az utat. Ennek fényében megcsillan a kékes szín, ebből azonnal tudom, hogy ő az. Gyanítom, ő nem mondta meg név szerint a sofőrnek, hogy kivel fog találkozni, és örülnék neki, ha ez az ürge nem is látná az arcomat, de meg vagyok lőve. Mégsem várhatom el, hogy egyedül botorkáljon be. Vannak felszerelve ideiglenes reflektorok, de ha azokat bekapcsolom, akkor még a sarokban megbúvó homokszemek is látszani fognak az udvaron.

A kocsi megáll, én azonnal zárom a kaput. A sofőr lejjebb veszi a világítást, ahogy kinyílik a hátsó ajtó, fény tölti meg a belső teret. Látom, hogy a sofőr egy fiatal, fekete képű férfi. És azt is látom, hogy Mona a

kendőjét emeli az arca elé. Úgy gondolom, elég sötét van itt kint, ezért kijjebb merészkedem. Sajnos a kocsi pont szemben áll velem, ha kinéz a fekete bőrű a szélvédőn, akkor rendesen megnézhet magának. Néhány lépcső választ el tőlük, leszaladok, addigra Mona a lépcső aljához ér. Látom rajta, hogy meg van rémülve, csaknem félrelök. Én félre is állok, erre ő remegő hangon mondja.

– Menjünk be!

Bólintok egyet, még fél szemmel visszanézek a sofőrre, de ő nem néz ránk, lefelé tartja az arcát. Leállítja a motort, és a világítást is teljesen lekapcsolja.

Barom.

Hirtelen lesz koromsötét minden, a fény után szinte semmit sem látok. Mona is megbotlik, hallom, ahogy koppan a papucsa. Utánakapok, a kezem a kezét éri el, de kikapja, és a kövezett feljáró korlátját markolja. Nem mond semmit, csak gyors léptekkel iparkodik tovább. Elég aggasztó ez a feszengés benne. Ha ennyire problémás volt idejönnie, akkor miért jött?

Fölérünk a félkör alakú teraszra, itt még sötétebb van, mert felette van a tető meghosszabbítása. Bentről már szűrődik ki némi fény, de ő megtorpan a bejáratnál. A kendő még mindig az arca előtt van, ahogy felém fordul, csak a riadt szemeit látom.

– Menj be nyugodtan – nyögöm ki, mert az udvariaskodás most nem lenne jó húzás.

Minél előbb a falak között vagyunk, annál jobb.

Bemegy, én is követem. Ismét felém fordul, kinéz az ajtón keresztül. Olvasok a gondolataiban.

– Menjünk beljebb. Oda már nem láthat be senki.

Mutatom a kezemmel, merre menjen, mintha puskából lőnék ki, el is

indul. A palotám egyébként híven tükrözi apám ízlését. Már ami a belső elrendezést illeti, ugyanis kívülről cseppet sem hasonlít az övéhez. Valószínűleg úgy volt a tervezéssel, mint én a lakberendezéssel, azonnal elfogadta az első ajánlatot. Ezt onnan is gyanítom, hogy nem rövid idő felépíteni egy palotát, és mivel mindennap erre jöttem el, láttam, hogy a születésnapom előtt pár hónappal kezdték el. Nem is sejtettem, hogy az enyém lesz. Egyszer megjegyeztem Nassernek, hogy valamelyik sarj építkezik a negyed szélén, de többet nem beszéltünk róla.

A terasz félköríve bent is folytatódik, ezen keresztül is megyünk. Előrenézve láthatja az ember a társalgót, ahol már nem márvány van, hanem szőnyeg. Igaz, még nem perzsák, hanem csak amolyan padlószőnyegféle, amit a perzsák alá szoktunk pakolni. Itt is mindenféle bordó és aranymintás szőttes volt leterítve, sokkot kaptam, amikor megláttam. Bár tény, a mostani látvány sem jobb. Minden csupasz, most egy kicsit szégyellem magam.

– Menj beljebb nyugodtan. Nem kell levenned a papucsod.

Ő csak bólint egyet, bemegy középre, majd tanácstalanul felém fordul.

A helyiség kör alakú, az a pár párna, ami itt van, szintén kör alakban van lerakva. Van egy asztal is, de az távolabb van a párnáktól, és nem kizárt, hogy azt is ki fogom dobni. Akárhányszor ránézek, megfogalmazódik bennem a kérdés: „Mit keres ez itt? Nem is illik ide!”

A párnák egyébként mind barnák, eléggé összeolvadnak a földszínű szőnyeggel. Mentegetőzni kezdek.

– Néhány napja költöztem be. Bocsásd meg, hogy nem tudok neked tökéletes kényelmet biztosítani. Fönt vannak fotelok… – kissé zavarba jövök –, de az a hálórészem.

Erre ő is elmosolyodik, végre szabaddá válik az arca, mert leengedi a kendőt. Kipirult a bőre, de a vonásain látszik, hogy kezd lazulni.

– Jó lesz itt. Semmi gond.

Bemegy a kör közepére, ráül az egyik párnára, a lábait maga alá húzza. Elhelyezkedik, majd fölnéz rám. Ezt meghívásnak veszem, ezért leülök mellé.

– Sajnos még szolgám sincs, így nem tudlak megkínálni semmivel. Esetleg szólhatnék a sofőrömnek, ő csinálhatna teát…

Elhallgatok, mert kuncogni kezd.

– Te nem tudsz teát főzni?

Nem.

Na jó, ha összeszedem magam, akkor tudok. A sivatagban általában mi csináljuk magunknak a teát, de ez itt nem a sivatag, hanem a palotám. Itt úr vagyok. Csak nem kezdek teát főzőcskézni!

– Ha teázni jöttél, akkor megpróbálhatom.

Nem bántásnak szánom. Félek, hogy megsértődik, de ő ismét elneveti magát, majd megnyalja a száját.

– Azt csak én tudhatom, miért jöttem. De az tisztán látszik, hogy te viszont nem teázni hívtál.

– Na jó. Mi lenne, ha bővítenénk a tilos témák listáját?

– Tilos témák? – kérdez vissza.

– Igen. Tudod, amikről délelőtt beszéltünk. Sofőr, házasság… Most vegyük mellé a teát is.

Egyáltalán nem gondolom, hogy vicces vagyok. Én tök komolyan beszélek, belőle azonban kitör a nevetés, még a testét is előre-hátra ringatja.

Hagyom, hadd mulasson, inkább kihasználom az időt. Az arcát lesem, a kezeit és a lábujjait, amik kilátszanak a papucsból. Amikor észreveszi, hogy rosszul tartja a lábát, visszahúzza maga alá.

Halványan elmosolyodom, majd nekiszegezem a dolgokat.

– Szóval teázás nincs. Akkor mit fogunk csinálni?

Kihúzza a derekát, megváltozik a tekintete. Amikor megszólal, minden

kétségem semmivé foszlik.

– Vigyázz, Szudairi! Lehet, hogy most a préda vagy, és nem a vadász!

Waaa! Még a végén feleségül veszem, vagy mi a tököm!

Nem bírom ki nevetés nélkül. Vicces ez a kis al-Rashma!

– Ne már! Most komolyan a vadászatot is vegyük fel a listára?

Egy kicsit ő is elneveti magát, de újra azon a csábító hangján búgja.

– Elárulnád, mi nincs rajta a listán?

Mondjuk: te? A csók? A szex?

Semmi olyat nem tudnék mondani, amit kimondhatok. Egyébként mindegy is. Itt van, incselkedik velem, úgyhogy ne csodálkozzon, ha elkapom a grabancát.

– Te. Te nem vagy rajta a listán. Pontosabban szólva, te egészen más listán vagy rajta.

Felhúzza a szemöldökét, majd olyat tesz, amitől mozdulatlanná dermedek. Feláll, és átül a közvetlenül mellettem lévő párnára. A szívem vadul zakatol, kár tagadnom, a gyomrom is táncba kezd.

Ezt most mi a francért kell? Tesztel, vagy mi a faszom?

– És tudunk beszélni arról a másik listáról is? – érdeklődik negédesen, bennem meg kezd éledezni az állat.

Én is helyezkedem kicsit, felé is fordulok, ettől távolabb kerül, meg is bánom ezt a mozdulatot. Kárpótlás, hogy így sokkal alaposabban szemügyre tudom venni mindenét.

– Az titkos lista… – felelem, miközben valamiért a számat nyalom. Zavarba hoz. Ez elég nagy hibám. Gyakran jövök zavarba, csak éppen tudom kezelni, általában olyankor vagyok a legbunkóbb, legelviselhetetlenebb. – Szóval? Miért jöttél el?

Újra felhúzza a szemöldökét, ilyenkor egészen másmilyen az arca. A fekete szemei megtelnek élettel, egészen ördögi.

– Idehívtál. Bocsánatot akartál kérni.

– Közben meggondoltam magam. Nem akarok bocsánatot kérni.

Megint közelebb jön, ez már egyértelmű.

– Csókról is volt szó… – suttogja, mire a vér zubogni kezd bennem, és mindenhova befurakszik. Az egy dolog, hogy megkapom a nőket, de így kínálkozni nem szoktak. Lebénít.

– Ha így folytatod, újra baj lesz.

Megrázza a fejét, a mosolygást nevetés váltja fel.

– Ugyan már, Khalid! Szerinted miért jöttem ide, ha nem azért, mert szeretek bajban lenni?

Mi van?

Próbálom értelmezni, de elég nehezen megy. Én a baj alatt a csókot értem és a szexet. Márpedig ha ő is arra gondol, akkor tuti nem ártatlan.

– Hosszú hajad van? – szalad ki belőlem.

Erre nemcsak ő lepődik meg, hanem én is. Talán az agyam legmélyén próbálom megúszni ezt a helyzetet. Valamiért veszélyesnek érzem ezt a nőt.

– Hogy hosszú-e a hajam? – húzza hátrébb a vállát. – Nem. Nem hosszú… – Talán látszik, hogy csalódott vagyok, ő folytatja. – Csak a vállamig ér. – Bólintok egyet, a vigyora ismét kiül az arcára. – Ez probléma neked?

– Szeretem a hosszú hajat.

Felkacag, csaknem felpattanok. Most mit nevetgél itt? Iszonyú hülyének érzem magam, csak azért, mert őszinte vagyok, pedig én ehhez vagyok szokva. Őszintén mondok ki igazságokat, hazugságokat. Ahogy tetszik.

– Hát ez pech! Akkor rajtam majd minden mást fogsz szeretni a hajamon kívül!

A mondat első fele olyan nevetős, a végén meg szinte már búg. Izgat a magabiztossága. Hozzá vagyok szokva, hogy simán mennek a dolgok, de ez

már nem is simán megy, hanem csúszik. Úgy néz a szemembe, hogy az már felér a szexszel. Nem hinném, hogy nem tudja, mit csinál. Nagyon is tudja.

– Vedd le a hidzsábot!

– Arra aztán várhatsz!

– Vedd le!

Kinyújtja a lábait, és egészen előredőlve lehúzza a lábáról a papucsot. Nagyokat nyelek; ahogy mozog, az olyan, mintha valami balerina tenné. Kecses minden mozdulata, művészi még az is, ahogy a lábfejét megszabadítja a papucsától.

– Levettem – mosolyog hamiskásan.

– A hidzsábot vedd le!

Végignéz magán, majd megemeli azt a kendőt, amit befelé jövet az arca elé tartott. Letekeri magáról, és a papucsai mellé helyezi.

– Levettem.

Kicsit agyamra megy a játék, de elmosolyodom. Ezt a nőt én nagyon utálni fogom, az tuti.

Előredőlök, egészen közel kerülök hozzá.

– A hidzsábot vedd le! – vigyorogva utasítom, mert innentől kezdve már semmit sem tud levenni, csak olyasvalamit, ami mutat belőle.

Ha szórakozni akar, akkor most megkaphatja. Legalábbis így gondolom, amíg fel nem áll, és el nem kezdi gombolni az abayáját. A szemem kipattan, figyelem az ujjai táncát, le-föl szalad rajta a tekintetem. Ha most leveszi az abayát, akkor onnan nincs visszaút.

Előredől, megmarkolja az anyagot, és elkezdi felfelé húzni.

Ez nem tréfál!

Van alatta egy hosszú ruha, ami egy ideig követi az abayát, de végül visszahullik. Kibújik belőle, elég nehezen megy neki, azon szorgoskodik, hogy a fejéről ne csússzon le a hidzsáb. Mondjuk, pont leszarom most a

hidzsábot, ebben a pillanatban a feje érdekel a legkevésbé. A ruha valamivel szűkebb, mint az abaya. Ugyanolyan koromfekete, nincs ujja, így a karjai szabadon vannak. Olyan felül, mint egy trikó, ki is látszik a vállán feszülő melltartópánt. Alulról nézem őt, a fejem legszívesebben az öléhez nyomnám.

Sokáig el tudnám nézegetni. A bokája csontos, szép kreol bőre van, olyan, mintha mindenhol egy tükörsima csodálatos barna márvány lenne. Szeretem az ilyen bőrt. A világos bőrű lányokon gyakran fedezek fel bőrhibákat. Nekem inkább az ilyen olajos árnyalatú bőr a gyengém, talán azért is van ez így, mert Anna és Aziza is világos bőrű, meg anyám is.

Óvatosan leereszkedik, törökülésbe ül, kissé megnézem magamnak a mellkasát, pedig nincs mély dekoltázsa.

– Ha te pólóban vagy és farmerban, akkor én is lehetek európai ruhában. Nem igaz, Szudairi?

Azért is megalázó ez a megszólítás, mert több ezer embernek ez a neve Szaúd-Arábiában. Mintha nem is nekem beszélne, hanem csak úgy általában.

– A hidzsábot vedd le! Akkor leszel európai viseletben.

– Beragadt a lemez? Mert csak ezt ismétled… – Felszegem az állam, ő pont ezzel egy időben mozdul. Olyan, mintha négykézlábra helyezkedne, a felsőtestét és a fejét közel nyomja hozzám. – Vedd le te rólam!

– Ne szórakozz velem, mert elkaplak!

Azon gondolkodom, miért is figyelmeztetem. Bizonyára tisztában van vele, hogy mit vált ki bennem. Hatalmasat kacag, megemeli a hidzsábot, és egyetlen mozdulattal lehúzza magáról. A szívem is megáll. Az alá betuszkolt haja nagyot libben, ahogy ül, még a földre is leér. Koromfekete, lilásan csillog, anyám haja is hasonló. Sokkoló. Nem erre számítok.

Vállig ér! Persze!

Meg is rázza a fejét, a samponreklámok jutnak eszembe, amiket a

nyugati csatornákon lehet látni. A szám elnyílik, ahogy visszanéz rám. A kezemet beletörlöm a farmeromba. Így már kicsit más a szitu…

Bassza meg, de szép!

Már tudom, miért volt eddig is ilyen magabiztos, számított rá, hogy ez lesz a hatás. Na és így… Együtt mindene… A kedves arca, a sörényével, a szabad bőrével… Kezd köd ereszkedni az agyamra…

– Tedd azt! – mondja határozottan, én meg nem is értem.

Kell pár másodperc, mire felfogom, hogy az „elkapós” mondatomra reagál. Ha nem lennék így lebénulva, azonnal két vállra fektetném. Úgy vetődnék rá, mint egy prédára, de azt sem felejtem, amit az előbb mondott. Most ő a vadász. Én meg csapdában, mert ebből már nem mászom ki. A kezemet mozdítom, de csak a haját simítom végig. Pontosan olyan az érintése, amilyenre számítok: tömör és selymes.

– Megleptelek?

– Meg.

Hagyja, hadd simogassam, fél szemmel látom a száját, ami szélesre húzódik.

– Szóval szereted a hosszú hajat… Mit gondolsz, ez elég hosszú?

Ezt a fölényességet már nem értékelem, válaszra sem méltatom. Ha most arra vár, hogy dicsérgessem, akkor ülhet itt az idők végezetéig.

Szememmel követem az ujjaim vonalát, néha beljebb siklik az ujjbegyem, és eltűnik a feketeségben. Lefelé haladok a válláig, aztán még tovább. Nem túl sok haja esett előre, ezért alácsúsztatom a tenyerem, és úgy megyek lejjebb. Folyatom a kezem között, mint a legdrágább selymet. Már a derekánál tartok, és a csípője vonalában. Ha tovább vezetem a kezem, akkor ki fognak szaladni a tincsek a tenyeremből. Elindulok visszafelé, alig emelem el a haját, és ez azt eredményezi, hogy a kézfejem külső része csaknem a melle domborulatához ér. Meg is állok, megdobom a

hajat, ami visszahullik a kezembe.

Csillogó olaj.

Beljebb nyomom a kézfejem, hozzáérek. Leginkább semmilyen érzés, mert a melltartó szivacsrétege közöttünk feszül, de az a tudat is elég, hogy hagyja. Nem lök arrébb, nem húzódik el, egyszerűen tűri, hogy a haját simogassam és érintsem a mellét. A szemébe nézek, zavarba is jövök, mert akkor veszem csak észre, hogy már nagyon nevet. Én meg szűziesen viselkedem.

Hátradobom a haját, és az egész tenyeremet a nyakához fektetem. Pici, vékony nyaka van, nekem meg jó nagy kezem. A gidák jutnak eszembe a vadászat utáni rituálékon: azoknak is így fogom át a nyakát, azért, hogy hátrafeszítsem és elvágjam.

Kezem a válla felé indul, szinte lepöckölöm a ruha és a melltartó pántját. És még mindig tűri…

– Miben hazudsz még? – kérdezem, utalva a hajára.

– Mindenben – vágja rá, én meg szívesen felpofoznám ezért. Én tök őszinte vagyok, ő meg ezt csinálja? – De valld be, hogy élvezed!

Élvezem.

Félrebillenti a fejét, ettől a tekintetébe veszek. Elképesztő rajta az összhang. A szeme ugyanolyan lilásfekete, mint a haja, mintha születésekor kiválasztottak volna valami színskáláról egy színt, és azt belékódolták volna.

– És te? Te élvezed?

– Hazudtam otthon, hogy odamehessek hozzád és a kocsidba üljek. Hazudtam most, hogy el tudjak jönni. Hazugságra veszem rá a sofőrt is. Még az öcsém is hallgat. Szerinted? – Felhúzza a vállát, de mielőtt reagálnék, ő folytatja. – Szerinted élvezem? Megtesz olyasmiért az ember ilyeneket, amiket nem élvez?

Persze ez elég egyértelmű. Valami oknál fogva tartok ettől a nőtől.

Teljesen előredől, a szemem nem becsukódik, hanem egyre tágabbra nyílik. Ő sem hunyja be az övét. Az ajkait hozzáérinti az enyémhez. Elveszek a pupillájában, ami kissé tágul. Érzem azt az ízt, ami délelőtt úgy megőrjített, talán a szájápolója ilyen virágillatú.

Milliméternyit hátrál, de csak azért, hogy megnyálazza az ajkait. Már mennék utána és tapadnék rá, amikor visszadől, és újra a számnak nyomja a nedves ajkát, ami hideggé és frissé vált a nyálától. Meg sem merek mozdulni, félek, hogy durva leszek. Bár ő nagyon kifogásolhatóan viselkedik, de én valamiért nem merem fölvenni ezt a stílust. Beszívja az alsó ajkamat, és szopogatni kezdi, mint valami cukorkát. Még a fogát is belenyomja. Amikor erősebben megszívja, felmordulok. Nem is tudom, mit akarok ezzel jelezni neki. Azt, hogy nagyon jól csinálja és ne hagyja abba, vagy azt, hogy nem sokáig fogom tudni türtőztetni magam?

A nyelve hegyével végigsiklik a felső ajkamon, mivel alig ér hozzám, nagyon csiklandoz ez az érintés. Elhúzom a szám, beszívom a felső részt, így a fogaimmal meg tudom vakarni a bőrt. Aztán visszahelyezkedem, mint egy gyerek, aki arra vár, hogy az előbbi jó dolog folytatódjon.

Már éppen kezdem élvezni a helyzetet, amikor ismét feláll. Most még közelebb van hozzám, tényleg az öléhez tudnám fúrni az arcomat. Nem ezt teszem, inkább csak fölnézek rá.

Ő feljebb húzza a ruháját, egészen a combja közepéig. Bevallom, kicsit megijedek annak lehetőségétől, hogy le akar vetkőzni. Az lehet, hogy sok lenne nekem.

Ő azonban terpeszbe teszi a lábait, és lejjebb ereszkedik, miközben az egyik kezével a ruháját fogja, a másikkal meg megkapaszkodik a vállamba. Gyorsan kinyújtom a lábaimat, és a vállamon lévő kezét is megfogom. Egyre lejjebb kerül, majd mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne, az ölembe ül. A lábait is kinyújtja, így az egész súlya rám nehezedik, és ez

jólesik. A nyakam köré fonja a karját, nekem meg lendül is a kezem a fenekéhez. Rámarok, mint koldus az ételre, és vadul megszorítom. Ő erre mélyen a számba ereszti a nyelvét, ritmusos körözésbe kezd. Amikor már mindenhol bejárjuk egymás száját, ismét az ajkamat szívja, majd eltávolodik, és apró csókokat oszt. Aztán újra mélyre hatol, megőrülök tőle. Ha ezt ilyen jól csinálja, akkor másban sem lehet rossz. Percek telnek el, egyszerűen nem bírok parancsolni az eszemnek, ezért kérdezek.

– Szűz vagy még?

Nem válaszol azonnal, hevesen csókol, mintha ez lenne a válasza. Már olykor tolom őt el és húzom vissza, mintha benne lennék.

– Csináld úgy, mintha az lennék… – nyögi ki.

Most akkor nem az?

Tök egyszerű volt a kérdés. Egy szimpla igent vagy nemet vártam. Meg sem fordult a fejemben, hogy erre lehet másfajta választ is adni. Ha az eszemmel értelmezem, akkor nyilván nem szűz, de lehet, hogy csak azt akarja mondani, hogy legyek gyengéd az ő vadsága ellenére. Mindenesetre ritka hülyének érezném magam, ha újra megkérdezném, így beérem ezzel a válasszal.

A csókunk nem csitul, nagyon is erőszakosak vagyunk egymással. Nincs másodperc, amikor képes vagyok tőle elszakadni, rohadt jól csinálja. Nemcsak a színek lettek belekódolva születésekor, hanem valami egyedi ritmus is, és most valamiért azt érzem, hogy ezt belém is belém oltották, csak még nem találkoztam olyannal, akiben ugyanígy jelen van. Bevallom, a csóktól egyébként mindig felizgulok. Ki nem? De mindig csak annyira, hogy még észnél legyek. A múltkor Leila sem a csókjával vette el az eszemet, hanem azzal, hogy a bugyija alá nyúltam. Mona már a csókjával megszédít.

Szorítom őt, a fenekét masszírozom, ez már elég vad csókolózás. Az egyik kezemmel elkapom az állát, és megszorítom, távol tolom őt. Riadt

tekintettel néz a szemembe, mert elég agresszívan fogom. A másik kezem a fenekén elernyed.

– Szűz lánnyal nem így csinálnám… – mosolyodom el már csak azért is, mert az arca olyan vörös, mintha a tűz fölött ült volna.

Sóhajt egyet, megfogja az állán lévő kezemet, és legalább olyan szorosan szorít rá, mint én az állára.

– De velem így csináld!

Nem ezt a választ várom, megint meglep. Képes a szavaival, mondataival felizgatni, és ez elég ritka. Nő még sosem incselkedett így velem. Adják magukat, tűrnek, de így egyik sem beszélt még.

A kezemet lejjebb vezeti, a tenyerem kifeszül, így tudom a legnagyobb felületet beborítani. A mellkasánál járunk, a mellére tapasztja a kezemet, miközben újra csókol. A másik keze rácsúszik a fenekén lévő kezemre, és jelzi, hogy markoljam őt. Engedelmeskedem. Ezt a vágyat már nem lehet csitítani. Semmi sem érdekel. Ha most besétálna ide az apja, akkor sem hagynám abba.

Otthagyom a mellét, a ruhát kezdem följebb húzni. Vadul liheg, megállapíthatom, Mona a legszenvedélyesebb nő, akit valaha öleltem. Persze még nem nagy a repertoárom, de a koromhoz képest azért egész jól állok. Egyébként bejönnek az idősebb nők.

Leemelem róla a ruhát, a szemem csukva van, nem is merem kinyitni. Titkon talán rettegek attól, hogy olyat látok, amit nem akarok. Újra a mellkasához nyúlok, érzem a hátsó pánton a csipkét, erre kissé megnyugszom. A pamut fehérneműktől eléggé ki szoktam akadni.

Lejjebb vezetem a tenyerem, a csípőcsontját szorítom meg, itt is csak egy vékony pántot érzek. A fenekénél nincs anyag, úgyhogy bátorságot véve kinyitom a szemem. Fekete fehérnemű visel, és a másodperc töredéke alatt nyugszom meg a látványtól. Nagyobb mellei vannak, mint amire

számítok. Az abaya és a ruha alatt kifejezetten filigránnak tűnt.

A rohadt életbe, milyen szép a bőre!

Nem tagadom, erre kényes vagyok. Ha nem tökéletes egy test, az nem annyira érdekel, de a bőr az legyen. A hegektől, hepehupáktól undorodom.

A karján szalad végig a kezem, nem akarom most csókolni, inkább szemlélem. Érzem a puhaságot, be van kenve valamivel. A nők talán nincsenek tisztában vele, de ha egy férfi végigsimítja őket, azonnal érezhető, hogy mennyire ápoltak. Az ilyen krémes, olajos állagot a tenyerem alatt intim helyzetben mindig nagyon élvezem.

Letolom teljesen a vállairól a melltartó pántját, de meg sem mozdul, így kénytelen vagyok hátranyúlni, és kikapcsolni. Elenged, az egyik kezemmel húzom félre, ne zavarjon csöppet se. Egyre hátrább dőlök, szemlélném őt, de ő jön utánam. A mellkasomnak fekteti a felsőtestét, és tovább csókol.

A kezei benyúlnak a pólóm alá, majd vissza az anyaghoz, miközben emelni kezdik azt. Megszabadít a felsőmtől, amikor kibukkan a fejem, akkor van pár másodpercem, hogy megnézzem a mellét, mert utána visszapréselődik hozzám. Nem sokat látok, a kezei magastartásban vannak, ahogy a pólómat emeli le. A csípőjénél fogva tolom kissé hátrébb. A kezeit a nyakamban hagyja, de a felsőtestével hátradől, és a fejét is hátradönti. Ilyenkor mindig kiszolgáltatottnak látom a nőket. Csupasz mindene, a nyakától az öléig kínálja magát, és a bőség zavarában nem is tudom, mit kóstoljak először. A mellei gyönyörűen gömbölyűek. Az egyik ujjammal végigszaladok a bimbóján, ettől azonnal összehúzódik. Élvezem, hogy ilyen pici érintésre is reagál a teste. Előredőlök, csókolom a mellét, a nyelvemmel játszom rajta és szívom.

Széjjelebb húzom a lábam, hátha így még előrébb tudok dőlni, de erre ő becsúszik a lábaim közé. Ahogy lehuppan, visszaemeli a törzsét, és a homlokát az enyémhez nyomja. A szememre oszt puszikat, jólesik. Utoljára

anyám csókolta így a pilláimat, már nem is emlékeztem, milyen érzés ez. Az arccsontomhoz ér, én fordulok hozzá, a száját akarom.

A térdeimet húzom, ő nyugodtan ülve vár. Kimászom alóla, feltérdelek, és az övemet kezdem oldani. Sok nekem ez mára. Leilánál lógva maradtam, most élveznem kell, mert szét fogok robbanni. Az öv elenged, gombolkozni kezdek, ő csak most nyitja ki a szemeit. Hosszan méreget, egy ideig csak a mellkasomat figyeli, majd a hasamat. Aztán a keze is útnak indul, az alsónadrágomon keresztül végigsimít, izgató, ahogy a pici tenyere próbálja beteríteni a férfiasságomat. Elhúzza a gumit, és benyúl a pamut alá. Kissé hidegnek érzem a kezét, de nem lomboz le. Párszor végighúzza a tenyerét, majd meg is szorít, és ott izgat, ahol a legjobb.

Na ezt tuti nem először csinálja!

Létezhet az emberben ösztön, de ő tisztában van vele, hogy mi esik jól egy férfinak. Kezdem elfogadni, hogy most nem kell finomkodnom, és ez felbátorít. A nyomás, amit az első alkalmakkor érzek, semmivé foszlik.

Felállok, a nadrágom lecsúszik, az alsót ő húzza lefelé. Ahogy végignéz rajtam, az mámorító. Semmi félelem, semmi bizonytalanság. Helyezkedni kezd, a zsigereimben érzem, mire készül, csukódnak a szemeim.

Beterít a meleg nyála, néha a szájába fogad. Amikor elenged, szinte szomjazom a forróságra és a nyelve simogatására. Megfogom a fejét, kicsit diktálom az ütemet. Pár perc után veszem észre, hogy ujjaim a hajával játszanak, simítják, tekergetik, olykor meghúzzák. Az állához nyúlok, az állkapcsa táncát érzem, imádom, ahogy dolgozik azért, hogy örömet okozzon.

Én meg még megkérdeztem tőle, hogy szűz-e. Ez jó. Biztos jót röhögött magában.

Lejjebb nyúlok, elérem a mellét, az egész tenyeremet ráfeszítem, majd csak a bimbókat kényeztetem. Lenézek, ő éppen akkor fölfelé fordítja az

arcát, és úgy néz a szemembe, hogy közben engem fal.

Oké. Bevallom, most kezdek elbizonytalanodni. Amit most csinálunk, nem kifejezetten első szexes dolog. Persze azt már tudom, hogy nem szűz, vagy legalábbis erre következtetek, de délelőtt, ott a kocsiban el sem tudtam képzelni, hogy ő ilyen. Tény, hogy az első pillanatban különlegesnek láttam, de ez már döbbenetes. Tényleg veszélyes…

Mintha jutalmat kéne neki adnom a nagyszerű munkájáért, előrehajolok, és fölfeszítem az állát. Hátrébb lépek, belecsókolok a szájába. Ő olyan készségesen tartja a fejét, hogy attól csak úgy érezhetem, még és még több csók jár neki.

Le akarok térdelni, de ő pont akkor akar felállni, így visszatolom. Kinyújtja a lábait, és hátrébb dől, a lába közé térdelek. Benyúlok a csipke alá, kész van. Teljesen felkészült arra, hogy beléhatoljak. Azon gondolkodom, hogy kellene szájjal kényeztetnem, de ma már annyit fogtam vissza magam, hogy nem menne túl jól. Egyszerűen benne akarok lenni. Szerencsémre ő is magához húz, és a számra tapad.

Próbálom levenni róla ezt a nyavalyás bugyit, de ő teljes testsúlyával a fenekére helyezkedik, így nem nagyon megy. Nem segít, így feladom, inkább félretolom, és még közelebb térdelek. Ő veszi az adást, mert följebb ülve megemeli a csípőjét. Most lenne lehetőségem lehúzni a bugyiját, de már nem ez a legfontosabb. Bele akarok menni. Megmarkolom a két csípőhajlatát, és magamhoz igazítom. Ő följebb tolja magát a kezével, az öle egy szintbe kerül az enyémmel. Megyek előre, egyszerűen csodás érzés, hogy nincs akadály. Nem feszeng, nem kell félnem, hogy fájdalmat okozok-e. Magába fogad, élvezi, körözni kezd a csípőjével.

Az egyik kezemet a feneke alá teszem, húzom oldalra, amennyire csak bírom, így totálisan el tudok benne merülni. Leengedi magát, az egyik tenyerét a mellkasomhoz csapja, próbál távolabb tolni. Az bizony nem fog

menni, mert én most nagyon jó helyen vagyok. Mozdulatlanná dermedek, amíg nem enyhül a nyomás a mellkasomon, addig szinte levegőt sem veszek. Lehet, hogy nem szűz, de azért időre van szüksége, míg felveszi a méretemet.

Szabad kezemmel a szemérméhez nyúlok, feljebb húzom a dombot, azonnal szembeötlik a csiklója. Az ujjamat ráteszem, amire válaszul ugrálni kezd le-föl. Szó szerint. Határozottan érzem, ahogy mozog az ujjam alatt. Kissé visszább veszek az erőből, már éppen csak simítom, erre meg a teste többi része reagál. Sóhajt, olykor halkan fel is nyög, miközben a mellkasomon lévő kezével megmarkolja a mellizmomat, majd elengedi. Úgy szorít és lazít, ahogy én mozgok.

Nem szándékozom változtatni ezen a pozíción, mert eléggé bejön. Belenézhetek az arcába, csókolózhatunk is, nem tudnék most úgy helyezkedni, hogy ennél többet kapjak belőle.

Nem tervezek órákig tartó szeretkezést. Nem árt észben tartani, hogy ő csak úgy ellógott otthonról, és pár méterre, az udvaromon áll egy autó, amiben a sofőr rá vár. Ezt azért tegnap, amikor elosont a vízipipabár kirakata előtt, nem gondoltam volna. Sikeresen be szoktam hálózni a csajokat, de ehhez most alig kellett kb. 24 óra.

Hangosan nyög fel, már nem próbál eltolni magától, érzem, hogy közel jár. Az ujjam is gyorsabb ritmusra kapcsol, az alsótestemet azonban próbálom visszafogni. Egyébként sem szeretek úgy élvezni, hogy gyorsan mozgok. Sőt. Ha valamiben jó vagyok, akkor az a saját testem irányítása, és ezt Ibrahimnak köszönhetem.

A szüzességem elvesztése után egyszer Ibrahim kezembe nyomott egy könyvet, miközben ezt mondta: „Ezt apád sosem volt hajlandó megtanulni, de neked lehetséges, hogy több eszed lesz.” Talán Ibrahim azt gondolta, hogy ugyanolyan hevesen, eszementen hajtom majd a lányokat, így nem árt,

ha tudok dolgokat. A legfontosabb ezek közül az ejakuláció nélküli orgazmus. Amikor tinédzser lettem, és a szexualitás köztem és Nasser között beszédtéma lett, már akkor hallottam erről, de nem tűnt érdekesnek. A felét sem értettem annak, amiről szó van. Sokkal később fogtam fel, miért is kell megtanulnom a testemmel kapcsolatban dolgokat.

A nyugati világban ez nagyon egyszerű. Lefekszel egy nővel, orgazmusod van, ezzel egy időben meg magömlésed is. Nálunk a gyermekáldás központi kérdés, és ez az ősidők óta fennálló beteljesítendő vagy éppen elkerülendő dolog pontosan azt eredményezte, hogy a keleti szexuális kultúra jó pár módszert dolgozott ki mindkét kívánalomra. Az mindenhol ismeretes, hogy a vágy fokozására léteznek a tenyéren és a gát környékén pontok, melyeknek stimulálásával az öröm és extázis is fokozható. De a mi kultúránkban bizony megvan ugyanezeknek az ellenszere is. Nem egy szimpla orgazmus visszatartásáról beszélek, amiben jól megszorítjuk a farkunkat, hanem sokkal meditatívabb és tanulást igénylő dolgokról. Bevallom, engem ez nagyon érdekelt, így el is sajátítottam tökéletesen. Az egész tudást nevezhetném hatalomnak is, amit egy férfi a saját teste fölött képes gyakorolni.

Mona arca tűzvörössé válik, a két mellbimbója is megkeményedik. A hasa befeszül, szinte szív magába. Amikor húznám kifelé a farkamat, rendesen fogva tart.

Megcsóválom a fejem, miközben az fogalmazódik meg bennem, hogy én ezt a nőt nem fogom visszaengedni Dzsiddába. Az agyam egyik fele fogja, hogy ezt most azért gondolom így, mert nagyon jó vele, de ahogy figyelem a teste hullámzását, ez a józanabbik része az agyamnak egyre kevesebbszer jut szóhoz.

Behunyom a szemem, élvezni akarok, és ennek az élvezetnek most szabálya van. Azt kell alkalmaznom, amit megtanultam. Igen, szó szerint

tanulásról beszélünk, olyan tudásról, amit egymaga szív magába az ember. Ha tárgyilagosan akarok fogalmazni, akkor maszturbálás közben.

A lakrészembe zárkózva próbáltam ki mindent. Az első lépés az volt, hogy szorítással fogjam vissza az orgazmust. A szorítást helyezhetjük felülre is a makk alá, vagy éppen a péniszünk tövéhez. Erre nagyjából mindenki képes, még gyakorolni sem kell. Legalábbis nekem elsőre ment. A visszatartás után pedig folytatható az ingerlés addig, amíg nem akarunk élvezni. Itt van ejakuláció, ezért is mondom azt, hogy ezt nagyjából minden férfi meg tudja csinálni. A következő lépés elég nagy ugrás, ugyanis a visszatartás mellett már orgazmust is elértem, és nem utolsó szempont, hogy az erekció sem szűnik meg. Létezik egy pont a férfiaknál a gát környékén, ahol feszült állapotban szinte kitapintható az ondóvezeték. A csúcs előtt mindössze arra van szükség, hogy két ujjal nyomjam ezt a pontot. Ehhez persze nem árt olyan pózban lenni, ami ezt lehetővé teszi. Itt két végkifejlet lehet. Az egyik, és elsőre a legvalószínűbb, hogy se élvezet, se ejakulálás. Hosszas gyakorlás után választható csak szét a két dolog, és azzal meg is van a harmadik lépés: az aggyal a belső izmok tudatos működtetése. Koncentrációval és tornával ez a gátrész feszíthető és ernyeszthető. Na és mivel az ondóvezeték ott található, ezáltal befolyásolható az is. A titok nagyjából az, hogy meg kell feszíteni a gát elülső és hátsó izmát, miközben a többit el kell ernyeszteni. Ha ez sikerül, akkor orgazmussorozat érhető el a férfinál, amiről a nyugatiak még mindig azt hiszik, hogy a nők kiváltsága.

Fontos szabály a türelem, ezért nem kapkodok. Ha azt tenném, akkor garantált lenne a bukás. Beismerem, én sem vagyok képes mindegyik lánynál alkalmazni a visszatartásos módszert, de az is igaz, hogy jórészt eddig ennek köszönhetően nem ejtettem teherbe egy nőt sem. Mona hiába követelőzik, a tudatom a helyén van, ha a testem őrjöng is. Már feszítem az izmaimat, érzem, pillanatokon belül eljutok a csúcsra…

A vállának támasztom a fejem, próbálom nem is mutatni, hogy élvezek, de erősen megszorítom, és egy kissé meg is harapom. Hatalmasat élvezek, és érzem azt is, hogy nem volt magömlésem, mert a farkam készenlétben marad. Ő tovább mozog, tudom, hogy újra tudnék még egyet élvezni, de ez a rohadt idő itt lohol a nyakunkban.

Csücsörít a szájával, majd lefelé nyúlik az alsó ajka, és végül egy „a” hangot présel ki magából. Vadul csapódik hozzám az öle, a tenyere, ami a mellkasomon irányított, most a saját szemérméhez nyúl, és ellöki onnan a kezemet. Ez biztossá teszi számomra, hogy a csúcsra ért, érzékeny.

Az arcát figyelem, egészen különös érzés tör rám. Bele akarok menni, lesz, ami lesz. Könnyen visszatarthatnám úgy, hogy mégis élvezek, de elernyesztem az izmaimat, megállok, és hagyom a bizsergető érzést igyekezni kifelé. Ha ezt most nem tenném meg, akkor egy kis utókezelésre lenne szükségem, különben iszonyú fájdalmak törnének rám. Ez rendszerint azt jelenti, hogy az aktus után könnyítek magamon. Örömforrás meglepő módon ebben már nincs, ha viccesen akarnék fogalmazni, akkor úgy mondhatnám, hogy aktus közben orgazmusom van ejakuláció nélkül, utána meg magömlésem van orgazmus nélkül.

Most pont ezt nem akarom. Mindent akarok egyszerre, olvadok, lövellek belé mélyre. Egy ejakuláció nélküli orgazmus után a magömlés sokkal intenzívebb. Az utolsó pillanatban mozdulatlanná válok, a hímvesszőmet mozgatva pumpálom magam, mindent ellazítok, és átadom magamból mindazt, ami csak átadható.

Ő hangtalanul tűri, érzem, hogy közben végigsimítja az arcomat. Bizonyára nyitva van a szeme, és figyeli, milyen képet vágok, de most ez sem érdekel. Ki voltam már erre éhezve. Nagyon. Tegnap óta, mióta megláttam, meg különösen. Nem is a ma reggeli csók óta kívánom, hanem ahogy ott a kereszteződésben oldalról megpillantottam az arcát… Azzal a

kis pisze orrával. Kinyílik a szemem, és a gondolataimra válaszul az arcához dőlök. Ő kínálja a száját, de az orrára nyomok egy puszit. Aztán még és még párat.

Amikor már a sokadik puszi landol az orrán, nevetve mondja.

– Tudtam én, hogy mást is szeretni fogsz rajtam!

Hátrébb dől, és megtörli az orrát, mint aki morcos. Én elkapom a fejét, visszarántom, és újra megpuszilom az orrát. Ő erre a nyakamhoz dől, és az orrát nyomja a bőrömhöz, mintha törölközne.

Erre én nevetek fel hangosan.

– Na mi van, nyálas? – Megemeli a fejét, és a kezével is letörli. Anna jut eszembe, aki gyerekkorunkban ugyanígy viselkedett. Erre a gondolatra már a nevetésem is szelídül. Beletúrok a hajába, a homlokához tapasztom a homlokom, ő a szemembe néz, én meg magam sem tudom, miért mondom ki. – Ma volt a húgom esküvője.

Kihúzza a derekát, hitetlenkedve kérdezi.

– Ez komoly? És akkor te miért vagy itt? Nem ott kéne lenned?

– Minek? A lényegnél ott voltam…

Elfordulok, jó lenne, ha leszállna rólam, mert mindjárt kicsúszom belőle.

– Szóval van húgod.

– Van… – húzom föl a térdem, hátha veszi a lapot, de ő hátranyúl a kezével, és lenyomja.

– Itt maradsz! – erre döbbenten ránézek, de el is nevetem magam.

Itt parancsolgat nekem ezzel a kis pisze orrával!

– Hány éves? Nem volt korai ez az esküvő? Csak mert te sem vagy idős…

– Velem egyidős.

Az ikertestvérem! Egy másik méhből.

– Veled egyidős? Ikrek vagytok?

Helyben vagyunk, kényes témához értünk. Nem szándékozom erről beszélni, ezért rövidre zárom.

– Csak az apánk közös.

– Áh… értem…

Gyanítom, arra gondol, hogy apámnak egy másik feleségétől született lányát értem a húgom alatt, pedig erre az egyre lennék képtelen. Amikor gyerekként megtudtam, hogy a nagyapámnak több felesége is van, és apámnak féltestvérei is vannak, akkor erről bőszen faggattam, ugyanis azok bármiben számíthattak apámra. Akkor apám azt mondta, ő minden testvérét szereti, de a vér szerinti testvéreiért bármikor odaadná mindenét. Ez gyakran eszembe jutott az után, hogy megtudtam, Anna csak a féltestvérem. Még kicsit vigasztaltam is magam, hogy hiszen apám sem szereti a féltestvéreit annyira, így én is gonoszkodhatok a húgommal. Jó pár hónap és év múltán jöttem rá, hogy Anna és az én kapcsolatom nem csak a vértől függ, mert még csak azt sem mondhatom, hogy más az anyja. Hiszen ugyanaz a nő nevelte fel, aki engem, Azizát vagy az ikreket.

– Hozok valami törlőt… – nyögöm zavartan, mert érzem, hogy folyik vissza rám a forró folyadék.

Erre gyorsan felpattan, a táskájához lép, és kivesz belőle egy vászon zsebkendőt, amit az intim részéhez szorít. Próbálok nem foglalkozni vele, az asztalhoz sétálok, amit olyannyira utálok, és kiveszek a kis fiókjából egy selyemanyagot. A legritkábban használunk papír zsebkendőt, nálunk ez nem divat.

Áttörlöm magam, majd elindulok vissza, ő elfordul, háttal áll nekem, a ruháját húzza lefelé, amit gyorsan magára kapott, amíg én magamat takarítottam. Az, hogy ő ruhában van, kissé feszélyez, mert egy szál faszban flangálok körülötte. Felkapom az alsónadrágomat, a pólóm a másik oldalon hever, így mikor odamegyek érte, ismét szembekerülök vele.

Az abayát hajtogatja, majd egyszer csak hirtelen a szemembe néz.

– A te húgod ment nőül a védelmi miniszterhez?

– Honnan tudod?

– A tévében egész délelőtt erről beszéltek.

Bólintok válaszul. Ő megigazítja magán az anyagot, én nem öltözöm tovább. Hiába van a kezemben a póló, nem veszem fel. Amikor nagyjából készen van, zavartan néz rám. Én tök nyugodt vagyok. Megkaptam, amit akartam, és bocsánatot sincs miért kérnem. Úgy néz, mintha várna valamire, talán meg kéne szólalnom, de most mit mond ilyenkor az ember? Ha a szokásomhoz ragaszkodnék, akkor ígérnék neki aranyat, gyémántot, házasságot, és fogadkoznék, hogy a nap minden percében rá gondolok innentől. Ő más. Neki nem akarok ilyet mondani. Annál azért könnyebb volt megdugni őt, mint hogy eljátsszam, marhára odavagyok érte.

A hidzsábot nem veszi vissza, a kendőjét tekeri magára, de így nem nagyon tudja elrejteni a hosszú haját.

– Ha így mész ki, a sofőr tudni fogja, mit csináltál.

– Miért? Szerinted nem tudja enélkül is? – nevet fel.

Felveszi a papucsát is, és elindul felém. Nem tudom, miért kezd ettől hevesebben verni a szívem, a legszívesebben hátrálnék. Amikor megáll előttem, megnyugszom, mert nem ölel szerelmesen, csak várakozásteljesen szuggerál.

– Veszélyesen élsz – mondom neki, utalva arra, hogy akár le is bukhatna. Faggatnám őt, miként élt Dzsiddában, de nem állok le vele beszélgetni egy fergeteges dugás után. Azt talán előtte illett volna. – A vőlegényed zabos lesz a nászéjszakán.

Az utolsó mondatot már végképp nem tudom, miért mondom ki. Ő gyorsan rá is kontráz.

– Nem azt mondtad, hogy a házasság a tiltott témák listáján van?

De.

Elmosolyodom, ő ezzel egy időben még közelebb lép, lábujjhegyre emelkedik, és anélkül, hogy hozzám érne, a fülembe súgja:

– Ha a mairól beszélsz valakinek, megöllek.

Ha akarnék reagálni, sem lenne rá időm, mert lép is tovább, és indul a félkör csarnok felé. Perdülök, sietnék utána, de ő úgy szól vissza, hogy meg sem fordul.

– Kitalálok. Nem kell kikísérned. De a kaput kinyithatnád a sofőrnek.

Lassítok a lépteimen, a szám is kinyílik, de végül nem mondok semmit. Ennek az egyik oka, hogy belém fagynak a szavak. Szerintem összekever valakivel. Minimum a szolgájával. Az is lehet, hogy szántszándékkal viselkedik így, fennhordja az orrát, így nekem nincs erre esélyem. Mindenesetre azt eléri, hogy mint egy idióta, kilépek a teraszra, és a távirányítóval kinyitom a kaput. Ő erre visszafordul, és hangosan kiáltja.

– Köszi.

Beül, becsapja az ajtót, a sofőr meg kihajt a kapun. Végignézek magamon, alsónadrágban elég szánalmas látvány lehetek. Főleg a sofőrnek, aki ennek az ördögi nőnek a cinkosa.

Egyébként meg szívesen. Máskor is.

7. fejezet

Egész éjjel hánykolódtam, az agyam nem tudott kikapcsolni. Így a reggel fényében olyan, mintha évek teltek volna el egy napnyugtával. Az ablakban állok, a kertet nézem, marha sok dolgom lesz még itt. Ma átmegyek apámhoz, beszélnem kell vele a palotáról. Fogalmam sincs, honnan szerezzem be a szolgáimat. A sofőrt otthonról hoztam, de bevallom, nem csípem annyira. Nem lesz nekem olyan, mint apámnak Hadi, pedig az ember egy olyan szolga nélkül csak félember.

Ledobom magamról a törölközőt, ami a derekamra volt tekerve, és magamra veszek egy tiszta tobét meg shemagot. Öltözködés közben azon gondolkodom, hogy nem ártana a palota berendezésén kívül több mindent is megvitatnom apámmal. Pont ezért nem sietek azzal, hogy otthonossá tegyem ezt a házat. Nem szándékozom itt maradni.

Elég éhes vagyok, de nem kérdés, hogy itt üres még a konyha is. Az első az lesz, hogy Umaymával csináltatok valami reggelit magamnak. Kész röhej. Tegnap volt Anna esküvője, habzsi-dőzsi, én meg reggel úgy kelek, hogy éhen döglök.

Lemegyek a lépcsőn, ami pont abba a társalgóba vezet, ahol az este Monával szeretkeztem. A párnák ugyanúgy összevissza hevernek, még a selyemanyag is oda van dobva, amibe a farkamat töröltem. Ösztönösen odalépek, felveszem az anyagot, de pár másodperc múlva vissza is ejtem. Odébb rúgom az egyik párnát, szinte látom magunkat, ahogy az ölemben vonaglik. Libben a hosszú haja, sóhajt, és a bőre… Ajh… A gyengém lesz a bőre…

Elindulok kifelé, Abdullah a pálmafákat vizsgálgatja, mintha nem lenne más dolga. Jellemző rá. Legnagyobb hibája, hogy szerelmes a növényekbe. Szerintem egyébként meleg, nincs asszonya, és kissé piperkőc. Nyilván sosem kérdeztem tőle. Figyelem őt, ahogy mozog, egy nő sem tudna ennél tökéletesebben pucsítani. Vicces és undorító. Talán pont ezért nem bírom őt, pedig apám azt mondta rá: „Jó ember."

Az lehet.

Észrevesz, elmosolyodik, ezt is utálom benne.

– Jó reggelt, herceg.

– Béke veled, Abdullah.

Visszafordul a pálmához, majd ismét rám, amikor látja, hogy furán nézek, zavarba jön. Szerintem élete legnagyobb fájdalma, hogy nem kertésznek alkalmaztuk.

– Kívánsz valamit?

Megrázom a fejemet, most erre mit mondjak? Igen, kívánom, hogy rend legyen bent, takarítani kéne, reggelizni szeretnék, és még ezer dolog.

– Ha szeretnéd, lehetsz kertész. Felveszek mást sofőrnek.

Allahra mondom, hogy viccnek szánom, de ő komolyan veszi. Csillogó szemekkel, hitetlenkedve mondja:

– Valóban? Az ajándék lenne nekem tőled, herceg.

Megsajnálom. Apámnak talán igaza van, Abdullah jó ember.

– Jól van. Meglátom, mit tehetek. – Bólogat, mint valami fán ringatózó gyümölcs. – Elmegyek. Állj ki a kocsival.

– Rendben.

Visszamegyek a telefonomért, mire leérek a földszintre, már ott áll. A lépcső alján várakozik, körbemutat.

– Itt rendet teszek – nem válaszolok, ő meg rendesen zavarba hoz. – Ha máskor vendéged lesz, nyugodtan szólj. Minden munkát elvégzek, amíg

nincs több szolga. Apád is erre utasított.

Azon morfondírozom, hogy mekkora barom vagyok. Az lehet, hogy ennek a Monának diszkrét a sofőrje, de én Abdullahban még cseppet sem bízom. Más sem kell, csak hogy kiszivárogjon, az este leple alatt autók állnak be az udvaromba, amiből lányok szállnak ki. Nincs szükségem ilyen hírverésre.

– A tegnapi vendégem magánügy. Ha eljár a szád, azt is megbánod, hogy Allah életet szánt neked.

Nem tudom, miért fenyegetem meg. Sőt, azt sem tudom, mitől tartok. Azt nyilván soha többé nem akarom átélni, amit Leilával kapcsolatban megéltem. Bevallom, rettegtem. Rettegtem, hogy Emír vadállat lesz, bántani fogja, és mindennap úgy kell majd tükörbe néznem, hogy azt kívánom, bár sose néztem volna Leilára. Pokoli teher ez. Amikor te követsz el bűnt, és mégis más bűnhődik miattad. Annával kapcsolatban is így éreztem magam a joakimos dolognál. De akkor nagyon felhúzott. Hogy képzeli, hogy idegenekkel levelezget? Na és azok a levelek… Azokhoz képest már semmiség, amiket Billal írogatott neki. Bár a megjegyzésére visszagondolva, valószínűleg Billal utolsó levelei is felnyomták volna a vérnyomásomat. Szerintem egy férfinak tudnia kell, melyik az a nő, akivel átléphet határokat. Mondom ezt én Leila után. Igen, ő hiba volt. Mona nem volt az, de Leila igen. Így érzem. Leilát sosem szabadott volna meggyaláznom. Túl tiszta.

Annát ugyanilyen tisztának, érinthetetlennek tartottam, ezért is fájt, amikor azt éreztem, hogy olyan, mint a többi. Nem viselném el, ha lenne férfi a világon, aki lenézi őt azért, mert könnyen kapható. Na azt már nem! Neki a tökéletes jár. Azért is gondolom, hogy Billal a legjobb választás volt a részére, noha annak is vannak húzásai. Talán azért alakult ki ez bennem, mert Anna származását egy hibának találom, amit kompenzálni kell. Én olyannak fogadom el, amilyen, de Szaúd-Arábia kegyetlen hely. Csak akkor

lehet hozzád valamelyest kegyes, ha vagy valaki. Ezért nem tudtam volna elviselni, hogy húgom lejjebb lépjen a lépcsőn, és ne följebb.

Pontosan meg tudom határozni azt a napot, amikortól testvéremet mindenáron védelmezni, óvni akarom. Emlékszem, apám valahova elment több napra Emírrel. Talán vadászatra, mert a terepjáróknál ácsorogtunk, és vehemensen pakoltak. Nem emlékszem mindenre, azt sem tudom, hány évesek lehettünk, de mi, gyerekek otthon maradtunk. A búcsúzásnál apám a szemembe nézett, és komolyan közölte, hogy amíg ő távol lesz, nekem kell vigyáznom Annára. Így felnőtt fejjel ez banális dolognak tűnik, de akkor, ott nekem az egész mindenséget jelentette. A legtisztább kép arról az eseményről apám tekintete, ahogy az enyémbe fúródik, miközben kimondja ezeket a szavakat. A fülembe cseng húgom sírása is, mert ő velük akart menni. Anna nagyon ragaszkodik apámhoz. Bár testvérem mindnyájunkhoz ragaszkodik. Tehát azóta menthetetlen az agyam és a lelkem. Be kell vallanom, csodálom Annát. Amit Magyarországon végigcsinált, azzal nagyot nőtt a szememben. Egész gyerekkoromban egy gyenge kis virágszálnak véltem, akit körbe kell bástyázni, nehogy a legkisebb szellő elvigye, de ott, a világ másik felén rájöttem, hogy ez a virágszál meg tud hajolni minden szélnek, törés nélkül. Vele ellentétben én mindig eltörök. Nem tagadom, heves vagyok, ezért is bánok meg sokszor dolgokat. És ami a legfájdalmasabb, hogy Anna ugyanilyen heves, csak ő nem bánja soha a tettét vagy a szavait.

Mindegy. Ami volt, elmúlt. Reggel van, és Anna már férjes asszony. Ezt sem könnyű feldolgoznom. Nagy a családunk, sok testvér, a szüleim, nagyszüleim, unokatestvérek, bácsikák, nénikék, és én mégis azt érzem, hogy azzal, hogy Anna új életet kezd, egyedül maradok. Ha megnősülök, erre válaszul fogom tenni, az biztos. Anna mindig birtokolta a szívemet, most is azt teszi. Húz maga után, nélküle tényleg olyan fél vagyok, mint az ikrek.

Allah nem volt kegyes apámmal, mert elvette tőle a nőt, akibe szerelmes volt, de velem éppen ezért volt kegyes. Annát csak köszönhetem neki.

– Természetesen számíthatsz a diszkréciómra – rezzenek össze Abdullah válaszára. – Az autóval kiálltam a kapun kívülre.

Kifelé indulok, de amikor elmegyek mellette, valamiért vállon veregetem. Nem is az ő tettei szelídítenek meg, hanem Anna gondolata. Elég csak a húgomra gondolni, és egészen más ember vagyok. Ezért is hálás vagyok neki. Mennyivel rohadékabb, alattomosabb, feketébb Khalid lennék, ha ő nem lenne? Egyébként a nők lelkét mindig rajta keresztül látom. Anyámat imádom, de ő *anya*. Valahogy sosem tudom nőiességében nézni őt, inkább egyfajta erőd. Persze hogy az. Életem végéig egy csodának fogom tartani anyámat, amiért így megtartotta mellettem Annát.

Anyám mindig azt hangoztatja, hogy borzasztó a természetem: akaratos vagyok, egoista és durva, pedig ez nem igaz. Ha Nasserre gondolok, akkor ő sokkal rohadékabb tud lenni. Mondjuk, Emír se semmi. Volt kitől örökölnie.

Beülök a kocsiba, és gázt adok, apám palotája a negyed közepén áll, pár perc alatt oda is érek. A kapu zárva van, tudom, hogy Hadi hamarosan nyitja, de nem várom meg. Az út szélére állok, kiszállok, és bemegyek a személybejárón. Közben nyílik a kapu, Hadi kitárja a karjait, szemrehányóan biccenti oldalra a fejét, amikor meglát. Felemelve az ujjam, kacsintok neki.

– Mindig gyorsabb vagyok nálad, Hadi.

– Mindig, Khalid – vigyorog vissza.

Tudja, hogy mi a véleményem a vezetési stílusáról: irritáló. És ez szép megfogalmazás, mert agybajt lehet kapni mellette a tempótól. Apámat egyszer kérdeztem, hogy fiatalabb korában is így vezetett-e, mire ő röhögve felelte, hogy igen. A reakcióból leszűrtem, hogy bár apa nem szólogat be

neki, de a véleménye ugyanaz, ami nekem is. Úgyhogy lehet, hogy voltaképpen Hadi is kertésznek való.

Felérek a lépcsőn, vissza is fordulok, röhögve kérdezem.

– Hadi! Sosem gondoltál arra, hogy inkább kertész lennél?

Nyilván nem érti a kérdést, fel is húzza a szemöldökét. Abdullah most tuti kiröhögné őt. Feleannyi idős, mint Hadi, és nem titok, hogy a helyére pályázott. Szerintem örül is, amiért hozzám került, mert így célt ért. Abdullahot apám először Anna mellé szánta sofőrnek, csak szerencsére időben rájött, hogy húgom nem nagyon mozdul ki nélkülem vagy nélküle. Ha anyámmal megy, akkor meg anyám a saját sofőréhez ragaszkodik.

Belépek a palotába, magam sem tudom, miért tárom szét a karom és miért sóhajtok ekkorát. Jó dolog hazajönni. Otthonillat van, minden szőttes, bútordarab magába zárja az én családom illatát. Umayma kikukkant a lépcsők mögül, valószínűleg az udvaron volt. Amikor meglát, ki is lép, és elmosolyodva biccent. Szeretem Umaymát. Sosem beszél fölöslegesen, és kiskoromban rengeteg időt töltöttünk vele.

Elindulok felé, ő feltartja a karját, hogy ne szólaljak meg, tudja, mit akarok.

– Hazahúzott a hasad, Khalid? – erre elnevetem magam, egész vicces ez az Umayma. – Vagy a szíved? – fűzi hozzá.

A vigyorom szelídül, nemcsak vicces, hanem okos is. Umaymán egyébként gyakran érzem azt, hogy látja a lelkemet, ő ismer engem. Hát hogyne ismerne, amikor tanúja volt minden kisfiús, akaratos hisztimnek és ajtócsapkodásomnak? Emlékszem, egyszer csak úgy mellém ült, és arról beszélt, hogy én vagyok a legcsodálatosabb testvér, akivel valaha találkozott. Ekkor azt is elmesélte, hogy neki is vannak fiútestvérei, akik sosem támogatták őt, így legyek büszke arra, hogy húgommal ilyen a viszonyom. Mondjuk, a joakimos dolognál nem ezt mondta. Valószínűleg

anyámtól értesült akkor az esetről, mert napokig kerülgetett, csak akkor szólt hozzám, ha én kezdeményeztem beszélgetést. Aztán egyszer csak úgy tök spontán kimondta: „Te nem ilyen vagy, Khalid. Benned szeretet van, nem gyűlölet.” Nem is mondott többet, de tudtam, hogy Annára céloz. Akkor már anyám is rágta a fülemet, hogy győzzem meg apámat, oldja fel Anna szobafogságát. Érdekes módon anyám beszédei nem voltak rám akkora hatással, mint Umaymának ez a két mondata. Talán azért, mert anyám mindig siránkozva kért, aztán fenyegetett, Umayma meg csak úgy egyszerűen kimondta a véleményét, és nem kérlelt. Azt hiszem, az öcséimet vagy Azizát feleannyira sem szereti, mint minket Annával. Apám pár éve megjegyezte, hogy én egy nap alatt annyit beszélgetek Umaymával, mint ő egész életében. Ezen még Umayma is nevetett, és válaszul csak ennyit mondott: „Ez így van.”

– Tudod, hogy a reggelidért a világ másik végéről is hazajönnék – kacsintok vissza.

– Asszony kéne neked, Khalid! Aki kényeztet és ellát minden földi jóval.

Azt én is bírnám.

– Ha ismersz ilyet, akkor szólj!

Ő elmosolyodik, és int egyet, hogy menjek utána. Elindulunk oldalra az étkező felé, anyám ott ül, Aziza meg mellette duzzog. Egymáshoz sem szólnak, szemmel látható a feszültség. Anyám felnéz, összeráncolja a homlokát, de tisztában vagyok vele, hogy ez nem nekem szól, hanem lánytestvéremnek. Egyébként ez nagyon jellemző az anyámra. Ha egyvalakivel összeveszik, akkor az egész világgal haragban van. Már gyerekkoromban megfigyeltem, hogy ha apámmal nincs jóban, vitáznak, akkor jobb nem a közelében lenni, mert belém is belém köt.

Aziza úgy összeszorítja a száját, hogy az csücsörítve csúcsosodik. A mandulaszemei összeszűkülnek, el tudom képzelni, mi lehet az a hatalmas

probléma. Neki annyi is elég, ha nem jobbra áll a szalvéta, hanem balra. Hercegnő a javából.

– Ohhh! Ha tudnátok, milyen csodálatos érzés ebbe a szeretetteljes családi környezetbe hazajönni – mondom szándékosan úgy, hogy vegyék a lapot.

Aziza még összébb ráncolja a homlokát, anyám kihúzza a hátát, és sóhajt egyet.

– Jó reggelt, Khalid. Te hogyhogy itt?

– Talán nem jöhetek ide? – hajolok az arcához, és nyomok rá egy csókot. Ő csak megnyújtja oldalra a nyakát, hogy jobban elérjem, de nem ölelget meg, ahogy szokott. Nem okoz csalódást, anya ilyen. Mint mondtam, mivel Aziza felidegesítette, valószínűleg rajtam is csattanni fog az ostor. Odébb lépek, és húgomhoz hajolok, ő már kevésbé képes visszafogni magát. Egész testével felém fordul, de a homloka ránca nem simul. Morcosan néz, mielőtt megpuszilnám, kérdezem: – Most üdvözölhetlek, vagy ha közelítek feléd, akkor bokán fogsz rúgni?

Erre elneveti magát, nemhiába, Aziza még kislány. Anyám is elmosolyodik, de gyorsan szigorúvá rendezi az arcvonásait. Aziza feláll, és felfelé nyújtózkodik, hogy vegyem fel. Nem tudom, erről mikor fog leszokni, mert már nem olyan kicsi. Egyszerűen úgy gondolja, hogy a puszi mellé neki az jár, hogy az ember fölveszi és dajkálja.

Megadóan megemelem, majd megpuszilom. Tenném le, de rám fonja a lábait, anyám nem képes tovább visszatartani a nevetést.

– Jaj, Aziza! Már a földig ér a lábad, olyan nagy vagy. Egekre! Szokj már le erről!

Oldalra fordulok, hogy megnézzem magunkat, ugyanis van egy hatalmas tükör az étkezőben. Emlékszem, volt, hogy gyerekkorunkban nézni kellett magunkat evés közben. Anyám ragaszkodott ehhez, állítólag vele is ezt

csinálták gyerekkorában. Ilyenkor mindig késsel, villával, egyenes háttal kellett étkeznünk. Nekem az agyamra ment, de amikor szóvá mertem tenni, anyám visszavágott: „A világ nem az arab félszigetből áll!” Ezzel arra célzott, hogy a hagyományaink mellett kell tudnunk kifogástalanul viselkedni a modern, nyugati világban is.

Most a tükörbe nézve tényleg eléggé viccesen mutatunk. Aziza hosszú lábai valóban jelzik, hogy már nem kislány.

Leteszem, ő visszaül, és morcosan anyára néz. Mi Annával sosem engedtük ezt meg magunknak, sőt az ikrek sem.

– Miért nem vágod ilyenkor pofon úgy, ahogy apa tenné?

– Khalid! – csattan fel anya. – Hogy képzeled? Ne mondj ilyet! Tudod, hogy ezzel megbántasz. Az én fiam még csak gondolni se merjen arra, hogy egy nőt meg kell ütni.

– Aziza még nem nő. Gyerek!

Húgom láthatóan közbe akar vágni, de anya gyorsabb.

– Hát aztán! Apád mit ér el vele, ha olykor pofon vágja? Megváltozik? Nem!

– Annyit azért elért, hogy rá nem mer így nézni, ahogy rád!

Erre döbbent csönd támad. Testvéremre meredek, már nem olyan kedves a tekintete, most ugyanolyan gyilkosul néz rám is, ahogy anyára.

Na most ütne az apám!

Apámra egyébként nem jellemző, hogy eljár a keze, nem is bántott minket sosem. Na jó! Annát azon a napon… De az nem az apai szigorról szólt. Amikor a becsület a tét, az más. Az ikreket is mindig hagyja, hadd tegyék, ami jólesik. Egyedül Aziza képes úgy felbosszantani, hogy pofonra emelje a kezét, de húgomnak ez nem is okoz gondot. Azt hiszem, neki teljesen normális, hogy apám olykor meglegyinti őt. Aziza hiába sértődékeny, apára sosem haragszik meg egy pofon után. Sőt! Még ő

kucorodik az ölébe, mintha egy kis csattanás után dupla adag szeretet járna neki.

– Tudtad, hogy ha ennyit ráncolod a homlokod és pofákat vágsz, akkor ráncos nő lesz belőled?

Elnyúlik az arca, kikerekednek a szépséges szemei, de a csücsörítést nem hagyja abba.

– Hagyd már őt, Khalid! – vág közbe anyám.

– Pedig igenis én leszek Szaúd-Arábia legszebb hercegnője! – csattan fel Aziza.

– Azt már tegnap férjhez adták… – nyögöm ki, és meg is bánom, mert felpattan, és sírva kiszalad.

Anya leteszi a csészéjét, próbálok nem figyelni rá, mert Umayma éppen elém pakolja az ételt. A dinnye csodás illatot áraszt, nagyon szomjas vagyok, így azt emelem le először.

– Ezt muszáj volt, fiam? Miért bántottad meg őt?

– Anya! Néha húzd meg a határt! Hogy engedheti meg magának, hogy mindenért megorroljon rád?

– De akkor sem kellett volna ilyet mondanod. Tudod, hogy Aziza nagyon hiú. Büszke a szépségére, és elvárom tőled, hogy te is erősítsd őt.

Jó. Ebben igaza van anyámnak. Aziza gyönyörű lány, pár év múlva tuti nem lesz probléma férjhez adni őt. Igazából még azt sem mondhatom, hogy dühítő a beképzeltsége. Még jól is áll neki, hogy ennyire tisztában van vele, mekkora hatalom szép nőnek lenni itt, az arab félszigeten.

– Majd bocsánatot kérek tőle.

Anya visszaemeli a csészéjét, miközben figyeli, ahogy a dinnyét falom. Mikor már csitul a szomjam, a sült, hideg bárányért nyúlok, és elkezdem enni magában. Szeretem hidegen a sült húsokat, anyám meg utálja. Emlékszem, gyerekkoromban is mindig utasította Umaymát, hogy melegítse

meg, mire én sírva fakadtam. Anya fejét látva nem bírom ki vigyor nélkül. Felmutatva a húst mondom:

– Látod? Umayma tudja, hogy hidegen szeretem.

– Én is tudom. Csak gusztustalan.

A húsba harapva próbálom elfojtani a nevetést. Anyámnak sok minden gusztustalan. Hát ha még tudná, hogy miket tettem tegnap. Na akkor nagy valószínűséggel egy infarktus kíséretében szédülne le a székről.

Nem is tudom. Néha azon gondolkodom, hogy anyám vagy nagyon naiv, vagy csak úgy tesz, mintha nem látna a szemétől.

– Éheztél tegnap, fiam?

– Tegnap nem. De most ma van.

Teli a szám, ahogy ezt kimondom, ki is esik egy húsdarab, ő kidülleszti a szemeit. Ez már sok neki, így elrebegek egy bocsánatkérést. Csak akkor szólal meg ismét, amikor lenyelem a falatot. Biztos tart attól, hogy megint teli szájjal fogok beszélni.

– Apád azt mondta, nagyon korán eltűntél a mulatságból.

– Untam.

– Miért nem szórakoztál?

Szórakoztam én!

– Fáradt voltam.

Újra leteszi a csészét, és hátradől a székén, a kezeit lefekteti az ölébe. Ismerem ezt a gesztusát, olyasmit fog mondani, ami nem tetszik majd. Amikor így viselkedik, akkor még apám is rendszerint feszülten figyel. Egyszer meg is jegyezte: „Még nem láttam vulkánt kitörni, de anyádhoz hasonlíthat.”

– Zahra kereste Leilát az este. Ő is elég korán eltűnt. – A lehető legrosszabbul reagálok, mert leteszem a húst, és én is hátradőlök. A torkomat köszörülve megállapítom, hogy az előző feltevésem anyám

naivságával kapcsolatban elég nagy baromság volt. – Ugye nem függ össze a két dolog, fiam?

A damaszt után nyúlok, a kezemet törölgetem, nagyon nem szeretnék lebukni.

– Ezt most hogy érted?

– Bármikor elveheted őt. De ne gyalázd!

Ezt most úgy mondja ki, hogy elszégyellem magam.

– Még mindig nem értelek.

– Akkor jó. Mert ha megtudom, hogy titokban találkozgattok, akkor velem gyűlik meg a bajod.

Anyám mindig meglehetősen hevesen képviseli a női nem jogait. Annát is támogatta az esküvőjében, és számtalanszor hallottam, ahogy sugdossa neki, menjen férjhez nyugodtan, később még tanulhat. Leila miatt is megorrolt rám rendesen. Nem is tudom, hogy voltaképpen Leilát szánja, vagy rám neheztel.

– Nem találkozgatunk. Nem vagyok hülye.

Egy ideig még figyel, aztán önt még teát magának. Meg vagyok róla győződve, hogy rohadt jól hazudok, de most nevetségesnek tartom magam. Bizonyára lerí rólam, hogy nem mondok igazat, de anyám már nem fog ezzel zargatni, úgyis elég volt ennyi ahhoz, hogy megbánjam az egészet. Már csak ezért sincs más választásom a házasságot illetően. Ha nem Leila külseje ösztönözne, hogy házasodjak, akkor anyám a lelkiismeretemet venné célba.

Még harapok párat a húsból, de elég is. Gyorsan tolok rá egy kis pitát, a gyomrom már tele. Közben anya megtölt egy másik csészét, elém csúsztatja, hogy igyam meg. Amikor magamba döntöm, körülnézve kérdezem.

– Hol van apa?

– Nagyapádnál. Valamit meg kellett beszélniük.

– Üzlet?

– Honnan tudjam, fiam?

Most elég szarul érzem magam. Apámmal szinte minden üzleti ügyet megvitatok, és nagyapám is beavat mindenbe. Tegnap már így is elég nagy csapás volt, hogy Anna férjhez ment, erre meg idejövök, és azzal szembesülök, hogy apám azt is elfelejtette, hogy valaha itt laktam. Mert az nem kérdés, ha itt töltöttem volna az éjszakát, akkor magával hívott volna erre a megbeszélésre. Percek alatt húzódom be a csigaházba, elkedvetlenít a helyzet.

– Mi volt Billalnál? Anna nagyon izgult? – kérdezem, miközben hátradőlve élvezem a gyomrom teltségét.

Anyám megemeli a kezét, int egyet, majd elmosolyodik.

– Ne is mondd! Fogalmam sincs. Billal üzent nekem és az anyjának, hogy ne menjünk a palotába. Ő siet haza, hogy asszonyával kettesben lehessen.

– Úgy érted, azóta nem is láttad Annát? Azt sem tudod, mi volt?

Nem így akarom kérdezni, de ez jön ki. Most komolyan mindenki ilyen marha nyugodt itt? Apám tárgyalgat a nagyapámmal, anyám reggelizget, miközben senki sem tudja, mi van a testvéremmel? Azért adhatna valami életjelet vagy ilyesmi. Tudhatná, hogy aggódom érte. Végül is… Hiába lett a férje Billal, attól még szinte ismeretlen.

– Jaj, Khalid. Ha nincs hír, az jó hír! Tudhatnád.

Ezzel eléggé feldühít. Vagy inkább elkeserít. Nem is tudom, melyik érzés az igazabb bennem. Egyszerűen úgy érzem, hogy tudnom kell mindent, hallanom kell tőle, hogy minden rendben van, boldog, és szépen bánik vele az a majom. Gyanítom, most nem verseket olvasgattak együtt. Még jó, hogy tőlem egy nő sem várta el eddig, hogy ilyen romantikus legyek. Bevallom, annál az Ady-kötetnél megfordult a fejemben, hogy ez a Billal tudja, mitől

döglik a légy, de nem szeretnék olyan lenni, mint ő. Képtelen lennék így búgni egy nőnek. Verseskötet? Miért nem valami értékes ajándékot adott? Na jó, adott azt is… Ez idegesít a legjobban: bele sem tudok kötni abba a faszba!

Felpattanok, a ruhámat igazgatom, mire anyám rám mordul.

– Már mész is? És hova?

– Megnézem apáékat – nyögöm ki, pedig tudom, hogy máshova fogok igyekezni.

– Na szép vagy, fiam! Idejöttél, összevesztél Azizával, velem is morogtál, aztán megreggelizel, és továbbállsz?

Próbál szemrehányó hangot megütni, de nem nagyon megy neki. Közben fel is áll, és megkapom azt az ölelést, amit érkezésemkor megvont tőlem.

– Még megyek, fogat mosok – fordulok sarkon, az irányt a régi lakrészem felé veszem.

Fölérek a lépcsőn, az ajtóm nyitva van, egyenesen a fürdőszobámba megyek. Wallidnak és Ahmednek jelenleg közös a lakrésze, így valószínűleg hamarosan az egyikük idecuccol. Igazából semmi sem változott itt, csak annyi, hogy a ruháim már nincsenek a gardróbszobában.

Végzek a fogmosással, már lefelé megyek a lépcsőn, amikor eszembe jut Aziza. Visszamenni biztos nem fogok, így egy üzenetet küldök neki. Ettől egyébként apám agyvérzést kap. Többször rajtakapott már, hogy SMS-eket küldünk egymásnak, miközben egy házon belül tartózkodunk.

„*Legcsodálatosabb húgom! Tudod, hogy szeretlek, és úgyis tudod, hogy te vagy a legszebb az egész világon! De azért azt is tudd, ha még egyszer így nézel rám, kinyomom a gyönyörű szemeidet!* ☺”

Elküldöm neki, szinte azonnal jön a válasz, ami egy szívecske. Aziza amúgy elég haragtartó, érdekes módon azonban velem és apámmal nem az.

A békülés sem képes most megszelídíteni. Haragszom Annára, amiért nem üzent legalább egy „minden rendben”-t. Na és haragszom erre a Billalra is, mert bizonyára úgy meghülyítette a húgomat, mint ahogy általában teszi a nőkkel. Még ez a Mona is egészen átszellemült arccal kérdezte: „A te húgod ment feleségül a védelmi miniszterhez?” Billal al-Szudairiért az egész királyságban megőrülnek a nők. Még anyám is úgy beszélt róla, ahogy egyetlen férfiról sem. Apám meg verte a mellét, hogy na most aztán milyen jól elrendezte a lánya sorsát. Pedig ő is tudja, hogy már a király is szóvá tette a szerencsejáték-imádatát. Állítólag amikor Nyugatra utazik, milliókat ver el, autókat tesz fel tétként, sőt még egy mallorcai nyaralót is eljátszott. Aggasztó, hogy a húgom odavan érte.

Kiérek, Hadi szinte fut utánam. Hátranézek, ő meg azonnal kérdez.

– Mit értettél azon, hogy nem akarok-e kertész lenni?

Először nem is értem, mit beszél. Fáziskéséssel fogom fel, hogy amikor ideértem, akkor tettem neki ezt a megjegyzést. Most olyan komoly képpel mered rám, hogy ha nem lenne sokkal idősebb nálam, megszakadnék a röhögéstől.

– Csak vicceltem, Hadi. Miért? Szereted a növényeket?

Sóhajt egyet, mint aki megkönnyebbült.

– Dehogy szeretem. Az autókat szeretem – nevet fel. – Már azt hittem, vinni akarsz magadhoz kertésznek. Megijesztettél.

– Ugyan már! Apám úgysem engedné! – biccentek felé, miközben már sétálok is ki a kapun.

– Az igaz! Béke veled, Khalid! – kiáltja utánam.

Intek neki, de kiabálni már nincs kedvem. Beülök, és gázt adok, az irányt Billal palotája felé veszem. Apám hátradőlhet, anyám is nyugodtan

ücsöröghet, de én majd lecsekkolom, mi a helyzet.

8. fejezet

Az a legnagyobb baj velem, hogy képes vagyok magamat felidegesíteni. Addig győzködöm magam, míg elborul az agyam. Most is érzem már ennek a szelét. Amikor beültem a kocsiba, még egész normális voltam, de most, tíz perc elteltével már annyi mindent vizualizáltam, hogy minden vagyok, csak nyugodt nem.

A felvezetőútra érek, nagy a csend. Az út végén a hatalmas betonfal előtt lefékezek, egy ideig ücsörgök a kocsiban, de csak nem nyílik a kapu. Nincs itt egy átkozott kamera, vagy mi? Ez a pár perces üldögélés is csak arra jó, hogy még jobban felhúzzam magam.

Felkapom a mobilomat, és gondolkodás nélkül hívom Billalt. Kicsörög.

– Béke veled, Khalid. Parancsolj velem! Miben állhatok a rendelkezésedre? – irritáló stílusban köszönt, de próbálom figyelmen kívül hagyni.

– Béke. Itt állok az erődítményed előtt. Ha esetleg beengednél, az nagylelkű gesztus lenne…

– Itt? Minek jöttél ide? – vág a szavamba. Mielőtt azonban válaszolhatnék, folytatja: – Nyugodtan menj szépen vissza. Nem tudlak fogadni, bármennyire is szeretnélek.

Eddig tudom tolerálni ezt a hangnemet. Tovább nem. Mi az, hogy nem tud fogadni? Tegnap feleségül vette a húgomat, és azt hiszi, övé a világ? Jogom van ide jönni, neki meg illik fogadnia! Leszarom, hogy ki ő, mert ezeken a falakon belül van a testvérem.

– Nézd, Billal! Addig itt fogok ülni, amíg ki nem nyittatod a kaput…

– Na, nyugi, öcsém! Jó lesz, ha visszafogod magad, mert nem túl jókor zavarsz.

A leginkább azzal dühít fel, hogy nem hagyja, hogy egyetlen átkozott mondatot is befejezzek. Na persze. Mégis ki más lenne alkalmas védelmi miniszternek, ha nem egy ilyen? Bezzeg amikor kellett valami neki, akkor nyájas volt. Megvetem az ilyen számító, kétszínű embereket.

Utálom magam, amiért Billallal kapcsolatban ilyen ellentétesek az érzéseim. Jól emlékszem rá, hogy pár évvel ezelőtt kifejezetten csodáltam. Állandó téma volt a királyságban, hogy az apja és a bácsikája miként készítik őt fel a jövőre. Tizenkét éves kora óta ott ül a király mellett az értekezleteken, sőt tízéves kora óta foglalkozik a tőzsdével és az olajjal. Saját nagyvállalatokat kezdett működtetni, egyszerűen semmi sem érdekelte, csak a hatalom. Mert ugyebár tizenévesen már nagyon is érezte, hogy ha a király mellett lesz, akkor az előbb-utóbb hatalmat ad a kezébe. Később voltak ügyei, többek között az egyik miatt féltem tőle Annát, de nem túlzok, ha azt állítom, hogy Szaúd-Arábia népe szereti őt. Emlékszem, apám egyszer mellékesen megjegyezte, hogy Billalt valami amerikai elemző a világ legveszélyesebb emberének titulálta. Akkor ezen nem rágódtam, de így, hogy Anna férje, egyre többször jut eszembe. Persze a veszélyességet a hatalomra értette, amit képes Billal a saját kezében összpontosítani, de ilyenkor nem tudok nem arra is gondolni, amivel vádolták egykor.

– Egyébként meg nem miattad jöttem. Van itt nálad fontosabb ember is, akivel beszélni akarok. – Erre ő is elhallgat, én meg nekiszegezem a kérdést: – Mi van Annával?

– Anna? Mi lenne vele? Itt van mellettem. – Nevet, én meg még idegesebbé válok. Elképzelem, hogy húgom ott ül mellette, és tanúja, ahogy beszél velem. – Te most azért jöttél, mert a húgodat akarod látni? Ez komoly? – Képes úgy beszélni, hogy attól szégyellnem kéne magam, de

nem megy. Cseppnyi szégyent sem érzek. Igen. Komolyan azért vagyok itt, és vállalom. Meg is mondanám neki, ha nem adná be a derekát. – Na jó. Szólok, hogy engedjenek be.

Leteszi a telefont, semmit sincs lehetőségem kinyögni, még egy „köszönöm”-öt sem.

Pár másodperc múlva nyílik a külső kapu, amin keresztülhajtva egy kertrészhez érek. Itt van még egy kapu, az már nyitva van. A palotáig tiszta az út. Kiszállok az autóból, egy férfi már vár rám, bólint egyet, és el is indul befelé, mutatva, hogy kövessem. Egyébként nem okoz meglepetést ez a hely. Egyszer már voltam itt. Mindent márvány borít, de be kell ismernem, stílusa az van ennek a Billalnak. Az külön tetszik, hogy pont olyan színek uralkodnak itt, amik nekem is bejönnek. Talán lophatnék pár ötletet a saját palotám berendezéséhez, ha nem tennék magasról most erre.

A szolga hellyel kínál, és azonnal süteményeket, teát, kávét meg gyümölcsöt pakolnak elém. Nem tartom túl szívélyes fogadtatásnak, hogy a csarnokban kell várakoznom. Gyanítom, Billalnak több társalgója is van, de ő szemmel láthatóan jelzi: nem szívesen látott személy vagyok most itt.

Eltervezem, hogy semmihez sem nyúlok, de az idő csak telik. A hasam teli van, de egy teát töltök magamnak. Felállok, teszek egy kört, majd visszaülök. Kezdek türelmetlen lenni, már vagy negyedóra telt el. Még az is megfordul a fejemben, hogy Billal ezt szántszándékkal csinálja.

Hallom, ahogy lefelé jönnek. Mivel a fogadótér szélén vagyok, nem látom a lépcsőt, csak akkor ötlenek szembe, amikor leérnek és felém veszik az irányt. Billal elengedi testvéremet, bizonyára egész úton ölelgette. Bevallom, ez megnyugtat. Jólesik ezt látnom, már csak azért is, mert Anna arca sugárzik a boldogságtól.

Billal egyszerű tobét visel, a shemag elég hanyagul van a fejére helyezve. A kezem képtelen nyugton maradni, a teáscsészét forgatom, ezzel vezetem

le az energiám. Szívesen rájuk mordulnék, hogy mi tartott ennyi ideig, de azzal végképp nevetségessé tenném magam.

Anna gyönyörű. És nem tudom figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy a boldogságtól tűnik most ilyen szépnek. Az arca ragyog. Rám mosolyog, mintha elnézést kérne, hogy ennyit várakoztattak.

– Tudod, az esküvő utáni napokban van jobb dolga is az embernek, mint vendégeket fogadni – csattan fel Billal, mire visszaemelem rá a tekintetemet.

– Például?

– Például ágyban maradni.

Irritálóan vigyorog. Fékezni kéne magam, mert még kettőt szól, és beverem a képét. Jó, hogy nem kezdi ecsetelni azt, miket csináltak az ágyban.

– Mi volt olyan sürgős, Khalid? – vág közbe Anna.

Lágy a hangja, de még ebben is érzem a szemrehányást. Olyan érzés, mintha átállt volna az ellenség oldalára. Eddig mindig rohant hozzám, ölelt, ugrott a nyakamba, most meg el sem mozdul e mellől a nagyképű majom mellől.

Végigmérem őt, mintha azt kérdezném: „hol van az én húgom?” Állja a tekintetemet, ezért inkább a teámba meredek, és túl bizonytalanul nyögöm ki.

– Semmi… Vagyis majd négyszemközt…

Anna nem felel, de a férje megint nem tudja befogni a száját.

– Nézd, öcsém! Ha már beengedlek ide téged annak ellenére, hogy nem hívtunk, akkor az a minimum, hogy felállsz, amikor a feleségemhez beszélsz.

Elismerem, ebben igaza van, mégsem reagálok szelíden. Szinte üvöltöm felé, miközben felállok: – Nekem a húgom!

Billal felém lép egyet, és a kezemben lévő csészére néz, mintha még azt is nehezményezné, hogy a kezemben van. Ismét sikerül zavarba hoznia, mert

leteszem a teát az asztalra. Eltervezem, hogy stílust váltok, udvarias leszek, mert lehet, hogy tényleg elvetettem a sulykot. Csak az a helyzet, hogy nehéz ezt a fogadalmat betartanom, mert ő ugyanolyan csípősen folytatja.

– Na és a következő, hogy te nem emeled itt föl a hangod! Főleg nem a feleségem jelenlétében.

Na ne mondd!

– Amikor azért könyörögtél, hogy találkozhass vele, nem voltál ilyen tenyérbemászó.

Anna a férjére néz, és ettől kissé megnyugszom, mert érzem, húgom ugyanarra gondol, amire én. Billalt azonban cseppet sem érdekli a felesége reakciója, már-már beképzelten beszél.

– Jó politikus vagyok. Tudhatnád… – Kivár, mintha valami válaszra várna. Na és aztán most mit kéne mondanom? Azt, hogy ó, igen? Te vagy országunk, királyságunk egyik vezetője, és mily büszkeséggel tölt el, hogy most itt állhatok előtted? Hát mondja a faszom! – Anna szeret téged, és én is kedvellek, de a magánélet, az magánélet. Benne van a szóban. Tudod, Khalid: magán. – Ha a csésze a kezemben lenne, most tutira összeroppantanám. Attól, hogy védelmi miniszter, még nem Herkules! – Bármikor találkozhattok Annával, sosem állnék az utadba, de bejelentkezhetnél előtte. Mert pont a magáááááánéletünket éltük.

Szerinted miért vagyok itt, ha nem ezért?

Magánélet? Nem. Nem ismerem a szót. Én a család szót ismerem. Meg a testvérem szót. Ezért vagyok itt!

Billal szerintem megérzi, hogy nem jó irányba halad, mert én nem reagálok erre a beszólásra, húgom viszont hosszan néz rá. Annához fordul ő is, és szinte a másodperc töredéke alatt rendeződnek át a vonásai. Ha nem lennék itt, akkor bizonyára megcsókolná testvéremet.

– Nos, Khalid. Felejtsük el. Nekem most van egy kis dolgom, addig

beszélgessetek nyugodtan – toldja végül meg értékelhető mondatokkal a kötözködését.

Azonnal kifelé veszi az irányt, Anna végre megindul felém, úgy üdvözöl, ahogy illik. Átölel, megpuszil, én pedig örömmel viszonzom.

Amikor Billal már teljesen felszívódott, képtelen vagyok visszafogni magam.

– Szét fogom verni a pofáját.

– Khalid! Mi bajod van? Nem ismerek rád! Tudod, hogy igaza van…

– Eddig nem volt ilyen nagyképű.

– Most sem volt nagyképű…

– Egy éjszaka alatt így meghülyített?

Ezt tényleg nem akarom kimondani. Bántom vele Annát is, Billalt is és az egész jövőjüket. Nem akarok gyerekesen viselkedni, de Annával mindig is ilyen volt a viszonyom: gondolkodás nélkül mondtam ki, amit akartam. Lehet, hogy felnőtté váltunk, de nem akarom, hogy ez megváltozzon. Nincs ember a földön, akinek jobban ki tudnám önteni a szívemet. Még sokszor Nasserrel vagy apámmal sem tudok olyan őszinte lenni, mint húgommal.

Leül a fotelba, nekem is elgyengül a lábam, a mellette lévőbe huppanok.

– Sokáig maradtál a mulatságban? – kérdezi hirtelen, mintha tudná, hogy nem beszélhetünk tovább erről a témáról, mert robbanni fogok.

Anna a legjobb tűzszerész. Mindig képes a robbanni készülő bombát hatástalanítani bennem.

– Nem.

– Pedig fáradtnak tűnsz.

Mit keresek én itt? Normális vagyok? Tegnap este Leilával megint tiltott dolgot tettem, és Monát is gyaláztam, most meg itt ülök, mert nehezményezem, hogy a húgom túl van a nászéjszakáján?

Anna halkan kérdezi: – Mi történt?

Bárhogy is próbálom meggyőzni magam, képtelen vagyok elvonatkoztatni attól, hogy tudom, milyen Billal. Tudom, milyen, de erről sosem beszélhetek testvéremnek. És ami a legpokolibb, hogy Billal tudja, hogy én tudom, s azt is tudja, hogy hallgatni fogok.

– Bántott téged? – szalad ki belőlem.

Láthatóan nem is érti először a kérdést. Hogyan is érthetné?

– Jaj, Khalid, ne légy ostoba. Miért bántott volna?

– Fájdalmat okozott?

Ostobán viselkedem. Miért okozott volna neki fájdalmat? És így ezt megkérdezni… Hát nem elég bizonyíték az arca? Az, ahogy egymásra néznek? Nem is ez a jelenlegi helyzet fájdalmas, hanem a jövő, mert egyszer minden megfakul, és mindenki kimutatja a foga fehérjét. Ezért nem akartam soha megnősülni. Nem akarok olyan lenni, mint apám, aki egész életében gyalázta anyámat. Hiába hordta a tenyerén, kényeztette, akkor is gyalázta. Magamat meg azért utálom, mert nem neheztelek ezért apámra, hanem természetesnek tűnik. Nem akarom, hogy ez természetes legyen. Sosem vettem a bátorságot ahhoz, hogy ezt valakivel is megvitassam. Valószínűleg apám kiröhögne vagy gyereknek tartana.

– Nem. De ott kezdődik, Khalid, hogy nem is értem, mire gondolsz.

És én sosem fogom megmagyarázni…

Már csak azért sem, mert a lelkem mélyén tudom, érzem, hogy Anna minden szavamat, mondatomat, tettemet megérti, és megértette a múltban is. Megkérdőjelezheti, vitathatja, de attól még érti. Úgy, ahogy én is őt. Értettem, miért akart odamenni, miért akart szembenézni az anyja emlékével, miért akart ott lélegezni, miért akart kicsit magyar lenni. Felháborított és dühített, de értettem.

Felemelem a fejem, és a szemébe nézve kérdezem: – Elháltátok az esküvőt?

Láthatóan zavarba hozom, nem is várok választ, de megkapom.

– Igen.

Elégedett, mégis fájdalmasan őszinte arcot vág, talán mindketten érezzük, hogy ezzel végérvényesen asszonnyá vált. Milyen különös ez az egész. Amikor én veszítettem el a szüzességemet, csak a férfit éreztem magamban, de nem szembesítettem magam azzal, hogy innentől más lesz az életem. Egy nő életében mennyire mást jelent egyetlen éjszaka. Ki is mondom: – Hát akkor vége. Asszony lettél… Az övé vagy.

Fájdalmasnak tűnik a hangom, pedig voltaképpen olyan érzés, mintha egy nagy követ dobnék le magamról. Létezik egy arab mondás: „Van megkönnyebbülés a kétségbeesésben."

És én ezt milyen igaznak érzem most!

– Khalid, én…

– Megőrülök abban a rohadt palotában. Megőrülök, érted? Csak a szolgák sertepertélnek körülöttem, iszonyú idegesítő – mondom, pedig ez is túlzás, hiszen szolgám sincs, csak a sofőröm. Talán csak azt akarom érzékeltetni, hogy hiába minden, ha a szeretett személyek nincsenek körülöttem. – Még Aziza hisztije is hiányzik. Ma már nem bírtam tovább, átmentem apámhoz, de ő már nagyapámnál volt valami ügyben. Engem még csak nem is hívtak. Ez most mi? Elköltöztem, és akkor el vagyok felejtve?

Igen. Nem is az a problémám, hogy Anna felnőtt nővé vált, hanem az, hogy nekem sincs más választásom: férfivá kell érnem, noha lélekben még nem érzem magam annak. Ezt sosem mondanám ki, pedig így van. A nők csak egy dolog. Nem hiszem, hogy a felnőtté válás akkor kezdődik, amikor megdugunk egy nőt. Az első szexuális tapasztalatom nem is az élvezet miatt maradt meg bennem, hanem csak egy élmény volt. Pont úgy, mint amikor egy gyermek megünnepli a családjával a születésnapját. Persze felerősítette a testemben a férfit, de valahogy azt érzem, hogy az embernek van a teste,

és van a lelke, és ezek nem biztos, hogy egy időben válnak férfivá.

Bevallom, volt már úgy, hogy a lelkem is férfi volt. Akkor, ott, amikor Emír meg akarta ölni Leilát, és én a védelmére keltem. A testem nagyon alul maradt a lelkemmel szemben, mert akkor nem azért kértem feleségül unokatestvéremet, hogy kedvemet leljem benne, hanem csak azért, hogy megmentsem az életét.

– Ne beszélj már butaságot…! Mellesleg én mondtam, hogy ne költözz el. Ráértél volna az esküvő után odamenni Leilával…

– Hagyd már abba ezt a rohadt esküvő dolgot. Majd egyszer valamikor feleségül veszem, rendben? De addig hallani sem akarok róla! – Dühít, hogy Leila mindig jelen van. Ha ő nem kapaszkodik a nyakamba, akkor valaki biztos odaakasztja, és az arcomba ordítja: „A tied! Vidd!” Leila hiába nőtt fel velem együtt, nem a múltat jelenti. Ő a jövőm sajnos, de én még a múltamba kapaszkodom. – Az a helyzet, hogy elég nehezen bírom nélküled… – morgom szinte dühösen.

Ugyanúgy nehezen bírom nélküle, ahogy a többiek nélkül is. Az is nevetséges, hogy a mai napon még Umayma és Hadi látványa is derítő volt.

– Ne bolondozz már, egy napja jöttem el.

– Nem az idő a lényeg, hanem a tudat…

Megremeg a hangom, sírni nem akarok, ezért elnyelem a mondat végét. Anna erejének látványa ott Magyarországon kicsit anyává is tette őt a szememben. Talán azt várom tőle, hogy úgy simogasson, adjon erőt, ahogy csak egy anya tud. Büszke vagyok rá, nagyon erős, most is jobban tartja magát. Azt hiszem, kétféle ember létezik: van, akit erőssé tesz a szeretet, és van, akit végtelenül elgyengít. És ennek semmi köze ahhoz, hogy férfinak születünk-e, vagy nőnek.

Feláll, elém guggol, a kezemet markolássza, próbálok konok maradni. Ő nem adja fel, újra megszorít, s a térdemre hajtja a fejét. Engedek a testvéri

ösztönnek, a kezem a koponyájára szorítom, és végigsimítom. Valamiért eszembe jut Mona haja, ami tömör volt, és olyan, mint a selyem. Annáé egészen más. Világos és sokkal vastagabb szálú, ettől nem érződik annyira lágynak.

– Szeretlek, Khalid.

A gyomromban érzek egy öklöst. Különös, hogy az ember egyes testrészei mennyire másként tudnak reagálni ugyanazokra a szavakra. A szívem csordultig telik, míg a gyomrom görcsbe rándul, mintha nagy csapás érne. Mindeközben elakad a lélegzetem, de a pulzusom a maximumra kapcsol.

– Azt akarom, hogy boldog legyél, Anna!

Remeg, miközben mélyet sóhajt, ismerem őt: sír. Ha csak ezt a sóhajt hallanám, vagy csak a keze remegését érezném, akkor is tudnám, hogy sír. Hány és hányféleképpen láttam már sírni, de sosem tűnt emiatt gyengének. Sírt már azért, mert kiskoromban durva voltam vele, mert megbántottam őt… és sírt már könyörögve a szeretetemért.

– Ezért jöttél ide? Ezt akartad mondani? – kérdez, mert én nem tudok megszólalni.

Bár össze vagyok törve, valamiért mégis mosolyogni támad kedvem. Hogy ezért vagyok-e itt? Magam sem tudom. Egy ideig azt gondolom, hogy igen, de aztán rájövök, hogy önzésből jöttem. Én akarok kapni.

Őszintén válaszolok.

– Nem. – Az álla alá nyúlok, kényszerítem, hogy a szemembe nézzen. – Azt akartam hallani, amit az előbb mondtál. Mondd még…

Mert a testvérem vagy. Örökké. Elválaszthatatlanul.

– Szeretlek, Khalid. A legjobb testvér vagy.

– Húgom…

9. fejezet

Nasser hívott, hogy találkozzunk, de nem fűlik hozzá a fogam. Az Annával való találkozás után az élettől is elment a kedvem, de mégis túlságosan értékes volt ahhoz, hogy bármi mást csináljak utána. Olyan vagyok sokszor, mint egy megsebzett vadállat, aki behúzódik egy titkos helyre, és a sebeit nyalogatva várja a gyógyulást.

Kora délután van, csörög a telefonom, amikor meglátom, hogy apám az, még csak nem is csodálkozom. Anyám valószínűleg vette a lapot, és szóvá tette apámnak, hogy sértve éreztem magam, amiért engem kihagytak a mai tárgyalásból. De teszek rá. Nem is érdekel, ha kihagynak, mert nekem külön terveim vannak. Az alkalmat is látom ebben a mai napban, így felveszem a telefont, hátha sínre tudom tenni az életemet.

– Béke, apám.

– Béke, fiam. Anyád mondta, hogy voltál ma itt. – Nem felelek, most mit mondhatnék? Apám egyébként ugyanolyan egyenes és őszinte, mint én. Vagy talán csak én próbálok olyan lenni, mint ő, mert én, amikor kimondok bizonyos dolgokat, érzem, hogy nem kellene. Apám biztos sosem érez ilyet. A leghatározottabb férfi, akit valaha is láttam. Keményebbnek látom nagyapámnál is, de ezt sosem mondanám ki. – Miért nem jöttél utánunk? Anyád azt mondta, hogy elindultál.

Igen. Anyámnak tényleg azt mondtam, hogy utánuk megyek, de végül Annánál kötöttem ki.

– Meggondoltam magam.

Csönd van, ki ismerne, ha nem az apám?

– Most bántva érzed magad?

– Csak szoknom kell a helyzetet. De menni fog.

– Nincs mit szoknod, Khalid. A fiam vagy. Az elsőszülöttem. Mindig és minden helyzetben helyed van mellettem.

Ez most jólesett.

A torkom elszorul, pedig apám sosem akar a lelkemre hatni. Ő mindig az eszemet veszi célba, érvekkel szeret meggyőzni, és közben észre sem veszi, hogy apaként a legtökéletesebb. Pedig vannak neki is hibái. Gyerekkoromban tökéletesnek láttam, de azóta sok minden változott. Ez a magyar nő is… Ezt volt a legnehezebb elhinnem róla.

Azt hiszem, nincs is különbség az emberek között. Ott, Nyugaton mindent szabad, ezért nem különlegesek a dolgok, nálunk azonban nagyon szigorúak a szabályok, így amikor kikerül innen az ember, akkor kompenzál. Olyan, mint egy börtönből szabadulás. Ha kint vagy, be akarod pótolni, amiből kimaradtál, de ha már a börtönbe születtél, akkor visszahúz oda a szíved. Az egész lényed ott van otthon. Ismered a börtön szabályait, sosem szegnéd meg, visszamész, behódolsz, nem léped át a határokat. Csak azért, hogy amikor újra kimehetsz, bármit megtehess. A nyugatiaknak ez sok, pedig ha a hétköznapjaikat úgy élnék, ahogy mi, akkor ugyanúgy is viselkednének ebben a szabadságban, ami olykor rájuk szakad. Igen. Mi, emberek egyformák vagyunk, csak a körülmények mások, amikhez alkalmazkodunk.

– Rendben. Legközelebb utánatok megyek – nyögöm válaszul.

Azon gondolkodom, hogy megemlítem, jártam Annánál, de félek, nagyon kiakadna. Hazudni azonban nem fogok, és amikor rákérdez, akkor vallok.

– Ha nem utánunk jöttél, akkor hova?

– Tudni akartam, mi van Annával.

– Hívtad őt?

– Elmentem Billal palotájába. Bebocsátást kértem, muszáj volt vele találkoznom. Tudnom kellett, hogy szépen bánik-e vele.

– Fiam! Allahra mondom, néha nagyon gyerek vagy. Tegnap volt az esküvőjük. Egyetlen átkozott napot nem várhattál volna?

Nem.

A türelem sosem volt az erősségem. Ha valakinek meg kéne értenie, az pont az apám, mert ebben szerintem rá ütöttem.

– Mondom, hogy muszáj volt. Te is tudod, mi a véleményem Billalról…

– Hagyd abba! Te talán különb vagy? – Apám most, azt hiszem, nem érti a lényeget. Jó, lehet, én sem vagyok sok mindenben jobb, de olyat azért nem tettem, amit ő. – Biztos vagyok benne, hogy szereti a húgodat. Ha nem tudnám, akkor nem is engedtem volna, hogy létrejöjjön ez a frigy. Hibákat mindenki követ el.

– De akkorákat, amekkorákat ő?

– Khalid! Állítsd le magad!

Tisztában vagyok vele, hogy apámnak ez tabutéma. Talán pont azért, mert ha jobban belegondolna, ő is megrémülne attól, hogy kihez adta a lányát. Persze Billalnak a nem túl jó oldaláról senki sem tud. Még a királyságban is csupán családon belül van szóbeszéd, és azt már csak halkan jegyzem meg, hogy nem a szerencsejátékról beszélek, hanem halálos bűnről. Az agyam egyik fele nekem is arról győzködi a másikat, hogy Billal akármilyen is, a házasság, az más kérdés.

– Jó! Rendben. Meg sem szólalok. De ha olyat hallok, ami nem tetszik, karddal megyek neki!

Sóhajt egyet, én meg megköszörülöm a torkom. Hirtelen vált témát.

– Ismered a Pottery Barn bútoráruházat?

– Nem. Miért?

– Nagyapáddal ma arra jártunk. Sok jót hallottam róla, be is néztünk. Utólagos engedelmeddel megbeszéltem mára egy palotalátogatást. Ki fog menni egy lakberendezőjük.

Hol máshol létezhetnének exkluzívabbnál exkluzívabb bútoráruházak, ha nem Szaúd-Arábiában? A minőség, a választék nem is hatalmas, hanem végtelen. Egyre-másra jönnek be olyan cégek is, amik letisztult formákat kínálnak. Én ettől hányok, így nagyon remélem, hogy amit ő ajánlgat, az nem a visszafogottságról híres.

Tulajdonképpen örülök neki, mert apám olyan terhet vesz le a vállamról, amihez pont nem fűlik a fogam, viszont apámnak arról fogalma sincs, hogy a múltkor kidobattam mindent. Halkan teszem a megjegyzést, titkon talán remélem is, hogy elengedi a füle mellett.

– Hát lesz dolga. Tök üres a palota.

– Ezt hogy érted? Én azt mondtam ott, hogy apróságokról van szó.

Hát ha apróság egy egész palota berendezése, akkor valóban csekélység a munka. Körbenézve a röhögés szélén állok. Még jó, hogy ezt most apám nem látja. Ő úgy tudja, kanapék, asztalok, fotelek, szekrények már vannak.

– Nem voltam elégedett a múltkorival.

– Elvitettél mindent, amit odahordtak?

Olyasmi. Konkrétan közöltem, hogy vigyék valami szegény családnak, vagy a fene se bánja, hova, csak el innen. Először csak lestek rám, de amikor azt mondtam, hogy pénzt nem várok vissza, akkor munkához láttak.

– Igen.

– Visszavitettél mindent? Te normális vagy? És most ott töltöd a napjaidat az üres palotában? – Nem értem, miért dühíti ez annyira. – És miért nem mondtad?

– Nem fogok minden apró-cseprő dologgal hozzád futkorászni. – Erőt

érzek magamban ahhoz, hogy szóba hozzam azt, amit napok óta csak tologatok. – Vannak viszont komoly terveim, amikről beszélnünk kell.

– Ne! Nehogy belekezdj még valamibe, mert fel fogok robbanni! Kiakasztó vagy, Khalid! Kezd teli lenni a hülyeségeiddel a szervezetem. Hallani sem akarok semmit, csak azt, hogy este, amikor felhívlak, közlöd: a palota tervezetten berendezve, és napokon belül szállítják a bútorokat. Megértetted?

Meg. Jót beszélgettünk.

* * *

A nap már kezd nyugodni, túl vagyok az imán. Előveszek egy könyvet, mert még tv-m sincs. Zenét most szívesen hallgatnék, de ahhoz sincs eszközöm, telefonról, gépről nem az igazi. Legalább ezeket az apróságokat ide kellett volna hozatnom, de elterveztem, hogy most már azért sem adom fel.

Abdullah szalad be, kicsit meg is ijedek, mert olyan fejet vág, mintha tragédia történt volna.

– Egy autó áll a kapuban. Beengedjem, Khalid?

– Nyilván a lakberendező lesz. Engedd!

Ő visszarohan, én közben feltápászkodom, és a ruhámat igazgatom. Még jó, hogy most pont amiatt jönnek, hogy berendezzék ezt a kócerájt, így hellyel aztán senkit sem kell kínálnom.

Elindulok a kijárat felé, a padlószőnyeget figyelem, meg tudok őrülni, ha apró szöszöket látok. Az otthoni palotában erre anyám is nagyon kényes volt. Mindennap porszívózták a szőtteseket, és természetesen az irány sem volt mindegy. Emlékszem apám egyik emberének, Bálintnak a fejére, aki ezzel egyszer szembesült. Talán tizenöt éves lehettem, valahonnan jöttünk haza, apám ment legelöl, és látta, hogy a szolgálólány éppen hagyja el a

helyiséget. Ő rászólt: „Porszívóztál?” Az persze zavartan bólogatott, mert apámnak egyetlen szavából tudni lehet, hogy elismerni akar, vagy támadni. Folytatta is: „Akkor ajánlom, hogy végezd el a másik irányba is, mert a szálirány nem nagyon egyezik!”

A lány azonnal nekiesett, mi meg haladtunk tovább. Amikor leültünk, Bálint csak akkor kérdezett: „Nem mindegy, merre porszívózik?”

Igazság szerint én is bírom ezt a Bálintot. Még akkor is, ha magyar. Ezt a kérdést így feltéve nem sokan engedhetik meg maguknak, Bálint azonban rendszeresen olyan hangot üt meg apámmal szemben, amilyet csak Emír vagy Ibrahim szokott.

Apám erre vigyorogni kezdett, majd válaszolt: „Nem. Figyeld majd meg, Bálint, hogy mennyivel élénkebb lesz a színe annak a szőnyegnek!”

Igaza van. Pontosan ezért nem mindegy, merre van szívva az a nyavalyás szőnyeg. Vagy kopottasnak tűnik, és a minták is szétfolynak, vagy élénk színű, és a minták kapcsolódnak, ahol kell. Bár itt még nincsenek drága perzsák, de most valamiért ez jutott az eszembe.

Felemelem a fejem, egy nővel találom magam szemben, aki mögött Abdullah ácsorog zavartan. Hidzsábot visel, az egész arca szabadon van, kezd idegesíteni ez a fene nagy szabadság, amit újabban kapnak a nők. Valószínűleg nem szaúdi, a vonásai sem arabosak. Mögé nézek, egészen le, az udvarig, ahol a kocsi áll. Ott ül benne a sofőr, aki hozta, így valószínűleg ez a nő a lakberendező. Szerintem szívat az élet. Vagy nem tudom, miért hoz össze a sors folyamatosan ilyen nőkkel. Az elmúlt időben jó, ha ötévente láttam csak hidzsábban nőt itt Szaúd-Arábiában, most meg két nap alatt ő a második, aki így lép be ide.

Kihúzom magam, és köszöntöm őt.

– Jó napot!

Általában a zsigereimben érzem, ha nem muszlimként kell valakinek

köszönni. Ő elmosolyodik kedvesen, és visszaköszön.

– Jó napot! Beszél franciául?

Kidüllesztem a szemem, mert ez több mint sértő. Mit gondol, hol van? Naná hogy beszélek.

– Igen.

Franciára váltva folytatja.

– Akkor jó. Tudja, még csak pár hónapja vagyok itt, és nem megy túl jól az arab – mosolyog még szélesebben. Elég lassan beszél, kicsit idegesítő.

– Beszélhet gyorsabban. Jó vagyok franciából…

Elég jó!

– Oh. Lassan társalgok? Bocsánat. Nem azért… Én így beszélek…

Akkor elég kiakasztó lesz ez a délután, mert az egyik legidegesítőbb dolog szerintem a világon, ha valaki beszéd közben „ő”-zik. Na, ettől ki tudok akadni. Ha valaki nem tudja, mit akar mondani, akkor gondolja át kussban, de ne „ő”-zzön!

Abdullah veszi a lapot, elindul vissza az udvarra. Annak jobban örültem volna, ha bejön, mert így még meg sem tudom kínálni ezt a nőt.

– Francia?

– Igen. Tudja, az anyacégünk francia. Felajánlották ezt a munkát, én meg elfogadtam. Úgy gondoltam, sokat tanulhatok. Ha rám bízza a dolgokat, akkor a legjobb tudásomat veszem elő.

Jah… hát egye fene. Rád bízom.

Megdörzsölöm az orrom, nem bánnám, ha nem tetszene ennyire. Körülbelül a húszas évei végén járhat, imádom ezt a korosztályt.

– Akkor – állok félre, és mutatom, hogy jöjjön beljebb – nézzen körül!

Pár lépést tesz, körbeforog, majd nevetve mondja: – Én úgy tudtam, csak apróságokról van szó, de itt semmi sincs.

Hát nincs. Ez van.

– Előfordul az ilyesmi, ha új az épület.

Nem akarok vele kötekedni, de kihagyhatnánk ezeket a fölösleges köröket. Beszéljük meg, mit akarok. Azért jött. Nem?

Végigmér, majd fölteszi az első kérdést, amiről úgy gondolom, hogy a munkájával függ össze.

– Egyedül él itt? Ezt fontos lenne tudnom. És természetesen azt is, hogy milyen stílust preferál.

A franciát eléggé bírom, de ezt nem mondom ki. Mondjuk, nem tudom, mit vár tőlem. Én képtelen vagyok megkülönböztetni ezeket a dolgokat: minimál, art deco, retró, meg mit tudom én. Ami tetszik, az tetszik, ami nem, az meg maradjon távol. Ő azért nem ártana, ha közelebb jönne, mert rástartolnék.

– Ne legyen modern. Úgy értem…

– Túldíszített berendezést szeretne, amitől mindenkinek leesik az álla?

Hát nem. Ezt pont leszarom. Legyen olyan, amitől otthon érzem magam.

– Mondjuk inkább úgy, hogy legyen szaúdi.

Erre láthatóan zavarba jön, lesüti a szemét, ami eddig kéken világított.

– Akkor rossz céget kerestek fel, mert mi az angol és a francia bútorokat részesítjük előnyben. Természetesen orientális és etnikai stílussal is ötvözhetjük, de szükségem lenne támpontokra.

Itt vagyok.

Csaknem felröhögök, mert elképzelem, ahogy a vállamra támaszkodik a kezével, én meg az ölembe húzom. Szerintem egész jó támpontot találtam neki. Vázoljam?

Sóhajtok egyet, majd válaszolok.

– Akkor köszönöm is ezt az eredményes látogatást. Viszontlátásra!

Lefagy a mosoly az arcáról, valószínűleg azon agyal, komolyan búcsúzkodom-e.

– Csak nem akar kidobni? – Újra fordul egyet, kitárja a karjait, majd a plafont kémleli. Aztán leengedve a kezeit mondja: – Nagyszerű ötleteim lennének.

Nyilván jutalékban dolgozik, de nem akarom, hogy egymás idejét raboljuk.

– Mondhat párat.

Ez kicsit hülyén hangzik, lehet, hogy bántó. Mintha kuncsorognia kéne azért, hogy dolgozhasson. Ő elkomolyodik, majd magától megindul befelé. Fordulok utána, a lábaim is mozdulnak, ez most kicsit sok. Én szívem szerint elküldeném, ő meg sétálgatni kezd? Sosem fogom megérteni ezeket az európaiakat. A mi kultúránk annyira egyszerű, és a gesztusaink is egyértelműek, ellentétben egy európaival, aki mosolyog rád, miközben kést vágna a hátadba, és beljebb jön, ha nem hívod.

Beér a társalgóba, ahol szerencsére Abdullah már rendet rakott a monás eset óta. Elég kínos lenne a szétdobált selyemtörlőkkel szembesülni.

– Látom, kedveli a kiegészítőket. Kezdjük hátulról!

Mmmm!!!

Végigdörzsölöm az arcom, vicc ez a szitu.

– Kezdjük.

– Csodálatos párnáink vannak. Mindenképpen printelt változatokat ajánlok, azok nagyon egyediek, és többféle minta választható a szivárvány minden színében – kezdi elkapni a hév. Ez minden lakberendezőre jellemző? Akiket kidobtam, azok is itt pörögtek-forogtak, meg ujjongtak, mintha valami földrészt találtak volna, amit meghódíthatnak. Azért is adtam akkor át a terepet, aminek meg is lett az eredménye. – Oh, igen! A szivárvány minden színét használni kéne itt, hiszen ez egy fiatalos épület. Kéket a sárgával, pirosat a zölddel, lilát a rózsaszínnel, szürkét a fehérrel…

– Na, azért egy kicsit álljunk meg! Először is ezek nem a szivárvány

színei. Másodszor meg a pirosat, bordót és hasonló árnyalatokat mellőzzük.

Durcássá válik az arca, mint egy gyereknek, akire rászóltak.

– A piros az egyik legszebb szín.

– Magának. Nekem nem.

Mosolyogni kezd, majd kuncogásba vált. Nem tudom, mi olyan vicces ezen. Megemeli a kezét, és a fejemre mutat.

– A fején is piros kockás shemag van. Nem szokott tükörbe nézni?

Ezt szemtelenségnek veszem. Hogy jön ehhez egy francia kis nő? Elfelejti, hol van.

– A shemagom tradicionális viselet. Semmi köze ahhoz, hogy valami tetszik-e vagy sem. Ellenben itt a mindennapjaimat úgy szeretném tölteni, hogy igenis tessenek a dolgok.

Nem fejtegetem tovább, ha van agya, akkor azért érti a különbségeket.

– Higgye el, jót tenne, ha lazítana kicsit a merev, kemény, férfias színeken.

Nem akarok rajta lazítani! Egyszerűen elképesztőek ezek a nők. Sosem értik meg, ha valami nem tetszik az embernek, akkor az nem tetszik. Anyám is szekált folyton kiskoromban ilyenekért, mert nem voltam hajlandó megbarátkozni bizonyos dolgokkal.

– Tisztázzunk valamit! Maga a lakberendező. Én a tulajdonos. Magának ötletei vannak, nekem meg igényeim.

Fintorog egyet, ezért elhallgatok, pedig volna még mit mondanom.

– Engem viszont azért fizetnek, hogy tegyem a dolgom.

Pontosan így gondolom én is.

– Na látja! Ez a különbség az ötletek és az igények között. Az ötleteket elvethetjük vagy elfogadhatjuk, de az igényeket véssük kőbe.

Ha eddig kételkedett is benne, most tiszta neki, hogy ide tényleg semmilyen piros árnyalatot nem fog berámolni, mert akkor ki is rámolhatja.

– Rendben. Akkor piros nincs. Narancssárga jöhet?

Ez most szívat? Azt hiszi, nem ismerem a női logikát? Két húgom van, és az anyám sem semmi. Tudom, hova tart. Narancssárga? Na ja! Egy kis árnyalatkülönbség, és máris piros lesz belőle. Olyan piros, amibe a nők belemagyarázzák, hogy narancssárga.

Annyira érthető és egyszerű vagyok!

– A narancs már majdnem piros.

– A narancs az narancs, a piros meg piros. Bízzon bennem, ismerem a színeket.

Sóhajtok egyet, végérvényesen leállítom.

– Elmondtam, mit akarok. Ha ennek ellenére olyat hozat ide, ami nem tetszik, akkor nem vagyok hajlandó fizetni. Így remélhetőleg figyelembe veszi, miről is jártatom a számat úgy negyedórája!

Elég nagy tehetségem van ahhoz, hogy akivel lehet, azzal össze is ugorjak. A szemem közé néz, kifejezetten vonzó az arca. Tipikusan európai. A szája vörös rúzzsal van kifestve, a kék szemét csak fekete ceruzával emelte ki, ami érzékivé teszi a pillantását. Sejtem, hogy szőke. Látszik rajta.

Megemeli a táskáját, szétcsatolja, és kivesz belőle egy halom papírt. Azt hittem, feladja, de nem! Tovább idegesít.

– Van nálam pár katalógus. Bútorokról nem hoztam, mert mint említettem, azt az információt kaptam, hogy azok vannak. Viszont szívesen megmutatnám, mit értek narancssárga alatt. Sőt. Beszélgethetnénk a szivárványról is!

Most tényleg felhúz. Aztán mégis mit képzel? Leülök vele katalógusokat böngészni? Jó, hogy nem akar festékeket előpakolni és színeket keverni, mint a gyerekek, hogy miből mi kerekedik ki. Hülye ez?

– Azokat a papírfecniket nyugodtan elrakhatja. Vagy max. itt hagyhatja, majd megnézem, ha nincs jobb dolgom.

Kinyitja a katalógust, és felém indulva már magyarázni is kezd.

– Nézze meg! Ilyen ellen igazán nem lehet kifogása. Ez a kedvenc kollekcióm.

Hát épp ez az! Nem tűnik fel neki, hogy nem rendezheti be az egész világot az ő kedvenc darabjaival? Nagyon erőszakos nő.

Mellém ér, szinte a képembe tolja az újságot. Hozzám ér a keze, jól megnézem a körmeit, amik vörösek és tövig vannak vágva. Följebb húzza az abaya ujját, így az alkarja is kivillan. Vékony csuklója van, és cseppet sem lágyak a vonásai. Inas, eres, mintha valami fizikai munkát végezne. Ezen nem is csodálkozom, mert nincs európai, akit ez a szaúdi klíma nem készít ki. Itt csak az arab nők bőre marad selymes.

Lejjebb tolom az újságot, kiveszem a kezéből, tényleg egész jól néznek ki a huzatok. Amiről azt mondta, hogy narancssárga, az valóban az. Olyan, mint a sivatag napnyugtakor. Ránézek, közel van hozzám az arca. Elneveti magát, majd pont arra a kék-narancs párnára bök, amit az előbb én is néztem. A motívuma keleti, és csillog is benne némi aranyszál.

– Ez narancs. Gondolom, ebben egyetértünk.

Hiába vigyorog, nincs kedvem ilyen kedélyesen társalogni. Ez itt egy kétemeletes palota, és ha ebben az ütemben haladunk, akkor nagyapám korabeli leszek, mire kész lesz.

Összecsapom a lapokat, és a kezébe tuszkolva mondom.

– Kap két órát. Körbejárhat mindent, méricskélhet. Azután meg egész éjjel dolgozzon, és úgy jöjjön vissza, hogy 3D-s rajzokat mutogat.

– Hát az nem fog menni. Már csak azért sem, mert mint mondtam, méricskélésre nem voltam felkészülve. Most beszéljük meg a textileket, aztán holnap a bútorokat.

– Napokig ide akar járni? Én nem érek rá erre!

Körbenéz, tesz egy kört, jobb érzés, hogy távol kerül tőlem.

– Ez hatalmas épület. Ha mindent tervezni kell, a bútortól a függönyig, nem végezheti a munkát egy ember. Ezért mondom, hogy holnap visszajövök több lakberendezővel. Csak legyen valami kiindulópont a berendezés stílusát illetően!

Olyan lekezelően beszél, mintha valami barom lennék. Kikapom a telefont a zsebemből, és megnyitom a fotógalériát. Aztán visszasietek mellé, és a markába csapom a mobilt. Jó pár kép van benne, ami otthon készült. Kicsit aggaszt, hogy ott vannak rajta a családtagjaim, de már nem bírom tovább elviselni ezt a szukát.

– Tessék! Ez meg az én katalógusom! – mordulok rá. – El nem viheti, de ha végigpörgeti, a bútorok stílusát is láthatja.

Döbbent fejet vág, zavartan a telefonomra néz, de nem csinál semmit. Én odakapok, és megnyitom nagyban az első képet, ami után már csak lapozgatnia kéne. Senki kezébe nem adom soha a mobilomat. Aziza állandóan kutakodni akar benne, ezért folyton dugdosom. Bár le van kódolva, de húgom képes azt hinni, hogy ő igenis mindent megfejt, és letiltja a telefonomat.

Végre mozdul az ujja, óvatosan húzgálni kezdi. Nem vagyok biztos benne, hogy melyik kép mi után jön, ezért én is a kijelzőt figyelem. Remélem, nincs benne semmi, ami miatt megbánom, hogy a kezébe adtam.

Egyre gyorsabban húzgálja a képeket, sűrűn hümment. Jó pár percig tart ez, a képeket látva azt hiszem, meglehetősen sokat segítettem neki. Amikor elér ahhoz, ahol Annát ölelem, miközben ő szeretetteljesen néz rám, vadul kirántom a kezéből a telefont. Ő megijed, utánakap, talán attól fél, hogy leesik. Fél pillanat alatt a zsebembe csúsztatom, és a megilletődött arcába nézve kérdezem.

– Megvan az az átkozott támpont? Vagy keresgéljük még esetleg?

– Igen. Most már tökéletesen értem, mit szeretne. Adjon egy időpontot,

amikor kivonulhatok ide az embereinkkel. Eltöltenénk itt fél napot is. Utána, ígérem, két napon belül hozunk is mindent. Ha a holnapi nap megfelel, akkor már esetleg holnapután egy tökéletesen berendezett palota kényelmét élvezheti.

Hú de nehéz volt!

– Holnap reggel kilencre jöhetnek, én elmegyek itthonról. Az elérhetőségemet megkapja a sofőrtől, ha esetleg még valamilyen ügyben beszélnünk kell. – Bólint egyet, de nem mozdul. – Úgyhogy szerintem akár el is mehetne most már.

Azonnal megfordul, miközben kifelé igyekszik, a prospektust tuszkolja vissza a táskájába. Összevissza gyűri, láthatóan nagyon zokon vette a hangnemet. Talán ezt az egészet anyámnak kellett volna intéznie, mert nekem nem megy az ilyesmi. Mindegy. Három napot csak kibírok. Utána már minden otthonos lesz és tökéletes.

Az ajtónál csak félig fordul vissza, nem néz rám.

– Holnap reggel jövünk. Örülünk, hogy cégünk ügyfelei között üdvözölhetjük. Viszontlátásra!

Lesiet a lépcsőn, én meg vissza a hatalmas, de üres térbe. Ha most itt lenne minden, már az is késő lenne. Lehajolok egy párnáért, fölveszem, valamiért eszembe jut Mona. Jó lenne vele újra találkozni. Tudom, hogy heteken belül Dzsiddába utazik, talán ki kéne használni, amíg itt van. Ő is élvezte, nem hiszem, hogy ellenére lenne egy újabb találkozó. De az igazság az, hogy még mindig tartok tőle. Rossz érzésem van vele kapcsolatban. Véleményem szerint nincs ember a világon, aki jobban érezné a veszély szelét, mint egy szaúdi férfi. Főleg, ha nőről van szó.

* * *

Elvetettem délután azt a gondolatot, hogy hívjam Monát, de a nap már lenyugodott, és a sötétség újra azt eredményezi, hogy az agyamba férkőzik. A fény hiánya maga a búvóhely. Este szinte sosem állítanak meg senkit igazoltatni, hacsak nem gyalogosan közlekedik. Autóval bárhova eljuthat még egy nő is. Már ha van cinkosa…

Monának van. Egyrészt ott van a sofőr, akit nem is tudok hova tenni. Persze az normális, hogy nem jár el a szája, mert egy alkalmazottnak ez a legfontosabb dolga: kussolni! Bevándorló, ez egyértelmű, talán pakisztáni lehet. Ezeket az indiaiféléket több kilométerről felismerem. De bármilyen diszkrét is ez a sofőr, azért azt nem árt észben tartani, hogy valószínűleg nem Monának dolgozik közvetlenül, hanem az apjának. Márpedig ha az rákérdez, akkor ez beszélni fog. Na mindegy… Nem is a sofőr a lényeg, hanem az egész családja. Milyen apa vagy fiútestvér az, aki mellől ki tud szökni egy lány az este folyamán? Ennyire még Dzsiddáról sem gondolom, hogy laza. Nálunk elképzelhetetlen volt, hogy ne tudjuk, merre jár Anna. Persze sok lány él így, főleg a középosztálybeliek, de azért fél nap alatt nem szoktak alattam kikötni.

A vicc az egészben egyébként az, hogy nem is Mona tűnik szánalmasnak azért, mert könnyen megkaptam, hanem én. Kicsit törhettem volna még magam. Már csak azért is, mert nem szándékozom lezárni. Amíg itt van, addig elszórakoztathatna. Na, pontosan ezt értettem azon, hogy barom vagyok, mert a kategóriák között átjárást biztosítok. Monát máris az „ez kell!” kategóriába nyomtam át, pedig egyértelmű, hogy „az el kéne felejteni”-ben van a helye.

Abdullah megáll előttem, látom, valamit szorongat a kezében. Amikor hosszan figyelem a markát, ki is nyújtja felém.

– Ezt az a nő adta – felhúzom a szemöldökömet, mert nem értem. Mivel az én agyamba jelenleg Mona költözött be, nem fogom, mi a fenét kaphatott

ő Monától. – Úgy értem, a lakberendező.

Ja! Az más!

A papírért nyúlok, egy névjegykártya. Nem is nagyon izgat, csak egy pislantással reagálok, de Abdullah folytatja.

– Azt kérte, adjam át, és jelezzem, hogy ön is hívhatja, ha valami nyűgje-gondja van.

Ráemelem a tekintetemet, nem vagyok ehhez a stílushoz szokva.

– Nyűgöm, gondom? – kérdezek vissza, mire ő gyorsan rávágja.

– Ő fogalmazott így.

Azt mindjárt gondoltam. Bizonyára megsértődött, amikor Abdullah csak úgy mellékesen átadta neki az elérhetőségeimet. Pedig még örülhet is, nem minden jöttment kapja meg a telefonszámomat. Nem reagálom le a dolgot, ismét csak bólintok egyet. A hasam megkordul, mire Abdullah nevetve mondja.

– Szerintem még a berendezés előtt kéne szakácsról gondoskodni.

Erre én is elnevetem magam, mert nagyon igaza van. Nem járhatok át állandóan anyámékhoz, ha megéhezem.

– Mindenképp.

– Ha gondolod, herceg, nekem vannak rokonaim, akik szívesen vállalnának munkát. Holnap ide is tudnának jönni.

Ha Hadi mondaná ezt, akkor kapva kapnék rajta, de Abdullahról nem sokat tudok. Az ilyesmit meg egyébként főleg a nők intézik a családokon belül, hiszen náluk jobban senki sem tudja, kik kellenek egy háztartás vezetéséhez.

– Majd anyám segít. De köszönöm a lehetőséget. – Már erre büszkén kihúzza a hátát. Apámnál nem nagyon hallotta ezt a szót. – Most magamra hagyhatnál. Hozz valahonnan ételt, addig elintézek valamit.

Kisiet, én felfelé indulok az emeletre. Apám palotája ebből a

szempontból sokkal jobban tetszik. A két oldalsó lépcsősor, emlékszem, gyerekkoromban mindig esély volt egy kis játékra. Volt, hogy Anna az egyik oldalon kezdett fölfelé futni rajta, míg én a másikon, és azon versenyeztünk, hogy ki ér föl előbb. Mindig én győztem. Mindig.

Erre most elmosolyodom, nagyon jó visszagondolni. Milyen furcsa, hogy amíg gyerekek vagyunk, fel akarunk nőni, szinte érezzük a kényszert, hogy megmutassuk a világnak, mire is visszük majd. Aztán amikor már a felnőtt életbe vágunk bele, hiányzik a felelőtlen lét. És mi lesz még később? Most még sok felelősség nem is nyomja a vállamat.

Szóval apám lépcsősoraival szemben az én palotámban egyetlen lépcsősor vezet az emeletre. Ez sem átlagos, mert megtört ívek lettek belerakva, így a második törés után már nem látja a lent maradó, hogyan is folytatódik a lépcsősor. Ez, mondjuk, tetszik benne. Otthon csak akkor tudtam kikerülni a kíváncsi szemeket, ha már beértem valamelyik szárnyba.

Felérek, a hálórészemhez megyek, jelenleg ez az a hely, amiben van némi bútor. Persze az sem sok, csak egy ágy, négy fotel, pár szék és nagyjából ennyi. Ezek is csak azért, mert nem akartam kidobatni mindent. Az elég durva lenne, ha még aludnom is egy átkozott matracon kéne.

Kiveszem a telefont, beütöm a kódot, azonnal az a fotó néz velem szembe, amit annak a lakberendezőnek a kezében láttam. Anna és én. Nem is olyan rég készült. Talán a születésnapja után valamikor, amikor kocsikázni mentünk. Apám palotájában vagyunk, a hallban állunk. Emlékszem, Aziza kérte el a telefonomat, és mindenképpen fotót akart készíteni. Nagy győzködés után adtam csak oda neki, amit meg is bántam, mert nem egy fotót készített, hanem vagy kétszázat. Ezt az egyet hagytam meg. Én pont a kamerába nézek, emelem a kezem, talán éppen rászólok a húgomra, hogy hagyja abba a fotózást. Anna derekán van a másik kezem, szorítom magamhoz, ő pedig engem figyel, de úgy, mintha valami csodát látna.

Pontosan ez az én testvérem, ilyen a viszonyunk. Nem hiszem, hogy én képes vagyok másként ránézni. Csodáljuk a másikat, hiszen annyira egynek érezzük magunkat, hogy jóleső érzés a lelki tükörbe nézni. Kár tagadnom, én legalább annyira érzékeny vagyok, mint Anna. Annyi a különbség, hogy én nem mutathatom ki.

Hosszan nézem a képet, úgy tűnik, mintha mindent elvesztettem volna, ami rajta van. Már nem az az otthonom, húgom már hiába a húgom, mert feleség is, és Aziza is minden este úgy fekszik már le, hogy nem idegesít fel. Nem versenyzünk már a lépcsőn…

Kilépek a galériából, átmegyek a nevekhez. Ott a marhakereskedő lánya. A név nélküli. Gondolkodás nélkül hívom.

– Béke, Khalid.

– Béke – mosolyodom el, mert nagyon lágy a hangja.

Pedig emlékszem, amikor kiment innen, nagyon dacos volt és beképzelt.

Csönd van, nem is tudom, mit akarok neki mondani. Egyszerűen csak elmesélném neki a napomat, ahogy néha anyámnak vagy Annának. Szerencsére ő szólal meg előbb.

– Bevallom, kicsit aggódtam, hogy nem hívsz soha többé.

Ez most valamiért jólesik a lelkemnek.

– Remélem, nem származott bajod a látogatásból.

Egy darabig újra hallgatunk, aztán olyat mond, amitől nagyon megdöbbenek. Vagy nem is megdöbbenek, hanem megijedek. Sokszor az igazság, ami az érzésekről szól, riasztó tud lenni.

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem. Azóta uralod az agyam. Tudom, hogy butaságot csináltam. Látod? Mondtam neked, hogy nem ismersz engem, fogalmad sincs, milyen vagyok.

Ez egy egészen másmilyen Mona, és magam sem tudom eldönteni, hogy ez most zavar-e vagy kíváncsivá tesz.

– Én is gondolok rád. Felhívtalak… Ez elárulja. Nem?

– Igen. Jól is esik…

Ha most itt lenne, akkor magamhoz szorítanám. Érzem a hangján a szomorúságot, amit eddig még sosem. Hallottam már a kacarászását, a kacérkodását, a dacát, de a szomorú hangját még nem.

– Történt valami? Vagy csak bánod…?

Nem fejezem be, mert kimondani azért nem szeretnék közönséges dolgokat.

– Nem erről van szó. Csak most olyan jó, hogy felhívtál, miközben én így viselkedtem. Bizonyára megvan rólam a véleményed. – Erre nem tudok mit reagálni, de nem is kell, mert nagy hévvel folytatja. – Nézd, Khalid. Én ilyen vagyok. Ilyen és kész. – Megváltozik a hangja, újra gőgös. – Azt gondolsz rólam, amit akarsz, de változtatni már nem tudok dolgokon. Ennyi nekem is kellett, hogy életben maradjak… – nyeli el a mondat végét, hirtelen nem is tudom értelmezni. Nem tudom, mit akar ezzel mondani, de tény, ő ilyen. Ezért is érzem veszélyesnek. Már akkor tudtam, hogy ilyen, amikor ott, a sarkon rám mosolygott. Na és persze azt sem felejtem el, hogy már nem volt érintetlen.

– Van más is? – kérdezem határozottan. Nagyon remélem, hogy érteni fog.

– Itt nincs. De Dzsiddában…

– Tudom. Férjhez fogsz menni.

– Úgy értem, Dzsiddában olykor tettem kifogásolható dolgokat. Itt te vagy az egyetlen férfi, akivel találkoztam.

Az egyik felem nagyon is szeretne róla tudni mindent, de a másik felem azt érzi, hogy ha mesélne, akkor az elmosna minden határt. Talán túl sokat engednék meg magamnak, de őt nem akarom gyalázni. Normális lánynak tűnik, még ha nem is mindennapi a viselkedése. Olyan, mint egy apró szikla

a sivatagban. Nem érdekli, ha néha csapkodja a szél és a vihar, ő akkor sem akar homok lenni és lágyan repülni.

– Értem. Azt hiszem, mindketten tisztában vagyunk vele, hogy elfogadhatatlan dolgot tettünk. Nem derülhet ki. De azt ne gondold, hogy ezért megvetlek.

– Jaj, Khalid! Ha mindent tudnál rólam, akkor nagyon is megvetnél.

Kezdek kíváncsi lenni. Most mi a francra kéne gondolnom? Egy jó nagy számra? Annyi férfi fektette meg? Vagy mi a fenére céloz?

– Akkor ne mondj semmit! Maradjon minden így. – Talán elég durva lenne, ha most azt mondanám neki, hogy jöjjön ide, de találkozni akarok vele. – Találkozhatnánk valahol a polgári negyedben. Rossz hallani, hogy ennyire elkeseredett vagy.

– Én nem elkeseredett vagyok, hanem boldogtalan…

Erre már igazán nincs mit mondanom. Vigasztalni nem tudom, ebben mindig elég szar voltam. A sóhajait hallgatom, de mivel nem reagál a találkozó lehetőségére, én nem noszogatom. Végül ő szólal meg ismét.

– Mennem kell. Holnap is hívsz?

– Ha szeretnéd…

– Igen. Nagyon. Hívj, kérlek! Jó volt hallani a hangod.

Leteszi, én meg döbbenten nézek magam elé.

Ez most mi volt?

Valami csel? Vagy eddig cselezett? Ahhhh!!! Éreztem én, hogy ezzel a nővel valami nem stimmel. „El kéne felejteni!” Érted, Khalid?

„El kéne felejteni!” Ez az ő kategóriája!

Veszélyes pálya!

10. fejezet

Reggel nyolc óra van, már kint vagyok a palota előtt, átmegyek apámhoz. Ma beszélek vele, nem állíthat meg senki. Már csak azért sem, mert az este dűlőre jutottam. Nem engedem tovább, hogy teljenek a napok, behálózzon Rijád. Így is marha nehéz lesz, ha meg az időt húzom, az végképp nem segít.

Abdullah sehol sincs, van egy olyan érzésem, hogy cseppet sem fűlik a foga egy olyan naphoz, mint a tegnapi. Mindenesetre kajáról biztos gondoskodni fog, pedig nem várom el tőle.

A piros Ferrarimba ülök, mostanában elég ritkán veszem elő. Kicsit sajnálom, hogy Annáé át lett vitetve Billal palotájához, mert most minden bizonnyal engedély nélkül használnám. Ha őszinte akarok lenni, akkor a Ferrarikban csak a sebességet szeretem. Kényelem szempontjából a terepjárómat jobban bírom, de most pechemre Abdullah azt vitte el. Mondjuk, kezét-lábát el is törném, ha a Ferrarijaim valamelyikéhez nyúlna!

A palota elé érek, kezd gyomoridegem lenni. Nem tartok apámtól, de bizonyára cseppet sem lesz kellemes ez a beszélgetés. Talán már jóval előbb vázolnom kellett volna a terveimet, mert ha a kettőt egyszerre tálalom, akkor az nem lesz sima ügy.

Nyílik a kapu, a szélvédőn keresztül látom, Hadi verni kezdi a mellét, kitör belőlem a röhögés. Bizonyára arra olyan büszke, hogy egy percet sem kellett várnom, mert látta, hogy jövök, és így időben sikerült kinyitnia a bejárót.

Kiszállok; mielőtt bármit mondana, én szólok oda neki.

– Jól van, Hadi! Alakul! Maradhatsz sofőr. Kertészkedés nincs!

Erre nagyon nevetni kezd, a térdét csapkodja. Én még a lépcsőn felfelé is az ő jókedvét figyelem, így csaknem nekimegyek apámnak. Az ajtóban áll, rövidnadrágot visel és egy trikót, anyám minden bizonnyal még alszik. Tizenegynél korábban nem szoktuk őt látni.

– Nehogy már nekem gyere, fiam!

– Áh! Bocsánat! Csak Hadit figyeltem.

– Min nevet annyira? – kérdezi apám, miközben ő sem tudja elfojtani a vigyorát.

Hadi úgy tud kacagni, mint valami csimpánz. Hangosan kapkodja a levegőt, már eleve ez is vicces.

– Sikerült időben kinyitnia a kaput – felelem kacsintva, mire apám a vállamra verve reagál.

– A nap fénypontja.

Beljebb megyünk, a könyvtár felé veszi az irányt, pár lépés után hátrafordulva kérdezi.

– Volt a lakberendező?

Még mielőtt átgondolnám, fintorgok egyet, erre ő bevár, majd kérdőn az arcomba néz. Szemrehányó a tekintete, talán azt hiszi, hogy nincs kedvem foglalkozni olyan dolgokkal, mint a palota berendezése.

– Volt. De küldhettél volna mást is, mint egy francia nőt – lépek tovább, mire most neki gyökerezik a lába a földbe.

Lemarad, igyekszik utánam, de mielőtt beérne, már kérdez is.

– Úgy érted, nő volt nálad? Francia?

– Ja! Mert ha nem tűnt volna fel, olyan bútorboltot választottál, aminek francia és angol anyacége van.

Mosolyogni kezd, megdörzsöli az állát. A könyvtárba érünk, ő leül a kedvenc foteljába, én meg vele szembe. Szeretünk itt beszélgetni, noha abszolút nem vonzódom a könyvekhez. Bár azt elismerem, szeretem ennek

a helyiségnek a szagát.

– Nyugtass meg! Azért ugye tudott segíteni?

– Ma kilencre jön a többi emberrel, mert még egy rohadt mérőszalag sem volt nála. Katalógusokat kezdett mutogatni, eléggé idegesítő volt.

Még jobban vigyorog, elnéz mellettem, majd csak hümmög egyet.

– Most miért hümmögsz?

– Csak eszembe jutott valami – rázza meg a fejét.

Az asztalon lévő könyv után nyúlok, gyógynövényekről szól, így gyorsan vissza is teszem. Apámra nézek, még mindig mosolyog, éppen elkezdeném, amiért jöttem, de ő ismét megszólal.

– Remélem, nem kezdtél ki vele!

– Úgy érted, a franciával? – gyors ütemben táncoltatja a szemöldökét, emlékszem, amikor Aziza kicsi volt, apa mindig ezzel nevettette meg. – Dehogy kezdtem! Szinte kidobtam.

Erre összecsapja a tenyerét, és nevetve mondja.

– Úriember vagy!

Melegem van, pedig hűvös a helyiség, ez a feszültség miatt van így. Leveszem a fejemről az ogalt, majd a shemagot is az ölembe helyezem, ő meg érdeklődve figyel. Apámra ez elég jellemző. Kisfiúkoromban, ha valami rosszat követtem el és oda kellett állnom elé, sosem könnyítette meg a dolgomat. Sokszor percekig csak bambult, várva arra, hogy kezdjem a bocsánatkérést.

– Nem emiatt akartam veled beszélni – nyögöm ki.

Ő bólint egyet, van egy olyan érzésem, hogy tudta. Annyiszor tettem már kétértelmű megjegyzéseket, hogy ha van valaki, aki sejti, mit akarok tenni, az apám. Nem is tudom, mivel hozakodjam elő először.

– Pénzre van szükségem. Sok pénzre. Ha korlátlan hozzáférést biztosítanál a részemhez, akkor felettébb hálás lennék.

Azonnal kontráz: – Ha elmondanád, mire kell az a sok pénz, akkor meg én lennék felettébb hálás.

Tisztában vagyok vele, hogy nem a pénzről van szó, azt annyit kapok, amennyit csak akarok. A tervemmel viszont problémája lesz.

– Szállodaláncot szeretnék építtetni. Ebbe szeretnék befektetni. – Nem reagál, ettől megjön a bátorságom. – Van pár ország, amit már kitűztem célul, és lehet, hogy megleplek, de nem szándékozom királyi pompában gondolkodni. Olyan szállodákra gondoltam, ahol mindenki megfordulhat. Nagy hangsúlyt helyeznék a tengerpartokra, ahol a turisták hasznot hoznak.

Átdől a másik oldalára, ezért elhallgatok. Várok pár másodpercet, végre kérdez.

– Mit jelent az, hogy van pár ország? Meg a tengerpartok? Khalid! Azért ennyire nem egyszerű az élet! Milliárdokról beszélsz. Ehhez nem elég csettinteni, ott kell lenni.

– Ott lennék…

Megtámasztja az állát, tudom, hogy ő megért ennyiből is.

– El akarsz menni Rijádból?

– Nem csak Rijádból. Nem Szaúd-Arábiában gondolkodom.

Megváltozik a tekintete, még sosem láttam ilyen fájdalmat benne. Talán csak akkor, amikor Annát bántotta. Meg ott, Magyarországon. És ekkor esik csak le, hogy most pont azért vág ugyanolyan fejet, mert ugyanazt is érzi. Azt hiszi, elveszít.

– Ebbe nem fogok beleegyezni. Neked itt van a helyed.

– Nem vagyok kíváncsi a véleményedre. Nem vagyok már kisfiú, és ha én el szeretnék menni, akkor el fogok menni. Ennyi. Nem az engedélyedért ülök itt, hanem hogy egyeztessünk.

– Én ezt a helyedben még megfontolnám! – csattan fel, de, mondjuk, nem is számítottam másra. Ismerem őt, megállítani nem fog. Tudja jól, hogy

hiába is osztaná az észt, hiszen ha valakire ütöttem, az ő.

Nagyot sóhajt, a tenyerébe temeti az arcát, aztán hátradől, nem is tudom, nekem mondja-e vagy magának.

– Döntöttél…

És azt sem tudom, hogy ez kérdés-e, vagy csak egy megállapítás.

– Ha üzletileg szeretnél tanácsot adni, azt meghallgatom, de a tervemet ne akard keresztülhúzni.

Apám sem a szokásos üzletekben van otthon. Persze az olaj neki jó pálya, de sok befektetése van Európában, ami csak kevés szaúdi üzletemberre jellemző.

– Nem fogom. De joggal várhatok pár kérdésemre választ.

Erre bólintok, mert igaza van. Fogalmam sincs, mire gondolhat ilyenkor egy szülő. Talán azon kezd agyalni, hogy mit csinált rosszul, amiért a gyermeke még az országot is elhagyja. Azt az országot, ahol ő egy herceg.

Belekenem a tenyerem a tobémba, mert nagyon izzad. Mindegy. Meghoztam a döntést, akkor sem érdekel, ha megbántom őt.

– Természetesen kérdezhetsz.

– Miért?

– Apa, ne csináld ezt! Erre így nem tudok felelni. Én azt hittem, konkrét kérdéseid lesznek.

– Konkrét kérdéseket akarsz? Rendben. Megkaphatod azt is! Anyádra nem gondolsz? Hogy állsz majd ezzel elé? Ismered, tudod, milyen érzékeny. – *Francokat! Anyám kemény nő!* – Anna? Aziza? Ahmed és Wallid? Én? – *Ne már! Ez most komoly? Pont az apám fog érzelmi terrorban tartani?* – Tudod, mit? Ne is válaszolj! De van valami, ami alól akkor sem bújhatsz ki, ha a világ végére szaladsz. Leila?

Győztesen kezd mosolyogni, mintha most megfogott volna. Nem nagyon bírom ezt a vigyort. A legszívesebben a képébe ordítanám, hogy valóban

ilyen ostoba kölyöknek tart. Tényleg azt hiszi, hogy menekülésképpen akarom elhagyni Szaúd-Arábiát? A fia vagyok. Ennyire azért ismernie kéne.

– Feleségül veszem.

– Ó, igen! Ezt halljuk napok, hetek óta. De mikor? Miután felépíted a kis birodalmadat? És kire bízod addig? Nasserre? Emírre? Vagy esetleg rám? Mert ha nem tűnt volna fel, Emír nem bánik vele mostanában kesztyűs kézzel.

– Úgy értem, most akarom feleségül venni. Bármikor. Akár a napokban.

Ha azt hittem, ezzel lenyugtatom, akkor tévedtem. Egyre dühösebb, már az ökle is összeszorul.

– Remek! Megüljük a házasságot, aztán meg összepakolsz és lelépsz! A házasság nem erről szól!

– Gondját viselem.

Eddig tudta magát türtőztetni. Felpattan, és ordítva vágja hozzám.

– Gondját? Hogyan? Hol az egyik országban leszel, hol a másikban? Egy asszonynak férj kell! Férfi!

Látja, hogy nem fog kihozni a sodromból, pedig bizonyára azt akarja. Én azonban megfogadtam, hogy higgadt maradok, és tartom magam ahhoz, amit elterveztem.

– A házasságom már az én dolgom lesz. Ebbe ne szólj bele. – Rám kapja a tekintetét, de tudom, hogy igazat ad nekem. – Ezt a feleségemmel kell majd tisztáznom. – Ahogy ezt kimondom, be is ugrik a következő, amit tálalnom kéne. A szívem hevesebben kezd verni, de gyorsan folytatom: – Pontosabban a feleségeimmel.

Teljes testével felém fordul, eddig dühös volt, de most inkább döbbent. Felém lép párat, én még mindig a fotelben ülök, és nem is szándékozom felállni. Hátrébb lép, majd visszaereszkedik a helyére, miközben gúnyosan nevetve mondja: – Neked aztán van bőr a képeden, fiam!

Van. Elég vastag. Örökletes.

Nem felelek, újra megtörlöm a tenyerem. Apám keresztbe teszi a lábait, megtámasztja az állát, a szemem közé néz. Nem szól semmit, vár türelmesen, miközben minden pillanatban felképel a szemével. Állom ezeket az ütéseket. Jogom van azt csinálni, amit akarok. Bizonyítottam már az üzleti és a családi életben is. Mindig megtettem, amit elvártak tőlem. De megfulladok.

Telnek a percek, és ez azt eredményezi, hogy egyre inkább felhúzom magam. A zsigereimben érzem, hogy hamarosan támadások érnek majd, amiktől meg kell védenem magam.

– Akkor most fogalmazz, kérlek, egyértelműen, mert nem akarok hinni a fülemnek.

– Dupla esküvőt akarok. És nem akarok mulatságot!

Újra fölpattan, erre már én is felállok, mert élesedik a helyzet.

– Dupla esküvő? Elment az eszed? Két nőt akarsz egyszerre feleségül venni? – Csak bólintok egyet, de még ezt sem veszi figyelembe. Nagyot sóhajt, próbálja halkan folytatni, szinte suttogásba vált. Mindez azonban csak pár szóig tart, mert a hangereje újra erősödik. A végén már ordít. – Ezt nem teheted! Ezt nem teheted, Khalid. Sem Leilával, sem Emírrel, sem velem! Így nem alázhatod meg! Nem érdekel, hányszor akarsz nősülni, jogod van hozzá, a próféta meghagyta, de Allahra kérlek, ne egyszerre vegyél el két nőt! Legalább egy hónapot várj ki két házasság között! Ennyire szemét nem lehetsz! Ezt nem teheted!

Igen, ezt már mondtad – gondolom, miközben beleegyezően bólogatok. Talán azt hiszi, sikerült meggyőznie, mert elém lép, és a vállamra teszi a kezét.

– Ezek a terveim. Nem táncolok vissza. Én mindenbe belementem Leilával kapcsolatban…

– Még jó! Meggyaláztad őt, fiam! – vág a szavamba. – Elfelejted, hogy kinek a lánya? Emír a testvérem!

Olyan fejet vág, ami csodálatot vált ki bennem. Apám sokkal keményebb, mint én, de Emír számára sérthetetlen. Sajnálom, hogy nekem nem alakult ki ilyen viszonyom Nasserrel. Sokat jelentünk egymásnak, de az nem ugyanez.

– Tudom, apa. De most rólam van szó és Leiláról. Emírt ne keverd bele.

– Legalább csak pár hetet várj a kettő között! – Megrázom a fejem, ő elfordul, csípőre teszi a kezét. Valójában azt hittem, a szállodás, országot elhagyós dolog jobban megviseli majd. Visszamegy a foteljához, szinte belezuhan, és konokul mutat, hogy én is üljek le. A vonásai kisimulnak, tudja, hogy nem tud eltántorítani. – Ki a másik? – kérdez mély, megadó hangon. Nem néz a szemembe, hátradől, mint aki az utolsó csapást várja.

– A marhakereskedő lánya.

Rám emeli a szemeit, újra kapom a pofonokat rendesen. Az éjszaka döntöttem el. És azt is eldöntöttem, hogy Monával nem leszek nyílt. Megkérem a kezét az apjától úgy, hogy őt meg sem kérdezem majd. Bizonyára tetszem neki, hiszen nem feküdt volna le velem. A dzsiddai vőlegénye meg nagyon nem érdekel. Az apja, ha szembesül vele, hogy egy Szudairi kéri meg a lányát, Dzsiddának még a létezését is elfelejti.

– A nikáb nélküli lány? – Bár siralmas a helyzet, de elnevetem magam. Szép. Apám megjegyezte a lényeget. Ez az első, ami eszébe jut? – Az az al-Rashma?

– Igen. Az.

– Rákérdeztem őszintén Anna esküvőjén, de te hárítottál. Mit szórakozol te velem, fiam? Mit szórakozol itt mindenkivel? Ezt csináltad Leilával is. „Kell! Ja, mégsem kell! Á! Most mégis kell!” – próbál engem utánozni, még felháborodni sincs jogom, mert igaza van. – Most meg ez a

dzsiddai lány! Neked ugyan nem kell, ne keressem meg az apját. Aztán meg most hirtelen azonnal asszonyodnak akarod.

Elhallgat, de nekem nincs mit mondanom, mert totálisan igaza van. Ettől függetlenül nem változik semmi. Ezt akarom!

Előredől, megtámaszkodik a térdén, és úgy néz a szemembe, ahogy csak nagyon ritkán.

– Khalid! Vallj nekem őszintén! Meggyaláztad azt a lányt is? – A torkom elszorul. Ha csak egy igent mondok, akkor azonnal őrjöngeni kezd. Talán azzal kéne kezdenem, hogy már nem volt érintetlen. – Csak mert érdekes módon nálad fordított a sorrend mindig. Először hálod el az első éjszakát, utána meg nőül kérsz! Pont fordítva kellene!

Az ilyen helyzeteket utálom a leginkább. Amikor a másiknak igaza van, és még sincs. Cáfolni nem tudok, de azért vannak itt más összetevők is.

– Nem gyaláztam meg.

– Úgy érted, az van, amit mondtál? Csak beszélgettetek?

Ajjjhhh már!

– Nem. Vele háltam. De nem én voltam az első.

Összefonja a karjait a mellkasán, és elvigyorodik. Pont úgy, hogy azzal egy jó nagy gyomrost bevigyen nekem. Monát szinte nem is ismerem, de most mégis miatta szégyellem magam.

– Na az szép! És te még tudtál is erről. – Széttárja a karjait, leginkább csak magának mondja. – Persze hogy is ne derült volna fény erre! Hiszen az ágyadban kötött ki! Akkor azért leesett, hogy nem szűz! Igaz, fiam?

– Apa, ne térjünk el a témától!

– Ne térjünk el? Aztán mi a téma, fiam? Odaállok Emír elé, és közlöm vele: egy hét múlva esküvő! Ja! De ne örülj nagyon, bátyám, mert dupla esküvő lesz, nehogy már ne alázzuk porig a lányod! Mert igaz, hogy az én fiam becstelenítette meg, de ennyi még jár neki, mert nincs eléggé

meggyalázva! Na és a másik? Annak meg majd odaállok az apja elé, és közlöm, hogy mekkora szenny a lánya! De semmi baj, mert az én fiam sem különb, hadd kössék össze az életüket a fiatalok. Na és természetesen mindkét apának csak úgy mellesleg megjegyzem, hogy ne dőljenek hátra, mert bár lányuk férjes asszony lesz, férjük az bizony nem lesz, ugyanis tervei vannak! Tervei! Szállodákat akar üzemeltetni, és nem innen a hazájából! Persze fiam még lehet kegyes, talán magával viszi a feleségeit! – Az asztalhoz nyúl, lelöki róla a könyvet, majd folytatja. – Vagy nem ez a téma, Khalid? Így képzelted? Kurva egyszerű, nem?

Az arcomat a tenyerembe temetem, annyira igaza van. Persze fogalmazhatott volna másként is, de az ő stílusában ez nagyon is reális. Tudom, most szívesen felképelne, de apám már másként néz rám. És azt is tudom, most bármennyire is oszt engem, sosem tartana vissza. Csak egy átkozott mondatot kéne kimondanom, és le is zárhatnám. Képtelen vagyok rá. Nem akarok apámmal rosszban lenni.

– Igazad van. Tényleg szélsőséges a helyzet, de bízz bennem. Megoldom. Felnőtt férfi vagyok.

– Pont úgy viselkedsz!

Na most volt elég! Ő fogja megkérdőjelezni a tetteimet? Ő? Akinek egy európai nőtől született házasságon kívül gyermeke? Aki a házasság fogalmát a lehető legjobban érti félre? Aki azt hiszi, hogy ha csak egy felesége van, akkor milyen fasza ember?

– Ahogy te is mondtad, amire én készülök, azt meghagyta a próféta. Te viszont, ha jól tudom, nem ezt tetted. Nem hiszem, hogy ez akkora hiba. Megnősülök, mindent megadok asszonyaimnak, ami jár nekik, és emellett teszek a jövőjük érdekében. Azt meg garantálom, hogy törvényen kívüli gyermeket nem nemzek! Lehet, hogy előre háltam el az éjszakát, de ha gyermek is fogan, az házasságban születik majd.

Egészen megváltozik az arca. Túllőttem a célon, de ismerhetne annyira, hogy megvédem magam. Semmi törvénytelen dologra nem készülök, így szégyellni sem fogom magam. Ők akartak esküvőt! Most megkapják! Duplán!

– Ha most Anna anyjára céloztál, akkor takarodj innen!

Nem akartam megbántani, de ez az igazság. Nem tehetek arról, ha apám érett férfiként nem képes szembenézni ezzel.

– Igen. Rá céloztam – emelkedem fel a fotelből. – És el is takarodok innen, végtére is ez a te házad! Természetesen nem várom el, hogy te állj Emír elé és vallj színt. Megteszem én. Leila is legyen jelen. Arra viszont megkérlek, hogy Quasim al-Rashmát keresd meg, és egyeztess vele. Így illik. A többi az én dolgom.

Nem várok arra, hogy megállítson. Nem fog. Ismerem őt. Azt is tudom, csitulni fognak ezek a dolgok, csak apámnak időre van szüksége. Ha az a magyar nő szóba kerül, akkor mindig vérig sértődik. Pedig ez az igazság. Talán most sem az én helyzetemet fogadja el nehezen, hanem a saját múltját. Anna a mindene. És valószínűleg sosem bocsátja meg magának, hogy hiába Anna a mindene, élete félrelépésének bizonyítéka is. Az én félrelépéseimnek pedig nincsenek bizonyítékai. Csak nekem kell vállalnom. Nyíltan. Ezt teszem.

* * *

Nem is volt olyan vészes. Bár apámmal most rendesen összeugrottam, de úgyis enyhül majd a helyzet. Nem haragszom rá a reakciója miatt, még arra is fel voltam készülve, hogy két kezével esik nekem. Akkor azért morcossá váltam volna. És bármily hihetetlen is, attól sem tartok, hogy odaálljak Emír és Leila elé. Fura módon inkább Monától tartok. Talán nem kellett volna a

háta mögött lépnem, de ez jellemzően szaúdi húzás. Ez van. Aztán mi lesz, ha felháborodik? Mit tud mondani majd az apjának? Meg az sem mellékes, hogy így majd nagyon is megérti, „kis Szudairi” tuti nem vagyok.

A fékbe taposok, rezeg a telefonom, látom, hogy anyám hív. Nem kérdés, hogy apám már elmondott neki mindent. Nem veszem fel, mert tudom, hogy úgy üvöltene velem, hogy a dobhártyám is kiszakadna, és én ma elég támadó kedvemben vagyok. Vele szemben is megvédeném magam.

A kapum tárva-nyitva van, nagyon ideges vagyok. Behajtok, látom, hogy sok kocsi parkol bent. Ebben a pillanatban esik le, hogy itt vannak a lakberendezők.

Sóhajtok egyet, nem tudom, hogy fogom elviselni, ha találkoznom kell velük. Kész vicc! Egész Szaúd-Arábia a családom markában van, nekem meg nincs egy hely, ahol magam lehetnék. Végül is pont most dobott ki az apám az egykori otthonomból.

Újra csörög a telefonom, Billal neve villog rajta. Későn esik le a dolog, felveszem. Anna szól bele.

– Mondd, hogy nem teszed!

– Béke, húgom!

– Mit jelentsen az, hogy elhagyod Szaúd-Arábiát?

Lehunyom a szemem, arra készültem, hogy Leila miatt esik majd nekem, de lehet, azt nem is árulták el neki.

– Ez van.

– Itt hagysz engem? Engem? Tegnap még azt szajkóztad, hogy nehezen találod a helyedet…

– Éppen ezért! Hagyjál már, Anna! Éld az életedet! Én is azt teszem! Elmegyek, pénzt keresek, tanulok az élettől. Te is mehettél a szíved után! Elmehettél Magyarországra, nem? Olyat engedtünk meg neked, amit talán nem is kellett volna. Úgyhogy ne kérj számon! Megértetted?

Hallom, hogy Billal mond mögötte valamit, kicsit meg is rémülök attól, hogy ki vagyok hangosítva, mert akkor a hangnem miatt Billal bizonyára elővesz.

– És mikor mondtad volna el? Az utolsó pillanatban?

Hátradöntöm a fejem, mert Abdullah kiáll a terasz közepére és vadul kalimpál. Azt akarja jelezni, hogy menjek be.

– Igazad van. De apának is csak most szóltam. Anna. Nem akarok erről beszélni! Adj időt! Lecsillapodok majd, oké? De most apa eléggé felbaszott!

– Hogy beszélsz, Khalid?

Ó, édes Annám!

– Mennem kell! Itt vannak a lakberendezők.

Kinyomom a telefont, pedig Annával szívem szerint sosem tennék ilyet. Ha itt állna velem szemtől szemben, akkor meghallgatnám, innám a szavait, szívem minden nyitottságával fogadnám be a kérlelését, hogy maradjak. Talán ő vissza tudna tartani…

Kiszállok, fülemet azonnal megüti a hangzavar. Az autók számából arra következtetek, hogy jó páran vannak, de ez a zsivaj jelzi, hogy még annál is többen. Abdullah még mindig integet, mintha nem indultam volna el felé.

Felérek a lépcsőn, akkor mordulok csak rá.

– El akarsz repülni, vagy mi a francért lengeted így a karod? Itt vagyok. Nem látod? – Most meg bólogatásba kezd, két perc alatt lever a víz. Folyik rólam az izzadság, ha ideges vagyok, általában ez van. – Remélem, ételt hoztál, mert éhen döglök!

Ellépek mellette, azonnal megértem, miért integetett annyira. Legalább húsz ember nyüzsög a palota alsó szintjén, bízom benne, hogy legalább fönt nincs senki.

Mi a fene ez itt? Egyáltalán, hogy merészel ennyi ember ide bejönni?

Visszafordulok Abdullahhoz, aki azonnal beszélni kezd.

– Sajnálom, Khalid. Én sem számítottam rá, hogy ennyien lesznek. Ráadásul nem értem annak a nőnek egy szavát sem.

Beljebb megyek, szinte rám sem néznek a bent lévők. A nő éppen felém jön, összecsapja a tenyerét, úgy üdvözöl, mintha valami barátja lennék.

– Ó, Szudairi úr! Nagyszerű, hogy hazajött, úgyis vannak kérdéseink.

Azok nekem is!

– Mi a szar folyik itt?

Egy pillanatra mozdulatlanná válik, majd ismét mosolyogni kezd.

– Munka – nyögi ki, érzem, ezt gúnnyal mondja. – Ne aggódjon. Egy szöget sem hoztunk, ami piros lenne!

Hahaha!

– Elhozta az egész céget?

– Azt mondta, nem ér rá napokat. Nem is kell! A méreteket levettük. Még pár adat, aztán el is megyünk, holnap pedig mindent hozunk. A szőnyegtől a függönyön át a kanapékig. Na mit szól?

Sosem kellett volna felnőnöm. Pár hónapja még minden olyan egyszerű volt. Most meg? El kell viselnem idegen emberek pofátlanságát, nincs otthonom, a húgom és az apám jelen pillanatban utál, és azt sem kéne elfelejtenem, hogy két nőt is feleségül akarok venni. Na és a szállodák. Az üzlet.

Leveszem a fejemről a shemagot, amivel végig is törlöm az arcomat. Az ajtó közelében elég meleg van, mert tárva-nyitva hagyták. A légkondicionáló hiába okádja a hideget, a sivatagi klímával nehéz felvenni a versenyt.

Amikor megemelem a fejem, a nő döbbenten néz rám, aztán zavartan megköszörüli a torkát. Oldalra pillantok, Abdullah sután toporog mellettem.

– Miért nem arabul beszélt a szolgámmal, ha tudja, hogy az nem beszél franciául?

– Tegnap jeleztem, hogy nem tökéletes az arabom.

– Leszarom! Ez itt Szaúd-Arábia, és ha nekem akar dolgozni, meg itt él, akkor az én anyanyelvemen beszéljen itt mindenki! – Ezt egy kicsit hangosan mondom, meg is van az eredménye, mert mindenki ránk figyel és elhallgat.

A nő arabul válaszol: – Természetesen. Megértettük.

Ennyi!

Abdullahra nézve mondom: – Na! Innentől mindent érteni fogsz! Úgyhogy mindent meg is tudsz oldani!

Megindulok a lépcső felé, azon gondolkodom, hogy behunyom a szemem, de akkor tuti hasra vágódnék. A nő mellé érek, megállok, és ránézek.

– Az emeletre tilos jönni!

Behunyt szemmel nagyot bólintva helyesel.

– Természetesen ezt is megértettük. Ott már egyébként is végeztünk…

Továbbmegyek, mindenki döbbent csöndben lesi a lépteimet. Mielőtt eltűnnék a fordulóban, még hátraüvöltöm: – Valakinek feltűnhetne, hogy megy a klíma! Csak mert minden teraszajtó nyitva van! Meg lehet itt dögleni!

Amikor a fordulóban eltűnök, újra hallom a hangzavart. Szegény Abdullahot rendesen magára hagytam, de ezt nem bírom idegekkel.

A hálómban jönnek a meglepetések. Függönyök lettek felrakva, mégpedig nem is akármilyenek: gyönyörű királykék. Elvigyorodom. Bár bútorokat még nem tettek be, de már a perzsákat is megkaptam. Visszaköszön a függöny árnyalata, igaz, a szélén szalad némi lila motívum, de nem ütközik nagyon ki, mert a kék mellett nem nagy a kontraszt.

Azonnal a fürdőmbe megyek, le kell zuhanyoznom, mert már a bokámon is folyik az izzadság. Sokkot kapok. Szürke törölközők vannak lepakolva

valami új szekrényre, ezzel nincs is bajom. A szürke sorban azonban középen ott egy bordó is, egyfajta dísznek. Tudom, hogy direkt csinálta! Igazság szerint egész jól mutat ott, de nem hagyom magam, már csak azért sem, mert én azért tartok szekrényeket, hogy azokba bele legyenek pakolva a dolgok. Kihúzom azt az egy törölközőt, ennek eredményeként az egész torony ledől.

Rohanok lefelé a lépcsőn, szerintem számított rám, mert a lépcső alján vár. Kihívóan néz. Igazság szerint a lépcsőről hozzá akartam vágni, de nem megy. Megállok előtte, és próbálom visszafogni magam.

– Mit mondott, hogy hívják magát?

– Nem mondtam semmit, ugyanis még nem kérdezte meg a nevemet. Nem mutatkoztunk be. Én csak azért tudom az ön nevét, mert tisztában vagyok vele, kitől kaptam a megbízást. De, hogy válaszoljak a kérdésére, szólítson nyugodtan Sophie-nak.

Nem tudom, miért akarja, hogy kirúgjam. Hosszan nézem őt, és a legszívesebben ezt most meg is kérdezném tőle. Aztán valami mást tálalok.

– Bizonyára tud önállóan dolgozni, ezt mutatja az itteni munkája is. Pontosan ilyen emberekre van szükségem. Ha több pirosat nem találok, akkor olyan megbízást adok, amiben kiélheti minden zsenialitását. És megígérem, hogy ott használhatja a piros minden árnyalatát. – Összeráncolja a homlokát, bizonyára azt hiszi, hogy csak szórakozom vele. – Hamarosan szállodákat építtetek különböző országokban. Lehetne felelős ezeknek a berendezéséért. Mit szól? Tud bizonyítani itt és most?

Egészen elém lép, nagyon lassan kiveszi a törölközőt a kezemből, majd még ennél is lassabban, arabul felel.

– A nyelvtudásom nem tökéletes, de talán nem értettem félre. Piros nincs! – felmutatja az anyagot, a szeme huncutul megcsillan. – Egyébként megjegyzem, ez burgundi. – Nem hagyja, hogy közbevágjak, pedig adnék

neki olyan burgundit… – Holnap pedig megláthatja a többit. Ha tetszik a munkám, beszélhetünk a jövőről.

Kedvesen mosolyog, kicsit én is megnyugszom attól a ténytől, hogy legalább ezzel a nővel nem kell harcolnom. Szó nélkül fordulok meg, visszamegyek a lakrészembe. Az ajtómat kulcsra zárom, véletlenül se jöjjön be senki. A nap hátralévő részében nagyjából azt várom, hogy mindenki elhúzza innen a belét.

11. fejezet

Késő estig tartott apám dühe. Az esti ima után hívott, és közölte, hogy másnap reggel vár rám. Azt is elmondta, hogy Emír és Leila szintén ott lesz, így szedjem össze a gondolataimat.

Most nagyjából ezt teszem, némán ülök vele szemben. Néha ránézek, de ő csak az óráját tekergeti.

– Melyik országokba tervezted a szállodákat?

– Szerte az emírségekbe. És a török tengerpartok is érdekelnek.

Erre láthatóan megnyugszik. Talán az volt a rémálma, hogy Európát vagy Amerikát veszem célba, de ilyen terveim nincsenek. Az ottani életet én sem tudnám megszokni.

– A török tengerpartokat mellőzhetnéd!

– Pedig nem fogom. Jól áll idegenforgalom szempontjából.

Nem is bocsátkozik vitába, egészen másmilyen, mint tegnap volt. Van egy olyan érzésem, hogy anyámmal is összeszólalkozott, akkor szokott ilyen lenni. Mivel anyám nem ért el engem, valószínűleg apámon csattant az ostor.

– Ha mondasz konkrét országokat és városokat, akkor beszélek a legnagyobb ingatlanosokkal. Vásárolhatsz már üzemelő szállodát is, és építtethetsz újakat is. Ez a helyzettől függ, de mindenképpen azt javaslom, hogy adott országon belül keressünk cégeket. – Ebben egyetértünk, ezért csak bólintok. Apám sosem tétlenkedik. Ha valamiről úgy ítéli meg, hogy el kell rendezni, akkor pillanatok alatt hatalmas léptekkel kezd száguldani. Kicsit most is zavarba hoz, mert terveim vannak, de konkrétan azért még nem gondoltam át a dolgokat. – Ha megengeded, ebben azért segítenék. Ez

nem kis munka, Khalid. És nagyapádat, valamint Mujahidet is belevonnám, mert még ketten is kevesek leszünk.

Mujahidre én is gondoltam, ugyanis nagy művész, ami a szállodákat illeti. Apám egyik távoli unokatestvére, nagyjából a hetven és a halál között van valahol, és egészen elzártan él. Van két felesége, sok-sok gyereke, de szinte senkivel sem tartja a kapcsolatot. Vagyis inkább úgy fogalmaznék, hogy fogja magát, eltűnik, körülbelül két évig senkivel sem beszél, azután meg mindenkit megkeres, és úgy ápolja a rokoni kapcsolatait, mintha mindenki a legszeretettebb hozzátartozója lenne. Különös ember. De a szállodabizniszben verhetetlen. Több nagy láncban van része, még a Four Seasonsben is. Ezenkívül üzemeltet saját szállodákat, nem keveset az USA-ban is. Apám lehet, hogy pont ezért nem akadt fönt annyira az ötletemen, mert ha Mujahid ilyen sikeres benne, akkor ő is lát benne jövőt.

A nagyapám már más kérdés. Ő nem fog örülni, ebben biztos vagyok. Az ő szemében csak az a valaki, aki az olajba kapaszkodik.

– Mujahid jó ötlet. De a nagyapám ki fog akadni!

Legyint a kezével, és most először elmosolyodik.

– Dehogy fog!

Megnyugszom, mert tisztában vagyok azzal, hogy ez mit jelent. Mellettem állnak, támogatnak, és korlátlan hozzáférést kapok a családi vagyonhoz. Persze nekik is mindenbe a beleegyezésüket kell adniuk, de ez már részletkérdés. A terveim egyre közelebb jönnek, kezdem elhinni, hogy megvalósíthatóak, és ez boldoggá tesz.

– Holnapra kész a palota, ha minden igaz.

Ő bólint egyet, de félreérti, amit mondok. Tényleg nem azért váltok témát, mert arra akarok utalni, hogy nem érzem magam ott otthon. Ezt a témát tegnap véglegesen elengedtem.

– Bármikor jöhetsz ide, Khalid. Tegnap meggondolatlan voltam. Ez a te

életed, és jogod van úgy élni, ahogy te szeretnéd. Még ha hibákat követsz is el… Olykor a hibákból születnek a legszebb dolgok…

Annára céloz, ezt le sem tagadhatná. Egyszerre mosolyodunk el, ezt most békülésnek veszem. Szó szerint bocsánatot kérni úgysem fog, ennyire azért ismerem. Én azonban vele ellentétben egészen jól csinálom.

– Tegnap talán én is úgy fogalmaztam, hogy az félreérthető volt. Ne haragudj!

– Úgy fogalmaztál, ahogy valóban történt. Nem kell elnézést kérned. Nem bántottál senkit, csak én vagyok túl érzékeny erre a témára.

Ebben igaza van. Apámnak van egy arca, amit sosem fogok elfelejteni: Magyarországon, a kocsiban ülve, amikor leparkoltunk az elé a ház elé… Ahogy Bálint ránézett, egymás karját szorították…

Gyerekként mindig is felnéztem rá. Egy tanulmány volt minden szava, vakon követtem őt. Bár nem voltam túl jó gyerek, de a haragjától mindig is tartottam. Tőle legalábbis jobban, mint nagyapámtól. Magyarországon azt éreztem, hogy kegyetlen az élet. Őt gyengének láttam ott, míg Annát erősnek, pedig pont másként vártam.

– Emír és Leila hamarosan itt lesz. Felkészültél? – kérdez a szemem közé nézve.

– Igen. Őszinte leszek.

Bólint egyet, majd folytatja.

– Beszéltem al-Rashmával. – Kivár, a szívem úgy kezd verni, hogy az szerintem látható a mellkasomon. – A lányát Monának hívják. – Bólintok egyet, nyelnék is, ha nem lenne gombóc a torkomban. – Meglepődött. Azt mondta, Mona nem említette, hogy érdeklődne utána valaki. Nem mondtam el, hogy találkoztatok, csak azt, hogy te láttad az utcán vele. Így azt hiszem, nem kevertem bajba, és így az is érthető, hogy a lány miért nem beszélt otthon. – Ismét bólintok, iszom minden szavát. – Te, Khalid! Mondtad

ennek a lánynak, hogy feleségül akarod venni? – A bólintások helyett most a fejemet rázom. Amikor kisfiú koromban így kommunikáltam, apám általában rátenyerelt a fejemre, mozgásképtelenné tett, és ezt mondta: „Most akkor nyisd ki szépen a szád, és beszélj!” Nem csodálnám, ha most is ezt tenné. – Ő követelte, hogy vedd nőül?

– Nem.

– Akkor nem értelek!

Végre sikerül nyelnem egyet, amitől köhögni kezdek. Apám az asztalra néz, jelzi, hogy igyak teát, de nem mozdulok.

– Talán boldoggá tudna tenni – felelem végül.

– Talán Leila egyedül is boldoggá tehetne.

Gyenge próbálkozás volt, el is nevetem magam. Nem adja föl az öreg. Én nem tartok ettől a beszélgetéstől, de rajta látszik, hogy be van tojva.

Bejön az egyik szolga, és közli, hogy Emír bácsikám megérkezett. Mindketten ülve maradunk, apám mordul rám.

– Menj ki elé, és kíséred be!

– Betalál ő egyedül is. Nem először jött ide!

Sosem fogom elfelejteni, miként esett nekem Emír azon a napon, amikor kiderült, hogy elvettem Leila ártatlanságát. Igazságtalan volt az egész. Sosem akartam Leilával lefeküdni. Ha ő nem mászott volna rám olyan akaratosan, hozzá sem nyúlok. Csak egy csókot akartam. Vagy már ki tudja…

Apám feláll, éppen akkor lép be Emír. Azonnal összeölelkeznek, én is felállok, köszöntöm őt, de szerintem sejti, hogy ez most nem baráti csevej lesz.

– Béke veled, Emír.

– Béke, Khalid fiam.

Megpaskolja az arcomat is, majd apámra nézve kérdezi.

– Valami baj van?

– Baj? Igen, az van – reagál apám spontán, mire Emír megint rám néz.

Emír sokat öregedett az utóbbi időben. Apám sokkal jobban tartja magát, bár ha őszinte akarok lenni, akkor Emír rendesen megkapja a magáét az élettől. Zahránál, a legkedvesebb feleségénél, Leila anyjánál találtak valami tumort, amit hónapokon át kezeltek. Szerencsére már meggyógyult, de Emírt nagyon megviselte a dolog. És ha ez nem lenne elég, ott van az egyik lánya, a másik feleségétől, aki némasági fogadalmat tett. Emír egyszer felképelte, mert az nem megfelelő hangnemben beszélt. A lány meg közölte, hogy innentől soha többé nem szólal meg, többet az ő hangját bizony nem hallják. Emír ezen először jót nevetett, még gúnyolódott is, de két év telt el, és a lány valóban nem szólalt meg azóta. Orvost, pszichológusokat hívatott hozzá, eredménytelenül. Így a férjhez adás sem nagyon megy, és Emír immár tagadni sem tudja: cseppet sem vicces a helyzet.

– Miféle baj? – kérdez vissza, mire én csak válaszul ennyit mondok: – Leila nem jön? Mert neki is köze van hozzá.

Emír megáll a mozdulatban, nem akar leülni. Összevonja a szemöldökét, tudom, képtelen lesz megvárni, míg a lánya ideér.

– Azt kérdeztem, miféle baj.

Apám rám néz, most aztán tartja magát ahhoz, hogy nem szól majd bele a dolgokba.

Visszamegyek a fotelhez, és le is ülök, látom, Emír nincs attól messze, hogy nekem essen.

Lehet szépíteni, de az óta az eset óta Emír gyűlöl engem. Persze ezen nem is csodálkozom. Felnézek rá a fotelből, ezzel eléggé megalázom. Én kényelmesen üldögélek, míg ő ácsorog. Sosem ülne le, ha én mondanám, és ezzel apám is tisztában van, ezért közbeszól.

– Ülj le, Emír!

Mindketten helyet foglalnak, de bácsikám le sem veszi rólam a szemét, szinte fenyeget. Az ilyen helyzetekben szerintem vannak jó dolgok is. Először is az, hogy az ember a legrosszabbra gondol. Jelen esetben bizonyára az fordul meg Emír fejében, hogy nem akarom feleségül venni a lányát. Ehhez képest már egész elfogadható lesz az, hogy dupla esküvőre készülök.

Végre felel: – Leila is mindjárt itt lesz.

Némán ücsörgünk, ilyen sosem fordul elő. Apám és Emír mindig találnak témát, de most mindkettő feszeng. Elismerem, talán tényleg kicsit erős, amit teszek, de ezért apámnak szerintem nem kéne behúznia fülét-farkát.

Nasser hangját hallom meg először, bizonyára telefonál, mert akkor beszél ilyen hangosan. Erre azért nem számítottam. Örültem volna, ha Nasser nem jön át, mert ő mindent tud a monás sztoriról, csak éppen azt nem, hogy őt is feleségül akarom venni. Eddig mindig mellettem állt, és nem izgatta a testvére házassága, de lehet, hogy most nála is feldobom a tűzre a fát.

Most kivételesen csak én állok fel, elég hülyén is érzem magam emiatt. Nasser, ahogy belép, azonnal fogja, hogy feszült a hangulat. Gyorsan kinyomja a telefont, az arcomba néz, vág egy erőltetetten nevető képet, mintha valami ócska viccet hallott volna, majd üdvözli apámat, és már lép is a fotelhez. Leila mögötte jön, a szemét a földre szegezi, szinte hangtalanul oson. Egy vékony talpú papucsot visel, az arca szabadon van, és csak lágyan van a fejére helyezve a kendő. Apám rámordul, ő pedig azon a bársonyos hangján visszaköszön. Emír egy ideig szemrehányóan nézi. Rosszulesik, hogy nem néz rám. Szerintem ennél jobban le sem buktathatna bennünket. Miért nem tud természetesen viselkedni?

– Béke, Leila.

Nem válaszol, csak bólint, mindketten leülünk. Az apja erőteljes hangon rázendít, miközben irritálóan a lábát nyújtóztatja.

– Akkor most, hogy itt van Leila is, megtudhatjuk, mi volt az a sürgős dolog? Mert lehet, hogy te ráérsz, Khalid, de nekem dolgom van.

Apám ránéz, ő sem bírja, ha valaki így viselkedik. Én örülök az ilyen beszólásainak, mert ezzel csak apám ellenszenvét kelti életre.

– A házasságról szeretnék beszélni. Nem titok, hogy nőül veszem Leilát. Úgy gondolom, ennek el is jött az ideje, így kérlek, jelezd Zahránál, hogy kezdjen szervezkedni. De mielőtt nagyon belelovalnák magukat a családunk nőtagjai, közlöm: nem lesz mulatság.

Apám meg sem mozdul, tudja jól, hogy ez még csak apró-cseprő dolog. Leila rám néz, vonz a tekintete, én is a szeme közé nézek. Azonnal elpirul.

– Hogy érted azt, hogy nem lesz mulatság?

– Úgy, ahogy hangzik. Nem lesz mulatság. Annyira nehéz ezt értelmezni?

Apám felemeli a kezét, így elhallgatok. Emír egész nyugodtnak tűnik, talán azt gondolja, ez legyen a legkevesebb.

Nasser megint előveszi a telefonját, de mielőtt beütné a kódját, az apja rámordul.

– Vagy leteszed, vagy kiverem a kezedből!

Nem mond semmit, csak visszacsúsztatja a zsebébe a mobilt, keresztbe fonja a karját, és rám néz, mintha csak azt gondolná: „Mi van még?”.

– Ez az egyik, amit mondani szerettem volna. A másik az, hogy Leilának joga van tudni, vele egy időben nőül veszek egy másik lányt is. Bár ott még folynak a tárgyalások, de nem lenne szerencsés, ha az utolsó pillanatban derülne ki.

Próbálom egyben tálalni a dolgokat, de nem megy. Mindenki döbbent fejet vág, képtelenség tovább koncentrálni. Emír már kinyírt a pillantásával, Nasser kérdések hadát zúdítja rám hangok nélkül, míg Leila most ugrik be

egy sötét szakadékba azért, hogy meghaljon. Apám a földet nézi, majd az elnyúló csönd hatására végre Emírre néz.

– Mindig kurva szar volt a humorod, Khalid! – szólal meg végül Nasser elsőnek.

A csúnya szó hallatán mindenki ráemeli a tekintetét, de én inkább Emírre koncentrálok. Mintha a fia meg sem szólalt volna, beszélni kezd: – Ez most valami bosszúféle?

Bosszú? Miféle bosszú? Ennyire gyereknek tart?

Leila halkan nyöszörög, muszáj ránéznem. Az ölében fekvő kezeit nézi, szorítja össze a száját, sírni kezd. Nem lep meg ezzel, tudtam, hogy megbántom, pedig nem akarok neki fájdalmat okozni.

– Ez nem bosszú. Ez egy döntés.

– Te most a húsboltos lányáról beszélsz? – vág közbe Nasser, mire Emír és Leila is ránéz. Láthatóan nehezményezik, hogy ő tud mindenről. Én csak bólintok, mert cseppet sem tartom fontosnak, hogy ki a másik. Nasser hátravágódva, egészen halkan mondja: – Undorító vagy.

Apám még mindig nem szól semmit, szerintem pont ezzel bántja a legjobban Emírt. Az neki is támad.

– Te tudtad ezt, Gamal?

– Khalid a fiam. Ha ezt akarja, akkor ez lesz. Mindenben támogatom.

– Na és Leila? Ő meg az én lányom! – Erre apám helyeslően bólint. – Mi az, hogy dupla esküvő? Tőlem aztán házasodhatsz kedvedre, de Leilát elsőnek kell elvenned! Megértetted? Azok után, amit tettél, ez a minimum!

Leila felsikít, felpattan, és el akar szaladni, de Emír nagyon durván ráordít. Zeng a társalgó.

– Leila! Ülj vissza! Most azonnal! – Visszafordul, az egész arcára ráhúzza a kendőt, a vékony anyagon keresztül figyeli az utat. Törölgeti a szemeit, a zokogásának hangja csillapodik. Az apja nem kíméli őt, folytatja:

– Ülj le, és hallgasd csak meg, milyen férfinak is adtad magad oda. Látod? Még atyádat kérdőjelezted meg, amikor az csak jót akar neked. Hát most itt van a te Khalidod. – Bedől Leila elé, és lerángatja a kendőt az arca elől. Nem sok tart vissza attól, hogy közbeavatkozzak. – Mi van, lányom? Csak nem arra gondolsz, hogy ennél még a halál is jobb lett volna?

Újra felerősödik a sírása, muszáj közbevágnom.

– Kérlek, bátyám, ne bántsd őt. Nekem mondhatod a magadét, szerintem elég egyértelmű, hogy erről lányod nem tehet.

– Ne bátyámozz itt nekem, mert leköplek, mint egy disznót!

– Fogd vissza magad, Emír, ez az én házam! – ordít közbe apám, mert tényleg erős, amiket mond.

Lehet lányoknak jogáért, szebb életéért harcolni, de azt semmiképpen sem ilyen stílusban kell. Most arra gondolok, ha szépen beszélt volna, kérlelne, lányával is másként bánna, akkor talán meggyőzhetett volna, hogy legalább két hetet várjak a két menyegző között. Most már nyilván azért sem fogok.

Emír felpattan, ordítani kezd, apám lehunyva a szemeit hallgatja:

– Mire jó ez, Khalid? Mit akarsz bizonyítani? Ez csak egy szívesség, amit kérünk! – Most örömmel vágnék közbe, elmagyaráznám neki, hogy ő mindent csinál, csak nem kér. – Légy már kegyes! Ne alázd tovább őt! – Mutat a lányára, mint egy tárgyra, és az a fura érzésem támad, hogy ezzel a mutogatással ő jobban alázza, mint én a dupla házassággal. – Mit mondjak az anyjának?

Nasserre nézek, most ő is szemrehányó tekintettel méreget. Őt is megleptem. Nem szól semmit, de részéről ez a nézés is elég. Egyszerűen nincs mit mondanom. Legalábbis a férfiaknak nincs. Leilához szólok.

– Így lesz, senki sem tehet ellene.

Apám végre kinyitja a szemét, Emírre néz, aki úgy ül vissza, mint egy

hadvezér, aki elvesztette az egész háborút. Látom apámon, hogy rossz érzés neki így látni Emírt, de ezen képtelenség segíteni.

Megcsóválja a fejét, majd kérdez: – Ennyit akartál mondani?

Ha most azt felelném, hogy igen, akkor felállna, és azonnal elmenne. Ismerem ezt az Emírt. Talán meg kéne húznom a határt, mert ez is elég sok volt, de nem teszem.

– Az esküvő után elutazom. Egy szállodalánc építésébe kezdek. Kérlek, Leilának nézz ki egy palotát, amit megvehetek neki, és amit kedvére alakíthat. Építeni már nincs idő… – megköszörülöm a torkom, apámra nézek, de nem szól közbe.

Emír szusszan egyet, mintha nevetne. Aztán feláll, apámra néz szemrehányóan, neki beszél.

– Ehhez csak gratulálni tudok. A fiad száműzi az életéből a lányomat. Ismered Leilát, Gamal! Szerinted túléli ezt? – Felém fordul, ugyanazt kérdezi: – És szerinted? Szerinted túléli?

Ösztönösen Leilára nézek, aki abbahagyta a sírást, pislogás nélkül néz rám. Sejtem, mire gondol. Bizonyára megfordul a fejében, hogy Anna esküvőjének napján még elszórakoztam vele, noha nem csak őt akarom feleségnek. Fogalma sem lehet róla, hogy azon a napon még csak eszembe sem jutott, hogy Monáért harcba szállok. Ők nyilván azt hiszik, hogy hetek óta folynak a tárgyalások. Ha megtudnák, hogy csupán pár napja ismerem Monát, és még nagyon a tárgyalások elején tartunk, akkor nem adnák fel. Egyedül Nasser tudja, de ő nem fogja kimondani nyíltan.

Nasser is feláll, odalép Leilához, és a kezét nyújtja neki.

– Gyere, testvérem.

Ez most beteszi a kaput. Nagyon. A torkom elszorul, libabőrössé válok, a legszívesebben felordítanék, mint egy sebzett oroszlán. Nasser a legnagyobbat rúgja belém. Igen. Ha Annának szánta volna ezt így Allah,

akkor nem hagynám el úgy a terepet, hogy ne álljak bosszút. Sosem hagynám, hogy Annával az történjen, amit én teszek Leilával. Emír is érti az elejtett mondatot, a gyermekei mellé lép, és rátesz egy lapáttal.

– Remélem, Khalid, húgod legalább boldogan él majd. – Apámra nézve folytatja: – Mert ugyebár neki egészen más jutott.

Elindul kifelé, Leila belekarol Nasserbe, és egyenes derékkal távozik. Nasser hosszan a szemembe néz, tudom, hogy azonnal meg fog keresni. Számon fog kérni.

Nézek utánuk, még felállni sincs erőm, olyan szar érzésem van, hogy az pokoli. Már egy kicsit bánom is ezt az egészet. Végül is két hét ide vagy oda… Nem lett volna mindegy?

Amikor kimennek, apámra nézek, ő ugyanúgy maga alatt van, mint én.

– Most már ne táncolj vissza! – nyögi ki. Megdörzsölöm a szememet, de határozott hangon folytatja: – Ugyan már, Khalid! Számítottál erre, nem?

Bevallom, igen. Csak Nassernek erre az utolsó mondatára nem számítottam. Ez a „testvér” szó úgy vágott, mint a legélesebb kard.

* * *

Anyám a fejemet simogatja, majd leül elém. Amikor látja a letaglózott arcomat, végre beszélni kezd.

– Engem nem érdekelnek a nőügyeid, Khalid. Bevallom, szánom Leilát… De kérlek, ne hagyd el Rijádot. Ezzel mindenkit megbántasz. Nem akarom elhinni, hogy tényleg erre van szükséged.

Azt magam sem tudom megfogalmazni, hogy mire is van szükségem. Egyszerűen amikor beleszippantok a levegőbe, valami egészen mást akarok érezni.

– Elintézed Zahrával az esküvőt? Nem bánom, ha rendezel mulatságot,

de számíts arra, hogy én nem veszek részt rajta.

Megrázza a fejét.

– Hagyjuk most ezt. Ezt megoldom. De ne hagyd el Szaúd-Arábiát, fiam!

A szemébe nézek, mintha Aziza kérlelő tekintetével találnám magam szembe. Mennyiszer megbántottam már az anyámat…

– Ha nem teszem meg, egy életen át bánni fogom.

Nem is lenne nő, ha nem venné elő a fegyverét. Sírni kezd, látványosan törli a könnyeit, de meg sem mozdulok. Apámnál ez rendszerint beválik, sokszor nálam is, de most tartom magam.

Telnek a percek, rájön, hogy fölösleges cseleznie.

– Kíváncsi vagyok erre az al-Rashma lányra. Sosem hallottam még róla.

Bólintok, felállok, mennem kéne. Ő is felpattan, összecsapja a tenyerét.

– Meglepetésem van a számodra. Abdullah mondta, hogy kicsit bajban vagy, ezért intézkedtem. Tudom, apád a palota berendezésében segédkezett, én viszont a szolgák ügyében. Mire hazamész, már lesz egy szakácsod és egy takarítód. Ha szükséges, még küldök többet is, de Abdullah szavaiból kivéve ez most életet mentett.

Elnevetem magam, tényleg így van. A gondolataimban olvas, mert valóban az ő segítségét akartam kérni. Bár, ha a takarításra, rendrakásra gondolok, akkor nevetnem kell, mert a palota bizonyára a feje tetején áll a munkálatoktól. Remélem, a szakács azért bejutott a konyhára és főzött valami finomat. A konyha az egyetlen hely, amit már a palota építésénél bebútoroztak és begépesítettek.

Megölelem, és az arcára nyomok egy csókot:

– Az én tökéletes anyám!

Erre ő is magához szorít, tudom, azt várja ettől, hogy gondoljam át a terveimet. Pedig ez már nem fog menni. Apámmal a reggeli sokk után

felvettük a kapcsolatot jó pár ingatlancentrummal. Mujahid szerencsére mindenben segített nekünk, talán azt gondolja, az én gyümölcsömből majd ő is arat. Az országokat, városokat is kinéztük, bár ezt nem volt nehéz, mert jó pár a fejemben volt. Dubaj és Abu Dhabi volt az alap, ezt apám anélkül is felírta, hogy megemlítettem. Ott jelenleg úgy nőnek ki a földből az impozáns épületek, mintha el lettek volna vetve. Az emirátusokon belül még Ajmánt céloztuk meg. Nem lesz nehéz dolgunk, mert apámnak és nagyapámnak értékes kapcsolatai vannak ebben a térségben. Én itt le is zártam volna ezt a sort, de apám ragaszkodott ahhoz, hogy Sharjaht se hagyjuk ki. Mint később kiderült, Mujahid javasolta neki. Szerinte meglehetősen érintetlen, ugyanakkor hatalmas lehetőségeket rejt. Sokkal szigorúbbak ott a szabályok Dubajhoz képest, de az öreg szerint jó befektetés. A beszélgetés során azt éreztem, hogy apám kifejezetten élvezi ezt az egészet. Neki is újdonság, és bár eleinte nem fűlt a foga ilyesmihez, a nézelődés közben magával ragadta a hév.

Törökországban egyértelműen a török Riviérára alapozok. Apám ismét próbált meggyőzni, hogy ezt hanyagoljuk, de engem ez izgat a leginkább. Nem mondtam neki, de fő támaszpontnak is innen fogok választani helyet. Mersin, Alanya, és Antalya érdekel.

– Hallom, meglátogattad Annát.

Visszafordulok, tudnom kell valamit.

– Tudja, hogy Leila mellé veszek más asszonyt is?

Bólint, majd elmosolyodik.

– Tudja. De őt is mindennél jobban bántja, hogy el akarsz menni. Látod, Khalid? Mi mindenben melletted állunk. Kár lenne innen elszöknöd.

Mekkora játékos az anyám! Egyedül nem ért célt, így elővesszi Annát. Amit mond, az tényleg elgondolkodtat. Anna és Leila viszonya egészen különleges, nagyon szeretik, védik egymást, és ragaszkodnak is a másikhoz,

húgom most mégsem támadt rám a szándékaim miatt. Mennyire bánthatja őt a tény, hogy bátyja elhagyja a hazáját, ha még Leilát is hátrébb sorolja?

– Én is voltam nála. Boldognak tűnt.

– Az is.

Hozzám lép ismét, megint úgy simogatja meg a fejemet, mintha kisfiú lennék.

– Ezért menekülsz? Billal miatt?

Lehet…

– Egyszer úgyis minden kiderül. Anna darabokra fog törni…

– Billal szereti Annát.

Ebben én sem kételkedem. De vajon Anna akkor is szeretné Billalt, ha mindent tudna róla? Mindent…

12. fejezet

Alkonyodik, jólesett anyámmal beszélni. Kicsit megkönnyebbültem attól a ténytől, hogy Leila miatt nem szekál. Persze az üzlet miatt még nyilván fog, de abban apám is a segítségemre lesz már. Idővel le fogja állítani anyámat.

A kapu ismét tárva-nyitva, de ez ma már nem tud felidegesíteni. Behajtok, Nasser kocsija az én helyemen parkol, nagyot sóhajtok. Remek. Nem várt túl sokáig!

Kiszállok, a bejárat előtt rengeteg szemét van, de mielőtt mondanék valamit, Abdullah rá is zendít.

– Herceg! De jó, hogy megjöttél. Csodálatos átalakulás ment itt végbe! – Ránézek, úgy beszél, mint egy nő. A kezét is felemeli, mintha összecsippentene valamit. – A hulladékkal ne foglalkozz. Rögvest elviszik.

Úgy invitál beljebb, mintha ez nem is az én palotám lenne. Röhöghetnékem támad, mert Abdullah ezzel a vehemenciával még egy ingatlant is el tudna adni.

Belépek, iszom a látványt.

Na! Ezt Allah áldásával megtartom!

A kis francia! Még a végén kiderül, hogy tud valamit. Abdullah a fejemet látva vigyorogni kezd, majd szinte súgva mondja.

– Ez még semmi. Gyere beljebb!

A kis előtérben minden hófehér. Minden. A szőnyeg, a fal, a fotelek, a tükrök keretei, a kisasztal… Egy pillanat alatt a lábamra nézek, azonnal kibújok a papucsomból, mire Abdullah is ezt teszi. Talán ez a szín itt nem lesz szerencsés, de ez legyen a legkevesebb. Mondjuk, nem értem, miért

pakolt ide is szőnyegeket, de ezt még fel lehet szedni. A tükör kerete frusztrál, mert nagyon angol, de nem ítélek elhamarkodottan. Bentről a kékség hívogat, azonnal megindulok. A társalgóm bejárata felett keleti motívum díszeleg, és ezt már akkor is imádtam, amikor először betettem ide a lábamat. Megnyugvásomra ez a francia is lehetőséget látott benne, mert a szőnyegeim pontosan ugyanazt a formát veszik fel, így néhol kilátszik az alatta feszülő padlószőnyeg. A kék és barna egész jól illik egymáshoz. Azért látom, nem adta fel teljesen, mert a szőnyeg mintázatában van piros is rendesen.

A középső részt tiszteletben tartotta, ott ugyanúgy a párnák uralkodnak, csak egészen más formában pakolta szét őket. A huzatok csodálatosak, van jó pár abból is, amire a katalógusban rámutattam. Fogalmam sincs, honnan szedett ilyen türkizszínű ülőalkalmatosságokat, de az állam is leesik. Ha ezt csak egy színskálán látnám, akkor azonnal félrelökném, de most itt, a homok és kék szőnyegek fölött pazarul mutat. Bársonnyal van bevonva, ez is szokatlan, mert a selyemhez vagyok szokva. A fotelek ugyanolyanok, mint a kanapék, ráadásul méretüket tekintve is hatalmasak, bőven elfér rajtuk egy díszpárna. A karfák aranyszínben csillognak, kicsit csicsás, de bejön.

Abdullahra nézek, ő velem együtt örül.

– És csak hogy jobb kedved legyen, Khalid: már szakácsod is van.

– Tudom, anyám mondta.

– Engedelmeddel a takarítónő pedig most fent tevékenykedik, mert eddig itt lent meg sem állt. Még szerencse, hogy ez a cég hozott magával takarítókat is, mert nem bírta volna egyedül.

Egészen más a hely, mint eddig volt. Az otthon fogalmát apám palotája jelentette, de most itt kifejezetten jól érzem magam.

– A többi helyiség?

– Nézd meg, herceg. De azokban sem fogsz csalódni.

– Hol van Nasser? Kint áll az autója.

– A szakács főztjét teszteli. Az étkezőben van.

– Ott is van már bútor?

– Mindenhol – úgy kuncog, mint egy kisfiú.

Elindulok az étkezőbe, már a közelébe lépve érzem az étel illatát. Ez volt az egyik dolog, ami nem tetszett. El kell ismerni, a palotám nem túl nagy, de ez nem zavar. Az viszont zavart, hogy a konyharész nincs egészen elkülönítve. A konyhában csak és kizárólag cselédek tevékenykednek, én valószínűleg sosem teszem majd be oda a lábam, így nem is kellett volna az étkező mellé rakni.

Nasser egy nagyon hosszú asztal közepénél ülve eszik. Amikor meglát, ledobja a csirkét, megtörli a kezét, és hátradől a széken. Próbálok rá koncentrálni, de a látvány elvonja a figyelmem. Az asztal lapja márvány, ami faerezetet utánoz. Ösztönösen Nasser tányérjára nézek, van egy olyan érzésem, hogy sosem fogom megengedni azt, hogy terítő nélkül bárki is rakjon az asztalra valamit. Húsz szék van körülötte, pedig tisztán emlékszem, hogy a francia megkérdezte, egyedül lakom-e majd itt. Ennek nem volt sok értelme, tekintettel arra, hogy egyik feleségem sem fog itt lakni. Mindegy. Nyilván úgy volt vele, hogy a helyet ki kell tölteni.

A székek itt nem türkizzel, hanem sötétkék anyaggal vannak bevonva, és egészen különös a mintázat színe. Egyik pillanatban aranynak látom, a másikban meg már ezüstnek, attól függően, hogyan esik rá a fény. Itt nincs egy árva szőnyeg sem, csak a sima fehér márvány csillog az ember lába alatt. Örülök, hogy ezt így hagyta, a fogadótérben is jobb lenne így. A kínálóasztalok félkör alakúak, szorosan a falhoz vannak nyomva, így nem foglalnak túl sok helyet. Jelenleg csak üres vázák vannak rajtuk. A hatalmas ablakokon ugyanolyan anyag feszül oldalra húzva, mint a székeken, így elég egységes a látvány. Már-már zavaróan egységes. Ha itt lenne a

lakberendező, most tuti nem bírnám ki, hogy ne szóljak be neki: „Azért némi piros itt elkélt volna!”

– Jó a szakácsod – szólal meg Nasser, én meg megkerülve az asztalt szembe ülök le vele. Amikor kijjebb húzom a széket, röhögve mondja: – Erő is kell hozzá. Kész testedzés egy széket arrébb tenni.

– Egész jó lett, nem?

– Akkor ezek szerint nem dobsz ki semmit?

Megcsóválom a fejem, tudom, hogy nem ezért van itt. Nem hozok még semmit szóba, mert Abdullah megjelenik egy hatalmas tállal, amin rizs és hús van. Leteszi, kimegy, majd pár perc múlva zöldségeket is hoz. Mi hang nélkül figyeljük, mindketten arra várunk, hogy felszívódjon.

Jó étvágyat kíván, majd kisiet a társalgó felé, ebből leszűröm, hogy nem fog visszajönni. Nasser is tudja, ő kezd beszélni.

– Azért arról nem volt szó, hogy feleségül veszed azt a lányt.

– Tényleg nem. Hirtelen ötlet volt.

Összefut a nyál a számban, nem tudok tovább várni. Lekapok egy húst, és legalább azt enni kezdem. A rizst is nagyon szeretem, de nem akarom megsérteni Nassert, így valamelyest tudok rá figyelni. A hús nagyon puha, ahogy beleharapok, darabokra esik a számban. Természetesen ezzel fel is avatom az asztalt, mert törvényszerűen nem a tálba esik vissza, hanem az asztalra, majd a földre. Dühösen visszadobom a húst, és Nasser szemébe nézek.

– Hirtelen ötlettől vezérelve nem nősül az ember.

– Hát most nősül!

A kajára bök a szemével, úgy mondja.

– Egyél nyugodtan, nem zavar. Úgyis agresszív vagy, ha éhes vagy.

Magamhoz húzom a tálat, szerencsére van kés és villa, így el is kezdek enni. Belapátolok némi rizst, ismerem a gyomrom, az első pár falás után

általában lenyugszik, és emberi módon tudok enni.

Ő közben mangólevet tölt magának, jeget dobál bele, majd kavargatni kezdi. A jégdarabok a pohár falának ütköznek, nagyon idegesítő. Már csak azért is, mert kifejezetten azt szimbolizálja, hogy türelmetlenül várakozik. Amikor bekapok egy nagy adag húst, hátradőlök, és a szememmel jelzem, hogy nyugodtan beszélhet, ha akar. Igaz, rágok, de hallom és fogom őt.

– Nem megbeszéltük, hogy ő az „el kéne felejteni!” kategória?

– Töröltem azt a kategóriát.

– Mielőtt vagy miután megdugtad?

Sikerül végre mindent lenyelnem, valamelyest javul a helyzet, tudok beszélni.

– Most ez téged miért zavar?

– Hát csak, mert nagyon érintett benne a testvérem is. Másért nem! – Erre nem reagálok, ezért rá is pakol egy megjegyzést. – Hogy kérdezhetsz ekkora baromságot?

Nem tudom. Én a helyében biztos a másikra borítanám ezt a tonnányi asztalt.

– Valamiért megtetszett. Így döntöttem. Arra is emlékszel, hogy azt mondtam: nekem szánta Allah?

– Én a dugásra gondoltam!

Akkor és ott nyilván én is. Egyébként nem tudom neki megmagyarázni a döntésemet, mert én sem tudom, miért határoztam így.

– Veszélyesnek érzem őt.

– És ezért akarod feleségül venni?

Egyszerűen nem tudom, hogy miért! Na! Ne kattogjunk már ezen!

Újra enni kezdek, de ő ismét megszólal.

– Szerinted mennyi mindenkinek dobja magát oda? Bárki megkaphatja. Te magad mondtad, hogy már nem volt szűz, és amit elmeséltél, az is eléggé

mutatja, milyen.

– Elfelejted, hogy Leilát is…

Elhallgatok, mert ha kimondanám a dugás szót, agyonverne. Így is erős vagyok, mert ezzel is felbosszantom rendesen.

– Most mutassam meg neked, hogy mi a különbség Leila és Mona között? – Előredől, már csaknem az asztalon fekszik. Fogalmam sincs, mire céloz. – Akár én is megkaphatnám.

Nagyon felhúz, de mégis elröhögöm magam. *Hagyjuk már!* Ráadásul tudom, hogy Monának megvolt a véleménye a „vihogóról”. Ő a „bárgyúval” akart találkozni.

– Több okból sem javaslom. Egyrészt biztos összetörnél, ha nem kaphatnál meg egy lányt, másrészt meg elvágnám a torkod. De csak miután levagdostam az ujjaidat, amivel hozzányúltál.

Ezt mosolyogva mondom neki, arra várok, hogy ő is elnevesse magát, egyértelműen poénkodom. Ő azonban feláll, mintha már megmondta volna a tutit. Közölném vele, hogy ne vegyen már ilyen komolyan, de olyat mond, hogy attól a levegő is megáll.

– Akkor élesítsd azt a pengét, öcsém! Én meg keményítem magam, nehogy összetörjek… ha véletlenül nem kapnám meg…

Van egy tizedmásodperc, amikor azt gondolom, hogy csak szórakozik, de amikor egy hátast vágva kiviharzik az étkezőből, a kezem ökölbe szorul. Ez most mi a franc volt? Fenyeget? Nem mindegy neki, kit veszek nőül? Leül ide vacsorázgatni, utána meg mondja a hülyeségeit? A saját házamban? De nem is ez idegesít fel annyira, hanem hogy túl jól ismerem Nassert. Ő sosem mond nagyot. Ha valamit kimond, az úgy is van. Apám egyszer mondta is Emírnek, hogy Nasser a lehető legjobb fiú, mert igaz, keveset beszél, de akkor mond is valamit. Én ebből sosem vettem észre semmit, mert Nasser velem nem volt szűkszavú, de most azt érzem, apám nem lőtt

mellé a megállapításával.

Belehajítom a villát a tálba, ami fölpattan, és jó adag rizst sodor az asztalra meg a földre.

Alig várom, hogy elhúzzak innen!

* * *

Úgy éreztem, meg kell köszönnöm apámnak, hogy elintézte ezt a lakberendezést, ezért este felhívtam, és közöltem vele, hogy mindennel elégedett vagyok. Az üzletben ő intézte a megrendelést, ezért nyilván ő is fogja fizetni, nekem nincs vele gondom. Átküldtem neki pár képet, mire ő csak ennyit írt: „Türkiz? A türkiz és te?” Ezen akkorát röhögtem, hogy visszhangzott a fogadótér, mert nagyjából én is ezt reagáltam volna, ha katalógusban látom: „A türkiz meg én?”.

Még pár apróság hiányzik, de már cseppet sem érzem magam kellemetlenül itt. Az otthon nem is egy házzal kezdődik, hanem a berendezéssel. Anyámat is hívtam, mert természetesen be kellett számolnom neki arról, hogy milyen a szakács. Anyám és apám ebben nagyon egyformák. Az évek alatt jó pár szakács megfordult nálunk, de csak egy van, aki állandó. Őt még apám az új élete küszöbén vette magához. Akik időközben segédként jöttek, sokszor álltak is tovább, mert vagy apám, vagy anyám kötött beléjük. Erre gondolva van egy olyan érzésem, hogy talán ez a szakács nekem is végigkísérné az életemet, ha itt maradnék. Na de mi lehet egy szakács feladata, amikor a ház gazdája nem is lakik itt? Mert személyzet az kell. Ha lakik itt valaki, ha nem, takarítani kell, a kertet gondozni kell. És mivel a szolgálólánynak ki kell mozdulnia, sofőr is kell. A szolgák meg ugyanúgy esznek, sosem várnám el, hogy ezt maguk oldják meg. Így a szakács feladata nagyjából az lesz, hogy az alkalmazottakat etesse. Ez így

rendben is van, semmi kivetnivalót nem találok benne. Persze egy szakács nem ugyanazt főzi a ház gazdájának és az alkalmazottainak, de ez részletkérdés. Nem akarok ezzel is foglalkozni.

Az este további részét nagyjából azzal töltöttem, hogy apámmal, nagyapámmal meg Mujahiddal a szállodákat, építkezéseket ellenőriztük, és döntöttünk a megvétel vagy a továbbállás között. Apámnak egyébként igaza volt, mert a nagyapám egyetlen rossz szót sem szólt. Mondjuk, az is igaz, hogy csak annyit tud, szállodákat szeretnék üzemeltetni. Valószínűleg apám azt még nem súgta meg neki, hogy Rijádot is elhagyom.

A kapcsolatai révén apám vagy ottani embereket bízott meg a személyes terepfelméréssel, vagy repülőre ültetett valakit. Ha forró a vas, ő üti. Ezért nem bánom, hogy beszállt ő is, mert én még bizonyára csak tervezgetnék. Mondhatom, hogy szerencsénk volt, ugyanis sikerült négy kész, de jelenleg nem üzemelő szállodát megvennünk, amit egy kis felújítás után meg is nyithatunk. Ez mindössze pár hetet fog igénybe venni, ahogy apámat ismerem. Ezenkívül van egy dubaji, aminek nagyon örülök, mert jó helyen van, biztosan hatalmas hasznot hoz majd. Az teljesen új épület, stílusát tekintve eltér a többitől. Nem szándékoztam nagyon reprezentatív épületbe fektetni, de apám ezen jót röhögött, mondván, hogy Dubajban és Abu Dhabiban nem lesz nagyon másra lehetőség. Ebben igaza is van.

A török Riviérával kapcsolatban a mersini szállodának örülök a legjobban. Tökéletes. Szerencsére csak gépnél történtek az egyeztetések, mert apám kicsit mogorva volt miatta. Én azonban akartam, úgyhogy az ügynökünk lépett is. Egyébként csak az emírségekbeli vételek egyenesek, ott nem titkolta apám, hogy a szaúdi királyi család tagjai fektetnek be. Törökországban erről nem kaptak információt. Olyannyira nem, hogy a liciteknél az ügyvéd nem az igazi családnevünket adta meg. Ha a vételre kerül a sor, akkor bizonyára nem titkolhatjuk tovább, de addig az a jó, ha

nem tudják, kik is vagyunk. Ha csak annyit tudnak, hogy szaúdi üzletemberek, akkor az pont elég. Sok szaúdi befektetés van Törökországban, és sok török befektetés van Szaúd-Arábiában. Kölcsönösen húzzuk egymást. Sosem paktálnék le egy olyan országgal, amelyikkel nem baráti a viszonya a királyságnak. A szaúdi politika nagyon összetett. Mert ugye szó van egyszer az olajról. Ha ez kereskedelemnek látszik is, akkor nyugodtan dőljön hátra mindenki, vegyen egy nagy levegőt, és fogadja el végre, hogy nem, az olaj nem kereskedelem. Az olaj az politika. Az olaj az hatalom. De nem kereskedelem!

Na és ott van a vallás… Egy kicsit talán ennek is köszönhető a Törökországgal való barátság, hiszen Szíria olyan hely, ahol hatalmas a felfordulás, de ebben a felfordulásban Törökország és Szaúd-Arábia is ugyanazt akarja elérni. Szíriában ugyanis mindkét állam egy szunnita fennhatóságnak örülne úgy, hogy egyben az Iszlám Államot is leigázza. Újabban elég konkrét tárgyalások is folynak arról, hogy a két ország szövetkezik, és szárazföldi offenzívát indít. Pontosan ezért mondtam a múltkor, hogy Billal még a végén valódi háborúba taszítja a királyságot. Valljuk be, a jemeni állóháború mellé már csak pont egy szíriai hiányzik. A világnak bőszen mutogatja, hogy a szaúdi hadvezetés a harmadik legnagyobb költségvetésű hadsereg a világon, de aki jobban belenéz, az látja a hibákat. Még nagyító sem kell hozzá.

Mindegy is, a politika nem különösebben érdekel, de az annál inkább, hogy kezd valóra válni az álmom: pár hét, és a török Riviérára megyek. Remélhetőleg addig az esküvők is lezajlanak, és hagy mindenki élni engem boldogan.

13. fejezet

A szemem már jojózik, apám viszont felettébb jól bírja. Már értem, miért vitte ilyen sokra az üzleti életben. Ez a szállodás projektem is feltüzelte őt, reggeltől estig fotókat, videókat nézegetünk már napok óta. A kinti emberek menetrendszerűen küldik az előző napi munkálatokról a képeket. Dubaj már ki is van pipálva Abu Dhabival együtt. Ott nem volt sok tennivaló, az építtető cég megcsinálta a belső munkálatokat is. Nekünk csak a pénzt kellett hozzá továbbítani. Még be is szóltam apámnak, hogy ő azt állította, ez nem lesz egyszerű, pedig voltaképpen az. Ő erre csak megemelte az ujját, jobbnak láttam elhallgatni, mert volt egy olyan érzésem, hogy apám befektetett energiájának csak a felét látom. Egyébként őt mindig nagyon érdekelte az üzlet. Engem nem. Ezek a szállodák feldobnak, de nincs még egy olyan üzlet, amivel szívesen foglalkoznék.

Amik igazán izgatnak, azok a kocsik. De azok nagyon. Bevallom, azon is gondolkodtam, hogy autószalonokat nyitok, de apám azon valószínűleg felháborodott volna. Kiskorom óta vezetek. Nem, nem fogalmaztam rosszul, tényleg kiskorom óta. Apám először kilencéves koromban adta át a kormányt, a gázpedált még nyomta helyettem, mert azt nem értem el. Tizenkét éves koromban már egyedül mentem mindenhova, ez nálunk egyáltalán nem kirívó. Tizenhárom évesen kaptam az első Ferrarimat, ami az újabbak óta csak a garázsban áll. Apám elég gyakran cseréli a sportkocsijait, én a legszívesebben sokszor egyszerre kettőt-hármat is vennék. Amikor megveszek egyet, akkor azt érzem, szerelmes vagyok, aztán két hét múlva már másikért fáj a szívem.

Amikor kisfiú voltam, még olyan terveim is voltak, hogy versenyezni fogok. Sokszor mondta apám: „Figyelj, Khalid, az üzletre, mert hamarosan beszállsz te is!” Erre én kontráztam, hogy én autóversenyző szeretnék lenni, mire ő csak nevetett, anyám meg sipítozott. Mondjuk, anyám szerint nem is létezik dolog, ami nem veszélyes. Sokszor megy agyamra az állandó aggodalmaskodásával, de ha meg nem lenne ilyen, akkor nem is lenne igazi anya. Van egy olyan érzésem, hogy nem lesz senki ezen a világon, aki valaha is jobban fog aggódni értem, féltőbben fog óvni. Ez rémisztő érzés.

Egyébként pont azokat a sportokat nem szeretem, amiket apám meg igen. Ő fut, edzőteremben gyúrja magát, úszik. Nálam a favorit az autós sportok és a boksz. Amikor bokszolni kezdtem, anyámnak ahhoz is volt pár szava. Hangoztatta, hogy így is elég agresszív vagyok, erre még sportnak is olyat választok, amiben az emberek összeverik egymást. Én hiába mondtam a magamét, addig szekált, míg apám oda nem állt elé, és helyre nem tette. Mindennek ellenére mostanában sajnos elég ritkán megyek el bokszolni. Talán jobban menne, ha Nasser is kedvét lelné benne, de unokabátyám semmilyen sportot nem kedvel. Egyszer röhögve mondta: „Hülye vagy, Khalid? Az is elég megerőltető, hogy ki kell kelni az ágyból!” Nasser inkább művészlélek. Imádja a komolyzenét, fogalmam sincs, honnan tapadt ez rá, mert Emír aztán nem ilyen. Na és ha ő művészlélek, akkor Leiláról sem mondhatok mást. Az egyik a zenéért rajong, a másik a festményekért. Szép kis testvérpár. Tulajdonképpen irigylem is tőlük ezt az elvontságot. Az egész olyan megfoghatatlan. Nem olyan, mint egy autó vagy egy bokszzsák.

Apám hátradől, ő is megdörzsöli a szemeit, én meg nevetve mondom.

– Rájöttem, miért csinálod! Azt hiszed, ha mindent megoldunk innen a fotelből, akkor nem megyek el.

Felsóhajt, fúj egyet, de ő is elneveti magát.

– Hát tény. Azóta anyád és Anna is mindig ezzel szekál.

– Azt hiszik, te megállíthatsz?

– Azt hiszik, csak én állíthatlak meg.

Egyszerre nevetünk fel, a nők túl kiismerhetőek az ilyen dolgokban. Másban talán nem, de ebben igen.

– Tudsz valamit az esküvőről? Én meg sem merem kérdezni anyát, mert akkor elkezd tanácsokat osztogatni meg kérlelni.

– Zahra nem viselte túl jól, de belátta, hogy anyád sem tehet semmit. Amikor azt is megtudta, hogy te a férfiak részére nem szervezel mulatságot, ő is elállt tőle. – Fölnéz rám, mintha csak ezt mondaná könyörögve: „Legalább ezt add meg annak a szegény lánynak!” Nem akarok a szavak nélküli gesztusokra reagálni. – Bár azt belátom, így a szállodai projektek mellett erre most végképp nincs idő.

– Hát nincs. Elmenni meg nem fogok anélkül, hogy nem csináljuk meg az esküvőt. Rashmával mit intéztél? – kérdezem, miközben megugrik a pulzusom. Ő merengő szemekkel néz rám, majd kiböki, amit magamtól is tudok.

– Fura fazon. – Ha ezt senki nem mondja, akkor is egyértelmű. Minden férfi, aki így tartja a lányát, így él, fura. – Egyébként közölte, hogy személyesen szeretne velünk találkozni. Megjegyzem, ezt én is így tartom helyesnek. Semmit sem tudok róluk. Fiam, ez elég…

– Tudom. És beismerem, igazad is van, de hadd döntsem el én. Rendben?

– Jövő héten találkozunk velük, ott lesz a lánya is. Mert képzeld, ez a Quasim azt mondta, hogy ő csak akkor adja áldását erre a frigyre, ha azt a lánya kifejezetten szeretné. Tekintettel arra, hogy Dzsiddában vőlegénye van. – Szemrehányóvá válik a tekintete. – Nem ártana, Khalid, ezt egy kicsit tisztábban látni.

Ebben igaza van. Ami, mondjuk, különös, hogy Mona nem jelentkezik.

Azt vártam, hogy hívni fog, de nem történt meg. Én szándékosan nem kerestem, de talán ez is hiba, hiszen megígértem neki akkor, hogy másnap is hívom. Én viszont inkább feleségül kértem. Ez azért nagyobb gesztus, nem? Azt vártam, hogy minimum kiugrik a bőréből, felhív, és nem a szomorú hangját fogom hallani, hanem a boldogot.

– Lehet, sokat kell majd ajánlanod azért, hogy elálljanak a dzsiddai házasságtól.

A szeme közé nézek, de nem felelek. Ez elég is, mert apám veszi a lapot, amiből azt lehet kiolvasni, hogy akkor annyit ajánlunk, amennyit kell.

– Emírrel minden rendben? Nagyon szeretném, ha nem lennél vele haragban miattam.

– Nem vagyunk haragban.

A rövid válasza jelzi, azért nem teljesen oké a dolog. Voltaképpen biztos vagyok benne, hogy Emír hallgatja otthon rendesen a fejmosást Zahrától, ami után számon is kéri apámat. Ezt nagyjából onnan sejtem, hogy anyám ugyanilyen. A nők a legnagyobb manipulátorok. Addig sugdossák a férfiak fülébe a szavakat, amíg azok minden hangot igaznak nem hisznek. Már gyerekkoromban sem értettem, miért a férfiak állnak az egész világ élén. Nálam anyám mindig el tudta érni, hogy úgy legyen minden, ahogy ő akarja. Persze dühkitörések és viták, gyerekes ellenkezések árán, de a vége akkor is mindig az lett, amit ő akart. Na és Anna? Hát ő meg pláne. Ha egy férfi szívébe zárja a nőt, akkor az kedvére irányíthatja. Ebben az a legjobb, hogy sokszor mi ezt észre sem vesszük, és van egy olyan érzésem, hogy még a nők sem. Egyszerűen a vérükben van. Itt van például Leila és Mona. Egyértelmű, hogy mindketten kívántak. És az is egyértelmű, hogy tudtam, nagyon nem kéne hozzájuk nyúlnom. Persze a két eset ég és föld, de a végén mégis az lett, hogy elvesztettem a fejem. Mert ők elvették! Ők a hibásak, nem én.

– Inkább arról mesélj, mi a helyzet közted és Nasser között!

Apámra mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy vak. Nyilván észrevette unokatestvérem reakcióit, még ha azok nem voltak is egyértelműek.

– Átjött hozzám. Azt hiszem, csúnyán összeszólalkoztunk.

– Azt hiszed? Hogy lehet „azt hinni”? Most csúnyán, vagy nem? Az ember vagy összeugrik valakivel, vagy nem.

Úgy lehet „azt hinni”, hogy számomra sem egyértelmű a dolog. Nasser komoly volt, és a megjegyzésével feldühített, de most itt ülve arra gondolok, csak annyira szívatott, amennyire én őt a húga miatt.

– Neheztel rám Leila miatt. – Felnézek apámra, és őszintén vallok neki. – Tisztában van vele, hogy Monával nekem már volt… – elhallgatok, ezt jól is teszem, mert felemeli a kezét, jelzi, hogy ne menjek mélyen bele intim témába. – Azt mondta, be fogja bizonyítani, hogy az ő testvére többet ér – ismét elnémulok, sokkal halkabban teszem hozzá, még a gyomrom is összeugrik tőle. – Mégpedig úgy, hogy akár ő is elcsábíthatná Monát.

Apám fészkelődni kezd, majd térdére teszi a tenyerét, és egészen megbotránkozó arccal kérdezi.

– Ti mindketten teljesen hülyék vagytok? Nőjetek már fel! Lányok életével játszotok! – Felpattan a fotelből, megint mutogatni kezd. Amikor apám hevesen reagál, a kezével folyton hadonászik, mintha csak agyonverne közben valakit. – Soha nem lehet nő egy konfliktus forrása! Érted, Khalid? Ha van valami, ami megmérgezi két férfi barátságát, akkor az csakis egy nő lehet. Ezt ne engedd!

Apa úgy ordít velem, mintha én találtam volna ki ezt a próbatételt. Engem is felbosszantott. Ha őszinte akarok lenni, akkor nem is veszem komolyan.

– Ezt talán neki kéne mondanod! A legnagyobbat akarta rúgni, és be is

talált.

– Mit beszéltél vele azóta?

– Semmit. Nem keresett, és én sem őt.

Apám erre nem nyugszik meg, de legalább visszazuhan a hatalmas bőr dolgozófoteljába, amiben pördül is egyet. Sosem tesz ilyet, ebből sejtem, hogy alaposan gondolkodóba ejtettem. Amikor az asztallal szemben megáll, felkönyököl, megtámasztja az állát.

– Csak két átkozott hetet kellett volna várnod, és befogtad volna a szájukat.

Ne akasszon már ki! Pont ő mondta, hogy ne táncoljak vissza! A hangsúlyból egyébként is tudom, hogy nem kell rá válaszolnom. Már semmin sem tudunk változtatni. Én egyébként inkább azért aggódom, mert Nasser túl komoly volt, apám viszont inkább azért, nehogy csorba essen unokatestvérem és a köztem lévő barátságon. Azt hiszi, Nasser olyan nekem, mint neki Emír, de ez csak kívülről nézve igaz. Valóban Nasser áll hozzám a legközelebb, de ő is túl távol…

Lenézek a kezemre, arra is rájövök, hogy mindezt csak azért érzem így, mert belelátok apámék kapcsolatába. Ha gyerekkorom óta nem lennék tanúja apám és Emír szoros összetartozásának, akkor igenis úgy vélném, hogy Nasser és én a lehető legközelebb állunk egymáshoz. Apámat Emírrel összeköti a vérük és ezen kívül a barátság is. Minket Nasserrel, azt hiszem, inkább csak a vér. Mivel egymás mellett nőttünk fel, nem is volt más választásunk, mint egymásban keresni a legjobb barátot, de Nasser és én nagyon különbözünk. Apám és Emír viszont nagyon is hasonlóak. Unokatestvérem előtt nem titok, hogy szállodákat akarok üzemeltetni, ő ezt kifejezetten hülyeségnek tartja. Nassernek egészen fura kedvtelése van: zongorázik, míg engem a sport köt le. Tulajdonképpen csodálom őt, mert kusza az egész lénye. Örökölte Zahra érzékenységét, de az apja

keménységét is. Mondjuk, az érzékenysége is csak a zenében mutatkozik meg, mert eddig Leiláért sem különösebben aggódott. Na és most? Most meg itt ölre akar menni csak azért, mert olyat teszek, amit meghagyott a próféta. Vicc!

Hosszan töprengünk mindketten, de nem szól többet.

– Rendezted a számlát a bútorboltban?

– Persze. – Feláll, mintha zavarban lenne.

– Túl sok volt?

– Jaj, Khalid! Dehogy!

Legyint, miközben odalép az ablakához, és hátat fordít nekem. Érzem, valami történt.

– A mersini szálloda belsejét elnézve az az ötletem támadt, hogy jó szolgálatot tenne ott nekem ez a francia lakberendező. Odaküldeném, és engedném, hogy kiélje a szenvedélyét. Tehetséges. Nem gondolod?

Oldalra fordítja a fejét, mintha azonnal mondani akarna valamit, de csak másodpercekkel később szólal meg.

– Ott is találsz erre alkalmas embereket és cégeket.

– Megígértem neki. Ő örült.

Felém fordul, felhúzza a szemöldökét, valóban kíváncsian faggat.

– Te azt mondtad neki, hogy berendezhet egy egész szállodát? És ő elfogadta?

Felnevetek.

– Elég karrierista, nem?

Ő tök komoly marad, így nekem is gyorsan leolvad az arcomról a mosoly. Olyan arcot vág, mintha azt mondtam volna, hogy lefejeztem valakit. Összeráncolódik a homloka, visszasétál a helyére, majd komótosan leül. A nyakát vakargatja, miközben fintorog.

– Ott volt ő is az üzletben, amikor bementem, hogy köszönetet mondjak

a munkálatokért. Előtte már elutaltam a pénzt, de te olyan elégedett voltál, hogy szerettem volna valami gesztust mutatni.

– Te? – kérdezek vissza döbbenten, mert apám nem épp a gesztusairól híres. Mondjuk, az igaz, hogy szeret hálás lenni, de ez nagyjából annyiban kellett volna hogy megnyilvánuljon, hogy többet utal, mint amennyit szükséges.

– Ha nem mentem volna be személyesen, akkor csak a vezetőséghez jutott volna el a pozitív visszajelzés.

Kezdem megtalálni a fonalat. Én is előredőlök.

– Kíváncsi voltál a nőre?

– Nem – vágja rá, egyenesen a szemem közé néz.

A legnagyobb játékos, úgy hazudik, mintha tanulta volna. Apámtól ez az egy dolog képes eltaszítani. Anyám szemébe is úgy tudja belemondani a dolgokat, hogy attól nekem szorul ökölbe a kezem.

Visszadőlök, hosszan figyeljük egymást, aztán ártatlanul kérdezem.

– Na és mi a véleményed róla?

– Valóban tehetséges.

– Na és miben? – szakad fel belőlem a nevetés, mire apám szája egy csíkká szűkül össze.

– Hogyhogy miben?

Na jó! Lehet, hogy fiatal vagyok, de a férfiaknak azokat a reakcióit, amik nőkkel kapcsolatosak, messziről átlátom. Hiszen én is férfi vagyok. Apám egyetlen pillantásából leszűrhető, ki hova tartozik. Az aljához, középre vagy egészen különleges helyre. És most erről a nőről társalogva egyértelmű, hogy őt hova sorolja. Apám sokszor túl sok nekem. Annyi nőjéről tudok, amitől már forogni kezd az ember gyomra, és mindezt úgy, hogy még diszkrét is.

– Nem tartom túl szerencsésnek, hogy megdugod a lakberendezőmet.

– Na vigyázz, fiam! Válogasd meg a szavaidat.

– Szóval ráhibáztam.

Ő csak felkapja az asztalon heverő tollat, majd csattint rajta párat. Visszadobja, figyelem, ahogy gurul, a végén elkapja, nehogy leessen.

– Az a baj veled, fiam, hogy mindent túlságosan kisarkítasz. – Kezd magára találni, tovább aláz. – Ezenkívül túl nagy az arcod!

Felállok, megigazítom a ruhámat, tényleg próbálok nem bántó vagy számonkérő lenni.

– Akkor, gondolom, nem kell engedélyt kérnem tőled ahhoz, hogy kit bízok meg a belső munkálatokkal, és kit nem…

Oldalra dönti a fejét, halványan el is mosolyodik, noha látom, hogy feldühítettem.

– Felnőtt férfi vagy. Azt csinálsz, amit csak akarsz.

– Ahogy te is, apám. Ugye?

Az ajtónál tartok, de képtelen vagyok megállni, hogy ne szórakozzam ki magam tökéletesen. Hadd legyen már jókedvem. Visszafordulva csak ennyit mondok: – Szóval tehetséges, mi?

– Na húzz innen, Khalid!

* * *

Még a kocsinál is vigyorgok, pedig voltaképpen cseppet sem találom viccesnek a helyzetet. Nem kaptam egyértelmű választ, mégis világos, mint a nap. Nem is csodálom, ha apám rámozdult, mert nem egy utolsó darab. Ennél már csak az lenne pikánsabb, ha beelőztem volna, és az első látogatása alkalmával falhoz csapom. Bevallom, megfordult a fejemben. De észnél voltam, és ezt most már nem is bánom. Egyébként is idősebb, bár ez tartott vissza a legkevésbé. Ha nagyon a kort nézem, akkor apámhoz meg

fiatal.

Fél füllel hallom, hogy Aziza kiabál utánam, de nincs türelmem a húgomhoz. Nagyon gonosz vagyok, mert gyorsan beülök az autóba, mintha nem hallanám. A kapu már nyitva, gázt adok, és ki is hajtok.

Van még azért valami, ami elég sokszor fordul meg a fejemben: Leila. Úgy gondoltam, az a legjobb, ha őszinte vagyok vele, de valószínűleg összetörtem szívét, lelkét. Pontosan ettől féltem. Nem mondhatom, hogy magamban csalódtam, mert éreztem, hogy kábé ennyire veszem majd komolyan ezt a nősülősdit, de a heves szóváltás óta eltelt már pár nap, és mindenki beszél mindenről, csak éppen senki sem beszél Leiláról.

Már a palotámnál vagyok, de nem fékezek le, hanem továbbhajtok. Nem fogom figyelembe venni, hogy apám miket művel ezzel a Sophie-val, max. visszautasítja az ajánlatomat. Mindenesetre én tartom ahhoz magam, amit ígértem. Apámnak az volt a gesztusa, hogy megdugta, nekem meg ez.

Belenézek a visszapillantóba, el is röhögöm magam. Sosem fog megváltozni az öreg. Anna másként látja az apánkat. Mintha valami aranykeretbe lenne rakva, és csodálni kéne. Nyilván ez így helyes, hiszen a lánya. Aziza szintén így van ezzel. Anyám! Na ő igen! Ő észnél van. Ő aztán tudja, milyen az igazi Gamal al-Szudairi.

Anna képes pillanatok alatt uralni az elmémet. Adja Allah, hogy tényleg boldog legyen Billal mellett, mert ha nem lesz az, akkor miniszter meg király unokaöccse ide vagy oda, derekánál vágom ketté őt. Igaza van anyámnak, talán ez is az oka annak, hogy el akarok innen menni. Tudni sem akarom, miként élik a mindennapjaikat. Semmi bajom azzal, ha egy férfi éli a maga kis világát, de egy élet kioltása…

A vigyorgásom már a múlté, a gyomrom gyűszűnyire szűkül, erősebben markolom a kormányt. Anna ezzel az emberrel fekszik és kel. Ezzel az emberrel éli majd a mindennapjait, alapít vele családot… Ezerfelől hallottam

anno, hogy csak véletlen baleset volt. Persze. Én is elhittem. Csak így már egészen más színben tűnik a helyzet, hogy a húgom ott van mellette. Nem is értem, apám miért bólintott rá erre a frigyre, hiszen ő is tud mindent.

Na jó! Be kell ezt fejeznem! Billal odavan a húgomért, és a múlt, az a múlt. Baleset volt.

Leparkolok a bútoráruház előtt, a gondolatok hatására hátradőlök, és megtámasztom a fejem. Emlékszem, miként nézett Billal Annára. Akkor nyugodtam meg végérvényesen. Olyan tiszta és behódoló férfitekintetet még sosem láttam. Kicsit még irigykedtem is, az járt a fejemben, hogy vajon ki lesz az a nő, aki ugyanilyen nézésre tud majd kényszeríteni. Talán Mona az… Lehet… Ő az első pillanatban elbűvölt. Csakhogy én nem azt kapom Monától, amit Billal kapott Annától. Mona kacér és csábító, de nem szerelmes szemekkel nézett rám. Ráadásul megkértem a kezét, amiről már tud, ő meg szarik rá.

Kicsapom az ajtót, gyorsan bemegyek az épületbe, mert három perc alatt felforr az ember agya. Még jó, hogy csak egy vékony trikót vettem a tobé alá, így pont hűsít a ruha.

Körbenézek, megállapítom, hogy egészen más bútorok vannak itt, mint a palotámban. Ez jólesik, mert ha itt most ugyanazzal szembesülnék, akkor kiakadnék. Valahogy úgy lehetünk mi, arab férfiak a házainkkal, autóinkkal, javainkkal, mint a nők a ruhájukkal. Ne jöjjön szembe, legyen egyedi. Ezt egyszer anyám jegyezte meg, amikor Münchenben vásárolt, és kifejezetten azzal kezdte, hogy egyedi darabokat keres. Körülbelül tizenkét éves voltam, én kísértem anyámat, és már akkor megértettem, hogy apám legalább Európában miért ragadja meg annak lehetőségét, hogy ne menjen vásárolni anyámmal. A legtöbbször az volt erre a recept, hogy a szállodai lakosztályba érkeztek különböző divatházakból, és egész nap ruhákat hordtak ki-be. Anyám ettől elvesztette a türelmét, gőgösen felcsattant, hogy így még arra

sincs ideje, hogy pihenjen és megigyon egy teát, úgyhogy a lakosztályban nem hajlandó senkit fogadni, inkább ő megy el. Apám meg: „De nélkülem!”

Na szóval, itt most pont olyan bútorok vannak kipakolva, amit az ember bárhol láthat.

Egy férfi lép hozzám.

– Béke veled. Miben segíthetek?

– Béke. Én az egyik lakberendezőt keresem, aki nekem dolgozott.

– Melyiket?

– A franciát.

Látszik az arcán, hogy tudja, kire gondolok, én meg azt érzem, hogy ritka nagy bunkó vagyok. Apámban pont ezt a stílust utálom, és bevallom, nagyon fáj, amikor anyám csak úgy mellékesen beszól: „Ugyanolyan nyers vagy, mint az apád.” Apám sokszor szántszándékkal bánt meg embereket, én meg véletlenül. Nem ártana, ha ilyenkor valami égő világítana a homlokomon „véletlen volt” felirattal.

– Öt francia lakberendezőnk van – felel kedvesen mosolyogva, de mégis kissé felhúz.

– A nő!

– Az ötből három nő.

Elmosolyodom, ő is ezt teszi. Sztrájkolnak ezek, vagy mi? Női vendégmunkásokat küldenek Szaúd-Arábiába? Már attól padlót fogtam, hogy egy is van, de hogy ez az anyacég olyan bátor legyen, hogy többet is küld ide…

– Sophie. Ennyit tudok, nem többet.

Ha most azt mondja, hogy a háromból kettő Sophie, akkor sírva fakadok.

– Sophie Legrand-ra gondol bizonyára.

Bizonyára…A franc se nézegette a névjegykártyáját.

– Ha látom őt, akkor megmondom, tekintettel arra, hogy az előbb megjegyeztem, csak a keresztnevét tudom.

Annyira értetlenek ezek az európaiak, baszki! Ezt egy arab vagy keleti bevándorló már rég megértette volna. Olyan apróságokon pöcsöl itt ez az ürge, hogy leszívja az energiámat.

– A tervezőirodában van a kollégákkal. Kérem, jöjjön velem!

El is indul, a nyomába szegődöm. Tényleg minden angol és francia, a keletnek nyoma sincs. Még eladójuk sincs arab. Minden férfi öltönyt visel, és annyira nyájasan vigyorog, amitől hánynia kell az embernek. Mi is erőszakosak vagyunk a kereskedelemben, főleg ha el akarunk adni valamit, de a seggnyalás nem jellemző. Tanúja voltam már annak is, hogy nagyapámat alkudozás közben az eladó elküldte a fenébe, mert az öreg túl sokat akart alkudni. Mi ilyenkor egyáltalán nem sértődünk meg. Más esetben nem is lehet elküldeni egy herceget melegebb éghajlatra, csak alku közben. Ezért szerettem kiskoromban a nagyapámmal járni-kelni. Szívesen részt vett a polgári életben, ami apámra egyáltalán nem mondható el.

Keresztülvezet a hatalmas téren, egész jól elnézelődök. Tisztaság van, ez tetszik. Vevők nem igazán vannak, gondolom, elsősorban megrendelésre dolgoznak. Bár az áruház nagy, emelet is van, nincs gazdaságosan kihasználva a hely. Ettől kissé szellősnek érzem, mintha nem lenne készletük.

A terem szélére érünk, egymás mellett több ajtó is van, ő kinyitja az egyiket, és mutat, hogy lépjek beljebb.

– Rögtön küldöm Sophie-t is. Addig helyezze magát kényelembe.

Rám is csukja az ajtót, én meg körbenézve azon gondolkodom, hogy a nyavalyába lehet egy bútoráruháznak ilyen silány az irodája. Már éppen ülnék le, nyílik az ajtó, és bejön rajta a nő. Még hátrafordul, mond valakinek valamit nevetve, de nem értem tisztán. Mégsem ülök le, várom, hogy rám koncentráljon.

– Szudairi úr! Micsoda meglepetés. Bocsásson meg, hogy ide vezették be, de minden irodánk foglalt.

– Így maradt a raktár?

Még hevesebben kezd nevetni.

– Mindig is kedvemre volt a humora.

Nem viccnek szántam, de mindegy. Európai ruhát visel, nem pedig abayát. Igaz, a szoknyája a földig ér, és a felsője is zárt, de akkor sem abaya. A haja most szabadon van, egy kendő van a vállára terítve, gondolom, a fejére húzza olykor, ha olyanja van. Most lehetne olyanja. Falakon belül mindig minden megváltozik. Ez a cég európaiként van itt jelen, és gőgösen azt gondolják, itt nekik saját szabályaik lehetnek. Pedig ez nem így van. Igenis minden szaúdi férfi, aki ide betér és így lát egy nőt, sértésnek veszi. Egyszer bizonyára helyre lesznek téve, onnantól kezdve nem lesz ám hosszú szoknya meg blúz… Vagyis lesz, csak fölötte szépen ott fog lengedezni az abaya is.

– Ígérem, ha szabaddá válik a nagy tárgyaló, akkor átmegyünk oda.

Szelídül az arca, már csak mosolyog, és el is indul felém. Leül az egyik székre, mutat, hogy én is üljek le. Egy kanapéra ereszkedem le. Talán gyerekes vagyok, de azon gondolkodom, ki a franc lehet abban a nagy tárgyalóban, ha nem azért tartják fent, hogy a királyi család tagjait ott fogadják. Elröhögöm magam, mert képtelenség elhessegetni azt a választ, amit saját magamnak adok: biztos a király van ott.

– Nem fontos. Csak azért jöttem, hogy közöljem önnel, a szállodai projektek folyamatban vannak. A mersini hotelt szántam magának. Elég nagy. Két napon belül minden külső és belső munkálatot befejeznek, öné a terep. Vihet magával öt embert. Ennél többre nem adok esélyt. És két hétnél többet arra sem kap, hogy mindent polgárian exkluzívvá és kényelmessé tegyen.

Hátradől, összefonja a karjait, miközben elmosolyodik. Most kevesebb smink van rajta, így kicsit fiatalabbnak tűnik. A haja lenszőke. Hatalmas loknikban tekeredik, de csak a füle alá ér. Elöl szemmel láthatóan fel van tupírozva és oldalra van fésülve, nagyon modern, európai viszonylatban biztos divatos is. Ha most is rajta lenne a vörös rúzs, akkor Marilyn Monroe jutna róla eszembe. Mondjuk, így is.

Emlékszem, amikor Nasserrel tizennégy-tizenöt évesek voltunk, régi, nyugati szépségideálokat nézegettünk, mert a nők nem is voltak számunkra valósak, csak inkább fogalmak. Talán Nassernek már valósak voltak, mert ő idősebb nálam, kellett pár év, mire felvettem vele a ritmust. Szóval akkor minden olyan nő szóba került, aki a Nyugatról származik és az egész világon ismert. Én Sophia Lorenre csurgattam a nyálam, ő meg Marilynre. Fogalmam sincs, miért van az, hogy amikor a fiúk férfivá kezdenek érni, akkor nem is a lányok érdeklik őket, hanem az érett nők. Utána persze jönnek a lányok, de az érdeklődést mindig az érett gyümölcs kelti fel.

– Úgy érti, utazzak Törökországba?

– Erről volt szó, nem?

– Nem egészen. Nem említette, hogy Törökország a cél.

Gondolom, ha Dubajt dobtam volna be, már csomagolna is. Arra várhat.

– Átküldök mindent e-mailben. A fotókat, számokat látva majd eldöntheti, hogy érdekli-e a kihívás.

Ismét hangosan felnevet, gyorsan magyarázatot is ad.

– Hát igen. Ha hiszi, ha nem, kihívás piros nélkül egy akkora palotát berendezni, mint a magáé.

– Először is, nem sikerült teljes mértékben kizárnia a pirosat, de hagyjuk. A türkizzel levett a lábamról. Másodsorban pedig a palotám nem is nagy. Ha látná apámét…

Zavarba jön, lenéz a kezére, majd feltesz egy ostoba kérdést.

– Meg sem kínáltuk semmivel. Hozassak valamit?

Gamal al-Szudairi! Te tényleg megdugtad ezt a nőt!

Én legalább annyira vigyorgok, mint amennyire ő feszeng. El nem tudom képzelni, apám miként fekteti két vállra ezeket a nőket. A végeredménnyel tisztában vagyok, mindegyik alatta köt ki, de hogy a francba csinálja?

– Bár gondolom, annyira problémás ügyfél voltam, hogy ezek után már a legkevésbé sem kíváncsi apám palotájára.

– Maradjunk Mersinnél.

Okos a kis Sophie. Jól terel.

Hosszan nézek a szeme közé, látom, hogy zavarba jön. Kezdem elhinni Annának, amit már oly sokszor mondott nekem, miszerint van valami a nézésemben, amivel nagyon zavarba tudom hozni az embereket. Ezt újabban én is érzem, pedig nem tudatos. Ha az lenne, akkor rohadt jó dolgom lenne, mert kedvem szerint venném elő és raknám el. Remélem, idővel megtanulom, és akkor talán meg is lesz a kérdésre a válasz, hogy miként sikerül apámnak mindig minden a nők terén.

– Akkor elfogadja?

– Ha jó ajánlatot tesz!

Felhúzom a szemöldököm, talán apámnak is így mondta? Elnevetem magam, szerencsére nem lát bele a fejembe. Arra azért kíváncsi vagyok, hogy szégyellné-e magát, ha tudná, hogy tudom…

– Használhatja kedvére a pirosat.

– Hol laknék?

– A szállodának van egy szárnya, ahol a vezetésért felelős emberek kapnak helyet. Eleinte én is ott laknék.

Ismét felnevet, ezt már incselkedésnek venném egyébként is, főleg úgy, hogy megjegyzést is tesz.

– Hát ez sokat dob az ajánlaton.

Kivár, már azon gondolkodom, hogy talán gúnyos volt a megjegyzése. Én vagyok az arab, ez az én anyanyelvem, ez a francia meg úgy dobálja felém a szavakat meg hangsúlyokat, hogy nem tudom, melyik sarokba tegyem le.

– A többit az ügynökömmel intézheti. Mersinben találkozunk.

Felállok, ő is ezt teszi.

– Én csak az anyacégem képviseletében vállalhatok munkát. Így kell a megrendelést intéznie.

– Rendben. Ez részletkérdés.

Ez a másik, amit nem szívelek a többi népben. Agyon tudják bonyolítani a dolgokat.

– Már menni is akar? Ezer dologról kéne beszélnünk. Stílus, költségvetés…

– A költségvetés végtelen. Mást meg nem kell velem megvitatnia. Nálam a szabad kéz pontosan azt jelenti, ahogy hangzik. – Még egy utolsó lendülettel odafordulok hozzá. – Ha nem tetszik, akkor max. kidobok mindent, és újrakezdi. Bár akkor tutira nem fizetem ki!

A szaktudásában és az ízlésében már cseppet sem kételkedem. Nehéz eset vagyok, mégis sikerült nem kiakasztania, a pirosos húzása után is úgy érzem, hogy könnyű természete van, nem nehéz vele együttműködni.

– Ezeket a megjegyzéseket besorolom a Szudairi-féle humor kategóriába.

Egy pillanatra eltöprengek. Ez tudja, hogy a királyi család vezetéknevét mondogatja? Szudairi-féle?

– Magának tényleg pocsék az arabja. Kicsit gyakoroljon, mert ha itt marad, pár héten belül lefejezik!

– De nem maradok itt! Éppen most küldött Mersinbe!

Becsapom az ajtót, ez most nekem tényleg nem volt vicces. Szerintem

még szerencsés is, hogy oda küldöm, mert itt gyorsan kinyírnák!

14. fejezet

A munkálatok nagyon jól haladnak, talán nem is kéne Mersinbe utaznom, de már nem hátrálok meg. Kezdem magam egész jól érezni itt Rijádban. A házam tökéletesen otthonossá vált, a szolgák számával is elégedett vagyok. Anna meglátogatott tegnapelőtt Billallal együtt. Míg húgom örvendezett, hogy milyen szép lett a palotám, addig Billal csak feszengett. Neki nyilván nem nagy kunszt ez a hely. Az övé körülbelül tízszer ekkora, és valószínűleg lett volna jobb dolga, mint hogy itt teázgasson. Az az egy vigasztalt, hogy bizonyára húgom kérésének tett eleget, és ha ez igaz, akkor szereti Annát. Egyébként is ezt láttam rajtuk. Moderálták magukat, de azok az egymásra pillantások… Mosolyoghatnékom volt tőle, de egy óra múlva már bosszantott.

Nasserrel vagyok marha nagy bajban. Beadtam a derekam, kezdeményeztem. Hívtam őt számtalanszor, de nem veszi fel nekem a telefont. Amikor ezt megjegyeztem apámnak, ő annyit kért, hogy legyek türelmes. Pedig az nem vagyok. A fene sem gondolta, hogy ennyire a szívére veszi ezt a dupla esküvőt. Eddig egyszer sem adta komolyan jelét, hogy Leila jövője miatt aggódna, most meg úgy jött nekem, mint egy oroszlán. Azt még nem vettem zokon, hogy számonkér, de a fenyegetés, az más. Mégis lenyeltem. Ő meg még azt a rohadt telefont sem veszi fel. Odamenni nem fogok, arra várhat.

A múltkor megállapítottam, hogy Nasserrel minket talán csak a vér köt össze, és nem vagyunk olyan jó barátok, mint apáink, de így, ennyi nap elteltével kezdem másként érezni. Ha őszinte akarok lenni, akkor nincs is

nagyon több jó barátom. Haverjaim vannak jócskán, de azok nem barátok. Én egyébként sem vagyok egy könnyen megnyíló fajta. Az őszinteségemet így is gyakorta bántásnak veszik, talán csak Nasser és apám az, aki tudja, milyen vagyok. Még anyám is számtalanszor siránkozik a kifogásolható modorom miatt. Mintha nem lett volna ideje hozzáedződni! Végül is ő szült erre a világra.

Megcsörren a telefonom, gyorsan odamegyek az ágyamhoz, amire letettem az előbb. Épp fürödni készültem, kint már sötétedik.

„Marhakereskedő lánya”.

Ez Mona! Egekre! Jó reggelt!

Elért hozzá, hogy feleségül kértem, vagy mi a szösz? Éppen ideje volt! Holnap lesz a tárgyalás a két család között, és emiatt kissé feszengek. Ez nem is helyes megfogalmazás. Mondjuk inkább úgy, hogy kezdtem begurulni. Tettem egy gesztust, amire valamilyen módon csak reagálni kéne, ő meg két hete még csak életjelet sem ad magáról. Arra is számítottam, hogy a testvére felhív, de az sem történt meg. Mindössze az apja volt hajlandó az én apámmal egyeztetni a holnapi megbeszélést. Quasim nem mondta apámnak, hogy a lánya örülne a lánykérésnek, pedig azért az szokás, hogy ennyi visszajelzést kapjon a kérő.

– Béke, Mona.

Amikor ennyire ideges vagyok, mindig valami keserű ízt érzek a torkomban, amit képtelenség lenyelni.

– Tudsz fogadni?

Még egy köszönést sem ejt el, úgy szegezi nekem a kérdést, mint a kardot feszítik a nyakhoz. Körbenézek, egyszerűen nem is tudom értelmezni. Ide akar jönni?

– Úgy érted, itt a palotában?

– Igen, úgy. Otthon vagy és tudsz fogadni?

– Természetesen. De nem lesz gond?

Hülye vagyok, hogy ilyet kérdezek. Miért, a múltkor volt gond? De most, hogy holnap a kezét szándékozom megkérni, kicsit más színben látom a szitut.

– Odamegyek.

Bontja a vonalat, még a kijelzőt is megbámulom. Tényleg letette?

Jó. Gyere.

Azonnal magamra kapom az egyik tobémat, mert csak egy trikó meg egy alsónadrág van rajtam. Nem tudatosan készülök, mert tudatom az végképp nincs. Ez most mi? Nem tudom hova rakni. Sem ezt a nőt, sem a helyzetet. Nem tudott volna várni holnapig? Akkor megbeszélhettük volna nyíltan a részleteket.

Ide fel, a hálómba nem engedhetem, gyorsan leszaladok, Abdullah a társalgóban áll, a telefonját nyomogatja. Amikor meglát, végigmér, azonnal kérdez.

– Elmész, herceg?

Úgy tudta, hogy megyek aludni, ezért most újra utcai ruhában látva nem csoda, hogy ezt a következtetést vonja le.

– Nem. Nyisd ki a kaput, azután vonulj el! És küldd a többi szolgát is! Csak akkor jöhettek elő, ha engedélyt adok! – Ritka értetlenül néz rám, ezért halkabban teszem hozzá: – Vendégem lesz.

– Áh! Értem. Ahogy óhajtod.

Megindul az étkező felé, bizonyára közli a többiekkel is, hogy diszkréten váljanak láthatatlanná. Megvárom, míg visszajön, osonok utána. Amikor a kaput is kinyitja, rám mosolyog, majd elindul a lakrésze felé. Az udvaron maradok, a kitárt kaput nézem, tudom, hogy hamarosan itt lesz, hiszen sürgős volt neki. Akaratlanul is elképzelem, ahogy kiszáll az autóból, szalad hozzám, és a nyakamba ugorva, sírva hálálkodik, amiért asszonyomnak

akarom őt.

Hogy miért is nem tudtam várni legalább két hetet? Most meg tudnám adni apámnak a választ erre a kérdésére. Mona meghódított, kár tagadnom. Leilát sosem bántanám meg, talán tudat alatt ő lesz az első feleségem, de neki például sosem engedném meg, hogy csak úgy idejöjjön a palotámba.

Az idő elég hűvös, a napokban várható lesz egy homokvihar, mert a megélénkülő szél ilyesmit jelez előre. A sivatag közepén már valószínűleg korbácsolódnak a homokhullámok, amiket hamarosan Rijád fölé üldöz a szél. Rideg dolog. Gyerekkorom óta utálom. Be kell zárkózni, mindent óvni, hiszen a homok olyan, mint a víz, mindenhova képes betörni. Gyűlöletes hangja van. A mély dörömböléstől a magas, sivító hangig mindent képes produkálni, aztán megáll, elcsendesül, csak azért, hogy újra dübörögni kezdjen.

Napokig nem érdemes kimozdulni, hiszen a levegő nagyon koszos, irritálja az ember légzőszerveit. Anyám például annyira irtózik a porfelhőktől, hogy gyerekkorunkban azt is megtiltotta, hogy az udvarra egy percre is kimenjünk még tisztulás után pár nappal is. Rijád elég tapasztalt a homokviharok kezelésében. A műholdak viszonylag pontosan képesek meghatározni a vihar időpontját, így szerencsére van rá idő felkészülni. Még nincs riadó, de valószínűleg pár órán vagy napon belül elrendelik. Na és ha valaki azt hinné, hogy a vihar elvonulta után hátra lehet dőlni, akkor téved. Nem kis munka a hátramaradt homok összelapátolása, az utcák tisztítása. Ilyenkor a munkások teherautókra lapátolják a homokot, amit a sivatagban borítanak le.

Kisfiú koromban nagyon bemérgesedtem, amikor ezt eljátszottuk apámmal. Volt egy nagyobb teherautóm, amivel szerettem játszani, mert az összes műanyag játék tevémet fel tudtam rá pakolni. Apa meg egyszer csak közölte, hogy a homokvihar miatt most nem szállíthatok tevét, hanem a

homokot szállítsam vissza a sivatagba. Ezt azért kezdtük játszani, mert akkor is vihar volt, másról sem beszéltünk. Szóval eljátszottuk a szoba közepén, hogy visszafuvarozzuk a homokot, amik apró kavicsok voltak. Aztán amikor megvoltam vele, jött apám, felmarkolta a kavicsot, és visszaszórta arra a területre, ami a várost jelképezte. Néztem rá döbbenten, csaknem felrobbantam. Üvölteni akartam neki, hogy miért semmisíti meg, amit csinálok, de ő megelőzött, mert nevetve mondta: „A sivatagnak hatalma van, Khalid. A homok a küldötte. És a szélnek is hatalma van. Márpedig két ilyen hatalmas dolog összefogását ember nem állíthatja meg. Újra és újra szembe kell vele szállni, még akkor is, ha nem győzhetsz!” Ezt akkor azért mondta, mert a nap folyamán az ablakból figyeltük, ahogy a szolgák lapátolnak, söprögetnek az udvaron, és húgommal kinevettük őket. Apám dühös volt. Sokszor hallottam tőle ezt: „Lenézni lenézhetsz embereket, de ne nevesd őket ki!”

Hiába voltam gyerek, megértettem, mit akart mondani.

A fényszórót meglátva görcsbe ugrik a gyomrom. A kocsi kifejezetten sebesen fordul be, leparkol, az ajtó már nyitódik is, és a fekete lepelbe burkolt női alak elindul fölfelé a lépcsőn. Föl sem néz, az arca elé emeli a kendőt, nagyot nyelek. Minden másodperc hosszúnak tűnik, bele akarok nézni a szemébe. Látni akarom azt a kis pisze orrát, a telt ajkait… Azt a bájos arcát.

Felér, megemeli a fejét, én elmosolyodom, de ebben a pillanatban már látom is fél szemmel a keze emelkedését, és érzem arcomon a csattanást. Nem nagyon fogom fel a dolgokat, nem is a szemeit figyelem, hanem a kezét, ami megütött. Aztán újra az arcába nézek, még az is átszalad az agyamon, hogy ez talán nem is ő, hanem egy nőrokona. Az agyam úgy leblokkol, hogy nem tudok megszólalni.

Ő elengedi a kendőt, a szemei szikrákat szórnak, lágy vonásai

megkeményednek. Csak egy nő tud így háborogni.

– Neked elment az eszed? Nem adod fel, igaz? Nem kaptál eleget? – Válaszolnék, ha tudnám, mire céloz. Még csak nem is én hívtam ide. De. Eleget kaptam. Én nem is akartam többet. A következő mondataival azonban megmutatja, hogy mire gondol: – Esküvő? Engem akarsz? Engem? – Szétrántja az abayáját, ami alatt egy nagyon rövid nyári ruha van, abban sem vagyok biztos, hogy nem hálóruha. – Ez kell neked? Fogalmad sincs, milyen vagyok, de te feleségül kérsz? Te hülye! Te taknyos!

Az autóhoz nézek, a legkevésbé sem érdekel a sofőr, de Monán rántok egyet, hogy kerüljünk beljebb. Az abayát taszigálja magáról, nem ártana, ha ezt a sofőr nem látná. Az előtérben gyorsan lekapcsolom a világítást, így csak a társalgóból szűrődik ki a fény. Minden másodpercek alatt történik, egyáltalán nem cselekszem kontroll alatt. Egy hang sem jön ki a torkomon.

– Feleségnek? Hát nem ment el tőlem a kedved? Nem mutattam eleget? Mit akarsz még?

Semmit sem értek. Totális ellentéte a normális emberi viselkedésnek, hiszen az ember próbálja mindig a legjobb oldalát mutatni. Erre ő? Megmutatja a szerinte legkifogásolhatóbbat, és fel van háborodva, ha a másiknak még így is tetszik. Látom rajta, hogy én sem vagyok neki közömbös, és van egy olyan érzésem, hogy pont emiatt neheztel rám.

– Soha nem megyek hozzád! Érted? Soha! Inkább a halál!

Most, ebben a pillanatban, ezeket a szavakat hallva térek magamhoz. A legszívesebben én is felképelném, mert úgy megsért, ahogy az életemben még senki. Inkább a halál? *Húúúú!!*

Remegek a dühtől, egyre csak feszít belülről ez az egész, de amikor észhez térek, és végre szólni tudnék, ő újra megelőz.

– Mit nem értettél azon, hogy visszamegyek Dzsiddába? Sosem maradnék itt! És mit képzelsz magadról? Fel nem hívsz, de feleségnek

kérsz? Na és én? Engem nem akartál megkérdezni?

De. Vagyis nem. A picsába, már az is baj, ha jót tesz az ember?

– Ja! És a lényeget, miszerint dupla esküvőre készülsz, mikor közölted volna apámmal vagy velem? A holnapi egyeztetésen? Te undorító féreg!

Életemben nem mondott még senki nekem ilyeneket. Már azt sem értem, hogy vagyok képes hallgatni őt mozdulatlanul. Talán amiatt, mert nem értem, honnan tud a dupla esküvőről. Valóban nem beszéltünk erről, nem is kérdés, miért. Holnap említettem volna meg.

De ha tud róla… Nasser…

– Honnan tudsz te erről? – szedem össze magam.

Végre szünetet tart, eltorzult arca a dühből kiszabadulva rendeződik. A szemei kikerekednek, egészen csodálatosan csillog a halvány fényben a feketeség. Olyan, mintha teli lenne könnyel, de gyorsan felismerem, hogy ez a nő nem fog sírni.

– Elárulta az unokatestvéred.

– Nasser? Mikor beszéltél te vele? És hogy?

– Megkeresett! És mindenről beszámolt. Arról is, hogy az ő húga lesz a feleséged! És tudod, mit? Azt hittem, te különb vagy, értelmesnek látszottál, de az unokabátyádnak a nyomába sem érsz! Ő sokkal értelmesebb és férfibb!

Mi van? Miről beszél ez? Kezdek nagyon nem tudni uralkodni magamon.

– Te találkoztál Nasserrel?

– Mi közöd van hozzá?

– Feleségül kértelek!

– Csakhogy nem kaptál még hivatalos választ! Semmihez nincs közöd velem kapcsolatban! Érted? Ami történt közöttünk, az megtörtént, de nem vagyok a tulajdonod!

Tulajdonom? Ez elmebeteg! Én feleségül kértem!

Folytatja: – Azzal találkozom, akivel csak akarok! Azt csinálok, amit akarok!

Ha nem lennék rohadt ideges, akkor most biztos röhögve a képébe ordítanám: „Na persze!” Azt csinál, amit akar? Meg azzal találkozik, akivel akar? Ezt vajon az apja és a családja is így gondolja? Vagy a dzsiddai vőlegénye? Két mondattal elérhetném, hogy az apja halálra korbácsoltassa és a pokolra küldje.

– Azt kérdeztem, találkoztál-e Nasserrel.

– Válaszoltam rá, te ostoba kölyök!

– Telefonon beszéltél vele, vagy találkoztatok?

Felnevet, feláll az alkaromon a szőr.

– Te nemcsak bárgyú vagy, hanem fogyatékos is! – Felhúzza a szemöldökét, szinte kapkodom a levegőt. – Nem. Nemcsak telefonon beszéltünk. Személyesen találkoztam vele, és ő el is mondott mindent.

Fogalma sincs, miken jár az agyam. Nassernek az volt a célja, hogy bizonyítsa, bárki megkaphatja Monát. Nem akarom ezt! Ha kiderül, hogy akár csak egymásra néztek úgy, akkor az nekem végleges.

– Te bárkivel találkozol? Én azt hittem…

– Mit? Hogy különleges vagy? Képzeld, én is ugyanezt hittem magamról!

Hiába a düh, összetör. Feleannyira sem vagyok erős, mint amennyire szeretnék.

– Hozzád ért? – kúszik ki a számon a kérdés.

Ő kihúzza a hátát, és összefogja az abayát, amit az előbb szétfeszített, ezzel bezárkózik előlem. A szeme még jobban csillog, mintha csak élvezné azt, amit mondani fog.

– Most már legalább tudod, milyen vagyok.

Azt hiszem, mindketten vesztesek vagyunk, ő mégis úgy néz rám, mintha nyertes lenne. Én meg voltam róla győződve, hogy mi jó páros lehetünk. Meg voltam róla győződve, hogy Allah nem véletlenül sodorta az utamba. És arról is meg voltam győződve, hogy előbb-utóbb rendezem a viszonyomat Nasserrel.

Nem tudok szólni, csak nézem azt a szép arcát, egyszerűen képtelenség, hogy ennyi bűn elférjen ebben a testben.

– Még mindig asszonyodnak akarsz? – nevet fel ismét, de látom, hogy ez csak egy álca.

Másodpercekig csönd van. Ezer és még egy dolgot kérdeznék, mondanék, fenyegetném, kérlelném… De nem megy. Igaza van. Bárgyú vagyok. De nem gyerek. Férfibb vagyok Nassernél és emberebb vagyok nála, nem megyek ebbe bele. Elengedem akkor is, ha a kezem szakad le tőből.

Megrázom a fejem, de olyannyira nem mozdul, hogy abban sem vagyok biztos, látja.

– Meg ne próbáljatok holnap eljönni hozzánk! Megértetted? Ha eljössz és asszonyodnak kérsz, apád és az én apám előtt alázlak meg. Az sem érdekel, ha halál jár érte! Ne merj eljönni!

A szemébe nézek, és fura módon nem támadok. Mindössze egyetlen mondatot nyögök ki, ő meg is lepődik rajta.

– Takarodj innen!

Hátrébb hőköl, lehet, hogy fenyegető a hangom vagy az arcom, fogalmam sincs. Pedig erőm és határozottságom, az végképp nincs. Még mindig a szeme közé nézek, ő sóhajt egyet, de csak másodpercek múlva mozdul meg. Újra kihúzza magát, alig várom, hogy elmenjen. Egyedül akarok lenni! Ha itt marad, meg fogom ölni!

– Ne aggódj! Dzsiddáig meg sem állok!

Lendületet véve fordul, libben az abayája, de képtelen vagyok kísérni a szememmel.

Hallom, ahogy kihajt a kocsi, a kezem ökölbe szorul.

Nasser!

* * *

Másodpercek alatt cselekszem, nem is gondolkodom. Belebújok az egyik papucsomba, a garázshoz igyekszem. Ha lenne itt egy repülő, akkor abba vágódnék bele, mert azonnal Emír házánál akarok lenni. A Ferrarit búgatom, gázt adva úgy hajtok ki a kitárt kapun, mint egy eszelős. Hiába van közel a családtagjaim palotája, az út egy örökkévalóság. Nyomom a gázt, nem is próbálom fékezni az indulataimat. Ölni tudnék!

Apám háza mellett hajtok el, Hadi kint áll, látom, hogy fordul utánam. Beletaposok a fékbe, Emír kapuja nincs nyitva, de ez nem állíthat meg. A gázra lépdelve járatom a motort, ami szinte üvölt, csenget a kapun. Visszhangzik, nem tartom valószínűnek, hogy erre nem figyel fel valaki. Kiszállok, mire a kapuhoz sietek, az egyik szolga már nyitja is a kis bejárót. Amikor meglátja, hogy én vagyok, azonnal félreáll, így bemehetek. Valamit motyog, de nem értem, szinte rohanok a bejáratig. Belépek, Emír egy szál pólóban és alsóban van, láthatóan most jött le föntről. Zahra fent áll a korlátnál, amikor ránézek, elszalad Leila lakrésze felé, az arca elé kapja a kezét.

– Te brümmögsz itt a kocsiddal, Khalid? Elment az eszed?

– Hol a fiad? Hívd ide Nassert! Veled nincs dolgom!

Talán látja, ennek most a fele sem tréfa.

– Mi történt?

– Mondtam, veled nincs dolgom! – ismétlem nyugodtan.

Tisztában vagyok vele, hogy nem sokáig leszek ilyen. Nassernek elég lesz a látványa is, és robbanok.

– Khalid, ez az én házam! Ha valami gyerekes civódásotok van egymás között, akkor azt próbáljátok megoldani felnőtt férfiként.

Mindent, amit mond, próbálom figyelmen kívül hagyni. Bár Emír nem a szívem csücske, de ő most nagyon nem érdekel.

– Hívd ide Nassert! Ha nem teszed, magam megyek föl hozzá!

– Fogd magad vissza szépen. Az én házamban nem parancsolsz. Főképp nem nekem!

Elindulok a lépcsőhöz, Emír azonnal elém ugrik, föntről hallatszik egy halk sikoly. Felnézek, Zahra és Leila is ott áll köntösben. Nasser is megjelenik, a lépcső tetején van ő is, túl nyugodt hangon szólal meg.

– Itt vagyok. Engem keresel? Hiányoztam?

Rohadék. Tényleg meg fogom ölni! Látom a fején, hogy volt valami köztük. Bár Mona nem mondta ki egyértelműen, de utalt rá. Nassertől még erre sincs szükségem, egyetlen vigyorából megértem, hogy megkapta a nőt.

– Gyere le! – üvöltök rá.

Meglepetésemre Emír odébb áll, és csípőre teszi a kezét. Nasser elindul, de az apja hol őt nézi, hol engem. Aztán közbe is szól: – Nasser? Mi ez? Magyarázatot várok!

Nasser a lépcsőt nézi, de láthatóan elvigyorodik. Nem vagyok képes türtőztetni magam.

– Hogy tehetted ezt?

– Mit? Kértünk szép szavakkal, nem? Azt hiszed, te mindent megtehetsz?

– Valaki világosítson fel!

Emír hangja nagyon hangos, de teljesen tanácstalan, szinte már kétségbeesett. Nasser ránéz, és közömbösen mondja.

– Tettem azért, hogy ne legyen dupla esküvő. Ennyi.

Nagybátyám még mindig nem érti, felnéz Leilára és asszonyára, de azok sem látják át a helyzetet. Unokatestvérem élvezi ezt a fölényt, ezért én adok magyarázatot.

– Fiad meggyalázta a másik menyasszonyomat!

Nasser hangosan felröhög, elindulok felé. Emír elkap, de nem nagyon tud féken tartani.

– Egy szavad sem igaz! Először is: meggyalázni nem lehetett, mert már nem ártatlan! Mondtam, hogy bebizonyítom, bárki megkaphatja! Másodsorban nem a menyasszonyod! Ezt csak te gondoltad így, mert olyan önző barom vagy, hogy itt is csak magadra gondoltál!

Végre sikerül odébb taszigálnom Emírt, szinte vetődök Nasserre. Azonnal elesünk, ő alattam van, de nem tudom ütni. Próbálok a térdemmel az ölébe rúgni, de túl közel van hozzám. Végső megoldásként lefejelem, azonnal vérezni kezd az orra, érzem én is a szemöldökömnél a forróságot. Aztán égni és csípni is kezd a bőröm, így rájövök, nemcsak az ő orra vérzik, hanem az én szemöldököm is felszakadt.

Az emeletről sikítást hallok, a vállamra kezek tapadnak, úgy emelnek meg, mint egy zsákot.

– Az enyém volt! Mondtam neked, hogy akarom! Milyen testvér vagy te?

– Na és te milyen testvér vagy? Leilát gyalázod? Egyetlen kegyes lépést sem tettél, hiába kérleltünk!

Egyet sem? Hiszen már az is kegyesség, hogy feleségül kértem. Ha nem tettem volna, már rég el lenne temetve.

Tovább üvölt.

– Sosem volt a tiéd! Csak te hitted azt! Hát én meg bebizonyítottam neked, hogy milyen. Hasonlítod még őt a húgomhoz?

Újra sikerül kiszabadulnom, végre Nasser is feltápászkodik, így be tudok mosni neki. Későn emeli a kezét, nem sikerül kivédenie az ütést, megint az orrát kapom el. Ő el is fordul, feljajdul, lehet, hogy most el is törtem az orrát. Zahra leér az emeletről, azonnal Nasserhez ugrik, a fia arcát veszi szemügyre, engem meg Hadi és Emír fog le. Azt sem tudom, hogy került ide. Amikor felfogom, hogy apám sofőrje az, ráordítok:

– Engedj el, te szolga! Te mocskos iraki! Vedd le rólam a kezed!

Ő úgy megdöbben, hogy azonnal elenged, de apám is mellettem terem, és nagyon durván magához ránt, még Emír karjából is kiszakít. Az ő arca legalább annyira döbbent, mint Hadié. Ekkor fogom csak fel, hogy valószínűleg Hadi szólt apámnak, valami baj készül, mert eszelősen érkeztem bácsikámékhoz, ők pedig utánam jöttek.

– Khalid, fiam!

– Engedj el te is!

Letaszigálom magamról apámat, de ha akarnék, sem tudnék már Nassernek nekimenni. Zahra pátyolgatja, Emír is odaállt, kérdőn néznek rám. Leila a lépcső közepén áll, dermedten néz. Összekapcsolódik vele a pillantásom, ez az egyetlen dolog képes féken tartani. Meg sem tudnám mondani, mit jelent most nekem. Gyönyörű, kívánatos, de sokszor úgy gondolom, csak olyan nekem, mint Anna.

Hadira nézek, összeráncolt homlokkal a földet nézi. A szívem szakad meg.

Odalépek hozzá, magamhoz ölelem, de ő mozdulatlan marad. Mint egy durcás gyerek, szándékosan nem viszonozza a szeretetemet, de ez nem keserít el. A fülébe súgom:

– Bocsáss meg, Hadi!

A derekamra fonódik a karja, szintén súgva mondja: – Herceg…

Elengedem, ő gyorsan megfordul, majd kiszalad. Ha valami miatt

szégyellem magam, akkor az az, amit neki mondtam. Nem szégyellem magam Leila, Nasser vagy Emír miatt. Nem szégyellem, hogy más házában emeltem kezet valakire. Nem szégyellem, hogy elvesztettem a kontrollt. Semmit sem szégyellek…

Apám ismét elém lép, szinte suttogva mondja.

– Most azonnal bocsánatot kérsz!

– Soha!

– Ha nem teszed meg…

– Akkor mi lesz? – üvöltök vissza, mire apám nagyot sóhajt. Emír is döbbenten néz. – Mi lesz, ha nem teszem meg? Nem adják hozzám a lányukat? Vagy mi?

Talán maga az ördög bújt belém, mert még fel is röhögök a képtelenségen. Ha itt valaki diktálni tud, az én vagyok, és nem Emír.

Apám velem ellentétben bizonyára szégyelli magát, mert nem mer bácsikám szemébe nézni. Engem figyel, néha összeráncolódik a homloka. Düh és kérlelés ül ki az arcára, ami először tanácsnak tűnik, utána pedig már fenyegetésnek.

Apámmal szoktak konfliktusaink lenni, de azok sosem tartanak sokáig.

– Nem mondom még egyszer, Khalid!

Szorosan elé állva, durván vágok vissza. Ennél durvább az ő pofonja sem lehetne.

– Akkor ne mondd! Maradj ki belőle! Ez nem a te dolgod és nem Emíré! Az enyém és Nasseré!

– És így oldod meg felnőtt férfiként?

Nem értem apámat. Most mégis mit vár tőlem? Azt, hogy lenyelem?

Nasserre nézek, már nincs gúny az arcán, láthatóan azt várja, hogy mondjak valamit. Zahra az egyik kezével átöleli őt, a másik kezével meg olykor megsimogatja a véres arcot.

Leilára nézek, neki mondom.

– Tőled bocsánatot kérek. Tudod jól, hogy nem akartalak bántani. Szinte a testvérem vagy…

Felzokog, és felszalad vissza az emeletre, ekkor azért leesik, hogy nem kellett volna őt egy testvérhez hasonlítani. De mást nem mondhatok, mert szerelmes nem vagyok belé.

Mindenki döbbenten néz utána, amikor eltűnik, Zahra ölésre képes tekintetével találom magam szemben. Vele nem fogok vitába bocsátkozni, ezért Emírnek mondom.

– Holnap aláírom a papírokat, onnantól az asszonyom. És ne aggódj! Többet ide nem teszem be a lábam.

– Senki sem mondta, hogy többet ide nem jöhetsz – vág vissza Emír meglepően lágyan.

Erre nincs mit mondanom. Egyébként is elég bénító, hogy mindenki az én képembe bámul. Zahrának csak bólintok egyet, de ő vérig van sértve. Van is rá oka. A lányának fájdalmat okoztam, a fiának meg eltörtem az orrát…

Nassernek nincs mit mondanom, így megfordulok és távozom.

15. fejezet

Azonnal haza akartam menni, de amikor beültem a kocsiba, láttam, hogy apám is kijön a házból. Egyetlen pillantásából megértettem, hogy így nem mehetek el, meg kell beszélnünk a dolgokat, ezért a Ferrarit Emírék előtt hagytam, és most itt ülök apám lakrészében.

Amikor a könyvtárba indultam, apám rám mordult, hogy az emeletre jöjjek, ebből sejtem, hogy nem szeretné, ha anyám tudna a ma történtekről. Zahra úgyis elmond majd neki mindent, de most a legkevésbé sincs szükség egy nő sopánkodására.

Feljajdulok, mert Ibrahim túl erősen nyomja rá a fertőtlenítőt a szemöldökömre.

– Mi van? Fáj?

– Csíp.

Apám szótlanul ül, még nem mondott semmit. Azonnal Ibrahimot hívatta, láthatóan feszeng. Vagy inkább forrong. Hamarosan robbanni fog, ismerem őt.

– Van erő ebben a Nasserben, ha így szétment a szemöldököd tőle.

– Van a francokat! Nem ő ütött, hanem én fejeltem. Remélem, eltört az orra!

Ibrahim erre hátrébb dől, és halványan elmosolyodik.

– Akkor külön gratulálok. Nemcsak őt intézted el, hanem magadat is.

Megérte.

Hátranéz apámra, de ő mereng valamin. Egyébként Ibrahim nekem túl sok, állandóan túlaggódik mindent. Én jobban szeretem a család új, fiatal

orvosát, de apám még mindig szívesebben ugrasztja Ibrahimot.

– Szerencséd van, nem kell varrni. Elég ragasztani.

Erre csak megrántom a vállam, nem újdonság. Volt már jó pár kemény edzésem, amikor szükség volt ilyen gyógykezelésre, nem nagyon szoktak meghatni az ilyen sérülések. Fordult már ki a vállam is, úgy gondolom, a kick-box velejárója ez is. A kék-zöld foltokról nem is beszélve.

Apám felpattan, és rázendít.

– Pedig milyen jó lenne, ha varrni kéne! Pár öltéssel a száját is összevarrhatnád! – Hozzánk lép, erre Ibrahim hátrébb dől, így apám egészen az arcomba bámulhat. – Mert ugyebár a fiam sosem tudja, hogy mikor kell befognia.

Már lép is tovább, körözni kezd a szobában, Ibrahim egy ideig nézi őt, majd újra a sebbel kezd foglalatoskodni. Újabban egyébként nagyon lassú, szemproblémái vannak, ezért nem nagyon örülök annak, hogy most ő lát el. Ha varrni kéne, azt nem is engedném neki.

– Ugyan már, Gamal! A fiatalok ilyenek. Összevitatkoznak, azután megbékülnek.

– Semmit sem tudsz, Ibrahim, úgyhogy jobban teszed, ha most elhallgatsz! – csattan fel apám, mire orvosunk tényleg befogja, és csak a dolgát végzi.

Percekig csönd van, arra várunk, hogy Ibrahim dolga végeztével elmenjen. Amikor ez megtörténik, felállok, szemügyre veszem a jobb szemöldököm fölötti vékony vonalat, olyan, mintha egy papírdarab ragadt volna rám, az a ragasztó, ami összetartja a sebet.

– Félsz, hogy veszítesz a sármodból? – rivall rám az öreg. Nagyon nehezményezi, hogy ebben a krízishelyzetben a külsőmmel foglalkozom, bár edzések után is rendszerint megjegyzi: „Addig vereted magad, míg kétszer akkora lesz az orrod?” Visszamegyek a fotelhez, leülök, s ránézek. Ő

széttárva a kajait kérdez: – Mi volt ez?

Mit kéne magyaráznom? Tanúja volt, nem? És azt is megmondtam, hogy miért tettem, amit tettem. Megvonom a vállam, mire hatalmas léptekkel indul felém. Arra számítok, hogy most majd kapok egy atyai pofont, de ő csak levágódik a hatalmas kanapéra.

– Szerinted melyik része hiba annak, amit elkövettem? – teszem föl az egyszerű kérdést, mert tényleg nem értem. Nem kellett volna számonkérnem Nassert?

Ő előredől, megtámaszkodik az állán. Én a hajamat simítom hátra, közben a szememet is megdörzsölöm, de így hozzáérek a sebhez is, ami nagyon fáj.

– Teljesen elment az eszed. Ez nem is kérdés.

A kezeit a tarkóján hagyja, egészen hátradől, félig fekszik. Hatalmasakat sóhajt, már kezdem megsajnálni. Tényleg ekkora bakit követtem el? Én? Na és Nasser? *Hohó!* Álljunk már meg! Végül is ő hált az én jövendőbelimmel!

– Apa, te ugye fogod, hogy mi a helyzet? Csak mert mindenki úgy tesz, mintha Nasser áldozat volna, és én lennék a szemét.

– Hogy fogom-e? – röhög fel. – Ja, fiam! Eléggé fogom. Nyugi! – Kinyújtja a lábait, ezzel lendületet véve feláll. – Fogom, hogy egyszer csak közlöd, feleségül veszel egy tök idegen lányt. Sőt! Nemcsak hogy fogom, de akkora barom vagyok, hogy le sem beszéllek róla. Mit teszek? Megkeresem az apját, és nőül kérem neked, pedig semmit, de semmit sem tudok róluk. Úgy, ahogy te sem. És azt is fogom, hogy ez a bizonyos lány az ágyadba bújt. Na persze van neki egy vőlegénye Dzsiddában is, de ugye ez már csak apróság! – Újra felnevet, kezd dühíteni. – És ma mi történik? Pontosabban mi az, amit fognom kell? – vált gúnyosra, de moderálom magam. – Azt kell fognom, hogy ez a bizonyos vőlegénnyel és plusz egy

kérővel rendelkező lány Nassernek is odaadja magát. – Feláll, a gúnyos hangnem semmivé foszlik. Agresszívan üvölt rám. – Ezt kell fognom, Khalid? Ezt? Vagy inkább azt, hogy te egy ilyen rongyért emeltél kezet a testvéredre? Egy ilyenért szítasz családi viszályt, alázod meg Leilát? Vagy mi a fenét kell fognom az egészből?

Egyszerűen nem hiszem el. Apám képes úgy beszélni, hogy azt érzem, tök igaza van. Pedig nincs.

– Akartam őt, mert úgy éreztem, jó páros lehetünk. Az első pillanattól ezt éreztem. Nem érdekelt, milyen. Te még sosem éreztél ilyet, apa?

Döbbent arccal néz rám, majd visszaereszkedik a kanapéra. Fúj egyet, van egy olyan érzésem, hogy betaláltam.

– De. Éreztem. – Az arcát a tenyerébe temeti, nyugodttá válik. Másodpercekig csak figyelem őt, ő pedig megismétli a választ. – Éreztem.

– Anna édesanyja iránt, igaz?

Nem is várok választ. A legkevésbé sem szeretnék erről beszélni, mert ez nekem is érzékeny pont. Tisztában vagyok vele, hogy apám valami egészen különleges szerelmet táplált az iránt a nő iránt. Olyat, amilyet anyám iránt sosem.

– Nem állhat kettőtök közé egy nő. Erre felhívtam a figyelmedet, fiam.

– Én pedig megkértelek, hogy Nasser figyelmét is hívd fel erre. Ez az ő bosszúhadjárata.

– És mit tervezel? Nem szólsz többet az unokatestvéredhez? Kerülöd őt? Ezt így nem lehet, Khalid. Egy család vagyunk. Leila az asszonyod lesz.

Na és akkor mi van? Asszonyom lesz, én elmegyek innen, ők meg főjenek a saját levükben itt, Rijád közepén.

– Majd az idő megoldja. Én úgyis elmegyek.

– Ez nem megoldás.

– Tudod jól, hogy nem emiatt megyek el. Egyébként is ezt tettem volna.

Erre nem szól semmit, csak ismét sóhajt.

– Honnan tudtad meg, hogy ez a Mona összefeküdt Nasserrel?

– Ő maga utalt rá.

Oldalra dönti a fejét, miközben kérdőn felhúzza a szemöldökét.

– Mármint a lány? Vagy Nasser?

– Mona.

Bólint egyet, majd újra kérdésekkel ostromol.

– Találkoztál vele ismét?

– Ő akart velem. De csak azért, hogy számonkérjen.

– Mit kért számon?

– Azt, hogy feleségül kérem…

Apám kábé olyan képet vág, mint én. Valószínűleg ugyanaz fogalmazódik meg mindkettőnk fejében: ki a franc érti a nőket?

– Én azt hittem, ezt megbeszélted vele.

– Nem. Te megkerested az apját, én aztán nem kerültem vele kapcsolatba. Úgy véltem, így a legtisztább.

Erre elmosolyodik, igaza van. Ez már minden volt, csak tiszta nem.

– Na és hogy kért számon? Úgy értem, mit mondott.

Azon gondolkodom, hogy elmondjam-e úgy az apámnak, ahogy valóban zajlott. Ha szépítek az eseten, akkor bizonyára nem ért meg, ha meg őszinte leszek, akkor nevetségessé válok a szemében.

– Nasser beszólása után egyébként is bizonytalan voltam. Aztán Mona ma felhívott, és megkért, hogy fogadjam. – Apám láthatóan kérdezni akar, azt is tudom, hogy mit, ezért gyorsan kiegészítem. – A palotámban. – Erre bólint is. – Amikor odaért, azonnal nekem esett, hogy miért kértem meg a kezét, amikor nem is ismerem őt. Fogalmam sincs, hogy ő milyen. Meg hogy ő megy vissza Dzsiddába a vőlegényéhez… Aztán felhozta Leilát, akkor esett le, hogy beszélt Nasserrel. Rákérdeztem, volt-e több is

közöttük, ő meg nem tagadta.

Apám szemében megvetés és gyűlölet villan.

– Azt sem értem, hogy van még életben ez a lány. Remélem, felképelted őt, ha már az apja nem tartja kordában!

Megrázom a fejem. Nem akarok reagálni, de mégis kicsúszik a számon.

– Ő képelt fel engem…

Apám a szája elé emeli a kezét, először döbbent fejet vág, de másodpercekkel később felnevet.

– Megpofozott téged?

– Ez ilyen vicces?

– Hát… – Egyre jobban nevet, nem tudom, mi olyan szórakoztató ezen. – Még azt merte mondani, hogy fogalmad sincs, milyen ő? Ez jó! – A szemembe néz, összeráncolja a homlokát. – Szerintem van már némi fogalmunk arról, hogy milyen. Nem igaz?

De.

– Egyszerűen nem értem. Ha szerelmes a dzsiddai vőlegényébe, akkor miért találkozott velem? Ha meg Nasser tetszett neki, arra is volt alkalma, hogy megmondja! Éreztem, hogy veszélyes, de nem gondoltam, hogy így kicsinál.

Apám elkomolyodik, most olyan atyai a tekintete, amilyen csak ritkán. Leginkább Annát vagy Azizát szokta így nézni, minket, fiúkat nem.

– Ez nem szerelmes a dzsiddai vőlegényébe, az tuti. Valami más van itt. És ha engem kérdezel, akkor a Nasserrel való összebújása csak válasz volt arra, hogy Leilát is nőül veszed, mert gyanítom, Nasser ezt tálalta először. – Erre nem reagálok, mert már úgyis mindegy. Apám sokkal lágyabb hangon kérdez: – Beszéljek az apjával? Kiderítem, mi van itt.

– Neeem! Azt nem akarom!

Mondhatnám, hogy Mona kifejezetten megtiltotta, de ha őszinte akarok

lenni, nem az tart vissza. Undorodom tőle. Odadobta magát Nassernek, és az már mindegy, miért tette. Azt, hogy előttem voltak neki mások, lenyeltem, feldolgozhatónak tűnt. De Nasser? A testvérem? Ez megemészthetetlen. Hiába nyelném le, forogna a gyomromban, kívánkozna kifelé…

De hiába minden, a büszkeségemnek van egy másik oldala is. Elhatározom, hogy hátat fordítok ennek az egésznek, de képtelen vagyok veszteségként távozni. Nassert érzem ellenfélnek. Azt, aki sosem volt az. Azt akarta elérni, hogy ne alázzam meg Leilát? Hát akkor mindennél jobban fogom alázni. Egy mocsoknak érzem magam a gondolataim miatt, de ha nem teszem meg, amit a fejembe vettem, akkor Allah mentse meg a világot tőlem.

– Emlékszel az egy évvel ezelőtti tárgyalásokra? – Megrázza a fejét, de tudom, hogy tisztában van vele, mire célzok. – Feleségül veszem őt. Ha nem Monát, akkor őt. Most már azért sem lesz Leila az egyedüli.

– Fiam, ez nem jó út! Bosszúból sosem nősül az ember! Ráadásul az a lány nem ártott neked.

– És kényszerből? Az rendben van?

– Azért te is tettél! Senki sem parancsolt rád, hogy hálj Leilával. Ha fékezted volna magad, akkor lenne döntési lehetőséged.

– Így is van.

Apám hevesen rázza a fejét, nagyon halkan mondja.

– Miért Leilát bünteted?

– Tök mindegy. Így is, úgy is bántanám. Nem vagyok belé szerelmes.

Ismét felpattan, a hangja is élesen cseng, mintha rajtam kérné számon az élet fájdalmait.

– Azt hiszed, én az voltam? – Nem válaszolok, magától is megnyugszik. Megtámaszkodik az asztalán, előrebillentve a fejét morogja. – Tévedsz, ha azt hiszed, hogy nem tudom, mit jelent neked az a Mona. Amikor egy

másodperc alatt fordítja fel az életed valami, amire rohadtul nem számítottál. Az ilyenért harcolni kell! Rohanhatsz a világ túlfelére, feleségül vehetsz négy nőt is… Fennakadtál a hálón, Khalid! – Felém fordul, elvigyorodik: – És nincs az a kard, ami szétszabdalja ezt az átkozott hálót!

* * *

Fogalmam sem volt arról, hogy így akarom ezt a nőt. Apámnak igaza van. Elmehetek Mersinig is, az agyam itt fog maradni. De nincs mit tennem. Azzal vigasztalom magam, hogy csak azért akarom ennyire, mert nem lehet az enyém. Egy akaratos gyereknek érzem magam, és ez dühít is, nem csak elkeserít. A legpocsékabb meg az, hogy senkivel sem tudom megosztani a gondolataimat. Nincs kinek beszélnem a bánatomról, hiszen éppen az okozta, akinek eddig elsírtam. Bármi baj történt is körülöttem, mindig Nasserhez szaladtam. Amikor kiderült Anna származása, ő volt képes csak lelket önteni belém. Amikor ő mondta ki: „Khalid, semmi sem változott! Anna a testvéred.”, akkor hittem el, hogy valóban így van. Szajkózhatta ezt apám, Anna, anyám, az egyik fülemen bement, a másikon meg ki. Nassertől más volt hallani. És nem hiszem, hogy életem hátralévő részében valaha is hallani fogok már tőle vigasztaló szavakat.

Apám elengedte a témát. Azt teszi, amire kérem őt, én pedig ragaszkodom a másik lányhoz. Thana egy távoli unokatestvérem, már követni sem lehet, melyik felmenőnkkel áll közeli vérkapcsolatban. Állítólag már gyerekkorunkban megállapították, hogy tökéletesen összeillenénk, ugyanis ő pár hónappal később született. Én csak annyit tudok, hogy amikor tizenhat év körüliek lettünk, akkor az apja megkereste apámat, és rákérdezett, hogy nyélbe üthetnénk-e ezt az üzletet. Apám őszintén megkérdezte tőlem, mi a véleményem, de én nagyon nem akartam. Még úgy

sem, hogy nem kellett azonnal házasodni. Többhavi huzavona után visszautasítottam. A fene sem gondolta, hogy ennek ellenére is meg kell majd korán nősülni. Mert igazából csak ezzel volt gondom. Thana szép lány és jól nevelt. Láttam már őt, így nem lesz meglepetés, bár megmondom őszintén, most azt sem bánom, ha rút. Talán igaza van apámnak. Ez semmi több, csak bosszú. Az sem érdekel, ha vérig sértem Leilát, mert a lényeg, hogy Nassert szíven szúrjam.

Egyszerűen nem értem, hogy jutottunk idáig, pár hete még minden olyan egyszerűnek tűnt. Voltak terveim, és azt éreztem, hogy senki sem húzhatja keresztül a számításaimat. Voltak nehéz pillanatok, ilyen volt ez a külön élet is, de egyik sem tűnt megugorhatatlan akadálynak. Erre jön egy nő, akit hipp-hopp az ágyamba csalok… És ezt még szerencsének is veszem. Pedig csak egy csapás volt.

Nagyon remélem, hogy soha többé nem hallok felőle, visszamegy Dzsiddába, feleségül megy a vőlegényéhez, és kész. Kicsit piszkálja a csőröm azért a dolog. Bevallom, győzködnöm kell magam, nehogy az apja arcába vágjam, milyen is a lánya, vagy esetleg kinyomozhatnám, ki a vőlegénye… Csak elég lenne egy félreértelmezhető mondat a részemről, és a fickó bizonyára elállna a házasságtól.

Hülyeség.

Sosem fogok ilyet tenni. Apám azt mondta, egy ilyen nőért harcolni kell, de én nem fogok.

Még szerencse, hogy az üzlettel minden rendben van. Sophie már kint van Mersinben, és nagyon lelkes levelet írt. Elemezte, hova milyen tervei vannak, és hogy az anyavállalata miként szállítja majd oda neki a megrendelt darabokat, de nagyon nem érdekelnek a részletek. Már többször hangsúlyoztam neki, hogy szabad kezet kap, akkor miért gondolja, hogy mindenről be kell számolnia.

A számomra fenntartott lakosztályról küldött először képet, nagyot nevettem, mert ez volt aláírva: „Ez az a hely, ahol nincs piros!”

Leteszem a villát, az evés úgysem nagyon megy. Kit érdekel a piros? Feje tetejére állt a világ, és marha mindegy, hogy kék vagy piros szemüvegen át nézem, mert attól még fejjel lefelé lesz.

* * *

Tartom magam ahhoz, hogy nem akarok Emír házába menni, ezért apám palotájában ülünk. Apám mellettem fészkelődik, velem szemben meg Emír ül. Nincs jelen más, tömény üzlet lesz ez, semmi egyéb.

Emír odatolja elém a papírokat, feszengve mondja.

– Minden le van írva.

Apámra nézek, van egy olyan érzésem, hogy ők mindent átbeszéltek már, ezért a papírhoz hozzá sem nyúlok, az öregemet kérdezem.

– Összeg van benne? – Megrázza a fejét, ebből tudom, hogy azt nekem kell megállapítanom. Ezt jó lett volna tisztáznunk, mert fogalmam sincs, mennyit ajánljak Leilának. – Külön követelés? – teszem fel a következő kérdést, mire apám ismét megrázza a fejét. Szomorú a tekintete, ekkor értem csak meg, hogy Leilának semmi kérése nincs, mindenbe belemegy, és ezért nekem kell szégyellnem magam.

Emír vág közbe.

– Ha már olyan tiszteletlenül viselkedsz, hogy egy nyamvadt papírt sem vagy hajlandó elolvasni, akkor legalább hozzám beszélj. Végül is velem tárgyalsz, nem a saját apáddal.

Hátradőlök, ezer és egy dolgot szólnék be neki, de apám miatt nem teszem.

– Kinézted a palotát, bácsikám?

– Nincsen megfelelő. Éppen ezért követelem, hogy építs a lányomnak!

Apámra nézek, de semmilyen formában nem reagál. Most szórakozik velem ez az Emír? Tudtuk előre, hogy nem találunk kacsalábon forgó palotát.

– Az nem fog menni. Nincs erre időm. Költözzön az enyémbe, én úgyis elmegyek – vágok vissza dacosan, mire apám meglöki a kezemet.

– Félreértettél, Khalid. Követelem, hogy építs a lányomnak!

Ja, már értem! Akkor ez most szimplán szívatás.

Elnevetem magam, ezzel alaposan feldühítem. Most komolyan azt gondolja, hogy ezzel majd itthon tarthat? Azt hiszi, hogy most majd jól kitol velem? Francokat!

– Na jó. Keress alkalmas telket! A keretet mindenhez állom, az építkezéshez azonban nem szólok hozzá, minden úgy legyen, ahogy asszonyom akarja.

– Még nem az asszonyod! – csattan fel bácsikám, nyilván iszonyú tiszteletlennek tart, pedig istenemre, nem is akarok így viselkedni.

Apám is Emírre néz, mintha azt mondaná: „Örülj, hogy elveszi.”

– Csak egy aláírás, és az lesz.

Ezt körülbelül úgy mondom ki, mintha jelezni akarnám, mennyit ér a lánya. Valóban. Egy kis firkantás, és a nő az enyém. Elfogadom a feltételeket, amiket nem is szabott, ő meg az én tulajdonommá válik. Végül is pont ezt akarta Emír, nem? Közölte, hogy ez a szenny neki már nem kell.

– Nem hagyhatod magára! Követelem, hogy viseld gondját! Addig ne menj el, amíg otthont nem biztosítasz neki.

Apámra nézek, tényleg kezdek pipa lenni. Erről nem volt szó!

– Emír, szerintem te félreérted a dolgokat. Én Leilát veszem nőül, nem pedig téged. Ha neki ilyen óhajai vannak, akkor hívasd ide, és mondja a szemembe. Ha ezt nem teszed meg, akkor viszont nagyon ajánlom, hogy ne

lehetetleníts el, mert még a végén meggondolom magam, és se így, se úgy nem írom alá ezt a dokumentumot.

Bácsikám még mindig egy taknyosnak gondol. Gyerekkorunkban legalább úgy vigyázzban álltam az ő szavára, ahogy apáméra. Nasser is az én apáméra. De ez már a múlt.

Apám csöndben ül, hol engem néz, hol Emírt, aki olykor segítséget vár tőle. A pillantásai egyfajta kéznyújtások, de apám nem kapaszkodik bele, hagyja, hogy minden úgy történjen, ahogy én intézem.

Emír nem bírja tovább, apámra rivall: – Mondj már valamit, Gamal!

– Mit akarsz, mit mondjak? Így szeretné. Aláírja a papírt, és azt garantálom, hogy lányod semmiben sem fog hiányt szenvedni. Sőt. Második apjaként én magam segítek a palota felépítésében is. Ha Khalid el is megy, én vállalom a kötelezettségeit. Támogatom Leilát. Ennél többet ne kérj tőlem. A fiam úgy határozott, hogy elmegy, és ebbe senkinek sincs joga beleszólni.

– Mi az, hogy te átvállalod az ő felelősségét? Leilának van apja! Én! Neki férj kell!

Erre egyikünk sem felel, mert Emírnek igaza van. Apám lenyúl a teáért, elkezdi kortyolgatni, mintha csak azt mondaná, hogy nincs mit hozzátennie.

– Mindketten tudjuk, bácsikám, hogy legkevésbé a palotáról van szó. Amíg fel nem épül, Leilának addig is van hol laknia. Vagy kidobod?

– Hogy dobnám már ki?

– Na látod. Persze ha családodnak terhes, akkor mint említettem, beköltözhet az én palotámba is. Sőt. Ha nem akaródzik neki egyedül élni, akkor biztos vagyok benne, hogy apám is befogadja. Nyilván erre célzott.

Apám helyeslően bólogat a felvetésemre, Emír meg kezd lenyugodni. Elismerem, jól cselezett, de tudja, mikor kell feladni.

– És apád hál majd vele? Ő nemz neki gyermeket? – morogja Emír, mire

apám fintorog egyet, jelezve, hogy ekkora baromsággal ne jöjjön már.

Nem felelek. Egy ideig csöndben ülünk, apám felkapja a papírt, és ráír egy összeget, majd bácsikám elé tolja. Látom, hogy dollárban adja meg a hozományt, és az összeget látva azt is tudom, hogy Emír nem fog ellenkezni. Egy európai egy ilyen gesztust bizonyára megalázónak tartana, pedig nálunk a legnagyobb tisztelet jele. Apámra nézek, hangtalanul köszönöm meg a tettét. Emír lesi a papírt, majd hol apám, hol az én szemem közé nézve mondja.

– Kegyesek vagytok Leilával. Allah áldjon meg téged ezért, Khalid.

Kihúzom magam, és bár őszintén áld meg, elég szar érzés kavarog bennem. Talán nem kéne ilyen keménynek lennem. Talán magammal vihetném Leilát. Végül is mi a bűne? Annyi csak, hogy szerelmes belém.

– Tudnod kell, bácsikám, hogy még ma aláírom a házassági szerződést Thana al-Szudairivel is.

Fölemeli a fejét, apám összekulcsolja a kezeit, és a szájához emeli, ebből sejtem, hogy jobban tettem volna, ha hallgatok.

– Tehát elhatároztad, hogy mindenképpen duplán nősülsz, és mindegy, kit veszel el.

– Nem, ez így nem igaz. – *Dehogynem*. – Korábban már voltak tárgyalások a házassággal kapcsolatban, amiben most határoztam.

Emír felnevet, apámra néz szemrehányóan, majd ismét hozzám beszél.

– Jaj, Khalid! Te azt hiszed, hogy van valami, amit nem tudok veled kapcsolatban? Azt is tudom, mikor vizeltél először nem pelenkába! Te szaros! Szinte a fiam vagy! Tisztában vagyok vele, hogy azokat az egyeztetéseket lezártátok. Így elég egyértelmű, hogy ez most csak egy visszavágás Nassernek.

Talán csak azért nem ellenkezem, mert nagyon remélem, hogy ez így, ahogy van, Nasser fülébe jut. Akkor aztán majd vigyoroghat bőszen, hogy ő

elintézte, húga egyedüli feleség legyen. Vagy mit tesz majd? Megkörnyékezi Thanát is? Arra már nem lesz ideje, mert ő is ma lesz a feleségem, és ha azok után kezd ki vele, a pokolra küldöm.

Mivel apám sem mond semmit, ezért Emír visszatolja a paksamétát, amit egy másodperc alatt alá is írok. Milyen fura. Férjet csinálok magamból pillanatok alatt, mégis üres a levegő. Semmi sem rezeg benne. Nincs izgalom, nincs megkönnyebbülés, nincs vágyakozás… Ha Mona lenne a menyasszony, ezt bizonyára mind érezném.

– A ma éjszakát már nálad tölti a lányom.

– Ha megengeded, azt majd én eldöntöm, hogy melyik asszonyommal mikor hálok!

Emír ismét apámra néz, de szemmel láthatóan most engedi el a témát. Talán az összegnek köszönhető, vagy talán annak, hogy apám nem foglal állást. Apám azzal menti meg a helyzetet, hogy feláll és elköszön. Bár túlzás helyzetmentésről beszélni, amikor pofátlanul belekeveri azt, amivel földbe döngölöm Leilát.

– Mennünk kell! Ammar már vár minket.

Ammar al-Szudairi, Thana apja, nagyon örült annak, amikor megtudta, hogy mégis úgy döntök, feleségül veszem a lányát. Persze jött a szokásos szöveggel, melyben hangsúlyozta, hogy nem is tudja, mit tegyen, mert Thanának több kérője van, de apám körülbelül olyan pofát vágott, amilyet én.

Persze. Kérők hada!

Bácsikám is feláll, mélyen a szemembe néz, és csak ennyit mond: – Szépen bánj vele, Khalid! Nem kérek többet tőled.

* * *

A kocsiban egészen csöndben vagyok, apám is hallgat jó ideje. Csak ketten megyünk, ráadásul az én sportkocsimmal. Nem ellenkeztem, amikor apám közölte, hogy ő vezet, nekem nincs is hozzá idegem. Utálom Emírt. Eddig csak haragudtam rá, de most már utálom. A legnagyobb manipulátor. Próbált barátilag meggyőzni, aztán fenyegetett. Egyik sem jött be, ezért elővette az érző atyát… Nassernek volt kire ütnie. Ő is csak akkor lett tökéletes testvér, amikor élesre fordultak a dolgok.

Apám megköszörüli a torkát.

– Mindjárt ott vagyunk. – Bólintok, sóhajtok egyet, cseppnyi izgatottság sincs bennem. Mintha valami üzletbe mennék be valamit venni. Túlságosan megbántott Emír utolsó mondata. – Ne neheztelj Emírre, hiszen mi sem engedtük el egykönnyen Annát. Ő is apa, szereti a lányát.

Kinézek az ablakon, csak magamban válaszolok rá. Pontosan erről van szó. Ha annyira szereti a lányát, akkor nem kéne hozzám adnia. A szaúdi férfiak azt gondolják, a családot ért szégyent kizárólag vérrel vagy házassággal lehet lemosni. Leila viselkedése az egész családot megszégyenítette, és mivel nem ölték meg, ez volt a másik út. Ezzel már nincs mit tenni. Nem nősülök, csak életet mentek. Ennyi. Ezzel a másik házassággal meg csak azt jelzem, hogy kegyes vagyok, nem szerelmes.

Apám a fékbe tapos, abban a pillanatban mondom ki.

– El fogok válni tőle.

– Leilától? – *Na mégis kitől?* – Ne akassz ki, fiam! Egy órája az asszonyod.

– Az mindegy. Most már nem eshet bántódása. Biztonságban van.

Az anyagiakra gondolok, és az életére. Hiába lesz elvált asszony, az apja vagy férfi családtagjai már nem bántanák emiatt. Egy válás is sértő, de nem gyalázat, mint a szüzesség elvesztése házasságkötés előtt.

– Erre majd még visszatérünk. Most ide bemegyünk, és nagyon ajánlom

neked, hogy normálisan viselkedj. Megértetted?

Fogalmam sincs, mit ért apám normális viselkedés alatt. Vigyorogjak? Bájologjak?

Kiszállunk, gyalog megyünk be a kapun, majd az épület felé vesszük az irányt. Én még sosem voltam itt, ezért csak most szembesülök azzal, hogy az előudvar hatalmas, jó pár métert caflathatunk.

– Miért nem jöttünk be autóval?

– Azért, fiam, hogy addig összeszedd a gondolataidat! – csattan vissza.

Emír miatt hetekig fog pufogni, de ez nem is lep meg. Ha már Emír meg Leila miatt nem vagyok képes magam összekapni, akkor legalább apám miatt meg kell tennem. Anyámról már nem is beszélve. Hányszor fogom hallani tőle, hogy Zahra így meg Zahra úgy…

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem édes a bosszú. Minden kételyemet szertezúzza a gondolat, ami uralkodik bennem. És ez nem más, mint Nasser arca, amikor megtudja, hogy a mai napon mégiscsak két nőt vettem el.

– Holnap el akarok repülni Mersinbe.

– Egy hét múlva repülhetsz.

– Én holnap akarok. Nem kell intézkedned, beszélek a pilótákkal.

– Mondom, egy hét múlva!

Lassítok, de ő ugyanolyan ütemben lépked tovább.

– Apa.

Végre lecövekel, felém fordul.

– Nászéjszaka. Mond neked ez a szó valamit, Khalid?

Azonnal fordul is vissza, és jobban iparkodik, mint az előbb.

Egyébként, ha nagyon pofátlan lennék, még válaszolnék is egy nemet, mert tényleg marhára nem érdekel a nászéjszaka. Ez a két házasság most mindenről szól, csak éppen nem romantikus, szenvedélyes összebújásokról.

Fura érzés ez. Ma enyém lehetne Leila, minden titkolózás, minden veszély nélkül. Vagy Thana. Még választhatnék is. De egyik sem kell. Van egy olyan érzésem, hogy a történtek miatt Leila ferde szemmel nézne rám, Thana meg annyira sem izgat, mint egy jó kocsi.

Azt hiszem, ebben az egy dologban cseppet sem hasonlítok apámra. Nem mondhatom, hogy központi helyet foglalnak el az agyamban vagy az életemben a nők, és talán pont ezért próbálom a külvilágnak az ellenkezőjét mutatni.

Apámnak igaza volt, jót tett ez a hosszú séta, kezdek magamra találni. A bejáratnál Ammar áll, és még két fiatalabb fiú, akik a fiai. Nem tartom velük a kapcsolatot, pedig az egyik nem sokkal lehet fiatalabb nálam.

Hosszan üdvözöljük egymást, aztán Ammar bőszen faggatózni kezd.

– Nahát, Khalid! Ha tudnád, mekkora öröm ez nekem! Évek óta reménykedem benne, hogy te és Thana egy család lehettek. Lányomnak jobbat nem is remélhetnék. – Apámra sandítok, nem vagyok biztos benne, hogy Ammar tudja, egy órával ezelőtt egy másik nőt is asszonyommá fogadtam. – Thana napjait bearanyoztad. El sem tudod képzelni, milyen csoda egy apának ilyen boldognak látni a lányát.

– Nagyon örülök.

Egyszerűen képtelen vagyok tovább ezt elviselni, ezért odébb tolom, és hátrébb is lépek. Elég kínos. Bár én nem vettem részt húgom első találkozásán Billallal, de hányok attól, hogy apám is nagy valószínűséggel így bájolgott. Na és Billal? Ő meg talán ugyanarra gondolt, amire most én.

– Menjünk beljebb – mutat maga elé.

A két fiú előresiet, én a nyomukba szegődöm. Apám mögöttem jön Ammarral, egyetlen pillanatra sem hagyják abba a diskurálást.

Ammar anyagi javai nem sokkal maradnak le apámétól, bár tény, hogy ő nem a saját erejének köszönheti a gazdagságát. Az apjának egyetlen

felesége volt, ráadásul Ammar egyedüli gyerek. Az apja már meghalt, így mindent ő örökölt. Az anyja még él, itt van nem messze a palotája, Ammar gondját is viseli.

Beérünk a társalgóba, vártak minket, mert ételek, italok vannak kikészítve. Hellyel kínálnak, leülünk, apámmal egymásra nézünk. Szinte kérlelem, hogy kezdje ő a beszédét, mert én most nem nagyon tudom, mit is kéne mondani. Nem is okoz csalódást. Apám egyetlen pillantásomból szokta tudni, hogy mi a helyzet. Ez gyerekkoromban egy átok volt, de most, felnőttként, a legnagyobb áldás.

– Ammar, sajnos nincs túl sok időnk, így a lényegre térnénk. – Kivár, a másik öreg bólogatni kezd, a mosoly is állandósul az arcán. – Mint tudod, Thana második feleség lesz. Fel kell tennünk a kérdést: lányod nem lázadt ez ellen?

A szemem kipattan, miközben kövek esnek le a szívemről. Allahnak hála, legalább erről a kényes témáról nem kell fecsegnem. Ammar arca ugyanolyan víg kedélyű, így kezdek megnyugodni.

– Thana nagyon boldog. – Itt rám néz, egy mosolyt erőltetek magamra. – Engedelmeddel kinéztem neki a palotát. Ehhez ő ragaszkodik. Az anyja, vagyis asszonyom javasolta neki, hogy mivel nem egyedüli feleség lesz, lakjon külön. Így valamelyest elkerülhetőek lesznek majd a viszályok.

Viszályok?

– Már megbocsáss, de milyen viszályokra gondolsz? – teszem fel a kérdést.

Apám és Ammar egyszerre nevetik el magukat. Most nem taknyosoz le senki, mégis gyereknek érzem magam. Mi olyan vicces ebben?

Ammar felel.

– Apádnak is egy felesége van, és nekem is. Talán nem véletlen. Te, Khalid fiam, kemény fába vágtad a fejszédet, de lelked rajta. Miért? Mire

számítasz, arra, hogy béke lesz?

Arra!

Apámra nézek, aki elfordul, még mindig vigyorog. A lábát kezdi igazgatni, mondhatna valamit. Nem teszi. Nagyokat hallgat.

– Nem hiszem, hogy valami is viszályt szíthat asszonyaim között.

Pláne, hogy itt sem leszek.

Most mire gondolnak? Hogy majd mint a vadkutyák, marakodnak a csont fölött? Azt aztán tehetik, mert én marhára messze leszek innen. Nem lesz min marakodniuk.

– Az asszonyoknak nem kell sok, hogy elveszítsék a józanságukat – legyint Ammar.

– Nagyon remélem, hogy lányod nem egy hisztérika! – Ezt sajnos úgy sikerül kimondanom, hogy apám és Ammar is elkomolyodik. – Úgy értem, tud felnőtt nőként viselkedni.

Kár finomítanom, már betaláltam.

– Thana a legjobb nevelést kapta, emiatt nem kell aggódnod. Véleményem szerint az is bölcsességét mutatja, ahogyan hozzáállt ehhez a második feleség dologhoz. Ha hisztérika lenne, akkor nem állna kötélnek. Ebben egyetértünk. Nem?

Fogalmam sincs.

Honnan kéne tudnom, hogy milyen a lánya? Éppen az a dolga, hogy most agyondicsérje őt, és a lehető legtöbb pénzt kihúzza belőlem.

Negédesen mosolyodom el, mára nem ártana, ha tényleg befognám. Most vagy tényleg ekkora bunkó vagyok, vagy én kaptam rossz nevelést. Miért van az, hogy bárkivel is kezdek beszélgetni, azzal összeugrok? Már lassan magammal is összeveszek. Dühös vagyok ettől a helyzettől, de attól még kulturáltan kéne viselkednem.

– Sosem kértem volna feleségül, ha nem így gondolom.

Egy mondat. Egyetlen nyavalyás mondattal el lehet venni egy apa eszét? Ammar máris fülig érő szájjal mosolyog, mintha a legszebb dolgot mondtam volna. Milyen nehéz dolgok ezek a játszmák. Mondd ki azt, ami nem igaz, és lábad elé borul a világ. Nem nagyon megy ez nekem. Nekem inkább az megy, hogy kimondjam azt, amit gondolok, akkor is, ha elfordul a világ. A világ egyébként sem jelent nekem semmit. Vannak benne emberek, akik fontosak, de azok is egy kezemen megszámolhatók. Az első Anna. Ha ő is a világ fogalmába tartozik, akkor bármit megteszek!

Apám veszi át a szót.

– Természetesen úgy illik, hogy Thana ugyanazt kapja, amit fiam első felesége. Így az összeg, amit ajánlunk neki, az megegyezik a másik hozománnyal.

– Tudod, Gamal, hogy bízom benned. Mindig is fair üzletember voltál. Szemernyi kétségem sincs afelől, hogy lányom jól jár. – Összecsapja a kezeit, és azzal a lendülettel fel is áll. – Szólok Thanának. Hadd beszélgessenek a fiatalok!

Sose lesz vége a mai napnak!

16. fejezet

– Még mindig el akarsz repülni holnap? – vigyorog apám a kocsiban. Szerintem alig várta, hogy kijöjjünk, és feltehesse ezt a kérdést.

– El.

Lelassít, felém fordul, és ismét elneveti magát.

– Khalid! Egyszer az életben engedhetnél. Főképp, mert láthatóan nincs ellenedre egy nászéjszaka.

Nem okozott meglepetést a dolog, tisztában voltam Thana külső adottságaival. Nem is tudom, mit mondjak róla. Különlegesen szépnek nem nevezhetem, mert az nálam egy egészen más kategória. Leila például sokkal szebb. Mégis volt benne valami, ami megerősített abban, hogy jó feleség lesz. Valóban nem tűnik hisztérikának. Bár ki tudja? Lakva ismerszik meg az ember.

– Majd visszajövök.

– Úgy akarsz elutazni, hogy egyik asszonyoddal sem hálsz?

– Jaj, apa, hagyjál már! Neked csak a szex a fontos!

– Hát talán azért, mert a szex tényleg rohadt fontos dolog, fiam!

Lelassít, majd az út szélén félre is áll.

– Miért álltál meg?

– Elég volt, Khalid! Több szarból nem húzlak ki! Érted? Én sosem voltam ilyen felelőtlen.

– De én nem te vagyok!

– Álljon már meg a menet! Senki sem kért arra, hogy gyalázd meg az unokanővéredet! Senki sem kért arra, hogy egy marhakereskedő lányát is

magad alá kényszerítsd! Arra meg aztán végképp nem kért senki, hogy egyszerre két nőt vegyél el. De ha nem tűnt volna fel, az egyik dolog ered a másikból. A feleségek házaséletet jelentenek. Meg palotákat. Úgyhogy hiába háborogsz te itt nekem. Fiatal vagy, de kötelezettségeid is vannak. Ha valami halasztható, az a Törökországba utazásod, nem pedig egy nászéjszaka!

Megtámasztom a fejem, erre végképp nincs szükségem. Egyszerűen nem tudok a házasságra úgy gondolni, hogy most bizonyíthatok. Apámat mindig úgy láttam, hogy a mellét verve hangsúlyozta, milyen jó férj, miközben tudtam róla, amit tudtam. Nem várhatja el tőlem ugyanezt.

– Beszélsz te a pilótákkal, vagy nekem kell?

Hátradönti a fejét, a kocsi mennyezetét figyeli.

– Ammarnak igaza van. Egyik asszony sem fogja elhinni, hogy nem voltál a másiknál. Erre számíts! Márpedig ha ők egymásnak esnek, akkor nem lesz nyugalmad.

Megemelem a telefont, úgy kérdezem ismét: – Beszélsz te a pilótákkal, vagy beszéljek én?

– Csinálj, amit akarsz, fiam!

Újra gázt ad, a palotáig meg sem áll. Szó nélkül kiszáll, bemegy, én meg átülök a volánhoz, és hazamegyek.

* * *

Hajnal van, sajnos csak így kaptunk felszállási engedélyt, éppen ezért az estém cseppet sem volt egyszerű. Bár apámmal duzzogva váltunk el, később felhívott, hogy lerendezte a repülést. Még átmentem hozzájuk, elbúcsúztam anyámtól, Azizától és az ikrektől. Annáékhoz nem mentem, mert apám közölte, hogy el fognak utazni valami nászútfélére. Ezen úgy

felbasztam magam, hogy eszemben sem volt még hívni sem őt. Anyám kérlelt, hogy búcsúzzam el tőle, de arra várhatnak. Talán nem húgomnak illett volna velem közölnie, hogy egy hónapra odébbáll? Állítólag mennek mindenhova: Európa, Amerika… Maga a király engedte el Billalt, hiszen védelmi miniszterként nem lehetne ilyen sokáig távol.

Ennél pocsékabbul nem is alakulhatnának a dolgok, de már ez sem érdekel. Sophie szerencsére kocsit küld majd értem a reptérre, így gyorsan a szállodában leszek. Nem bánom, hogy itt hagyom Rijádot. Sőt. Azt sem bánom, hogy itt hagyok két feleséget. Ha itt maradnék, az senkinek sem tenne jót. Anyám így is egész este sopánkodott. Apám jól viseli az ilyet, de én agybajt kapok.

A szálloda egyébként üzemel, sikerült már rengeteg utazási irodával szerződést kötnünk. Fogalmazzunk úgy, hogy nem volt ország, akinek nemet mondtunk volna. A későbbiekben majd bizonyára beindul a szűrő, de így az elején nem válogatok. Szerencsére találtunk mindegyik szállodába egy alkalmas vezetőt, aki megbízható. A dubaji volt a legkomplikáltabb, de Mersinben minden simán ment. Apám felvette a kapcsolatot egy ügynökséggel, ahol hemzsegtek a tapasztalt, vezető beosztásra várók. Több feltétel is volt. Legyen szállodai gyakorlata, beszéljen arabul, törökül és angolul, valamint hogy férfi legyen.

Kár tagadni, kicsit sok volt a kiadás. Egy szálloda beindítása is rengeteg pénz, én meg egyből ötöt kezdtem üzemeltetni. Láttam apámon is, hogy sokallja a fizetnivalókat, de végül nem szólt semmit. Remélem, visszahozok mindent, hatalmas hasznot hajtok, és végre bebizonyítom, hogy ez is egy láb, amin állni lehet.

Fölveszem az öltönyömet, belenézek a tükörbe, rég viseltem európai ruhát. Legutoljára Magyarországon. Egyébként sem viszek sok holmit. Emlékszem, amikor gyerekkoromban utaztunk, anyám folyton rám

ripakodott, hogy segítsek Umaymának kiválasztani a ruhákat, amiket vinni akarok. Erre az volt a reakcióm, hogy kidobtam egy tobét, két pólót meg két nadrágot, amik a kedvenceim voltak. Sosem voltam divatmajom. Umayma ezeken jót kacagott, mert anyám dühösen mormolta: „Ennyi? Na és zokni? Alsóruházat? Hűvösebb napokra valami vastagabb ruha? Cipő, papucs…?” Erre a gondolatra most a bőröndre nézek, a tarkómat vakarom.

Francba. Papucsot most sem raktam be.

Abdullah szinte hangtalanul lép be, suttogva mondja.

– Indulnunk kell, herceg. Leviszem a bőröndöt.

Bólintok egyet, el is indulok vele együtt. Nagy a csönd, még a nap sem kelt föl. Az imaszőnyegemért nyúlok, feltekerem, és az ágyam mellé állítom. Hiányozni fog itt minden. Nem beszéltem a családommal arról, hogy meddig maradok. Nem mondtam magamtól, ők meg talán éppen ezért nem faggattak. Apám tisztában van vele, hogy nem nyaralni megyek, anyám meg inkább nem néz szembe a dolgokkal.

Állítólag 2-3 óra lesz a repülési idő, így nem aggódom túl. Ez elég is lesz arra, hogy rendet rakjak a fejemben, mert bizony alaposan felforgattam mindent. Távolinak tűnnek a dolgok. Távoli Mona, Leila, Thana, még Nasser is. Távoli a verekedésünk, és távoli a felelőtlen viselkedésünk. Nem is bánom, hogy elhagyom a félszigetet, mert remélem, ezzel még távolabb kerülök tőlük.

* * *

Pontosan ilyet szerettem volna. Apám persze azonnal az ötcsillagos ajánlatokat nézegette, de én kontráztam, hogy nem csak a milliomosok járnak nyaralni. Ezt, most így az eredményt látva, nem is bántam meg.

Sikerült olyan szállodára lecsapni, ami igaz, nem a legexkluzívabb, de keresett lesz, ez garantálható. Az épület maga mindössze háromemeletes, de hosszan elnyúlva elég robusztusnak tűnik. Ami miatt beleszerettem, az az volt, hogy egy öbölben helyezkedik el, és szemmel láthatóan nem fog ideférni már semmi, ez garantálja, hogy a part és a környék érintetlen marad. Az öbölbe szinte csak a szálloda vendégei járhatnak, vagy azok, akiknek sikerül felfedezniük. A sziklás rész látványos és szemet gyönyörködtető, míg a part homokos, kisgyermekes családoknak is tökéletes. Amikor ezt érvként felhoztam apámnak, ő csak meresztette rám a szemeit. Bizonyára meg sem fordult a fejében, hogy nem hasonló szállodát akarok, mint a dubaji.

Ráadásul van egy saját stégje, amin egy kinti éttermet is tud üzemeltetni a szálloda, így a vendégek leginkább ott esznek, nem pedig bent. Kellemes bézs és fehér vászonnal bevont székek, terítők, árnyékoló textilek uralkodnak, ez azonnal megtetszett. Sophie nevetve mondta, amikor keresztülmentünk az udvaron: „Fog ez azért durvulni…”

Erre én is nevettem, azt hiszem, míg él, nem felejti el, hogy Khalid al-Szudairi utálja a pirosat és annak minden árnyalatát.

Kinyitja az ajtót, maga elé mutat, be is megyek.

– Ezt a lakosztályt szántuk önnek. Csendes, a tengerre néz, és a földszinten van. Erre nem járkál senki.

Vonz az ablak. Odasétálok, kinézek, mosolyra húzódik a szám. Ha mindennap erre kelek és fekszem, akkor nem fog annyira hiányozni a sivatag.

Visszafordulok, szemügyre veszem a berendezést, igazából semmi extra. A bútorok fehérek. A függöny egészen különleges. Fehér vastag vászon, hatalmas virágmotívumokkal, kék, lila, rózsaszín keveredik. Megfogom, úgy mondom.

– Ezt cseréljük le. Rendben?

Sophie elmosolyodik, majd felel.

– Gondoltam. Csak bátorkodtam egy próbát tenni. Minden szobában ilyen színűek a bútorok és a textilek, így azt láttam helyesnek, ha a maga lakosztálya is ugyanezt a stílust követi.

Összefonom a karomat, egyik kezemmel megtámasztom az államat.

– Minden szobában ez van? – rángatom meg a függönyt, mire ő elkomolyodva bólint. – Maga azt hiszi, ide csak nők járnak majd nyaralni? Melyik férfi nézeget egy héten keresztül rózsás függönyt?

– Ugyan már, Khalid, itt most mások a szempontok, mint egy ház berendezésénél. Könnyen lehessen takarítani, és bírja a vegyszereket. A fehér erre alkalmas. A lágy színek pedig tisztaságot sugallnak.

– Hát színek nélkül is elvárom, hogy mindenhol tisztaság legyen!

– Félreért. Nem mindegy, hogy tágítjuk a teret, vagy szűkítjük. Egy szállodai szoba nem nagy. Ha telipakolom sötét színekkel, akkor egy odút adunk az embereknek, nem pedig egy világos, kellemes, minden igényt kielégítő szállást. Itt most nem érdekes, hogy mit gondol a virágmintákról férfi és nő. Minden fehér. Ha nem teszek be némi mintát vagy színt, akkor meg kórházi szobát csinálunk. Ez így egyensúly.

Egyensúly… Mit tudom én! Lehet, hogy igaza van, végül is ő a lakberendező. Egyébként tényleg nem érdekel, kinek mi a tetszetős, csak innen tűnjön el ez a virágminta.

– Nálam azért kicseréli a függönyt, ha szépen megkérem?

Megcsóválja a fejét, de elmosolyodik.

– Természetesen. Ha ez az óhaja…

Leülök a kanapéra, szétterpesztem a lábamat, és hátrakarolok a támlára, ő erre egy picit zavarba jön, nem értem, miért.

– Tetszik ez a hely. És meg kell hogy dicsérjem.

– Még nem is látta az egészet.

– Azt mondta, minden szoba egyforma.

Felnevet, végre kezd feloldódni. Szerintem komolyan vette a múltkori fenyegetésemet, miszerint egy vasat sem kap, ha nem tetszik az eredmény. Naná hogy komolyan vette. Végül is komolyan mondtam.

– Azért apróságokban eltérnek. A szobákon kívül még jó pár helyiség van. Tárgyalók, konferenciaterem, edzőterem, két étkezőrész, török fürdő, kávézó, társalgó…

– Tisztában vagyok vele, mit vettem. Nem kell reklámozni.

Lép párat, majd a mellettem lévő fotelbe ül le. A mozdulatai kecsesek, vérbeli nő. A szoknyája a vádlija közepéig ér, de nagyon szűk. A blúza bő, de be van tűrve, így a csípője elég figyelemfelkeltő. Keresztbe teszi a lábát, ekkor azért megfordul a fejemben, hogy rá kéne mozdulni, de nyilván nem teszem. Utoljára Monával szexeltem, kezd hiányom lenni. Nasser mindennap kefélni akar valakivel, én másként vagyok ezzel. Másodpercek alatt kapok kedvet hozzá, és lépek is. Most sajnos olyan nő váltja ki ezt, aki idősebb nálam, és nem utolsó szempontként apám is elszórakozott már vele.

– Az én munkám itt lezárult. Beszélnünk kéne arról, hogy mi legyen ezután. A cégem visszavár Rijádba. – Zavartan elmosolyodik, én is ezt teszem. Megértem őt. Hetek óta itt van, lehet, aludni sem tudott éjszakánként, annyi dolga volt. – A számlák ki lettek egyenlítve, így elintézem a visszautat.

– Nem akar még maradni? Pihenhetne.

– Azt szabadságnak hívják! Ha szabadságra megyek, akkor Párizsba utazom.

– Nem szabadságra gondoltam. A cégének nem kellene tudnia, hogy nem dolgozik. Azt mondhatnánk, hogy van még dolga.

Először megrázza a fejét, aztán felcsillan a szeme.

– Az nem jó. Nekem az itt töltött napok után számláznom kell.

– Hát számlázzon.

– Kérjek pénz azért, mert pihenek?

Annyira túl tudják bonyolítani az emberek az egyszerű helyzeteket. Ez csak egy gesztus volt tőlem, amolyan borravaló, ő meg úgy néz rám, mintha halálos bűnt követne el egy ilyen kis füllentéssel.

– Most indul a szezon. Ez még csak a második turnus. Valószínűleg lesznek még kisebb munkái, várjon két hetet.

Hátradől, tiszta szívéből fölnevet.

– Lehet, hogy le kell cserélnem még az összes függönyt?

Az is megeshet.

Az ablak felé fordulok, még innen, a kanapéról is látszik az elnyúló kékség. Egy ideig csönd van, majd szelíd hangon kérdez.

– Miért dönt úgy egy fiatal milliomos férfi, hogy a világ másik végén kezd bele valamibe, amiről fogalma sincs?

Fura módon fel sem háborodok ezen a kérdésen. Még jól is esik.

– És egy francia nő? Miért megy Rijádba?

– Az más. Nekem nem volt választásom. Az embernek csak egyszer ajánlanak ilyen munkát, magának viszont ez nem fontos.

Honnan tudja? Honnan tudja, mi fontos nekem és mi nem? A kék szemei közé nézek, állja a pillantásomat.

– Téved. Nekem is fontos az üzlet. A családom jelen van az üzleti életben, és nem akarok lemaradni…

– Az apja mögött? – vág a szavamba. Megkeményedik az arcom, ő el is fordul. A kezeire néz, majd folytatja. – Bizonyítani akar? Az nehéz teher. Én is így voltam vele. Anyám is és apám is orvos, egész gyerekkoromban azt hallgattam, hogy nekem is annak kell lennem. Amikor leültem játszani, akkor is injekciókat osztogattam a babáimnak – nevet fel, újra a szemembe néz. –

Már elkezdtem az egyetemet, amikor rájöttem, hogy ezek nem az én álmaim. Hatalmas patália volt otthon. Apám a mai napig alig áll velem szóba, mert csak egy lakberendezői tanfolyamot végeztem el végül. Szerencsém volt, hogy egy ekkora céghez kerültem, és tehetségesnek találtak. Még most is neheztelnek rám, pedig jócskán bizonyítottam. Többet keresek, mint ők.

Úgy beszél, mint valami nagymama. Elég idegesítő, de elismerem, érdekes is. Nem hiszem, hogy van gyerek, aki nem megy ezen keresztül. Szegény vagy gazdag, szaúdi vagy francia, a szülőknek mindig vannak reményeik a gyerekeikkel kapcsolatban. Rossz esetben ezek a remények sajnos elvárásokká korcsosulnak, és nyomást gyakorolnak az utódra. Nem is tudom, bennem mikor tudatosult ez. Mert tudatosult. Annyira fiatal nem vagyok már, hogy ne tudjam, apám igenis helyet szánt nekem az üzleti életben, ahol illik bizonyítani.

– Rám nem neheztel az apám. Én ezt az utat választottam, és elfogadta.

– Nem hiszem, hogy a szülők örülnek annak, ha a gyermekük elhagyja az országot.

– Nem vagyok már gyerek! – csattanok fel. Ő erre ismét bölcsen kezd mosolyogni, ezért előredőlök, a térdemre támaszkodva mondom. – Annyira nem vagyok gyerek, hogy ez itt mind az enyém – tárom szét a karom. – Sőt. Van még jó pár belőle. Gyerek az, akin nincs felelősség! Rajtam van. Otthon is van, duplán, mivel két feleségem is van.

Erre döbbent arcot vág, alaposan meglepem. Magam sem értem, miért hozom ezt föl, mert voltaképpen olyasmire mondom, hogy van, ami nincs is. Mintha valami dicskoszorú lenne, pedig ez a koszorú gyorsan darabjaira hullana, ha azt is elmondanám, hogy az egyik nőt azért vettem el, mert meggyaláztam, a másikat meg azért, hogy megbántsak valakit.

– Két feleség? Ilyen fiatalon? És maga mégis itt van? Mi elől menekül, Khalid?

Nincs ennek kivel beszélgetnie, vagy mi? Én még életemben nem fecsegtem ennyit nővel, főleg nem idegen nővel. Persze vannak kivételes esetek, amikor célom van, de most nincs. Ha nem tudnám, hogy apám kavart vele, még élvezném is.

– Én nem menekülök.

– Dehogynem… – Valószínűleg nagyon dühössé válik az arcom, mert lágyan elmosolyodik, majd fel is áll. Megigazítja a ruháját, miközben mondja. – Azt hiszem, tényleg megérdemlek két hét pihenést. Ha még áll az ajánlat. – Bólintok egyet, ő ezzel le is zárja ezt a témát. – Mustafa jó választás volt. – Felkapom a fejem, nem is értem hirtelen, miről beszél. Másodpercek múlva esik csak le, hogy ő a török szállodavezető, akit kiválasztottunk. – Rengeteg ötlete volt. Van egy olyan érzésem, hogy fel fogja lendíteni ezt a helyet.

Helyeslően bólintok, az az igazság, hogy egészen máshol járnak a gondolataim. Valóban menekülnék? Ha erre „nem” a válasz, akkor minden oké. Csak nem tudom kimondani ezt a „nem”-et. Ha meg menekülök? Mi elől? Nem asszonyaimtól, az egyszer biztos. Annyira sok vizet azért nem zavarnának, ha otthon lennék. Mona sem lehet az oka, mert már jóval az előtt tudtam, hogy mik az üzleti terveim, hogy megláttam volna.

Anna.

Ő hiányzik. Nagyon. Lelkiismeret-furdalásom van, el sem búcsúztam tőle. Azzal vigasztalom magam, hogy illik távolságot tartanom, hiszen már férjes asszony, saját külön élete van, de ez a fajta elzárkózásom nem fér össze ezekkel az okokkal. Ha így visszatekintek, talán tényleg ő az oka annak, hogy itt kötöttem ki. Nagyjából tizenhat éves voltam, amikor eldöntöttem, mit szeretnék csinálni. Na és azt, hogy nem Rijádból. Az óta a családi vallomás óta érzem, hogy megfulladok Szaúd-Arábiától. Félreértés ne essék, nem az a bajom, hogy apámnak volt valakije. Tudom, hogy most

is van, de sosem tenném szóvá. De Anna, az más. Ha lennének féltestvéreim, a legtermészetesebb dolog lenne a világon, csak éppen amikor az ember édestestvéréről derül ki, hogy csak féltestvér, az egészen más. Van egy olyan érzésem, hogy sem apám, sem anyám nem gondolták, hogy ennyire összetör ez a tény. Anna a legbiztosabb pont volt egész életemben. Egyszerre aludtunk, egyszerre keltünk, ettünk, játszottunk, tanultunk…

– Ebédnél találkozunk.

Ismét csak bólintok, bizonyára látja, hogy kiborultam. Kimegy a lakosztályból, rám csukja az ajtót. Hiába bizonygatom az egész világnak, hogy felnőtt, érett férfi vagyok, mert igenis gyerekes gondolataim támadnak: sorban veszítek el mindenkit. És ami a leggyerekesebb gondolatom, az az, hogy én semmiről sem tehetek.

17. fejezet

Családomat értesítettem, hogy épségben megérkeztem, és minden rendben van. Meg is bántam az egészet, mert anyám azonnal sírógörcsöt kapott, mögüle meg Aziza sikítozott. Apám volt az egyetlen, aki érdemben tudott velem kommunikálni. Elmesélte, hogy otthon is zajlanak az események, ugyanis Ammar ugyanúgy nekiment, mint Emír, amikor megtudták, hogy én hajnalban elutaztam. Megadta Ammarnak az elérhetőségemet, aki hívni is fog, mert számon akar kérni. Ennek nagyon nem örülök, de belátom, ezt nem apámnak kell helyretenni. Most majd egész nap a telefonomat bámulhatom.

Valamelyest sikerült felfrissülnöm, még szerencse, hogy nem vagyok nagy alvó. Délután négy körül valószínűleg álmos leszek, mindig ez van, ha hajnalban kelek, de még topon vagyok.

Kimegyek a lakosztály elé, tetszik, hogy egy átriumféleség választja el az udvartól. Háromnegyed tizenkettő van, délben lesz az ebéd és a megbeszélésem Mustafával. Egyszer videócseteltem már vele valamelyik este, de leginkább csak teszteltem, hogy milyen. Szimpatikus volt. Annyit tudok róla, hogy huszonhat éves, és vezetett már ötcsillagos szállodát is.

Kijjebb lépek, így pont odalátok a medencéhez, amiben emberek fürdőznek. Felelőtlenek ezek az európaiak. Sosem fogadják el a nap erejét, hatalmát. Nekem eszemben sem lenne délidőben kitenni a lábamat, ha nem kötelező. Nem értem, miért jó szénné égni, napszúrást kapni meg ilyesmik. Nyaralás közben mindenkinek elmegy az esze?

Sikongatva ugrálnak, egy anyuka épp erősen, a karjánál fogva kapja el a

gyerekét, akit meg is szid valamiért. Ha ez itt mindennapos lesz, akkor nehezen fogom bírni. Utálok más emberek életébe belelátni.

Lelépek az apró lépcsőn, a földet figyelem, tisztaság van, a járólapok csillognak. Megindulok előre, majd jobbra veszem az irányt, így a part felé haladok, ahol a stég is van. Szerencsére átöltöztem, mert nagyon meleg van. Egy pólót viselek, és egy bermudát, otthon sosem vehetnék fel ilyet. A cipőm nem nagyon megy a szerelésemhez, most jól jönne a papucs. Szaúd-Arábiában sokkal melegebb van, de mégis ez a párás forróság elviselhetetlenebb, mint a sivatagi hőség. Otthon inkább bebugyolálja magát az ember, itt meg dobnám le még a pólót is.

Állítólag csaknem telt ház van, de ez a medencéken nem látszik. Amikor a parthoz érek, akkor látom csak, hogy miért nem. Mindenki a tengerben hűsíti magát, vagy a napernyők alatt pöffeszkedik. Én is gyorsan besuhanok az árnyékolók alá, látom, hogy az egyik asztalnál ott ül Mustafa. Hozzá lépek, ő fel is áll, és illendően bemutatkozik személyesen is. Helyet foglalunk, időt hagy arra, hogy körbenézzek. A hullámokat figyelem, amik olykor a sziklához csapódnak, még a stégre is felloccsan a víz. Egészen közelinek tűnik, de Mustafa nevetve mondja.

– Nem lesz vizes. A hullámok nem érnek fel ide.

Persze. Ki tudhatná ezt jobban, ha nem egy török?

– Jól beszél arabul.

– Igen. Ezzel nincs gond – mosolyog vissza.

Amikor kiválasztottuk, csak annyit tudtam róla, hogy Isztambulban született, ma már Mersinben él, így fel is teszem neki a kérdést.

– Hol tanulta meg így a nyelvet?

– Egy ideig a szíriai határnál laktunk. Aztán anyámék visszaköltöztek Isztambulba, én meg itt kötöttem ki Mersinben.

Hátradől, meghúzgálja az ingét, kicsit megsajnálom, de nem szólok

semmit. Végül is ő itt a góré. Ki öltözzön ki, ha nem ő? Én a háttérben leszek, nem kell kapcsolatban lennem a vendégekkel, így megengedhetek magamnak egy lazább megjelenést.

– Milyennek ígérkezik a szezon?

– Ezt még nehéz megmondani a második héten. Mindenképpen bővítenünk kell a fakultatív programok listáját, erről szeretnék beszélni. – Erre bólintok, ő folytatja. – Már csak azért is, mert a fakultatív programokat mindig vezeti valaki, így nagy valószínűséggel emberre lesz szükség.

Megjelenik Sophie, megvárjuk, míg odaér hozzánk, és le is ül.

– Bocsánat a késésért. Csak telefonkonferenciám volt.

Leül, mindketten őt nézzük. Amikor felemeli a fejét, akkor meg mindketten kapkodva fordulunk el tőle.

– Milyen fakultatív programokra gondol?

– A gyerekekre figyelmet kell fordítanunk. Ha a gyereket lekötjük, akkor a szülő pihen, és ezért bármennyit képesek fizetni az emberek – vigyorodik el. – Ehhez általában óvónőket vagy pedagógusokat érdemes szerződtetni, mert a szülők csak megbízható emberre bízzák a csemetéjüket.

Felemelem a kezem, intek, hogy ezt értem, haladjunk. Már csak azért is, mert elkezdenek körülöttünk helyet foglalni a vendégek. Hordják kifelé a megpakolt tányérjaikat, némelyik egyenesen a partról jött, jól látszik, mert vizes. A nők mindössze egy kendővel takarják el magukat, már ez is szerencsés. Mindenesetre a terasz előtt egy hatalmas tábla mutatja, hogy bikiniben nem jöhet be senki. Ezt sosem értettem a Nyugatban. A ruha sok mindent jelez. Mutatja, hogy ki vagy, honnan jössz, merre tartasz. És ezeket nem keveri az ember. Véleményem szerint cseppet sem maradiság, hogy fürdőruhában nem megyek be egy étterembe, és nem ülök egy szépen terített asztalhoz sültet ropogtatni.

Az ételre nézve nekem is összeszalad a nyál a számban. Nevetségesen

viselkedem, kábé úgy, ahogy a mellettünk ülő asztalnál az ötéves fiú.

– Mi nem eszünk?

Mustafa először megdöbben, Sophie vigyorogni kezd és kontráz.

– Dehogynem. Már intézkedtem. Hamarosan hozzák az ételt.

Az jó! Csak értékeltem volna, ha tudom, mi a választék, mert ugyebár a saját szállodájában már csak eldöntheti az ember, hogy mit akar enni.

Nem vágok vissza, Mustafára nézek, felhúzom a szemöldököm, jelezve, hogy folytathatja.

– Na és itt vannak a nők. A gyerekekben és a nőkben van a pénz. – Ösztönösen Sophie-ra nézünk, aki fel is húzza a vállát, hogy ő bizony ehhez nem ért. – Nekik mindenképpen programokat kell szervezni. A férfiak elfetrengenek a parton. Esetleg jet-skiznek, hajókáznak. De a nők… Ők nem csak úsznak vagy napoznak. – Vágok egy pofát, mert ezzel aztán nem mondott semmit. Folytatja: – Ki kell használni az üres termeket is. Éppen ezért jóga-, torna- és mivel egzotikus helyen vagyunk, hastáncórákat tarthatnánk. A parton aerobik, esetleg bohókás versengések…

Na várjunk már egy kicsit!

– Mik azok a bohókás versenyek?

– Azok elsősorban az esti partikon zajlanának, hogy egy kicsit feldobjuk a hangulatot.

Csak azért nem akadok ki nagyon, mert látom, hogy hozzák az ételt. Helyezkedni kezdek, amikor leteszik elénk, megcsap az illat. Az nagyon bejön. Moderálnom kéne magam, ezért amennyire bírok, hátradőlök, hogy eltereljem a figyelmem. A mellettünk lévő asztalnál a kisfiú kiborítja az innivalót, amitől az anyuka úgy megijed, hogy sikítva pattan fel. Felkönyöklök az asztalra, és megtámasztom a homlokomat.

Istenem.

– Tehát esti programok is lennének?

– Ezek kötelezők. Nem várhatjuk el az emberektől, hogy a nyaralásuk alatt elmenjenek tízkor aludni. – Ebben igaza van. – Néha szerveznénk folklórestet, néha meg diszkót, esetleg standup előadásokat. Így minden korosztálynak kedveznénk. Meghatároznánk, melyik napon mik a nappali és esti programok, így átlátható lenne az egész.

Elismerem, egész jó ötletei vannak. Én sosem nyaraltam még ilyen helyen, így fogalmam sincs, mire van szüksége az embereknek.

Oldalra nézek, egy nő jön felénk, kezében rongy van. Világoskék, térdig érő szoknyát visel, és egy ugyanolyan színű topot, olyan, mintha munkaruha lenne. Aztán leesik, hogy az is, mert a szomszéd asztalhoz lépve elkezdi feltörölni az italt, amit a fiú kiöntött. A szívem hevesebben kezd verni, nehéz figyelnem a velem egy asztalnál ülőkre.

– Szóval ehhez mind emberek kellenek.

Elhallgat, visszakényszerítem rá a fejem, és kérdezek.

– Meg tudja oldani?

– Mindent meg tudok oldani – vigyorog.

Maga elé húzza a tányérját, én is ezt teszem, de a fejem ismét a szomszédos asztalhoz fordul. Sophie rendesen nőből van, mert ő is odanéz, és halványan elmosolyodik. Ezek szerint elég feltűnően vizslatom a csajt. Befejezi a törölgetést, megsimogatja a kisfiú fejét, és már megy is el. Az anyuka visszaül, pöröl tovább a gyerekkel, aki megállás nélkül zokog. Kezd dühíteni a helyzet. Ha az ember ilyen szörnyen viselkedik nyaralás alatt, akkor milyen lehet otthon?

Elkezdek enni, csak akkor kérdezek, amikor az első villányit lenyelem.

– Mi ez?

– Padlizsánragu. És rizs.

Jó. A rizst azért én is felismerem. Meg a padlizsánt is, ami tocsog a paradicsomban. Nagyon finom. Nincs túlfűszerezve, a zöldség lágy, mégis

érvényesül a jellegzetes íze. Egy ideig nézegetem, aztán kérdezek.

– Hol a hús?

Mustafa felnevet, ő válaszol.

– Mindjárt hozzák. Ne aggódjon, nem ezzel kell jóllakni. Mi, törökök szeretünk enni.

Még pár falatnyit eszem, inkább várok a húsra. Egy férfi jelenik meg tányérokkal, lerakja a csirkesülteket, és már megy is el. Mustafa elkezdi külön enni, Sophie hozzá sem nyúl, én meg fogom, és átpakolom a rizses, padlizsános ragura.

Na! Így már kaja lesz.

Jó ideig csöndben eszünk, már teli a hasam, így be is fejezem. Hátradőlök, kezdek álmos lenni, bizonyára ettől a tengeri levegőtől. Nem vagyok hozzászokva.

– Sophie-nak szabad kezet adtam a berendezésnél, maga is azt kap, mivel nekem fogalmam sincs, miként kell elvezetni egy szállodát. A bevételek fogják magát igazolni. Ha nem leszek elégedett, akkor lecserélem. Így fair vagyok.

– Természetesen. Itt mindenkinek az az érdeke, hogy felvirágoztassuk ezt a helyet – mosolyog vissza, és ő is félretolja az ételt. – Én is itt lakom, így állandóan elérhető vagyok.

Ezt úgy mondja, mintha meg kéne neki köszönnöm, holott szerintem ő jár jól, mert a nem kevés fizetése mellett még kosztot is kap meg lakást is. Sosem foglalkozom ilyen apróságokkal, ha nekem jól megy, nem tud idegesíteni, hogy másnak is.

– Nagyszerű. Akkor intézkedjen, és értesítsen, ha tudnom kell valamiről.

– Rendben.

Elkezd az asztalomon rezegni a telefonom, a kijelzőre nézve megállapítom, hogy szaúdi számról hívnak. Sejtem, ki az, ezért feszengve

távozom.

– Fel kell vennem. Aztán lepihenek. Beszélünk még.

Sophie csak bólint egyet, Mustafa felpattan, meghajol, igyekszem tőlük távolodni. Amikor hallótávolságon kívülre érek, felveszem.

– Béke, Khalid! – Ammar elég agresszívan szól bele a telefonba. – Gondolom, sejted, miért hívlak.

Nem sejtem. Tudom.

– Béke, Ammar. Apám említette, hogy keresni fogsz. Hallgatlak.

Kiérek a teraszról, lassítok, mert amerre mennék, ott sokan vannak, nem akarok hangzavarban telefonálni. A nép egy része az étkező felé jön, másik része meg távozóban van. Gyerekek szaladgálnak sikongatva, akiket csak szüleik ordítanak túl.

– Örömmel vettem volna, ha a szerződéskötéskor és a találkozón megemlíted, hogy másnap hajnalban elutazol hosszabb időre! – Elég finoman fogalmaz, kicsit meg is nyugszom. Csodálom az olyan embereket, akik a dühük ellenére nem veszítik el a kontrollt. Apám sajnos nem ilyen, és bevallom, többnyire én sem. – Rettenetesen megbántottad Thanát. Összetörted a szívét. – Próbálhatnék mentegetőzni, de igazából nem hozhatok fel semmit a mentségemre. – Nézd, Khalid! Én a lányomnak a legjobbat akarom, bíztam benned is és apádban is, de ha te ilyen lépéseket teszel, akkor azt kell gondolnom, hogy óriási tévedés ez az esküvő.

Végre szünetet tart, amit jól is tesz, mert hallom a hangján, hogy hamarosan őrjöngeni fog.

– Természetesen igazad van, bátyám. De meg kell értsd, asszonyaim jövőjének érdekében is teszem, amit teszek. Gondoskodtam róla. Apám ma elmegy hozzád az anyagiakról beszélni. Bármeddig is leszek távol, lányod semmiben sem szenved majd hiányt.

– Megaláztad őt… Melyik nőnek marad cseppnyi önbecsülése is, akire

férje nem kíváncsi a nászéjszakán?

Észreveszem ugyanazt a lányt, aki letörölte az asztalt, ismét gyorsul a pulzusom. Ammar nem képes felidegesíteni, de ahogy erre a lányra nézek, remegni kezd minden porcikám. A medence mellett van, éppen segít egy anyukának úszógumit feladni egy kislányra. Csupa víz a ruhája, de ő csak nevetgélve próbálkozik tovább.

– Itt vagy, öcsém?

– Itt… El fogjuk hálni a nászéjszakát.

– A nászéjszakát a nászéjszakán kell elhálni! – üvölt vissza.

Bocsátkozzam vitába? Minek? Igaza van. Sikerült kétszer is mellélőnöm. Az egyiket előre elháltam, a másiknál meg megléptem előle.

– Tisztában vagyok vele, úgyhogy ne emeld fel a hangod.

Megköszörüli a torkát.

– Bocsáss meg. Nem szeretnélek megsérteni… – erre egy kicsit meglepődöm, mert arra számítok, hogy felbőszítem. – De meg kell, hogy érts!

Már-már kétségbeesett a hangja. A lábaim megindulnak előre, minden lépéssel közelebb kerülök a medencéhez. Kezdek figyelni a hangfoszlányokra, amik arról jönnek, a lány hangjára koncentrálok, nem értem, mit mond, de tetszik, ahogy a kislánnyal egyszerre nevet.

Fölegyenesedik, rám néz, mire én elkapom róla a tekintetemet, és elfordulok a testemmel is. Aztán rájövök, hogy ostobán viselkedem, így visszafordulok. Ismét összenézünk, most a fogadóépület felé pördülök. Próbálok valamit Ammarnak mondani, de csak bizonytalanul motyogok.

– Persze… Sietek haza… Mindent rendbe hozok. Ígérem.

Hallom, ahogy enyhül a hangja, áldását adja, sőt kérdez arról is, hogy hol vagyok, de képtelenség összpontosítani ebben a zsivajban. Újra a medencéhez fordulok, jön felém a lány, úgy forgok, mintha valamit

elejtettem volna. A földet lesem, a cipőm orrával a követ rugdosom. Nem bírom tovább ezt. Úgy viselkedem, mint egy szaros.

– Mennem kell! Majd hívlak, bátyám!

Határozott mozdulattal kinyomom a telefont, sóhajtok egyet, és előrenézve megindulok. Csak egyet tudok lépni, előttem áll.

Próbálom a telefonomat a bermudám zsebébe becsúsztatni, de még ez sem sikerül, úgyhogy nem erőlködöm. Még arra sem hagy időt, hogy alaposan megnézzem őt, mert azonnal beszélni kezd angolul.

– Jó napot. Segíthetek? Úgy tűnik, mintha keresne valamit.

Ja! Magamat!

– Ki? Én? – Mutatok magamra, mintha semmi értelme nem lenne annak, amit mond.

Talán túl nyers vagyok, mert a füléig pirul. Vonzó. Szép. Kicsit furán beszél, de a szavaira nem is tudok figyelni, mert a vonásai lekötnek. A haja be van fonva, egészen világosbarna. A szeme kék, de nem rikító kék, hanem sötétkék. Így jobban megnézve rájövök, hogy nem is pirult el az előbb, hanem picit le van égve a bőre. A pírtól egészen kislányosnak tűnik.

– Bocsánat. Csak itt állt és forgolódott. Eddig még nem láttam, bizonyára tegnap vagy ma érkezett. Azt gondoltam, keres valamit.

– Ami azt illeti, igen…

Felhúzza a szemöldökét, úgyhogy gondolatban beleröhögve a saját arcomba megállapítom, ez most nagyon amatőr volt. Próbálok gyorsan javítani.

– Van itt valahol állítólag egy konferenciaterem.

– Konferenciaterem? Igen, van. Azt keresi? – Bólintok, ő azonnal elfordul, és a medencék mögé mutat. – Abban az épületben találja, de nincs nyitva. Kulcsot kell hozzá kérni.

Okosan bólogatok, mintha marhára fontos lenne az a konferenciaterem.

Pont jókor, mert így bermudában és átizzadt pólóban tuti úgy nézek ki, mint aki tárgyalásra készül.

– Szóval maga itt dolgozik?

Nem, Khalid! Csak egy buzgó vendég. Agyatlan!

– Igen.

– Felszolgáló?

– Nem. Hastáncoktató vagyok.

Hangosan felröhögök, ő meg is lepődik. Minden belém nevelt jó modoromra szükségem van, hogy ne vihogjak tovább.

Hastáncoktató?

Pláne, hogy még hastáncórák sincsenek. Jó, hogy pár perce ajánlotta csak a szállodavezető, hogy legyen ilyen testmozgás.

– Mi olyan vicces?

– Semmi…

Újra kitör belőlem a kacaj, ha nem kéne magamat visszafognom, akkor nagyon élvezném ezt a helyzetet. Utoljára Nassertől kaptam ilyen röhögőgörcsöt.

– Pedig egész jól elnevetgél.

– Bocsánat. – Megköszörülöm a torkom, fapofát húzok fel. – És mikor vannak az órák?

– A hastáncórák?

Nem, basszus! A jógaórák!

Újra a röhögés szélén állok, ezért csak bólintok.

– Az változó.

Azt mindjárt gondoltam. Annyira változó, hogy nincs is.

– Értem. Pedig szívesen megnéztem volna…

– Maga?

Én. Miért? Ez akkora nagy szó?

– Nem szabad?

– Nők járnak. Olyan nők, akiket valószínűleg feszélyezne, ha idegen férfi nézné őket.

Kezd okoskodónak tűnni, de nem bosszant. A piros arcával osztja itt nekem az észt a saját szállodámban. Amiben rohadtul nincs hastáncfoglalkozás, és ahol ő mégis hastáncoktató.

– Az oktatót csak nem feszélyezi.

Erre nem felel azonnal, elmosolyodik, majd visszanéz a medencéhez, mintha dolga lenne ott.

– A feleségét szívesen látom. Vagy a párját.

A szemembe néz, de sehogy sem reagálok. Mit kéne mondanom? Azt, hogy nekem nincs párom, mert én nem madár vagy egy zokni vagyok? Egy embernek van szerelme, kedvese, felesége, asszonya… De párja? Na és mi van akkor, ha asszonyom sem egy van, hanem kettő?

– Egyedül vagyok itt.

Ekkor először képes a szemem elmozdulni az arcáról. Végigszalad rajta a tekintetem, a mellkasára egy tábla van tűzve: Natasa.

Amikor észreveszi, hogy hosszan nézem, magától mondja.

– Natasa vagyok.

Már tudom, miért beszél így angolul. Ez szláv akcentus.

– Orosz?

– Nem! – vágja rá dacosan. – Nem vagyok orosz. Ukrán vagyok.

– Az ugyanaz – motyogom vissza.

Nem is neki mondom, inkább csak magamnak, de szemmel láthatóan feldühítem. Csípőre teszi a kezeit, és éles hangnemben mondja:

– Nem. Nem ugyanaz. Az orosz az orosz, az ukrán meg ukrán.

Jól van, na! Nem kell mindjárt bekapni!

A szemei szikrákat szórnak, a pirult arca cserfes, nevetős vonásai

eltűnnek. Komoly és sértődött.

– Úgy értem, majdnem ugyanaz.

Széttárja a karjait, mondania sem kell, érzem, elég ostobán viselkedem.

– Még csak majdnem sem ugyanaz. Érti?

Hú! Jól felhúztam egy perc alatt.

Halványan mosolyogni kezdek, amit leginkább bocsánatkérésnek szánok, de ő nem fogadja. Már rendesen fújtat, szerintem, ha nem gondolná, hogy vendég vagyok, akkor lehülyézne. Mondjuk, így sem jobb a helyzet, mert nem is vendég vagyok, hanem egyenesen a főnöke. Igaz, hastáncfoglalkozások nincsenek, de a lényeg, hogy van egy hastánctanár.

Ez jó! Mára kész is vagyok.

– A nyelvre értettem… – nyögöm ki, de még mindig konokul néz.

– Tudja, mit? Ne érdekel. Legyen igaza. A vendégnek mindig igaza van.

Hát még a főnöknek.

– Nem akartam megbántani… – erre nem felel, ezért gyorsan bemutatkozom. – Az én nevem Khalid.

Végigmér, arra gondolok, hogy pocsék formában vagyok, nem kellett volna levenni azt a szaros öltönyt.

– Maga török?

Ne már! Úgy nézek ki, mint egy török? Nyilván nem látszom svédnek, de töröknek még sosem néztek.

– Nem. Szaúdi vagyok.

– Áh! Arab.

– Szaúdi vagyok!

– Az ugyanaz – neveti el magát, majd megfordul, és faképnél hagy. Pár lépés után visszafordulva a válla fölött kérdezi: – Vagy nem?

* * *

Egyáltalán nem bosszantott fel. Még akkor sem, ha ezer dolgot mondtam volna neki szívem szerint. Az oké, hogy arab vagyok, de ezt így simán azért nem mondanám. Szaúdi vagyok! Márpedig egy szaúdi az arabok között a legnagyobb. Hogy lehet, hogy ennek nem érezte a súlyát? Ilyenekkel nem dobálózik az ember. Szaúd-Arábia mégiscsak más, mint Ukrajna.

Ha őszinte akarok lenni, elég ügyesen vágott vissza. A füllentéseket, hazugságokat viszont nem szeretem, s ezért kicsit neheztelek.

Na mindegy. Legyen akkor hastáncoktató, mit bánom én!

Le kellett zuhanyoznom, mert nagyon melegem van. Kétszer ellenőriztem a klímát, de tökéletesen működik, a hőmérő sem mutat sokat, olyan, mintha belülről tüzelnék. Mintha beraktak volna valahova, amit infralámpák hevítenek.

Le kell feküdnöm aludni! A kiborulásom a tegnapi napon kezdődött a házasságok miatt, és a nyomást ma is érzem.

Ammarnak teljesen igaza van. Apámra és a családomra hiába számíthatok asszonyaimmal kapcsolatban, az nem pótol engem. Belátom, legalább azt a rohadt nászéjszakát el kellett volna hálnom, akkor most nem lennék így kiéhezve. Mi a franc van itt a tenger mellett? Többet gondolok a szexre, mint otthon egy hét alatt. Hogy fogom ezt bírni? Ezt nem gondoltam át. Akikben kedvemet lelhetném, azok Rijádban maradtak. Ha apám nem szűrte volna össze a levet Sophie-val, tuti rámozdulnék, korkülönbség ide vagy oda.

Nem állok túl jól. Pont olyasvalami okozza a dilemmáimat, amire nem számítottam. Eljöttem otthonról, otthagytam őket, és nem gondoltam arra, hogy bizonyos szükségleteim itt is lesznek.

Befekszem az ágyba, a takarót félretolom, mert még mindig melegem van. Behunyom a szemem, ekkor hallom csak a beszűrődő zajt. Milyen fura ez. Amíg az ember elmélkedik, nyitva van a szeme, nem is hall, vagy csak

azt, amit az agya szelektál.

Hallom a sziklához csapódó vizet, az emberi hangokat, az élet hangjait. Aztán a becsukott szememmel látom a világoskék ruhában domborodó női alakot is, ahogy asztalt töröl, gyereket vigasztal. Az én kis hastáncoktatóm. És ő nem is tudja, hogy az enyém. Sajnos nem olyan formában, ahogy én akarom, hogy az enyém legyen. Azt az utat elvágtam. De az is egyfajta fölény, hogy a főnöke vagyok. Igaz, ezt sosem fogom az arcába mondani, annyira gonosz azért nem vagyok. Szegény. Nem is piros lenne az arca, hanem maga a tűz.

Jól mutatna ebben a szobában. Mármint az ő lepirult bőre. Azt a pirosat el tudnám viselni.

Kipattan a szemem, a saját kezemre nézek, ami a félretolt takarón pihen. A vászon hófehér, az én bőröm kreol. Tényleg kéne ide egy kis piros.

Felröhögök. Orosz… Vagyis ukrán. Miért ukrán lány tanít itt hastáncot? Nincs valami török? Vagy valami arab térségből való? Mondjuk, tök mindegy, mert ez sem tanít. Már csak azért is megnézném, mert kábé annyit érthet a hastánchoz, mint én a teakészítéshez az ő híres szamovárjukban. Vagy az orosz?

Á! Aludni kéne!

18. fejezet

Kinyitom a szemem, már sötét van odakint. A parton fel van kapcsolva a világítás, így a halvány fény beteríti az én lakosztályomat is. Felülök, egy ideig iszom a látványt, megnyugszom, hogy az esti látkép sem kevésbé tetszetős, mint a nappali. Az ablakhoz megyek, de nem igazán látok embereket. Az órámra nézek, amit már átállítottam az itteni időre, éjfél múlt nem sokkal. Ezen meglepődöm, mert arra számítok, hogy este tíz körül lehet.

Még nem nagyon pakoltam ki, és mivel nem hoztam sok cuccot, vásárolnom is kéne. Kirángatom a bőröndből az egyetlen vékony pulóvert, amit betettem. Nem tudom, miért emelem az arcomhoz és szippantok bele. Ez a sportfelső volt rajtam, amikor Annával a sivatagban gumiszánkóztunk. Minden hiába. Nem érzem a sivatag szagát. Nincs itt azzal a nyers, de mégis otthoni hangulatot árasztó ridegségével. Nincs itt a forró, izzasztó, mégis megszokottságból szerethető égető, pusztító erejével.

Kilépek az ajtón, de a második lépésnél rájövök, hogy itt nem húl le a levegő éjszaka. Legalább huszonöt fok van, úgyhogy a pulóverre nem lesz szükségem.

A derekamra kötöm, egy ideig ácsorgok, és a medencéket nézem. Belülről meg van világítva, a víz nyugodt, feszül a felszín, pont az ilyenbe vetődik bele szívesen az ember. Páran ücsörögnek körülötte, az egyik a lábát lógatja bele, suttogva beszélnek.

Lefordulok a sarkon, a part felé veszem az irányt. Most keltem fel, egy ideig biztos nem fogok tudni elaludni, és most jót tesz majd nekem a

magány. Motoszkálást hallok, ahogy a stéghez érek, látom, hogy a homokos partot hárman gereblyézik. Észrevesznek, de nem szólnak semmit, csak végzik a dolgukat. A kövek szélére ülök, hallgatom a víz muzsikáját, és figyelem a távolban világító pontokat. Sok mindenre gondolok. Örülök, hogy itt vagyok, de el is szorul tőle a torkom. Talán minden nappal könnyebb lesz, vagy minden nappal nehezebb. Ki tudja? Csak Allah.

Elmennek mellettem a partot tisztítók, rám sem hederítenek, talán azt gondolják, egy vendég vagyok. És valahogy én is ezt gondolom most magamról. Idegen földön vagyok egy olyan helyen, ami az enyém. Vajon mikortól kezdjük valósan birtokolni a dolgokat? Onnantól, hogy kimondjuk: az enyém. Vagy onnantól, hogy lelkünk-szívünk befogadja, ha a miénk, ha nem?

Mennyi minden jut most ezzel kapcsolatban az eszembe. Anna, Mona… Valahogy úgy érzem, mindketten az enyémek, szívem-lelkem egy része az övék, pedig sem egyik, sem másik nem lesz már szerves, meghatározó része az életemnek. Anna a testvérem marad, ezen semmi sem változtat, de vajon mit jelent a testvér szó és az érzés bennünk, ha közénk ékelődik megannyi gát? Azt hiszem, a testvériség egyfajta szabadság is volt. Ezt csak most ismerem fel. Szabadság volt, hogy bármikor megölelhettem, puszilhattam, vigasztalhattam, ránézhettem, láthattam az egész gyerekkorunkat. A vérünk egysége nem múlt el, de a szabadság már a múlté. Különvált az életünk, és kár tagadnom, nekem ez nehezen megy.

Mona meg… Nem is tudom, miért jut eszembe egyáltalán. Mocskos, bűnös… Nem azért, amit velem tett, hanem azért, amit mással. Nassert is elveszítettem, ő is undorító, bűnös, ha most itt lenne, talán meg is ölném. Mindent lenyeltem Monának, még azt is, hogy hált már férfival, vőlegénye van, de hogy pont Nasser… Ez nem megy. Ha másról lenne szó, nem pedig Nasserről, még fontolgatnám is, hogy félreteszem a megbotránkozásomat.

Csakhogy az undoromat képtelen vagyok odébb taszigálni.

– Hangulatosak a halászcsónakok fényei. Igaz?

Kissé megijedek, de gyorsan felismerem Sophie hangját. Oldalra fordulok, ott áll könnyű nyári, hosszú ruhában. Eddig mindig elegáns, üzleties ruhában láttam, de beismerem, így is vonzó. Nem szólok semmit, ő leül a közelemben, nem rám néz, hanem előre a sötét vízre, amin világítanak a távoli pontok. Amikor felém fordul, én továbbra is a vizet nézem.

– Miért nem alszik? – kérdezem.

– És maga?

– Én egész délután aludtam.

– Én meg minden este kijövök ide – vág vissza.

Felé fordulok, alig látom az arcát, mert a fény nagyon tompa. Fejével a víz felé bökve kérdezi. – Ugye nem tudta, hogy azok halászhajók? – Megrázom a fejem, folytatja. – Az első napon vettem észre. Mustafa mesélte, hogy sok család férfi tagja megy ki éjszaka egy csónakkal a nyílt vízre halászni. Öregek és fiatalok együtt. Apák a fiaikkal.

Itt elhallgat, valamiért nem bírom elviselni a tekintetét, a kezemre nézek. Apám jut eszembe, nálunk is az a normális, hogy sok időt töltünk a felmenőinkkel. Én meg? Elutaztam ide, pedig talán mellette a helyem. Otthagytam őt a slamasztikában, két feleségemet is az ő gondjára bíztam.

– Ez szép – csak ennyit tudok kinyögni, ő meg egészen más témát kezd feszegetni.

– Miért utálja a pirosat, Khalid? – Hangosan felröhögök, tényleg mulattat, hogy mit összekattog ezen a témán. – A múltkor megmagyarázta, hogy a shemagja az tradicionális viselet, de mi a helyzet a piros Ferrarijával?

Még jobban röhögök. Na vajon mi? Az is tradicionális. Ez még annyit sem tud, hogy Ferrariból a piros az kötelező?

– Alapszín.

– Szóval kocsiban tetszik a piros?

– Nem. Ferrariban tetszik a piros.

Most ő nevet fel, ránézek, valamiért látni akarom az arcát, ahogy mosolyog. Ő is engem figyel, megcsóválja a fejét.

– Maga nagyon bonyolult férfi.

– Az apám egyszerűbb volt?

Leolvad az arcáról a mosoly, pedig nem akarom bántani. Most ő nézi a kezeit, az óráját igazgatva felel.

– Hát. Erre nem tudok válaszolni. Nem kaptam esélyt, hogy jobban megismerjem az apját.

– Szerette volna?

Fészkelődni kezd, mint egy kislány, aki érzi, hogy most játszania kell a felnőttet, újra a szemembe néz.

– Maradjunk annyiban, hogy volt kire ütnie.

Elvigyorodva válaszolok.

– Pedig én sok mindenben más vagyok, mint az apám.

– Például?

– Például nem alázok meg nőket, és nem használom ki őket.

Nagyot nyelek, talán ez is csak nézőpont kérdése. Ha Sophie tudna Leiláról, Monáról, Thanáról, bizonyára jót röhögne. Hát ha még azt is tudná, mennyi szaúdi lányt csábítottam már a rosszra. Bizonygathatnám neki, hogy én mindig szépen bánok ezekkel a lányokkal, ő bizonyára jót nevetne rajta.

A külvilág felé talán pont ezért közvetítem ennek ellenkezőjét. Csak a nő és én tudom, milyen is vagyok ott, abban a légyottban. Sosem aláztam még meg egy lányt sem. Azt feltételeznek rólam, amit akarnak, én teszek rá.

– Az apja azt teszi?

– Ezt magának kell tudnia! – vágok vissza, jelzem, hogy ne játssza tovább az eszét.

Így már legalább biztosra veheti, hogy mindent tudok. Van rá esély, hogy lekattan a témáról, mert kezd kínos lenni a szitu.

– Erről inkább ne beszéljünk – nyögi ki, én meg azonnal elnevetem magam.

Micsoda meglepetés.

Egy ideig csöndben ülünk, latolgatom, hogy visszamegyek a lakosztályomba, de újra beszélni kezd.

– Komolyan két felesége van?

Nem, basszus! Vicceltem. Milyen kérdés ez?

– Miért fontos?

– Csak mert hihetetlen.

Aha.

Jó. Hát nem muszáj elhinni. Bizonygatni aztán nem fogom. Érzem, a következő kérdése ismét apámmal kapcsolatos lenne, ezért amennyire bírom, a tekintetét keresem.

– Az apámnak csak egy felesége van. Az anyám. Ez hihetőbb?

Először meglepődik, aztán hangosan felnevet.

– Nahát, Khalid! Maga nem hasonlít az apjára, mi? Maga nem alázza a nőket, holott több felesége van, mint az apjának, aki alázza őket… – Egyre jobban nevet. – Ez kicsit… *contradictoire*[1].

A mondat végére franciául tűzi be az utolsó szót, valószínűleg nem jutott eszébe arabul. Segíthetnék neki azzal, hogy átváltunk franciára, annál is inkább, mivel már nem Rijádban vagyunk, de nem teszem. Még kegyes is vagyok, mert hagyom, hadd gyakoroljon.

Én is elmosolyodom, gondoljon, amit akar. Végül is nem mindegy, hogy mi a véleménye rólam?

– Az. Contradictoire – mondom én is ezt az egy szót franciául. – De igaz.

A homokot nézem, amiben a csíkok rendezetten, egymástól egyforma távolságban futnak. Ösztönösen felállok, elindulok rajta. Csak pár métert teszek meg, közben leveszem a cipőmet, amit kézben viszek tovább. Visszafelé a lábnyomaim mellett haladok, Sophie nem áll föl, a kövön ülve, mosolyogva figyeli az akciómat.

Amikor visszaülök, kérdez.

– Most jobb? Hogy beavatta a homokot?

– Jobb! Sokkal jobb!

Nehogy már vendégnek járjon az a kiváltság, hogy végigsétálhasson az elsimított homokon.

Felemelem a kezemben lévő cipőt.

– Nincs papucsom. Segíthetne beszerezni!

Újra nevet.

– Lakberendező vagyok. Rémlik?

Én is visszamosolygok.

– Igaza van. Akkor inkább megbeszélem Mustafával.

Leporolom a talpam, de a nyirkos homok nehezen jön le a bőrömről. Ő olyan szemtelenül néz, hogy nem tudok ezzel tovább foglalatoskodni. A cipőmbe dugom a lábam, még akkor is, ha veszettül zavar a homok a talpamon.

– Összetörte egy lány a szívét. Igaz?

Megdermedek, nagyot nyelek, majd az arcába nézek. A szemem megszokta már ezt a halvány fényt, így most eléggé élesek a körvonalai. Valamiért azt válaszolom, amit eddig magamnak sem ismertem el.

– Igaz.

– És ha nem tévedek, az a lány nem a feleségei közül való.

– Nem. Valóban nem. Szerettem volna elvenni, de ő mást választott.

Előredől, megtámaszkodik a térdén, látszik, hogy felettébb izgatja a

téma.

– Szerette volna elvenni? Két feleség mellett?

Megrázom a fejem, ezt elég nehéz lenne megmagyaráznom.

– Ez bonyolult… A lényeg, hogy vége, pedig szerettem volna, ha nincs vége.

Talán túlságosan látszik a fejemen, hogy ez most szíven talál, mert ő gyengéden, szinte suttogva mondja: – Ostoba nőszemély! Nem tudja, mit hagy ki.

Erre egyszerre nevetjük el magunkat.

Felállok, ő ülve marad, elbúcsúzom.

– Megyek. Jó éjt.

Fordulok is, lépek párat, de utánam szól.

– Natasát ilyenkor mindig meg lehet találni a recepció mögötti irodahelyiségben… Ha érdekli. – Földbe gyökerezik a lábam. *Ez mi?* Oda is kapom a fejem, és felhúzom a szemöldökömet. – Ha nem tudná, Natasa az a lány, aki ma ebédnél a mellettünk lévő asztalt törölgette. Akit maga nagyon vizsgálgatott a tekintetével.

Tudom, ki az a Natasa, a picsába is!

Még mindig nem válaszolok, belőle meg kitör a nevetés.

– Csak gondoltam, érdekli. Hátha! Valaki csak képes meggyógyítani egy összetört szívet.

Visszafordul a vízhez, én meg szinte menekülök a közeléből. Ezt most nem igazán tudom értelmezni. Ilyen megjegyzéseket, azt hiszem, csak és kizárólag Annától tudnék befogadni. Talán épp ezért szimpatikus nekem ez a Sophie. Olyan spontán, mint a húgom.

Mire észbe kapok, már el is megyek a medencék mellett, a főépületnél tartok, világít a tábla: Recepció.

* * *

Érzem, hogy ezt nagyon nem kéne, mégis belépek a csarnokba, és a pultig meg sem állok. Senki sincs itt, ezen egy kicsit felbosszantom magam. Nem felejtem el, hogy ez az én szállodám, és az, hogy a recepciós nincs a helyén, elég aggasztó.

Észreveszem a csengőt, rácsapok egyet, de csak másodpercekkel később jön elő Natasa. Kilép az ajtón, amikor meglát, döbbenten kérdez.

– Valami gond van?

– Jó estét! – vágok vissza csípősen, mire ő is kiböki.

– Jó estét.

Becsukja maga mögött az ajtót, egészen a fából készült pultig jön. Felrakja a kezeit, még mindig kérdőn néz rám.

– Hol a recepciós?

– Miben segíthetek?

– Most mondtam. Abban, hogy hol a recepciós.

Maga mögé néz, megvonja a vállát, mintha csak azt felelné, „mit tudom én?!”. A végén mégis mást mond ki hangosan.

– Én helyettesítem.

Az arcát nézve másodpercek alatt tör rám megint a jókedv. Én is megtámaszkodom a pulton, mire ő kihúzza magát.

– Hadd találjam ki. Ott vannak hátul a hastáncórák?

Nem veszi a poént. Mérgesen vizslat, majd csípős nyelvvel felel.

– Hadd találjam ki! A tárgyalóterem kulcsáért jött?

Waaa! Bírom ezt a kis szlávot!

A szám elé húzom az egyik ujjam, remélem, az eltakarja a vigyoromat. Nem akarok vele kötekedni, én tényleg élvezem a társalgást vele.

– Miért? Ideadná?

– Ha kéri…

Megváltozik a tekintete, talán ő is rájön, hogy vendéggel nem illik ellenségesen viselkedni. Mikor sikerül fapofát erőltetnem magamra, leteszem a kezem, az ő tekintete azonnal a számra kúszik. Ettől nagyot nyelek én is és ő is.

Negédesen mondom neki.

– Kedves Natasa! Ha megkérem, lenne olyan szíves ideadni nekem a tárgyalóterem kulcsát? Hálás lennék! Sőt megtisztelne a bizalmával. Ígérem, nem teszek bent semmilyen kárt, és a kulcsot hamarosan visszahozom. – Amikor mosolyogni kezd, kissé ércesebb hangon mondom. – Na mit gondol? Ez felért egy kéréssel?

Újra megsemmisül a mosoly, a háta mögé nyúl, majd mérgesen visszafordul, és a lent lévő fiókokat rángatja. Amikor a harmadikat is kihúzza, akkor jövök rá, hogy a kulcsot keresi, és fogalma sincs, hol találja.

– Persze csak ha nem túl nagy feladat megtalálni… – suttogom.

Ő becsapja a fiókot, kicsit meg is lepődöm. Ennél már csak az lenne jobb, ha kárt tenne a bútorban. Biztos közölném vele, hogy az első fizetése ugrott.

– Maga mindig ilyen tapló?

Kell pár másodperc, míg értelmezni tudom ezt a szót. Aztán nagyjából besorolom. Tapló, bunkó, modortalan, seggfej…

Akkor ez most nem pozitív, ugye?

– Miért? Most az vagyok?

Tényleg nem értem. Ez a hely az enyém, de még csak szóvá sem teszem. Persze ő ezt nem is sejti, de mit mondana akkor, ha jelezném még ezt is? Akkor utálatos kretén farok lennék? Vagy mi?

– Délben is az volt. Az ember segíteni akar magának, maga meg kineveti, pofákat vág…

Fogalma sincs, miért nevettem ott a terasznál. Nyilván bántásnak vette, amiért vigyorogtam a hastáncról faggatva.

– Ne haragudjon. Fáradt voltam az utazástól.

– Ha fáradt az ember, akkor lefekszik aludni, nem pedig emberek képébe röhög!

Most komolyan ezen akadt ki így? Én meg még azt hittem, a húgom érzékeny.

Újra elkezdi húzogatni a fiókokat, rajta is látszik, hogy fáradt, leterhelt.

– Ezt maga mondja? Maga miért nem alszik éjszaka? Csak mert én aludtam délután – zárom le a mondandómat, mert rám emeli a tekintetét, mintha semmi közöm nem lenne hozzá. Nem felel, de lecsap a pultra egy kulcsot. Bár nem mondja ki, de szinte hallom: nesze. Van egy olyan érzésem, ha ez otthon történne, gyorsan rendet raknék a fejében, de itt az érdekel a legkevésbé, hogy egy vadidegen nő duzzog és kötekedik. Mivel a nap folyamán már megmutatta, körülbelül hol találom azt a termet, felmarkolom a kulcsot, és csak ennyit mondok: – Köszönöm! Ne fáradjon, odatalálok.

Megfordulok, másik ajtó felé igyekszem, nem ezen jöttem be. A holnapi napot szántam arra, hogy Mustafa és Sophie megmutasson mindent, de most sajnos ez van. Egyedül fogok tájékozódni. Magamnak köszönhetem. Hogy támadhatott ilyen hülye ötletem? Ott kezdődik, hogy egyáltalán minek mentem a recepcióhoz? Na jó. Azt tudom. Látni akartam, még talán a beszélgetéshez is fűlött a fogam. A vitához nem.

Minden ki van írva angolul, így megtalálom az utat a tárgyalóhoz. Kissé rideg a környezet, láthatóan ezt a részt még nem avatták fel. A közlekedő két szélén fotelek vannak kihelyezve, de a falak csupaszok, csöppet sem otthonos. Nem neheztelek ezért Sophie-ra, nyilván az volt a cél, hogy nyitásra a szobák és az egyéb napi szinten igénybe vett helyiségek készen

legyenek. Egyébként sem értem, hogy egy ilyen hotelbe minek ilyen konferenciaterem. De ha van, hát van… Mi, arabok, ha nagyon fontos megbeszélnivalónk van, akkor az otthonunkban látjuk vendégül a partnereinket. Ez a legbarátibb gesztus. Persze vannak esetek, amikor mi is semleges helyet választunk, de mi a francot lehet egy török Riviérán fekvő négycsillagos hotel konferenciatermében megvitatni? Valószínűleg ezt a kérdést nem leszek képes magamban tartani, és felteszem majd Mustafának is.

A szag is eléggé új. Festék, steril bútorok illatának egyvelege kavarog, bár bevallom, én szeretem ezt a szagot. Több ajtó mellett is elmegyek, mindegyik zárva van. Kezdek kissé bosszankodni, de szerencsére megtalálom azt az ajtót, amire ki van írva: konferenciaterem. Lenyomom a kilincset, naná hogy zárva van. Próbálom a kulccsal nyitni, de nem sikerül. Egy ideig ki-be tologatom, feszítem, de nem nyílik ki. Oldalra nézek, kártyarendszer itt nincs, úgyhogy márpedig ennek a kulcsnak kell nyitnia. A tenyerembe szorítom, sóhajtok párat, és újrakezdem. Kiskoromban ez általában bevált. Amikor valami nem sikerült és toporzékolni kezdtem, anyám erőszakosan szembefordított magával, és ezt mondta: „Nyugodj meg, Khalid! Mi lenne, ha az elejéről kezdenéd? Úgy, mintha még nem is próbáltad volna?” Ilyenkor általában az volt, hogy még másodpercekig dühöngtem, de a végén megfogadtam a tanácsát, és általában igaza is volt, mert sikerültek a dolgok.

Bedugom a kulcsot, nyitnám, de nem megy. Újra húzom-tolom, a vállammal is nekifeszülök, de sehogy sem megy. Mérgemben tenyeremmel az ajtóra csapok!

Picsába!

Elölről kezdeni, mi? Inkább berúgom ezt a tetves ajtót. Ez egy újonnan üzemelő szálloda, és még egy ajtót sem lehet kinyitni? Virágos függönyök,

steril falak, nem nyíló zárak… Megkoronázva orosz alkalmazottal, aki állítólag hastáncoktató, miközben nincsenek is ilyen órák. Vagy ukrán… Szarom le!

Újra az ajtóra csapok, ekkor hallom magam mögül az esdeklő hangot.

– Bocsásson meg! Azt hiszem, rossz kulcsot adtam.

Hátrakapom a fejem, nagyot nyelek, szégyellem, hogy látta az őrjöngésemet. Meg azt is szégyellem, hogy ez az egyszerű tény nekem eszembe sem jutott. Valószínűleg az idők végezetéig feszegetném ezt az ajtót, mert annyi agyam sincs, hogy arra gondoljak, ez nem a megfelelő kulcs.

Kifejezetten zavarban van, egészen az ajtóig jön. Nem egy kulcs van a kezében, hanem legalább öt.

– Nem tudja, melyik kulcs nyitja ezt az ajtót?

– Honnan tudnám? Sosem nyitottam még ki! Én nem vagyok recepciós!

– Hát persze! Jut eszembe, maga hastáncoktató.

Nem szándékosan vágok vissza, de ez a nő olyan nyers, mint a frissen vágott bárány. Mondjuk, az a pláne benne, hogy a bárányt minden formában meg tudom enni.

Kiveszi a kulcsot, amit éppen próbál, keresztbe fonja a karjait, és számonkér.

– Mondja már meg, mi a problémája azzal, hogy ez a munkám? Csak mert ott, a medencéknél is kinevetett emiatt. Lenéz, vagy mi? Vagy esetleg úgy gondolja, hogy ukránként fikarcnyit sem értek a hastánchoz? Mondja meg!

Na igen. Úgy gondolom, hogy ukránként fikarcnyit sem ért egy arab nemzeti tánchoz.

– Itt nincsenek hastáncórák, így nehéz azt tanítani. Nem kedvelem a hazugságokat.

Mondom ezt én, amikor én meg eljátszom, hogy szállóvendég vagyok.

Ez igen, Khalid!

Rendesen meglepődik. A kezeit leengedi, nem állja a tekintetemet. Folytatom: – Ráadásul szándékosan rossz kulcsot ad…

– Dehogy szándékosan! – vág közbe. – Maga szerint tudom, mi nyitja ezt az átkozott ajtót? – Olyan hévvel esik nekem, hogy döbbenten figyelem. Ő is elszégyelli magát, sóhajt párat, majd visszafogottabb hangon mesél. – Tényleg hastáncoktató vagyok, ha hiszi, ha nem. Így is kezdtek alkalmazni. Csak aztán közölte a szállodavezető, hogy erre az engedélyre még várni kell a tulajdonostól. Addig azt kell csinálnom, ami van. Takarítás, papírmunka… Bármi, ami adódik. Úgy fogalmazott, hogy pár nap, és minden rendben lesz.

Gyanítom, az engedélyt nekem kellett megadnom, azt meg is kapták. Így már mindjárt más a helyzet. Hihető.

– Értem. Bocsásson meg, én nem akartam ezt feszegetni.

Kinyitja a tenyerét, és a kulcsokra nézve elneveti magát.

– És higgye el, tényleg halvány fogalmam sincs, melyik nyitja az ajtót!

– Akkor miért nem szólt az igazi recepciósnak?

Az ajtónak támasztja a hátát, spontán kezd beszélni.

– Látszik, hogy maga nem ért a szállodákhoz! – *Végül is… csak a tulaj vagyok*. – Itt hierarchia van. A recepciós, az már azért valaki. Mindenesetre több, mint egy mindenes. Érti?

Bólintok, pedig ezt a hierarchiát azért kielemezném úgy, ahogy van. A piramis tetején elidőznék, mutatnám neki, hogy ott vagyok én. De így talán tudok meg olyan dolgokat is a szállodámról, amik egyébként nem jönnének szembe.

– Ugráltatják magát? Jogtalanul dolgoztatják?

– Ugyan már! Ez mindenhol így van. Tudja. A létra, amit meg kell mászni. – Felhúzom a szemöldökömet, nem igazán tudom értelmezni. Jó

vagyok angolból, de az ilyen metaforás dolgok ritka nehezen esnek le. Mivel látja, hogy tanácstalan vagyok, kérdez: – Bizonyára a maga munkahelyén is van hasonló rendszer. Mit dolgozik?

Most egy kicsit bajban vagyok. Mit feleljek? Azt, hogy szállodáim vannak? Az imént estem neki azzal, hogy hazug.

– Mindegy. Keressük meg a kulcsot!

Mozdulok is, nyúlok a tenyeréhez, de ő egy hirtelen mozdulattal szembefordul az ajtóval, és egymaga kísérletezik. A második kulcsnál szólal meg ismét.

– Ez sem az. Ja! Egyébként, gondolom, üzletemberféle, ha ez a terem érdekli. Lesz valami összejövetel itt? Nem tudok róla.

Én sem.

Nem felelek, ő nem is erősködik tovább. Már csak azért sem, mert a következő kulcsot sikerül elfordítania. Hátrakapja a fejét, fülig ér a szája.

– Győzelem! – kiáltja elég hangosan.

Lenyomja a kilincset, szélesre tárja a bejáratot, és be is megy. Követem őt. Tök üres a terem. Tök üres. Az ablakok valami belső udvarra néznek, amit még nem is láttam. Függöny nincs, se egy asztal, se egy szék. Csak a négy fal.

Egy ideig lesem a nagy semmit, aztán hozzá fordulok, ő is engem néz. Egyetlen szót tudok csak kinyögni.

– Fullos.

Kitör belőle a nevetés, ha nem az én szállodámról lenne szó, bizonyára én is jót mulatnék.

– Szerintem is!

Újra körbenézünk mindketten, ekkor már én is elnevetem magam. Mi a fenét nézünk? Ezt a nagy semmit? A nevetés után láthatóan kezd zavarba jönni. Amikor ismét találkozik a tekintetünk, halkan mondja.

– Sajnálom…

– Gondolom, úgy vannak ezzel a teremmel, mint magával. Majd lesz hastánc. Majd lesz konferenciaterem. – Bólint, a szája elé emeli a kezét, mulattatja őt a helyzet. – Azért köszönöm, hogy megmutatta.

– Ha gondolja, megérdeklődöm, hogy mi van ilyenkor?

Szerintem én gyorsabb leszek.

– Nincs rá szükség. Jó éjt.

Megfordulok, faképnél hagyom.

* * *

A szobámba érve felcsapom a laptopomat, és készítek egy jegyzetet.

1. Hastáncórák azonnali indítása! (ha már van hastánctanár!)
2. A virágos függönyöket lecserélni! Mindenhol!
3. Konferenciaterem? Berendezés, üzemeltetés?
4. Hogy kerül egy mindenes a recepciós pultba? Főleg hogy kerül egy hastánctanár a recepciós pultba?
5. A jelenleg nem használt helyiségek berendezése!

Azt gyanítom, hogy még lesz jó pár pontom. Na és nem titok, hogy mindegyikhez lesz mit hozzáfűznöm. Könyörgöm! Mi ez a szöszmötölés? Ilyet olyankor szokás, ha kevés a pénz. De itt van! Ha van miből költekezni, akkor miért nem teszik? Sophie mintha olyasmit mondott volna, hogy végzett mindennel. Ezt jelenti nála a „kész”? Fogalomzavarral küzd, de majd elmagyarázom, mit jelent a „kész”. Mi lett volna, ha nem jövök ide? Erre a költői kérdésre válaszként megtámasztom a homlokomat, mert az azért leesik, hogy a többi szállodámban nem vagyok jelen. Igaza volt apámnak, ez nem gyerekjáték. Persze tekinthetünk rá úgy is, de akkor meg kár

dollármilliókat kidobni az ablakon.

Bezárom a jegyzetet, semmi szükség rá, hogy tovább idegesítsem magam. Megnyitom az e-mailjeimet, az első, ami szembejön velem, apám levele. Erre egy kicsit ledöbbenek. Amikor elolvasom az első sorokat, megértem, miért írt e-mailt.

Khalid! Lennél szíves fölvenni a telefonodat, ha kereslek? Fiam, beszélnünk kell! Ha az időd engedi, méltóztass hívni!

Elhúzom a számat, ösztönösen a telefonom után nyúlok. Amikor lefeküdtem délután aludni, kikapcsoltam, azóta meg nem volt okom különösebben foglalkozni vele. Ezt is a tenger teszi? Otthon egy percre sem válok meg a mobilomtól, itt meg úgy lekötöttek az események, hogyha nem látom ezt a levelet, akkor eszembe sem jut a telefonom.

Bekapcsolom, tizenöt nem fogadott hívásom volt, ebből hét apámé. Azonnal tárcsázom, ő meg ugyanolyan gyorsan veszi fel.

– Béke, apám!

– Milyen kegyes vagy és nagyvonalú, hogy eszedbe jutnak az itthoniak. Elment az eszed? Órák óta próbállak elérni! Szét fogom rúgni a segged! Nem elég, hogy itt hagysz a slamasztikában, még mosod is kezeidet?

– Miről van szó? Izgatottnak tűnsz?

– Izgatottnak? – kérdez vissza, de utána másodpercekig csönd van. Egyébként igaza van. Szívességet kértem tőle, hogy figyeljen asszonyaimra, és értesítsen mindenről, erre én elérhetetlen vagyok. – Haza kell jönnöd!

– Mi? Ma érkeztem. Vagyis tegnap… – Ez az összevissza alvás kicsit megzavarta az időérzékemet. – Mi van már?

– Ammart lehet, hogy sikerült leráznod, de Thanát nem. Óriási botrány volt.

Ezt most értelmeznem kell. Miféle botrány? Nem áll össze a kép.

– Részletezhetnéd.

– Miután te beszéltél Ammarral, ő idejött hozzám Thanával. Az öreg azt akarta egyeztetni, hogy mi lesz ezek után. Közölte, bár őt meggyőzted és bocsánatát kérted, de lánya nem nyugszik. Sértve érzi magát. – *Igen, ezt tudom. Ammar is mondta.* – De a lényeg, hogy ugyanekkor Leila is itt termett Zahrával, és szinte hisztériába kitörve követelték, hogy mondjam meg, hol vagy! Soha! Érted? Soha nem voltam még ilyen kínos helyzetben! Csaknem megnyílt alattam a föld! Hát férfi vagy te? Asszonyaid itt ölik egymást apád palotájában, míg te távol vagy?

Várjunk, várjunk!

– Hogy érted azt, hogy ölik egymást?

– Na mégis hogy? – Kivár, de tényleg nem tudok reagálni. – Egymásnak esett a két lány.

Ismét elhallgat, én meg akaratlanul is elképzelem a szituációt. Ez most verekedést jelent? Fizikai egymásnak feszülést? Ütéseket?

– Ugye most ez csak valami csel, hogy hazacsábíts?

– Nem! Nem az! – üvölt a telefonba. – Anyádat úgy felizgatta az eset, hogy Ibrahim altatót adott neki. És a többiek is megszenvedték. Zahra szintén kiborult, Leila meg akar halni, Thana meg jó formán azt sem tudta, mi történik. Mert ha azt még nem mondtam volna, Leila kezdte!

Elvigyorodom, pedig nem vicces a helyzet. Ha apám nem mondja, hogy ki kezdte, akkor is rá tippelnék. Ha nem szégyellném magam, még legyezné is a hiúságomat.

– Megsérült valaki?

– Thanának csúnyán össze lett karmolva az arca, Leilának meg a dereka lilult be, mert sehogy sem tudtam leszedni Thanáról. Úgy kellett szorítani, mint a legsikamlósabb halat. Sajnálom, Khalid, de nem titkolózhattam. Elmondtam mindenkinek, hol vagy, és hogy fogalmam sincs, mikor jössz.

Leila ekkor zuhant össze. Thana kiakadt Leila viselkedésén, ő azért követeli a hazatérésedet, hogy tegyél rendet.

Újra elhallgat, én rágom, lenyelem, emésztem a hallottakat. Ez így tényleg nem lesz jó. Bevallom, Thana nem érdekel, de Leiláért azért aggódom.

– Költöztesd Leilát addig az én házamba.

– Szerinted nem ez volt az első lépésem? Mivel tisztában vagyok vele, hogy Thana jó helyen van otthon, és az apja keresi az alkalmas palotát, így unokanővéredet találtam fontosabbnak. Gondoltam, valaminek történnie kell! Na de persze hogy azonnal visszautasította!

– Emír telibeszélte a fejét.

– Nem, fiam. Te nem ismered Emírt. Ő már elengedte ezt a dolgot, megbékélt a helyzettel. Látom rajta, hogy bántja, de nem fogja befolyásolni a lányát.

Felállok, behúzom ezeket a nyavalyás rózsás függönyöket. Ha kint sötét van, bent meg világosság, mindig az az érzésem, hogy meglesnek.

– Tök mindegy! Akkor Zahra szítja a tüzet!

Hangosan felnevet, hallom a szöszmötölést, bizonyára odébb rúgott vagy dobott valamit. Apám, ha dühös, az ég mentse meg a körülötte lévő embereket, tárgyakat.

– Térj már észhez! Nem kell itt semmit szítani, begyújtottál te rendesen! Azt hiszed, Leila egy ostoba kis szerelmes lányka? Mondtam neked, Khalid! Ha asszonyaid egymásnak esnek, neked sem lesz pompázatos életed! És ugye tudod, hogy finoman fogalmaztam, mert azt is mondhatnám: kurva szar életed lesz!

Szánom Leilát, de tartani nem tartok tőle. Ugyan mit tud nekem ártani? Bár, ha belegondolok, most is tesz róla, hogy problémáim legyenek.

– Mi van Annával? – szalad ki a számon.

Döbbent csönd van, csak jó sokára felel.

– Néha komolyan azt gondolom, hogy agy nélkül születtél. Vagy talán süket vagy. – Ezt szinte suttogja, de a következő pillanatban felemeli a hangját. – Itthon áll a bál, te meg a húgodról kérdezgetsz?

– Ha egyszer ő a legfontosabb! – csattanok vissza azonnal.

Szuszogást hallok, majd apám dolgozófotelének jellegzetes nyikorgását. Elég régi az a fotel, de apám nem akar tőle megválni. Amikor gyerekkorunkban megengedte, hogy bemenjünk a dolgozószobájába és halkan játsszunk valamit, ez volt a jel. Amint nyikordult a fotel, én is és Anna is azonnal elhallgattunk, rászegeztük a tekintetünket. Hát igen. Nagy kegy volt, ha apám beengedett minket oda.

– Jól van. A svájci hegyekben vannak. Utána mennek tovább. Kérte, hogy adjam át, haragszik rád, amiért nem búcsúztál el tőle. – Még hogy én! Na és ő? Ő talán említette, hogy eltűnik majd hetekre? Kit őrjített meg a szerelem? Nem engem! – Khalid! Anna boldog. Jól van. Ha hazajönnek, beszélsz vele, de most égetőbb problémák vannak.

– Nézd, apa. Senki sem gyerek már. Asszonyaim vagy viselkednek, vagy az egyik jobbra repül, a másik meg balra. Ezt üzenem nekik.

– Üzened? Ja, hát az mindjárt más! Mi sem természetesebb. Akkor ezt majd át is adom – ironizál, erre azért rájövök. Már csak azért is, mert újra üvölteni kezd. – Mi lenne, ha te mondanád meg nekik? Nem érdekel, Khalid, nem tartom tovább a hátam. Mindenkinek! Érted? Mindenkinek! Emírtől Zahrán át Leiláig, Ammarnak, Thanának, mindenkinek megadom ezt a számot, amin elérnek, aztán te majd elbeszélgethetsz velük.

Ammarral már megtettem, de jól tudjuk, a többiek meg úgysem fognak hívni. Annyira azért nem bátrak.

Próbálnám lecsillapítani, de lerakja a telefont. Van egy olyan érzésem, hogy túlléptem a határt…

19. fejezet

Alig aludtam valamit, úgy vártam a reggelt, ahogy még talán sosem. Iszonyú nehezen jött el. El is mosolyodom, mert emlékszem, amikor kicsik voltunk, egyszer Anna megkérdezte anyától: „Mindig egyforma hosszúak az éjszakák? És mindenkinek ugyanakkor van?”

Azért kérdezte ezt, mert ő sosem kelt úgy, hogy kialudta volna magát, pedig nem mondhatnánk, hogy korán kelésre volt kényszerítve. Én nem szeretek aludni. Kissrácként sem szerettem. Nem tudom, miért. Anyám próbált minket délutánonként is altatni, de az nálam felért egy vesszőfutással. Pontosan így mondta: „Khalid! Nem maradsz le semmiről, ha alszol egy kicsit! Minden megvár.”

Igaza volt, tényleg elpocsékolt időnek tűnt az alvás. Most éjszaka is ez az érzés kerített hatalmába.

Kimegyek, Mustafa a medence mellett áll, amikor meglát, elmosolyodik, gyanítom, jó ideje arra vár, hogy előjöjjek. Nagyon észre tudom venni, amikor az ember csak színlel valamit, márpedig ő most nagyon színlel. Biztosan nem volt dolga a medence körül, engem várt, bekopogni meg, gondolom, nem mert.

– Jó reggelt! – összecsapja a tenyerét.

Ő török, nagy valószínűséggel muszlim, de idomulok hozzá, és nem hithű muszlimként köszöntöm én is.

– Jó reggelt. Máskor nyugodtan bekopoghat. Általában reggel hat-hét órától már ébren vagyok.

Erre csak bólint, de nem mond semmit. A medencében már páran

úszkálnak, most én is szívesen tempóznék.

– Az állásokat nagyon gyorsan be fogják tölteni. Tudja, itt nem kell várni az ilyesmire. Tegnap, ahogy innen elmentem, meg is tettem a szükséges lépéseket. Körülbelül hat embert szükséges még felvenni.

– Kivéve a hastáncoktatót. Mert az már van, úgy tudom. – A szeme közé nézek, erre egy kicsit leblokkol. Valószínűleg fogalma sincs, miről beszélek, pedig neki kéne tudnia a legjobban. – Vagy nem maga veszi fel őket? – Zavartan bólint. – Akkor bizonyára emlékszik rá, hogy kit vett fel eddig. Hastáncoktató már van. Natasának hívják. Most amolyan mindenes… Sőt! Esténként elácsorog a recepciós pultban is…

Kezdek bepöccenni, mert nem veszi a lapot.

– Igen, emlékszem. Ügyes lány. Bár fogalmam sincs, alkalmas-e tánctanárnak.

– Úgy érti, nem nézte meg, hogy táncol?

– Szükség volt emberre. Ő jelentkezett, mi meg felvettük. Mondtam neki, hogy amint van lehetőség, alkalmazzuk arra, amiben a legjobb.

Lehajol, belenyúl a medencébe, fogalmam sincs, mit csinál. Amikor feláll, szinte suttogva mondja: „hideg ez a víz”. Beletörli a kezét a nadrágjába, elvigyorodik, láthatóan teljesen szét van esve.

– Van pár dolog, amiről beszélnünk kell, Mustafa. Üljünk le! – mutatok az egyik padra.

– Rendben, én is ezt akartam tanácsolni. Igyon meg egy kávét, reggelizzen, addig én elrendezem a napi tennivalókat. Hamarosan csatlakozom.

Ácsi!

– Ez az én szállodám! Azt meg majd pláne eldöntöm, mikor reggelizek és kávézgatok! – Meghúzgálja az ingét, valószínűleg ebből értett is. – Több kérdésem is van. Az egyik az, hogy a recepcióban miért nincs recepciós, ha

éjszaka valaki odatéved? – Látom, hogy azonnal válaszolni akar, de folytatom. – A másik, hogy miért szerepel a katalógusban konferenciaterem, amikor az igazi neve négy fal lehetne. Ugyanis a négy falon kívül semmi sincs ott. Tudja, Mustafa, a konferenciaterem elnevezés ered valamiből. Konferálni, értekezni… Ehhez általában leülnek az emberek, de az sem árt, ha van asztal. Ugye nem baj, ha a részletekbe már bele sem megyek? – Kezd morcos lenni, de nem érdekel. – A szálloda üzemel. Akkor miért nem üzemel minden helyisége?

– Nézze, Khalid, azt hiszem, kicsit összekuszálódtak a dolgok. A berendezésekért Sophie a felelős.

Nagyon utálom, ha valaki hárít, és a másikra mutogat. Ha most fülét, farkát behúzva lapítana, talán nem is ostoroznám tovább.

– Tegyük fel, hogy én most itt vendég vagyok, aki a munkatársaival jött ide, és szeretnék velük tartani egy megbeszélést. De a konferenciaterem minden, csak nem konferenciaterem. Kinek teszem ezt szóvá? – Nyilván nem várok választ. – Hát elhiheti, hogy nem a szálloda lakberendezőjét fogom keresni, hanem a vezetőjét! Úgy, ahogy minden mással kapcsolatban is. Mindenkinek megvan a saját feladata, de maga azért a góré, mert mindenkiért felel. Nem ellenőrizte le az egész szállodát?

Motyog valamit törökül, elengedem a fülem mellett. Tuti káromkodik vagy engem szid. Bátor a pacák. Honnan olyan biztos benne, hogy cseppnyit sem beszélek törökül?

– Igaz. Teljesen igaza van. – *Még jó!* – De olyan gyorsan kellett itt mindent üzembe helyezni. Természetesen beszélek Sophie-val, és helyrehozzuk ezt a bakit.

Nekem már a következő kérdésen kattog az agyam: – És mi ez a hierarchikus rendszer itt? A recepciós munkaidőben lefekszik aludni, és beállít maga helyett valakit, akinek csönd a neve?

Elmosolyodik. Úgy, ahogy azok szoktak, akik nagyon zavarban vannak.

– Segítik egymást.

– Úgy érti, kihasználnak egyeseket?

Legyint, gyanítom, ostoba kölyöknek tart. Bizonyára az utóbbi öt percben ezerszer megfordult a fejében, hogy egy fontoskodó kis majom vagyok. Ő már eligazgatott jól menő szállodákat, míg én Szaúd-Arábiából csak úgy iderepülök, és rendreutasítom. Egy olyan országból, ahol jóformán turizmus sincs.

– Ez mindenhol így megy.

– Gondolom, a fizetségben is megmutatkozik, hogy ki hány órát dolgozik.

– Azért nem kell ám ezt ilyen komolyan venni. A külföldről érkező alkalmazottak nagy része kap kosztot és lakhatást. Nincs családjuk, és a legtöbbje minél többet akar dolgozni.

– De nem ingyen.

Megköszörüli a torkát, keresztbe fonja a karját, miközben oldalra biccenti a fejét.

– Rendben. Utánanézek. De valószínűleg csak valami tévedésről van szó. Natasa panaszkodott magának?

– Nem. Egyik alkalmazott sem panaszkodott. Van szemem. – Szétnyitom a napszemüvegemet, és felveszem. – Lehet, hogy hordok ilyet, de van szemem. Érti? És ha még egyszer olyat látok, ami nem tetszik, akkor repül.

Csattanást hallok magam mellől, meg is ugrok. A földön egy pár standpapucs hever, Sophie meg diadalittasan áll mellettünk. Úgy lekötött Mustafa, hogy észre sem vettem, felénk tart a lakberendezőm. Ismét leveszem a napszemüvegemet, hol a papucsot nézem, hol őt, nem igazán tudom értelmezni a helyzetet. Fülig ér a szája, azon sem csodálkoznék, ha

ugrálni kezdene.

– Negyvenkettes!

Mi?

A papucsra nézek, félszegen kérdezem.

– Mármint micsoda?

– A papucs.

És mi a faszomat kezdjek vele?

– Örülök. És?

– Az előző turnusból hagyta itt valaki. Most találtam. Gondoltam, átmenetileg jó lesz.

Ezt most ugye nem hallottam jól! Reagálni sem tudok, hol a lábbelit nézem, hol a nőt. Még Mustafát is szemügyre veszem, aki komoly képpel méreget. Ezek betegek! De a francia az biztos! Idehoz nekem egy használt papucsot? Hát… Problémamegoldó képessége az aztán van!

– Ugye viccel?

– Jobb, mint a cipő, amibe beleizzad a lába, nem? Legalább a parton…

– Maga mi a francról beszél? Ez itt egy használt papucs!

– Azért annyira nem használt! Egészen újszerű!

Újra Mustafára nézek, segítsen már rajtam, könyörgöm. Ilyen hülyéket nem hordhatott mellém a szél!

– Hányas a lába?

– Nem mindegy? Kurvára mindegy, hányas a lábam, mert sosem veszem ezt fel! – Mérgemben odébb rúgom, az egyik fele bele is esik a vízbe. Mustafa gyorsan utána kap, és kiemeli. – Ezt nem hiszem el – motyogom.

Virágos függönyök lógnak mindenhol, ezernyi a gondom-bajom, ez meg idedob elém egy „egészen újszerű” papucsot. Egyszerűen nem hiszem el, hogy komolyan gondolta, hogy felveszem.

– Márkás… – nyögi még ki, de amikor a szeme közé nézek, elhallgat.

– Azt is leszarom, ha aranyból van! – Elkerekednek a szemei, de már képtelen vagyok visszafogni magam. – Egy perc alatt tüntesse el innen! Mit képzel? Van agya? – Kifejezetten gyerekessé válik az arca, olyan, amikor Azizára kiabálok rá valamiért. Rémült. Erre próbálom visszafogni magam, több-kevesebb sikerrel. – Ezt az elfoglaltságot találta magának mára? Csak mert a konferenciaterem tök üresen áll! Fontosabb dolga is lehetne, mint használt papucsokat előtúrni! – A kezemmel a fejemhez bökök, egyszerűen nem tudok tovább mozdulatlanul állni. – Gondolkodni szokott? Maga szerint fölveszek ilyet?

– Nem gondoltam, hogy ennyire megbántom vele. Csak egy kis vicces segítség volt.

Rohadt vicces. Mindjárt összecsinálom magam a nagy röhögésben. Mi a vicces ebben?

Csak a vendégekre tekintettel nem kezdek féktelen üvöltésbe. Megköszörülöm a torkom, normális hangnemben mondom.

– Mindent rendezzen be. Mindent! Ezért van itt! Szabadság nincs! És ha öt perc múlva is az a rohadt rózsás függöny lóg az ablakomon, akkor az üveget is kiverem! Érti?

Azonnal megindulok, ő dühösen, de nem túl hangosan szól utánam.

– Kicserélem azt a rongyot, ne aggódjon! De ha nem tűnt volna fel, eddig a kis vackában volt, ahol méltóztattuk nem zavarni!

Teszek pár lépést, visszaordítok: – Egyébként meg negyvennégyes a lábam!

Na! Bassza meg!

* * *

Fogalmam sincs, hogy kerültem ide a partra. Arra eszmélek, hogy bikinis

nők fetrengenek mindenhol, gyerekek sikongatnak… Na és arra, hogy ég az arcom. A nap nagyon erősen süt, megfordulok, visszalépek a stégre, valamelyest sikerült lenyugodnom. Ez a nap nem indul túl jól, most szívesen elhagynám a Föld nevű bolygót is. Mindenhol ennyire ostobák az emberek?

A cipőmbe homok ment, hosszan lehunyom a szemem, próbálok nem idegeskedni ezen, lekapom a lábamról, mint az előző éjszaka. A stégen a fa kissé felforrósodott, de elviselhető. Inkább mezítláb, mint más papucsában. Mondjuk, szerencsétlen nő honnan is tudhatta volna, hogy erre ilyen kényes vagyok. Már kisfiúkoromban is csak akkor adtam „kölcsön” dolgokat, ha az soha többé nem kellett.

Natasa egy tálcával a kezében jön velem szemben, megállok, ő ellép mellettem, és odamegy az egyik nyugágyhoz, ahol a nő leveszi a poharat meg a kancsót. Az üres tálcával jön visszafelé, próbál mosolyogni, de láthatóan zavarban van.

– Ma újra felszolgáló? – kérdezem kedvesen.

– Látom, mindenkivel jól kijön – neveti el magát.

Nem értem, mire céloz. Nem áll meg, így nincs más lehetőségem, mint felveszem a ritmusát. Mellette iparkodom, kissé nevetségesnek érzem magam.

– Ezt hogy érti?

– Nem hallottam, miről szólt a cirkusz, de láttam, hogy a medencénél a szállodaigazgatóval és az egyik vezetővel vitatkozott.

Nyelek egyet, szerencse, hogy nem hallotta, micsoda illedelmes modorban reagáltam.

– Megesik az ilyen.

– Akivel teheti, összeveszik?

Felhúzom a szemöldökömet, ez most olyan, mintha anyám mondta volna, ő is állandóan ezt szajkózza. Szerinte mindenkivel nyers vagyok,

modortalan, és akivel lehet, azzal összeugrom. Pedig ez nem igaz.

Elhagyjuk a fapadozatot, köves részhez érünk, amiket járólapok váltanak fel. Itt semmi árnyék nincs, ezért a föld is forró. Kezd tüzelni a talpam, de nem akarom látványosan kapkodni.

– Kialudta magát?

Rám néz, szélesebben nevetve mondja.

– Látom, jól tud terelni. Szóval ráhibáztam. Egyébként ne vegye a szívére! Tudja, ez a szálloda nemrég nyílt. Az épület már többéves, de üresen állt, mert az előző üzemeltető lehúzta a rolót. Ha ez a török így folytatja, akkor rá is ez a sors vár!

A talpam alatt izzó láva szinte már meg sem kottyan. Ez most tényleg a szállodámat szapulja? Itt dolgozik… Na ez szép! Még jó, hogy nem tényleg egy vendégnek súgja-búgja ezt. Azt meg ki mondta neki, hogy a török a tulaj?

– Ha ennyire pocsék a hely, miért dolgozik itt?

Bizonyára érces a hangom, mert azonnal megáll, és szembefordul velem. Az egyik kezében a tálcát lóbálja, a másik kezét meg a csípőjére teszi. Ugyanaz a kék szoknya van rajta, de felül most fehér pólót visel. Az arca már nem olyan piros, kissé bebarnult. Tehát jól sejtettem, leégett. Egy egyszerű strandpapucsban van, még ezt is irigylem most a lábáról. Azon gondolkodom, hogy visszaveszem a cipőt, de az most ebben a helyzetben elég idétlenül nézne ki. Muszáj az egyik talpamat olykor a másik lábfejemre tenni, aztán fordítva. Lehet, hogy hamarosan ordítva szaladok az árnyékig.

– A munkahelyét nem mindig válogathatja meg az ember, ellenben azt, hogy hova menjen nyaralni, igen. Úgyhogy már megbocsásson, de szerintem maga nagyobb bakot lőtt. – Újra fölnevet, majd pár másodperc múlva zavartan mondja. – Mennem kell! Nem beszélgethetünk hosszan a szállóvendégekkel.

– Ez le van írva? Úgy értem, valami szabály?

Én hülye. Lett volna esély, hogy meginduljunk, és ne szenesedjen ide a talpam, erre meg húzom az időt.

– Igen, az. Pocsék szabály, ugye?

Az! Még ma eltörlöm!

Nem bírom tovább, elindulok, lépek vagy ötöt, nyolcat, az árnyékba érek. Eltelik pár másodperc, mire a talpam is lenyugszik. Szerencsére ő is jött utánam, mellettem köt ki.

– Égett a talaj a lába alatt?

– Áh, nem. Csak langyos volt…

– Ennyire fájdalmasak magának a langyos dolgok? – kacag fel.

Ekkor esik le, hogy valószínűleg már az első pillanatban látta a szenvedésemet, csak éppen élvezte. Miért utál ez engem ennyire? Nincs vendég, aki majd visszajön ide, ha így viselkedik. Csak a gyerekekkel tud normális lenni?

– Semmi bajom a langyos dolgokkal – a szemébe nézek. – Kivéve, ha az nem egy nő és közöttem van.

Kissé meglepődik, én sem tudatosan mondom ezt ki. Valahogy jelezni akarom neki, hogy tetszik, de udvarolni nem fogok. Mégsem kezdhetek ki vele!

– Ó. Szóval engem langyosnak tart? – *Mi van? Ezt most nem értem. Mindig is utáltam az angolt!* – Nem vagyok tüzes, igaz?

Nem egészen erre céloztam. Bár meg sem lepődök, mert nőkkel beszélgetni minden férfinak kihívás. Mondhatnám, hogy egészen más csatornát néznek, mint mi, férfiak, de ez is enyhe megközelítés. Az igazság ugyanis az, hogy minden nőnek saját csatornája van, műsorok ezreivel, és azt nézik. A mi tévénk egyike sem fogja ezt, azt meg pláne nem tudjuk, melyik műsor megy… Legalábbis most így érzem.

– Szerintem félreértettük egymást.

– Szerintem meg maga ide nem is pihenni jött, hanem összeveszni az egész világgal!

Jaj, édesem! Az már otthon megtörtént!

Ezért igazán nem volt szükséges idejönnöm!

Képtelen vagyok visszafogni a röhögést. Először csak mosolygok, de egyre jobban húzom magam. Tök jól áll a szénám. A legjobb barátommal, aki egyben az unokatestvérem is, összeverekedtem, mert lefeküdt azzal a nővel, akit én feleségül akartam venni. Na persze csak azért tett így keresztbe, mert megbántottam a húgát, Leilát, akit történetesen meggyaláztam, és szintén feleségül kellett vennem. Feleségül is vettem! Nehogy már kihagyjam a sorból Emír bácsikámat és Zahrát, akik fiukként szerettek egész életükben, én meg ilyen rútul elbántam velük és lányukkal! Apám csak hab a tortán. Eddig tartotta értem a hátát, de az otthoni cirkuszok után neki is csak nyűg leszek. Anna? Ja! Ő ki tudja, hol van. Nem kíváncsi a képemre, holott legszeretettebb, legféltettebb testvérem, kincsem. Hát még akkor hogy fog utálni, ha megtudja, hogy Leila mellé Thanát is elvettem. Thanát nem is részletezem… Vagy tegyem? Végül is csak egy nő, akit az utolsó pillanatban nőül vettem, igaz, a nászéjszakán faképnél is hagytam. Ó, a kedves Hadi! Lemocskosirakiztam! Na, ez a hab a tortán, nem apám! Dupla adag!

Egészen jól elröhögcsélek, ő döbbenten néz, bizonyára nem tart komplettnek. Megdörzsölöm a szemem, a könnyem is kicsordul.

– Szerintem maga nem normális.

Tripla hab!

– Bocs… De kicsit elkalandoztak a gondolataim…

A döbbenete kezd semmivé foszlani, már halványan nevet.

– Gondolom, nem osztja meg velem. Pedig én is szívesen nevetnék…

– Ha elmondanám, nem nevetne. Soha többé nem állna velem szóba.

– Gondolja? – Oldalra billenti a csípőjét, szívesen végigvezetném a kezemet a domboruló vonalakon. – Akkor valószínűleg rajtam nevet.

Megrázom a fejem, de nincs erőm tiltakozni. Minden erőmet összeszedve komolyságot akarok magamra erőltetni, de a lábára nézve eszembe jut Sophie próbálkozása a papuccsal, ez pont elég arra, hogy újra vihogjak. Akkor nem volt olyan vicces, inkább dühítő, de most valamiért minden mulattat. Talán igaza volt Sophie-nak, ő is úgy fogalmazott, hogy próbált vicces lenni. Lehet, hogy tényleg ilyen rideg, búval bélelt vagyok, aki még a poént sem tudja venni?

Leteszem a cipőmet, porolni kezdem a talpamat, így valamelyest elterelem a figyelmemet. Lehajolok, de nehezen megy a cipőbe a lábam, ezért le is guggolok, a jobb térdemet letéve próbálkozom tovább. Az egyik fönt van, lábat cserélek. A velem szemben lévő lábai megmozdulnak, először azt hiszem, indulni akar. Átnézek a lábfejére, aztán a bokájára, lábszárára… A szemem szalad egyre följebb és följebb. Ég a kezem, mintha vezethetném végig a csodás idomokon. A térdénél a szoknya kéksége veszi el az örömömet, de az agyam nem áll le. Gondolatban a tenyerem a combjai közé kúszik, feszítik fölfelé az anyagot, egészen az öléig.

Arra eszmélek, hogy félig állok, ritka idióta pózt vettem fel. Elkapom a fejem, és kiegyenesítem teljesen a hátam. Az arcába nézek, mindketten komolyak vagyunk. Kár akármit is mondanom, mert bizonyára észrevette, hogy alaposan megnéztem magamnak. Most kéne valami frappánsat mondani, de semmi sem megy, pedig ebben egész jó vagyok.

Nem tudok parancsolni a szememnek. Újra végigmérem, majd vissza az arcára, ahol a száján időzök. Érzem a gyomrom táncát, kívánom ezt a nőt. Bár lehet, bárki állhatna itt, mert ez a jó pár szexmentes nap kiéhezetté tesz. Pedig nem vagyok szexmániás. Apám múltkori megállapítása, miszerint a

szex rohadt fontos, nem is volt olyan nagy ostobaság. Talán pont ezért vagyok ilyen feszült.

– Ma este zenés est lesz. Tudta? Eljöhetne.

Hahaha! Honnan tudtam volna? Én csak a tulaj vagyok. Nem kötnek ilyeneket az orromra.

Mustafa! Még egy strigula a hibaoszlopba.

– Valóban? Nem. Nem tudtam róla.

– Ez lesz az első. Végre történik valami. Az előző turnusban nem nagyon voltak programok.

Kicsit csalódott vagyok, hogy újra a szálloda a téma.

– Ha nem alszom el, kijövök.

– Ha nem jön ki, majd bekapcsoltatok még több hangfalat, hogy véletlenül se tudjon aludni – kacag fel.

Jólesik, hogy jelzi, szeretné, ha jönnék, nem is bírom magamban tartani.

– Szóval szeretné, ha ott lennék?

Megvonja a vállát, a másik kezével is a tálcát szorítja, majd a mellkasához emeli, és átkarolja. Zavarban van.

– Csak egy ötlet volt. Végül is nyaralni jött, nem a szobában ücsörögni. Nem igaz?

– Ezt most miért mondja?

Újra nevet, leengedi a tálcát, ez tetszik. Nem tud hova tenni, bajban van velem kapcsolatban, és a teste is jelzi ezt.

– Viccel? Két napja van itt, de még egyszer sem ment le a partra, sőt még a medencékben sem mártózott meg. A vacsorát sem a teraszon fogyasztja el. Csak veszekedni jön ki. Ez elég pocsék szabadság lehet. Miért nem lazít?

Eddig csak ködös képként ugrott be a szex őt nézve, de most úgy vágtat az elmémben az első helyre, ahogy a hajrázó tevék. Rátapintott a lényegre.

Szívesen kiengedném a gőzt…

Megszólalnék, de a zsebemben rezegni kezd a telefon. Először csak odacsapok, mintha attól elhallgatna, de nem teszi. Benyúlok érte, egy pillanat alatt foszlik semmivé az éledező intimitás. Ő is magához tér, bizonyára leolvassa az arcomról, hogy fontos a hívás, mert zavartan nyögi: – Vegye fel nyugodtan. Úgyis megyek.

Reagálni sem nagyon tudok, Leila neve villog a kijelzőn. Két érzés ver tanyát bennem. Az egyik a düh. Dühös vagyok, amiért a legrosszabbkor hív. Na és van bennem egy kis aggodalom is, tekintettel arra, amiket apám elmondott.

Azonnal felveszem, mire felnézek, Natasa már jó pár méterrel odébb van.

Tényleg egy tapló vagyok.

* * *

– Kedvesem? – veszem fel szándékosan így a telefont.

Ezt apámtól tanultam. Azon csodálkozom, hogy anyám még nem ismerte őt ki, apám ugyanis akkor szól a legnegédesebben a telefonba, amikor olyan helyen vagyunk, ahol nem kéne. Vagy legalábbis ott, amiről nem árt, ha anyám nem szerez tudomást.

– Béke, Khalid. Nem akartalak zavarni, de beszélnünk kell.

Gondoltam, hogy nem társasjátékozni akar telefonon keresztül.

– Én is akartalak már hívni.

– Mégsem hívtál.

Erre tényleg elszégyellem magam. A hangja megtört, nem szeretném őt megbántani. Az ember legnagyobb félelmei mindig valóra válnak. Rettegtem a házasságtól, mert tisztában voltam vele, hogy Leila sosem lesz velem

boldog. Nem is csak a másik nő miatt, hanem miattam. Vagyis miatta. Ismerem őt, tudom, mire van szüksége. Egy részét meg is adnám neki, de unokanővéremnek az kevés lesz. Olyan, mint Anna, és én sosem leszek képes olyan nőt boldoggá tenni, mint ők.

– Bocsánatodat kérem ezért.

Sóhajt egyet, de nem megy bele ebbe a témába. Egészen mást kezd boncolgatni.

– Az engedélyedre van szükségem. – Elhallgat, nekem sincs mit mondanom. Mivel kivár, kezdem sejteni, hogy nem lesz egyszerű a téma. – Dolgozni szeretnék… Vagyis előtte kitanulni a szakmát…

Egyre bizonytalanabb, ami nem is csoda. Az első szónál megugrik a pulzusom, tüzel az arcom.

Dolgozni?

– Mit akarsz dolgozni? Mi ez?

– Indul Rijádban egy kozmetikusiskola, azt szeretném elvégezni. Utána pedig kiegészíteni a sminkmesteri tanulmányokkal…

Ismét elhallgat, a homlokomat ráncolom, bevallom, meglepett. Jól tudom, hogy ez az egyik kedvenc elfoglaltsága, Annával is számtalanszor vonultak félre cicomázni. Egészen kislány kora óta rajzol, fest, és nem is akármit, hanem emberi arcokat. Egyszer láttam egy képet a húgom szobájában, amin Leila arca volt egyszerű grafittal rajzolva, satírozva. De ami igazán különös volt rajta, hogy ezen a grafitarcon színes smink díszelgett. Csodálatos egyveleg volt, a hétköznapi szürke kavarodott az ünnepi színekkel.

– Az én feleségem nem fog dolgozni.

– Khalid, kérlek! Két hétig lehet még jelentkezni. Kérlek!

Elbicsaklik a hangja, de ez sem tántorít el. Bármit engednék neki, azt kap, amit csak akar, de ezzel megalázna. Legalábbis én most így érzem.

– Soha! Megtiltom!

– Kérlek, Khalid! Könyörgöm! Ez az egy tart életben! Ki sem mozdulok innen, megőrülök, ha nem történik valami…

Utálom, amikor valaki erőszakosan próbál meggyőzni.

– Hallgass el! Eszedbe se jusson, érted? Nekimész Thanának, cirkuszolsz, utána pedig még van képed szívességet kérni?

Csak ekkor veszem észre, hogy üvöltök, mert több vendég figyel. Szerencsére nem sokan érthetik az arabot, a vendégek többsége európai.

– Khalid! Úgy könyörgöm, mint szeretett férjemnek! Úgy könyörgöm, mint testvéremnek… Allahra…

– Hallgass! – Nyelek egyet, mert ismét üvöltök. Talán be kéne mennem a lakosztályomba, de most még ez sem megy. Remeg kezem-lábam a méregtől. Ha szemtől szemben állna velem, most bizonyára a lábam elé vetné magát, zokogva könyörögne. Ennek a lehetőségétől is felrobbanok. – A soha az soha! Keress más elfoglaltságot! Otthon tanulhatsz azt, amit akarsz, de dolgozni sosem fogsz. Érted?

Arra várok, hogy tovább kérleljen, zokogjon, de másodpercekig csönd van. Végül suttogva mondja.

– Hát akkor megöltél…

Leteszi. Az agyam felfogja, mit jelent a búgó hang, de mégis üvöltök. Úgy teszem, mintha egészen Rijádig jutna el a hangom, és esély lenne rá, hogy újra vonalba kerül, beleszól.

– Leila! Ne tedd le! Itt vagy? Hallod? Leila! Szólj bele! Hazamegyek és megbeszéljük… – Nem megy. Nem tudom fékezni az indulatot, földhöz akarom vágni a telefont, de végül csak a homlokomhoz ütve mormolom magamnak: – Hülye nők! Ostobák! Megőrülök tőlük! Pusztuljon mind!

Az utolsó mondatot kiáltom, de szerencsére arabul. Kinyitom a szemem, az első, akit meglátok, Natasa. Tátott szájjal néz, de már ezt is leszarom.

Pár perce még arra kért, hogy lazítsak, most meg mit lát? Annyira laza vagyok, hogy szét is esek.

20. fejezet

– Tudod, hogy nálam nem válik be a zsarolás! Kapd el a grabancát, és tedd helyre, mert ha én teszem, rosszul jár!

– Na álljon már meg a menet, fiam! Mi lenne, ha mégis te kapnád el a grabancát? Mert ugyebár a te feleséged!

Nem nyughattam, azonnal bejöttem a szobámba, és máris hívtam apámat. Nem érte meglepetés. Leila először hozzá fordult és Emírhez, de ők azt mondták, tőlem kell engedélyt kérnie.

– Apa, segítened kell! Leilát egyszerűen nem tudom kezelni!

Felnevet, én meg lerogyok az ágyamra.

– Nem tudod kezelni? Meg sem próbálod. Onnan nem is fogod! Mit vártál? Valami kell neki, ami leköti.

– Sose fogom engedni, hogy dolgozzon…

– Jó, ezt értem. Nem is erre gondoltam.

Egyáltalán nem szükséges kielemeznie, mire gondol. Gyerekre. Amit én legalább annyira nem akarok, mint ahogy nősülni sem akartam. Egyáltalán nem foglalkoztat az apaság gondolata. Néha még azt érzem, nekem is otthon a helyem, hát hogy alapítsak így családot? Az meg tuti, ha gyerekem születik, akkor nem fogok utazgatni. Bőven elég volt látni apámat, hogy ezt csinálja, én nem követem el ugyanezt a hibát.

– Feleségül vettem, mert elkövettem egy hibát. De ezért nem fogok még gyereket is nemzeni neki!

– Pedig lehiggadna…

Felpattanok, most tényleg feldühít az apám. Ordítok vele is, ahogy

nagyjából a nap folyamán mindenkivel.

– Ez a te módszered! Csinálj gyereket, akkor a nő majd ellesz. Mindegy, hogy hol, akár szerte a világban is! Azt hiszed, ennyi elég a boldogsághoz? Azt hiszed, ha apa vagy, akkor már lehetsz pocsék férj? Miért akarod rám erőszakolni a saját normáidat?

Érzem, hogy több lépéssel is túlmegyek a határon. Ez vagyok én. Az érzékeny témáknál állandóan vadállatként támadok.

Apám meglepően nyugodt hangnemben felel.

– Bárhogy is szeretnék segíteni, nem fogok. Ezt a hangnemet meg sürgősen felejtsd el, mielőtt megszoknád. Beszélek Emírrel, és megígérem, veled ellentétben figyelünk Leilára, nehogy ostobaságot kövessen el. – Fújok egyet, nagy mester. Elég csak egy szót a mondatba szúrnia, máris jelzi, hol a helyem. – Azt is ígérem, hogy többet nem zaklatlak mindenféle ostobasággal. Ha ennyi nem elég ahhoz, hogy hazagyere, akkor úgyis hiába. Viszont azt is kérem tőled, hogy te se keress engem, főképp ne azért, hogy tegyem rendbe az itthoni dolgaidat. Összekeversz valakivel, fiam. Mondhatnám, hogy egy szolgával, de leginkább magaddal, ugyanis csupa olyan ügyben hárítasz, amiben neked kell lépned. Ezernyi variációd lett volna. Egy házasság is elég lett volna, sőt vihetted volna Leilát is, de neked mindig minden kell! Most edd meg szépen, amit főztél! Ne keress!

Már meg sem lepődök rajta, hogy ő is rám teszi a telefont. A második mondatánál tudtam, hogy ide jutunk. A legpokolibb, hogy igaza van. Ő tanított arra, ha elindulok egy úton, akkor ne visszakozzak az elején, jutok, ameddig jutok, addig mennem kell. Erre most ő kér számon? Neheztel rám, amióta csak közöltem, hogy elhagyom Rijádot, azóta nyilván anyám sopánkodását hallgatja, ami a terhére van.

Szóval ne keressem! Hát akkor nem keresem. Egyiket se!

* * *

Tényleg képtelenség a szobában maradni. Felvettem egy trikót meg egy alsónadrágot, és lefeküdtem, gondoltam, átrágom majd a dolgokat, és mindenre megoldást is találok. Kicsit neheztelek apámra, de tudom, hogy igaza van. Na ez nem azt jelenti, hogy most majd rohanok haza… Megoldom én innen is. Már ha lesz arra esélyem, hogy magányosan elmélkedhessek.

Dübörög a zene, amit olykor andalgós ütem vált fel. Aztán egyszer csak valaki dumálni kezd a mikrofonba, mindenféle játékot szervez. Sikítás, nevetés… Mulat a nép.

Fölveszem az öltönynadrágomat meg a fehér ingemet. Az ujját könyékig fölhajtom, már most leizzadok. Beszélnem kell Mustafával, hogy a ruháimat mossa ki a mosoda, mert két nap alatt rám rohadt a póló meg a bermuda. Vékony hosszú farmerom még van, de ebben a melegben az sem lenne kényelmes. Most iszom a levét annak, hogy nem hoztam elég ruhát.

Megigazítom a hajam, egy kis illat, óra, telefon a zsebbe, és lépés. Bezárom az ajtót, már a medencénél sokkot kapok, mert egy lány meg egy fiú akkora hévvel csókolózik, hogy alig bírom elfordítani a fejem. Nem mondom, most én is elmerülnék valakiben rendesen.

Ez már a vég.

Hogy egy csókolózó pártól hevesen verjen a szívem, és még a látványuk is valami fura, undorító gyönyörrel töltsön el…

A stég előtti tér most fel van töltve, padokat rakodtak körbe, széles dobogót helyeztek el, olyan, mint egy színpad. Az emberek ücsörögnek, nevetgélnek, zene szól, a dobogón férfiak és nők táncolnak. Nagyon sok a fiatal, meg kell hagyni, a rázásuk minden, csak nem visszafogott. Ez sem kedvez nekem, mert ha ezt sokáig kell néznem, akkor két választásom lesz:

vagy idehányok, vagy elkapok valakit.

A bárrész hangulatos világítást kapott, három férfi szolgál ki, pár lányon csak szoknya van és bikinifelső, mintha most is a strandra készülnének. Nekem is innom kéne valamit. Mondjuk, a mai nap után nem narancslére gondoltam.

A pult felé indulok, keresem Mustafát és Sophie-t. A reggeli után most megdicsérném őket, mert láthatóan jól érzik magukat a vendégek. Egyébként ritkán van ilyen hülye érzésem: mintha mindenki engem nézne. Szeretem, ha az én akaratom érvényesül, minden úgy van, ahogy nekem jó, de a figyelem középpontjában cseppet sem szeretek lenni. Nem lenne nehéz felszedni egy csajt, de egy hang belülről állandóan mormolja: te vagy a tulaj. Milyen egyszerű lehetne az életem, ha úgy alakult volna, ahogy szeretném. Most nem lenne egy feleségem sem, így nem lennének otthoni gondjaim, na és apámmal sem lennék rosszban. Csak csettintenék, szórakoznék, aztán egy hét múlva új kínálatból választhatnék. Ez is hiányzik az otthoni létből. Igen, Rijádban szigor van és magasak a korlátok, de nekem már olyan jó kis kitaposott ösvényeim voltak a korlátok alatt. Sőt. Dobbantóim is egész jók voltak, amikkel átugorhattam ezeket a gátakat. Itt viszont minden új, egyáltalán nem vagyok tisztában vele, mit engedhetek meg magamnak, és mit nem. Apám bizonyára tudná. Ha valamihez ért, akkor a nőkhöz. Mármint ahhoz a részéhez, mikor melyikre kell ugrani, melyiknek csak inteni, nézni, parancsolni. Irigyelném ezt tőle, ha nem tartanám undorítónak. Szerintem egyébként sejti, hogy mi a véleményem ezekről a dolgokról, mert egyszer nevetve mondta: „Azt hiszed, te más vagy? Ugyanazt csinálod, csak még kicsiben játszol. De hidd el, Khalid, nőni fog a világ, és a tétjeid is!”

Ezt azért mondta, mert rájött, hogy bevándorló családok és szegény szaúdi családok lányait olykor azért elkapom. Vagy olyanokat, akik nincsenek szorosan fogva. Én egészen másként tekintek erre. Kifejezetten

udvarolni szoktam, sosem támadok le egy nőt sem, szépen beszélek és bánok velük. Pontosan azt mondom, amit hallani akarnak. Ez is jólneveltség, nem? Apám még erre sem képes, ő azt mondja, amit gondol.

A pulthoz érek, egyszerre három nő kezd rám vigyorogni, már érzem is a tétet, ami egyre nő, és még pakolni lehetne. A világ is tágul, minden jelen van. Török popzene ordít, európaiak az emberek, a férfiak részegek, a nők meg kihívóak.

Megtámasztom a homlokomat, apámnak ebben is igaza volt. Az üzlet talán oké, de nem itt van a helyem. Az egyik feleségem nagy valószínűséggel most apja házában sír, és még a nevemet is elátkozza, míg másik feleségemnek olyan vagyok, mintha a világon sem lennék. És van egy nő, aki úgy belém rúgott, hogy most is sajog. Belém rúgott? Szarrá rugdosott. Ezt csak most, itt, ekkora fizikai és időtávolságból vagyok képes beismerni.

Fölnézek, az egyik pult mögött álló fickó vigyorogva kérdezi: – Khalid al-Szudairi? – Kissé meglepődöm, de látom, Mustafa most jön ki a pult mögül, valószínűleg ő súgta meg neki, ki vagyok. A személyzet egyetlen tagjának sem lettem bemutatva, de gondolom, már úgyis tudja mindegyik, hogy ki vagyok. Kivéve a kis hastáncoktatót. Bólintok, ő meg a háta mögé mutat, mi is a választék. – Gondolom, most valami erőset inna.

– Olyan szarul nézek ki?

– Dehogy. Csak úgy látszik. – Whiskysüveget vesz elő, jó sokat ráönt egy rakás jégre, és elém teszi. – Dupla. Nők ellen. – Amikor elvigyorodom, hozzáteszi. – Mielőtt tiltakozna, közlöm, hogy üzleti problémák megoldására is hatékony orvosság!

Lehúzom, és minden, de tényleg minden végigszáguld az agyamon. Mona, Leila, Thana, Anna, apám… Még az a nyavalyás üres konferenciaterem is.

Ahhh, de jó! Oltári hideg, lekapcsol minden lámpát a fejemben. Bár

minden felötlik egy tizedmásodpercre, de amikor leteszem a poharat, megkönnyebbülök.

– Még egyet?

Nem kérdés. Még akkor sem, ha még egy ilyen négy simának fog megfelelni.

Otthon ilyet nem engedek meg magamnak. Na jó, néha otthon apámmal azért eliszogatunk, de az egészen más. Most lazulok tőle, csökken a nyomás.

A harmadiknál felemelem a kezem, elég lesz. Megfordulok, a csábító lányok sem feszélyeznek már különösebben. Natasa a színpadon áll, egy férfival táncol. Néha kislányként ugrál, néha meg csábosan riszálja a csípőjét. Ég a torkom az italtól, az egész gyomrom tüzel. Próbálok elfordulni és felmérni a terepet, de nem megy. A nyakam nem mozdul, a szemem meg pláne.

A fickó tuti vendég, látszik a fején. Ettől egy kicsit bepöccenek, hiszen pár órával ezelőtt azzal jött, hogy nem beszélgethet hosszan a vendégekkel. *Ja! Ez mindjárt más!* Beszélgetni tilos, csak enyelegni szabad? Miért nem mondta a képembe, hogy rosszul van még a közelemben is? Azt hiszi, érdekel? Így volt vele Mona is…

Mona! A francba!

Szinte megfenyegetett, hogy ne merjem feleségül kérni, holott én csak jót akartam. Nem normálisak ezek a nők. Mindig a szemét kell nekik? Leszek én szemét, ha ez kell!

– Adj még egyet!

Na, ha azt megiszom, akkor akkora szemét leszek, hogy a hulladékkonténerbe sem férek majd bele! Tisztában vagyok vele, milyen hatással van rám az ital. Otthon apám nem is enged pár kortynál többet, mert állítólag vállalhatatlan vagyok. Elismerem, gyorsan ki tudom ütni

magam. Ebben is jobb az apám. Miben nem? Ha megiszik jó pár pohárral, akkor sem részeg, én meg… Anyám két éve egy utazáson, ahol elengedtük magunkat, azt mondta nekem, hogy soha többé nem akar ittas állapotban látni, mert az nem is az ő fia. Kitért rá, hogy én eleve egy nyers és durva természet vagyok, de részegen már egyenesen elviselhetetlen voltam. Semmit sem tudnak rólam.

Lehúzom ezt is, visszafordulok, Sophie áll velem szemben. Meglepődöm, hátra is húzom a fejem, aztán a szemem újra önálló életet kezd élni. Végigmérem, elismerem, jó kis nőcske ez.

Húha! Ez már a pia hatása! Vissza, Khalid, vissza!

Mondhatnám ezt a kezemnek is, mert Sophie derekára simítom. Ő csak nevet, bizonyára levágta már, hogy ittam.

– Sophiiiie! – kiáltok fel, miközben magamhoz is húzom. Nem tudom, miért viselkedem így, mert kifejezetten tisztában vagyok vele, hogy kifogásolható a modorom. Tiszta a tudatom, de mégis lázad egy része.

Ő a karomra mar, de nem taszít el. Nevetve mondja.

– Jó estét. Látom, tetszik a buli.

– Maga tetszik, Sophie…

Fölemeli a kezét, a mellkasomnak nyomja, kár játszania az agyát, benne lenne a mókában.

– Jól van, Khalid… Gondoltam, jelzem, hogy míg maga itt kint iszogatott, én utólagos engedelmével bementem a lakosztályába, és kicseréltem a függönyt.

Milyen függönyt?

– Mit?

– A rózsás függönyt.

Oh, azok a csodás virágmotívumok. Hát ja. Ha a csókolózó fiataloktól vagy a piától nem dobom ki a taccsot, akkor a szobámba térve attól biztos

megtenném.

Nevetésben török ki, megsimogatom az arcát.

– Pótolhatatlan kis lakberendezőm! Mindenre van gondja! Függönyre, papucsra… – Újra nevetek, ő is jól szórakozik. A teste közel van hozzám, vészesen közel. Újra magamhoz rántom, a tekintete buja és csábító. – Sophie… én kis Sophie-m. – Hallom a saját hangom, mintha valami filmet néznék. Vannak tiszta pillanataim, amikor átszalad az agyamon, hogy marha nagy bajban vagyok, de újra jönnek a hangok, szavak, amiket, istenemre, eszemben sincs kimondani. – Szórakozzunk kicsit, Sophie! Mit szól?

– Hagyja abba, Khalid. Túl sokat ivott.

Talán, ha komolyan mondaná, hatna rám, de mosolyog, és el sem lök.

Szexelni akarok. Ma muszáj, mert felrobbanok.

– Ugye tudja, hogy nem haragszom a papucs miatt? – súgom a fülébe.

Ismét felnevet, és megpaskolja az arcomat, mint egy kisfiúnak.

– Igen, tudom. De van egy meglepetésem. Szereztem negyvennégyest. Vadiújat. Bementem a városközpontba, és vásároltam.

A picsát sem érdekli a papucs. Ez egy bocsánatkérés volt!

– Aha… Jó. Majd beszélünk a papucsról is. Most inkább szórakozzunk. Jöjjön, Sophie…

– Khalid! Hagyja abba!

Kiszabadul a karom közül, hátrébb lép, kínomban mindkét kezemmel a hajamat simítom hátra.

– „Gamal! Hagyja abba!” Ez nem hagyta el a száját, igaz?

Khalid, basszus! Normális vagy?

Elnyílik a szája, a nevetés is eltűnik. Várom, hogy reagáljon, jó pár másodperc múlva kezd csak beszélni.

– Ezt most elnézem, mert ittas. Feküdjön le!

Ja, persze! Te fogod megmondani? Te lakberendezők gyöngye!

Ismét elröhögöm magam, lehet, hogy kérnem kéne még italt, akkor gyorsabban helyreraknám.

– Fáj az igazság?

– Nekem aztán nem! Szerintem magának fáj, Khalid!

– Ugyan már! Teszek rá, kikkel kefél a faterom! Magára is teszek.

Na most van az, hogy kijelenthetem: nagyon befolyásolja az agyamat az alkohol. Egyszerűen: részeg vagyok. Bár arabul beszélünk, de az „apa” szót mégis angolul mondom, teli vagyok dühvel.

– Nem erre gondoltam. Maga szerelmes, Khalid. Vagy harcoljon érte, vagy gyógyuljon ki belőle.

Jó. Szerelmes…

– Úgy érti, magába? – kérdezem nevetve, nem igazán veszem a lapot.

– Nem. Úgy értem, abba a nőbe, aki visszautasította.

Mona…

Megint itt van. Nem tudok mit mondani. Sophie-nak fogalma sincs, miként történtek a dolgok. Felmérgesít, de ugyanakkor szívesen el is mesélném a sztorit.

A színpadra nézek, Natasa éppen jön lefelé, össze is akad egy pillanatra a tekintetünk. Valahova le kéne lépni, mert mára elég volt magamból.

– Akkor? – Nézek a szeme közé. – Gondolom, nem szórakozunk.

– Eltalálta. – Látja, hogy elnézek mellette, ő is fordul. Amikor visszanéz rám, mosolyogva mondja. – Na látja! Ő jobb választás!

– Ki?

– Natasa.

Próbálom mondani, hogy ne szóljon semmit, mert az említett nőnek fogalma sincs róla, hogy én ki vagyok, de nincs rá szükség, mert Sophie odébb lép. Pillanatok alatt tűnik el a szemem elől. Lehet, az állapotom miatt nem vagyok képes követni őt… Vagy azért, mert már Natasát lesem.

Hogy a francba ne lesném, amikor egészen szexi és letaglózó? Most látom először kiengedett hajjal, ami kissé göndör. Ki van sminkelve, ez is új. A száján csillogó fény kelti fel a figyelmemet, felnyögök magamban.

Ajh, ne már!

Egy feszes felső van rajta, aminek a mell feletti része csak csipke. A szoknyája nagyon bő és nagyon rövid. Vagy nagyon rövid és nagyon bő. A fontossági sorrendet nem vagyok képes felmérni. Talán sárga… vagy krémszínű… lehet, hogy fehér. Még ezt sem tudom megállapítani ebben a cikázó fényben. Néha megszédülök, lehet, hogy nem is a fényekkel van a baj.

– Még egy whiskyt? – hallatszik mögülem.

Fú, ne! Akkor a pulton köt ki ez az orosz. Vagy ukrán. Natasa. Hastáncoktató…

– Örülök, hogy hallgatott rám! – lép hozzám széles mosollyal, mire én nekidőlök a pultnak, és az egyik kezemmel meg is támaszkodom. *Kicsit mozog a talaj.* – Ugye hogy nem rossz? Minden vendég nagyon élvezi. Remélem, maga is! – Bólintok, mire ő végigmérve mondja. – Kitett magáért. Elegáns.

Olyasmi. Főleg, hogy ez az egyetlen normális gatyám meg ingem, amit hoztam. Bár neki ez nyilván ütős, mert még csak pólóban meg rövidnadrágban látott.

Újra végignézek rajta, ki kéne nyögnöm, hogy ő is csinos.

– Jól táncol… – mondom helyette. Aztán megint röhögök, és az egyik kezemmel ismét a hajamat túrom. *Te barom. Még jó, hogy jól táncol. Táncos.* – Úgy értem, fönt, a színpadon.

Elém lép, az arcomba bámul, majd a pultra az üres pohárra.

– Ivott?

Az még csak hagyján! De úgy ittam, hogy nem ettem! Na ez a gáz!

– Kicsit… – Szemmel láthatóan élvezi a helyzetet, mert egyre idiótábban viselkedem. Anyám megállapítása, mely szerint ittasan nagyon durva vagyok és nyers, Sophie mellett bizonyítást nyert, Natasával azonban egész normális vagyok. – Nem tesz nekem jót a pia. – Elkuncogja magát, nincs más választásom, mint őszintének lenni. – Eléggé kiütöttem magam. Látszik?

– Nem. Ha nem láttam volna az előző két napban, hogy mindenkivel üvöltözik, akkor nem tűnne föl a mostani különös viselkedése, hogy senkivel sem balhézik. Lehet, hogy nincs is magára rossz hatással az ital.

Az ital szóra forogni kezd a gyomrom. A pultra nézek, vannak kirakva sütik meg magvak, próbálok valamit enni, mert baj lesz. Két sütit bekapok, megtörlöm a számat, mert Natasa úgy néz, mintha két fejem lenne.

– Ég a gyomrom – emelem föl a kezem.

Körbenéz, majd kedvesen mondja.

– Itt, a víztől távol elég fülledt a levegő, nem csoda, ha rosszul lett. Mit szólna hozzá, ha a tenger mellett felfrissülne?

Bambán nézek rá, ha gyorsan tudna reagálni a szám, akkor kérdezném is: Miért, hol vagyunk? Ez egy tengerpart. Igaz, nem nyaldossák a lábunkat a hullámok, de eléggé a parton vagyunk.

– Lesétálunk a vízhez? – kérdi.

A fejem ösztönösen a stég felé fordul, felméri a lehetőségeimet. Arrafelé már nem ilyen éles a fény, és hosszú sétának tűnik… Rohadt hosszúnak. Elengedem a pultot, mert meg vagyok róla győződve, hogy bár nehezen megy a járás meg a mozgás, de fasza csávó vagyok.

– Menjünk.

Elég jól csinálom. Egyenesen haladok, nem is szédülök. Úgy látszik, pár falás süti is sokat ér az ilyen helyzetben. Mélyeket sóhajtok, ő elég nagy távolságot tart. Néha oldalra fordulok, egyáltalán jön-e, mire mosollyal reagál. Biztos attól fél, hogy ráesem, pedig én meg vagyok győződve róla,

hogy tökéletes a járásom. Próbálok valami viszonyítási pontot keresni, de pechemre keresztbe futnak a fadeszkák. A homokhoz érünk, ő magabiztosan lép le. Én tétovázom, mert nem biztos, hogy állva maradok, ha ezt a minimális szintkülönbséget meglépem.

Előredől, kicsatolja a szandálját, bizonyára le akarja venni. Nyilván nem a szandálja köt le, hanem a szoknyája, ami fellibben egészen a fenekéig. A szemem kipattan, azon gondolkodom, pofátlanság-e szólnom, hogy kilátszik a bugyija.

Istenem. Meg fogok halni.

Mekkora mázlija van, hogy nem úgy mozog a testem, ahogy az agyam akarja, mert innen vetődnék rá. Igazán leguggolhatna… Értékelném. Még mielőtt megáll a szívem.

Áthajol a másik lábához, kezdem szokni a látványt. Vajon tisztában van vele, hogy a fenekét lesem?

Kibújik a szandáljából, és a stég széléhez teszi. Rám néz, majd elindul a víz mellett párhuzamosan, egyre távolodik. Visszapördül, nevetve kérdez.

– Nem jön?

Összeszedem magam, lépek egyet, nem érkezem túl biztosan. Megbicsaklik a térdem, és a lendület is túl nagy, mert előrelépek kettőt, mint egy pontatlanul érkező tornász. Próbálom megjátszani, hogy minden lépésem megfontolt, de semmi értelme. Mosolyog rajtam. Vagy kinevet.

Bevár, a lábfejemre nézve kérdez ismét.

– Nem veszi le a cipőjét?

Megemeli a fejét, a szemem közé néz, egészen közel állok meg hozzá. Lerúgom a lábbelimet, félretenni biztos nem leszek képes, ezért a lábfejemmel odébb tolom. Érzem, ahogy az egyik oldalra dől, és mivel tovább tolom, alaposan beleszalad a homok.

– Tudta, hogy azok a világító kis pontok halászhajók? – kérdezem a víz

felé fordulva.

Nevet, de kedvesen felel.

– Igen, tudtam.

Jó, ez nem jött be. Ma minden vagyok, csak okos nem. Sóhajtok egyet, megadom magam.

– Akkor? Most már jobban kéne lennem. Nem igaz?

– Miért? Nem jobb? Itt friss a levegő…

Igazából akkor volt jobb, amikor én a stégen álltam, ő meg a szandáljával bíbelődött. Akkor rendesen kijózanodtam.

– De. Sokkal jobb.

Int a kezével, és elkezd araszolni ismét.

– Jöjjön. Távolabb meghittebb.

Meghittebb? Az most mit jelent? Ugye nem romantikusat? Kedves vagyok és jól nevelt, de romantikus, az nem. Csak azért nem vágok vissza, mert nyilvánvalóan pár percen belül kiderül, mit is ért meghittség alatt.

A fény egyre kevesebb, a szellő egyre élénkebb. Nagyokat sóhajtok, kezd tisztulni a fejem, és a gyomrom is nyugodttá válik.

Egyszer csak megáll, és a víz felé indul, a szememmel követem. Bokáig megy be, belerúg a vízbe. Ismét felém jön, a szoknyát kezdi forgatni magán.

– Fürödjünk!

Ennyit mond, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne.

– Mármint a tengerben?

– Mivel jakuzzi nincs itt… Igen, Khalid, a tengerben.

– Ó! Várjunk. Én biztos nem fürdök. És…

Elfordulok, mert lefelé tolja a szoknyáját, miközben kérdez.

– Van magán alsónadrág?

Ahhhh! Persze hogy van. Benne meg egy álló farok, baszki!

– Natasa… – nyögöm, mert érzem, hogy a fejemet egyre nehezebb

elfordítva tartani.

Ott tartok, hogy kinyögöm neki, a főnöke vagyok, mert talán az az egy megállíthatja, ő azonban gyorsabban jut szóhoz.

– Nyugodtan visszafordulhat. Bikinialsóban vagyok.

A fejem kétszázzal fordul vissza, azonnal a bugyijára nézek. A fehér szín világít a sötétségben, a csillogása mutatja az anyagát, valóban nem fehérnemű. Ezt, mondjuk, mondhatta volna az előtt, hogy pucsítgatott és az agylövés közelében voltam. Na persze a látvány akkor sem lett volna kevésbé ütős, de a tudat segített volna abban, hogy ne pörögjek így be.

A felsőjét is lerántja, az alatt is bikini feszül, de kuncogva megjegyzi.

– Nyugi. Ez is fürdőruha.

Nyugodt vagyok.

– Az jó. Csak rajtam nem fürdőnadrág van – tiltakozom erőtlenül, mire csak legyint.

– Higgye el, nem érdekel a fehérneműje.

Nem is a fehérneműmre gondoltam. Miért hiszik azt a nők, hogy egy férfiban nincs szemérmesség? Persze bizonyos helyzetekben nem okoz problémát a vetkőzés, de ez most valahogy nem megy.

Újra a víznél van, felém fordul. Egyre csak araszol befelé, én meg nézem, és egyre csak húzom magam. Az alkohol azért nem szállt el belőlem teljesen, annyi még bőven van az agyamban, hogy félrelökje a gondolkodni képes állományt.

– Jöjjön! Azt mondta, semmi baja a langyossal. Ez most langyos.

Pár másodpercig el kell méláznom, miről is beszél, de aztán leesik. Amikor égette a talpam a talaj, akkor beszéltünk ilyesmiről…

Közelítek, de nem megyek be. A szárazon maradok, és lesem a lobogó haját, az idomait, miközben hallgatom a kacaját.

– Na jó! Akkor hajtsa fel a nadrágja szárát!

Erre én is elnevetem magam, mert ha lehajolok, akkor tuti pofára esem.

Fogta ez a nő, hogy részeg vagyok?

Vagy már én sem tudom. A gondolataim elég tiszták, de néha inog a talaj, és olyanokat teszek, amiket színjózanon nem tennék. Például a vízig el sem jöttem volna, ha józan lennék.

Megrázom a fejem, képtelen vagyok abbahagyni a nevetést. Ő összeráncolt homlokkal visszaiparkodik, és egy szempillantás alatt a lábaim elé térdel.

Magasságos Allah!

Próbálok hátrébb lépni, de ólomból van mindenem. Mi a fenét csinál ez?

Érzem, ahogy a keze a bokámnál matat, hajtogatja a nadrágomat. Szajkózom magamban, hogy „ugyan már, ez csak egy nadrágfelhajtás”, de már szinte remeg a kezem. Nem nézhetek le, mert akkor nagyon elkapom őt. Mától tilos innom! Tilos!

Érzem, hogy a lábszáram közepéig hajtotta mindkettőt, de még mindig nem merek lenézni. Nagyon remélem, hogy nem észrevehető a keményedő férfiasságom, mert az nagyon ciki lenne.

A távolban világító hajókat nézem, muszáj valami másra gondolnom. A szemem adja fel először. Lehunyom, majd újra kinyitva lefelé kémlelek. Mivel nem látok semmit, a nyakam is cinkossá válik, majd a fejem is. Segítenek a szememnek, mutatják az utat neki egyre lejjebb és lejjebb…

Ő felfelé néz, és szerencsémre el is kezd emelkedni. Nem hátrál, így a mellkasa csaknem hozzám ér. Az ujjaimat tornáztatom, így talán féken tudom tartani a kezem. Nem érhetek hozzá! Nem tehetem! Részeg vagyok, holnapra megbánnám.

Amikor feláll, ő is a mellkasomra néz, majd vissza a szemembe. Tetszem neki. Ha eddig kételkedtem is benne, ez most elég egyértelmű.

A zene felerősödik, mert vége van valami játéknak, nem beszélnek a

mikrofonba. Keleti muzsika, ez most jólesik. Neki sem kevésbé, mert hátrálni kezd és fejével köröz, miközben behunyja a szemét. Tátott szájjal figyelem, ő csukott szemmel kérdez.

– Tudja, hogy az igazi hastáncos, ha arab zenét hall, nem tud parancsolni a testének?

Te tudtad, hogy az egyik Szudairi pár whisky után nem tud parancsolni a testének?

Most miért kérdez ekkora hülyeségeket? Erre mit kéne felelnem? Egy igent vagy egy nemet? Mondjuk, ha tudnám, mi a helyes válasz, akkor sem jönne ki hang a torkomon. A víz felé hátrál, már a keze is hullámzik, a teste különböző pontjai köszönnek ennek vissza. A szeme egy jó ideig csukva van, csak akkor néz rám, amikor a zene ritmusa egy erőteljes, gyors csípőrázást követel. Sosem láttam még bikiniben hastáncoló nőt. Bevallom, nem is annyira szexi, mintha ruhában tenné. Így láthatóak a lábak, amik nem egészen engedik a szemet egy pontra fókuszálni. Legalábbis próbálom magam meggyőzni erről, mert másodpercekkel később már érzem, hogy eddig talán nem is voltam bajban. Most vagyok.

Én is körözök egyet a fejemmel, mert észhez kéne térni, erre ő láthatóan elneveti magát. Élvezi, hogy szórakozik velem, pedig ha túllép egy határt, akkor már nem szórakozhat tovább. Bár ha jobban belegondolok, azt a határt már átléptük. Talán már mindketten tisztában vagyunk vele, hogy szexelni akarunk a másikkal, csak megvannak a köreink, amiket le kell futni.

Megrázza a mellkasát, lefelé meg sem mozdul, mintha valaki csak rakosgatná a felsőtestét. Elismerem, ukrán létére jól nyomja…

Hátat fordít, felemeli a haját, és vad ütemben kezdi rázni a csípőjét. A feneke követhetetlenül ring. Aztán megáll, és rezegtetni kezd, éppen csak látom a húsa rezgését.

Egyszer csak visszafordul és felnevet.

– Na? Még mindig lenézi a hastáncosokat? Próbálja meg! Hatalmas izommunka.

Nagyon remélem, hogy nem ezt akarta bebizonyítani. Nem felelek, helyette az ingemet kezdem gombolni, már bánom, hogy nem vettem le a nadrágomat, de ami késik, nem múlik.

A vízbe hátrál, félredobom az inget, az ő tekintete a mellkasomon időzik.

Nézelődj csak. Én is megtehettem.

Már nem feszengek, pont lazító szintre ért bennem az alkohol. Nem szerencsétlenkedem, és nincs bennem feszültség sem.

Elindulok, bokáig vagyok a vízben, elnevetem magam.

– Ez nem langyos. Ez hideg.

– Körülöttem forró… – suttogja, mire én még szélesebben vigyorgok.

Már derékig ér neki a víz, de én nem fogok addig bemenni, az tuti. Széttárom a kezem, de ő megrázza a fejét, ezt „nem”-nek veszem.

– A homok melegebb – mondom neki.

– Minél?

– A víznél.

– De nem a víz a lényeg, hanem én. Nem a víz a cél, hanem én.

Ebben a pillanatban arról sem vagyok meggyőződve, hogy ő józan. Ki is szalad a számon.

– Maga is ivott, Natasa?

Hatalmasat kacag, a vízbe is belecsap.

– Miért? Maga szerint ostobaság éjszaka fürödni a tengerben? Napközben nem tehetem meg, mert dolgozom. Elég kiábrándító, hogy egy csodálatos öbölben dolgozom, de amíg a nap az égen van, addig én a tengerbe sem dughatom be a lábam. Most kárpótolom magam.

Nem az éjszakai fürdőzést tartom ostobaságnak, hanem azt, hogy a vízben akar velem szeretkezni. Vagy most én értek mindent félre?

Nem enged, egyszerűen nem hagy más választást. Kioldom a gatyámat, ahogy letolom, csupa víz lesz, aztán kihajítom a partra. Ez most elég ostoba húzás, mert sehogy sem fogom tudni majd visszavenni, de nem vagyok magamnál.

A térdem fölött már kezd kifejezetten zavaróan hideg lenni a víz, ezért esdekelve mondom neki.

– Ne menjünk beljebb! Kérem!

Neki már a melléig ér, és a tekintetéből tudom, hogy nem fog kijjebb jönni. Haladok tovább, nem is emlékszem, mikor fáztam utoljára vízben. Mindenesetre az agyam gyorsan tisztul, mert fel is teszi úgy másodpercenként a kérdést: *mit csinálsz?*

Szerencsére nem megy tovább, már egészen közel vagyok hozzá. Kínomban a tenyerembe veszek egy kis vizet, és lemosom az arcomat is. A hajamat hátrasimítom, csupa lúdbőr vagyok.

– Na ugye, hogy nem is olyan hideg.

– De. Nagyon hideg.

Mozdulatlanul áll, mosolyog, és a szemem közé néz, érzem, itt az idő. *Most vagy soha, Khalid!* Tulajdonképpen egész normális vagyok, akár vissza is tudnám már magam fogni ez után a hideg fürdő után, de ismerem magam. Ha kihagyom, egy óra múlva bánni fogom. Na persze azt is bánni fogom, ha megdugom, de apám egyszer kiskoromban azt mondta nekem, amikor nem tettem meg valamit, hogy az ember sokkal jobban bánja azokat a dolgokat, amiket megtehetett volna, de nem tett meg, mint azokat, amiket elkövetett, s utólag ostobaságnak tart.

Hevesen mozdul a karom, de a víz lelassítja, így lágyan fogom meg a derekát. Tüzesen, szenvedélyesen akartam magamhoz húzni, de a fizika az egészet egy lassított felvétellé szelídíti. Esetlennek érzem magam és bizonytalannak. Nem nagyon kell őt húznom, mozdul magától is. Hozzám

bújik, azonnal csókolózni kezdünk.

Jól csinálja, szenvedélyes és határozott. Az egész teste nekem feszül, hiányzott már egy nő közelsége. Nem a szex miatt. Egyszerűen csodálom őket. Talán csak Anna vagy anyám miatt van ez, nem tudom. Csodálom a keménységüket, a lágyságukat, a hatalmas lelküket és szívüket… Amikor nővel vagyok, úgy érzem, én is kapok ezekből a dolgokból. Nálam a szex sokkal többet jelent egy orgazmusnál. Ezt sosem mondtam még el senkinek. Ha lefekszem valakivel, azzal akaratlanul is hidat építek magunk közé, és bizony ezen a hídon többször is jólesik átsétálni. Nasser szerint mindig itt baszom el, de ilyen vagyok, és kész.

A nyelve ritmusosan köröz, felvett egy ütemet, és nem enged belőle, pedig olykor szívesen változtatnék rajta. A monoton dolgok sosem tetszenek. Még a csókban sem. Eszembe jut, hogyan csókolt Mona, az nem volt monoton. Hol szívott, hol harapott, lágyan simogatott…

A bal combjához nyúlok, válaszul ő felrakja a lábát a csípőmre. Végighúzom a kezem a vonalon, felizgat, amikor érzem a tenyerem alatt, hogy a bikini bugyijának pántja a húsába vág. A számat továbbra sem engedi el, ezért a kezem járja be a testét. A hátát tapogatom, ez nálam általános felmérés. Amikor csukva van a szemem, és női testet simogatok, agyamban körvonalazódni kezd egy kép. A tapintás festménnyé alakul, és ez pillanatok alatt felhúz. Most is szinte látom a rajtam pihenő lábát, a hajlatait, az ágaskodó lábfejét…

– Menjünk ki – suttogom a szájába.

– Még ne. Csak még egy kicsit.

Ezt úgy mondja, mintha arra kértem volna, hogy hagyjuk abba, pedig elhiheti, abbahagyni nagyon nem akarom. Nem magyarázkodom, a másik combját is elkapom, azt is a csípőmre helyezem, és a fenekénél fogva feljebb tolom. A tenger sós íze már jócskán összekeveredett a nyálunkkal.

Izgalmas és idegen.

Megfordulok, elindulok a part felé, ő nem is ellenkezik. Ahogy csökken a víz szintje, úgy válik a teste egyre nehezebbé. A lépéseim akadoznak, remélem, nem fogok elesni vele, az elég nagy lebőgés lenne. Talán le kéne tennem, de az sem megy. Kapaszkodom belé, ő is kapaszkodik belém, visszük, lökdössük tovább egymást minden lépéssel. Érzem a talpam alatt a homok kellemesen meleg hőmérsékletét. Lépek még kettőt, elengedem, ő azonnal leteszi a lábait. A tarkóját fogom, ereszkedik lefelé, én meg megyek utána. A hátára fekszik, és fel is nevet. Kinyitom a szemem, akkor mondja csak.

– Ó, de jó meleg!

Gondolom, arra céloz, hogy a hideg víz után jólesik a hátát betakaró langyos homok. A combja közé kúszik az egyik kezem, ahogy egyre följebb fúrom, én is egyre melegebbet érzek.

Ó, de jó meleg!

Én nem mondom ki, már csak azért sem, mert hidegen hagy már a homok forrósága és a víz kellemetlenül alacsony hőmérséklete. Tőlem akár most már jégkockákat is dobálhatnak rám.

A két lába mellé térdelek, a felsőtestemmel közelítek, a szabad kezemen támaszkodom. A másik kezem még mindig úton van, bejárja az érintetlen részeket. A derekába markolok, majd följebb kúszom a melléhez. Az egyszerű bikinifelső anyagán keresztül keményedik a mellbimbója. Olyan, mint egy apró kő. Beerőszakolom a kezemet a zsinór alá, és végre a tenyerembe veszem a csodás halmot. Nem túl nagy a melle, de nem is a gyengém a nagy mell. Bár azt azért elismerem, hogy Mona dús keblei kicsit dobtak a pulzusomon.

Nem kéne hasonlítgatnom. Most nem.

Érzem, hogy enged az anyag, kinyitom a szemem, ekkor veszem észre,

hogy kikötötte a nyakában lévő zsinórt. Húznám le róla, de nem mozdul, csak függőlegesen. Ő kissé megemelkedik, a hátához vezeti a saját karját, ekkor jövök rá, hogy hátul is meg van kötve. Amikor visszaengedi magát, ismét próbálkozom, sikerül róla leszedni. Azonnal célba veszem a számmal, zavaró a sós íz, de ahogy egyre több a nyál a bőrén, a sós érzet is enyhül. Mekkora lenne már, ha a tenger vize nem sós lenne, hanem édes. Cukrot nyalogatni mégiscsak izgalmasabb, mint sót.

Azért vannak egyértelmű jelei annak, hogy nem vagyok józan. Ez is az. Ekkora baromságok jutnak eszembe, miközben falom egy bomba nő testét?

A bugyija pántját simítom, érzek valami csomófélét, gondolatban a homlokomra csapok: *Azta! Ez kötős! Khalid! Ezt nem vetted észre? Kösd már ki, a francba!*

Megrántom, de nem enged, ahogy matatok, felismerem, hogy a csomó tényleg csomó lett. Ezen eléggé felhúzom magam. Miért nem tudott rá egy szép masnit kötni, ami egyetlen húzásra oldódik? Most álljak neki gubancolni?

Kezet cserélek, a másik oldalon is van egy kötés, megpróbálom ott. Ha az egyik oldal elenged, nekem már az is oké. Naná hogy ott sem bírom kikötni. Ennyire szerencsétlen azért mégsem lehetek. Bizonyára csak dísz ez a zsinór.

Hátrébb húzom a fejem, és tök egyszerűen kérdezem.

– Most kötős ez a nyavalyás bugyi rajtad, vagy nem?

Fogalmam sincs, miért érzem magam gyereknek. Még a hangsúly is olyan, mintha egy durcás kissrác lennék.

Ő elkezd kacagni, fordítja a fejét, miközben kezével ő is a bugyijához nyúl.

– Becsomóztad?

Én? Nem. Az csomózta be, aki bekötötte.

– Csak meghúztam a végét…

Amit már te is igazán meghúzhatnál…

– De rosszat húztál.

Ugye most nem áll le ezen vitázni? Miért nem azzal kezdte, hogy a bikini bugyijához használati utasítás kell? Beszéd helyett kösse ki, és haladjunk!

Még följebb emelkedem, picit szédülök, de próbálom leplezni. Lehet, hogy nem kéne hirtelen mozdulatokat tennem, mert az végzetes. Ő közben az egyik oldalt kezdi piszkálni, elég kiábrándító, hogy arra várok, kösse ki a bugyiját. Sóhajt egyet, mert nem sikerül neki. Még idegesebbé válok, kissé durván mondom.

– Hagyd! Félretolom.

A kezem már mozdul is, de ő megtámaszkodik maga mellett, és a mellkasát kissé megemelve kérdez vissza.

– Tessék?

Először arra gondolok, hogy nem értette, mit mondok, keresem a másik helyes angol szót rá, de nem szükséges, mert leesik, hogy felháborodott. Próbálok finomítani.

– Vegyük le. Jó?

Feltérdelek, megfogom a bugyiját, és húzni kezdem, ő emeli is engedelmesen a csípőjét. Az arcába nézek, határozottan mérgesnek tűnik, mégsem szól egy árva szót sem. Inkább az ölét lesem, amiről már perdül lefelé az anyag. Ahogy a kis vonal láthatóvá válik, már nem is haragszom annyira a szerencsétlenkedésért. Sem rá, sem magamra.

A térdéig cibálom, egyszer csak elenged magától az anyag, és az egyik oldalon lehullik. Szétvált a görcs. Ennyi. Csak kicsit szívatott. *A szemét.* Ránézek, hogy ő is látja-e, mert nekem elég vicces a szitu, de nem vesz észre semmit. Én áthajtom az anyagot, így nem kell tovább húzni. Ekkor néz oda, nevetve kérdezi.

– Kikötötted?

– Széttéptem! – mondom neki vigyorogva, de olyan hangsúllyal, hogy tudja, nem téptem, bár nem jártam tőle messze.

– Széttépted? – kérdez vissza.

Hhhhh… Sose leszek benne!

– Neeem… Nem téptem szét…

Erre visszadől, nem is értem, miért képes egy ilyen kijelentésre így reagálni. Na és mi van akkor, ha eltéptem? Veszek százat vagy ezret helyette. Ha ilyenekkel foglalkozik, akkor nem lehet túlságosan felpörögve.

Ahogy visszaemelkedem fölé, újra megszédülök, muszáj lehunynom a szemem.

– Rosszul vagy?

– Nem.

Talán mentegetőznöm kéne, de semmi sem jut az eszembe, mert tényleg rosszul vagyok. Mindenesetre a férfiasságom a helyén van, készen áll arra, hogy jól érezzem magam. A nyakához hajolok, csókolom, ő meg a tarkómat cirógatja és a hátamat. Az eddigi ölelésünk alatt ez esik a legjobban, a legszívesebben ezt most abba sem hagynám.

Egyre lejjebb megyek, a mellét kényeztetem, majd a hasát, csípőjét. A szemérmébe kóstolva végleg elmegy a maradék eszem is. Nagyon ki vagyok éhezve. Vagy csak a pia miatt… Fogalmam sincs.

Percekig kényeztetem, határozottan élvezem. Ő is élvezi, elég láthatóan. Hangosan nyög, még jó, hogy ilyen messze vagyunk a stégtől. Köröket írok le a csiklója körül, ami egyre csak keményedik, emelkedik kifelé, és kínálja magát. Belecsúsztatom az egyik ujjam, finom meleg és nedves.

Érzem, hogy közel jár a csúcshoz, ezért szándékosan abbahagyom. Az alsónadrágomtól pillanatok alatt szabadulok meg, ő is aktívvá válik. A kezével simogat, próbálna szájjal is kényeztetni, de nem adok neki rá esélyt.

Forog az egész part, néha sóhajtanom kell, mert hányingerem van, és túlságosan be vagyok indulva.

Elkapom a kezét, szétfeszítem, és visszatérdelek a lábai közé. Ő csábosan néz, imádom, amikor ilyen szemeket mereszt egy nő. Nasser sokszor kiröhögött már emiatt, mert amikor serdülni kezdtem, kérdezte: Mi tetszik ebben meg ebben a nőben? Mire én azt válaszoltam, hogy a nézése. Mai napig nincs róla fogalmam, miért röhögött ezen, mert nekem egy nőben igenis fontos a tekintet.

A térdeimet a lábához feszítem, ettől még inkább terpeszt, a kemény férfiasságom akadály nélkül kezd hatolni belé. Látom, hogy mondani akar valamit, de lehunyom a szemem, és kikapcsolok mindent. Lehunyt szemmel még inkább szédülök, nem is tűnik valóságosnak ez a helyzet.

Belehatolok, ettől egy kicsit megnyugszom, odakoncentrálok, és lágyan mozgok. A combját a csípőmre húzom, ő meg hol a vállamba kapaszkodik, hol a fenekembe markol. A nyakához fúrom az arcom, már nem akarom a tekintetét. Ne nézzen, ne kémleljen, ne lássa, hogy jó-e vagy sem!

Érzem, hogy élvezi, a hüvelye jeleket küld, minden porcikája átéli az örömöt. A keze szorít, a lába olykor diktálja az ütemet, a csípőjét úgy tartja, hogy mélyre merülhessek…

Érzem, hogy nincs minden rendben… Egyre többször támad hányingerem, és egyre többször kerít hatalmába az az érzés, hogy el kéne terülni, feküdni, feküdni, feküdni…

Szándékosan úgy simulok, hogy a csiklóját is izgassam, ki akarom elégíteni, még mielőtt kidobnám a taccsot vagy felfordulnék. Pár perc után egyre hangosabban sóhajt, helyben vagyunk. A hüvelye szorongat, megáll a csípője mozgása, én is megállok. Mozdulatlanul élvezem a kéjes rángásokat, ez most azért egy pillanatra kiszakít a rosszullétből. Amikor ernyedni kezd, elveszítem az érdeklődésemet. Az volt a tervem, hogy visszafogva az

ejakulációt egy párszor majd kielégülök, de ehelyett most vadul lökök párat, kihúzom magam, és már élvezek is. Nem fogom vissza magam. Még lövellek, amikor már fordulok le róla, és a hátamra vetődök.

Pocsékul vagyok.

Az egyik kezemet emelve fejen verem őt, de még elnézést sincs erőm kérni. Bizonyára látja, hogy valami nem stimmel, mert azonnal felkönyökök, és az arcomba néz.

– Jól vagy?

– Hánynom kell!

Mármint nem tőled! Ahhhh, Khalid!

Nagyot nyelek, majd sóhajtok, ez általában segít a hányinger leküzdésében. Nem is tudom, mi a zavaróbb. Ez a visszafelé igyekvő gyomortartalom, vagy a talaj, ami állandóan hullámzik alattam.

– Ez igazán kedves.

– Nem… nem azért. Félreérted.

Megemelem a fejem, de gyorsan vissza is fekszem, mert szédülök. Szerintem minden nőbe belekódoltak valamit: amit félre lehet érteni, azt félre is értik! Nem is akárhogyan! Úgy, hogy azon meg lehessen sértődni.

A csillagokat nézem, de érzem arcomon a leheletét. Odafordulok hozzá, és elmosolyodom.

– Minden oké… tényleg.

Ő tök komoly, sőt talán sértett is. A mellkasomat kezdi simogatni, ez most jólesik. Bár a szex nem úgy sikerült, ahogy terveztem, de így is örülhetek, hogy nem keveredtem nagyobb blamába. Szégyellem magam, ki is nyögöm: – Sok volt a whisky.

– Értem.

Megpuszilja az arcomat, és a mellkasomra dönti a fejét. Percekig fekszünk így, aztán hirtelen beszélni kezd.

– Azt hittem, ellenszenves vagyok neked. Elég undok voltál. – Kivár, de nincs mit mondanom, beszélgetni van a legkevésbé erőm. Aludni akarok! Ismét felemelkedik, újra megpuszil, nevetve mondja: – Pedig nekem tetszettél.

Nem nehezedik rám a súlya, próbálok felállni, amíg esélyem van. Sürgősen a szobámba kell jutnom, mégsem hányhatom végig a partot.

Felállok, azonnal az alsómért nyúlok, fel is kapom. Csuromvíz, de már ez sem érdekel.

Szoba, szoba, szoba! Ágy, ágy, ágy!

Felkapom az ingemet is, de csak összefogom, begombolni képtelen vagyok. Egy pillanatra ránézek, ő csak ül, és döbbenten figyel. Amikor a nadrágomért is elmegyek és felveszem, szemrehányóan kérdezi.

– Valami baj van?

Mondtam, hogy rosszul vagyok. Szerinte? Van baj? Mit kéne tennem? Fetrengjek a csillagok alatt, miközben hányni kéne egy jót?

Megrázom a fejemet, az ingemet úgy-ahogy betűröm. Kapkodom kissé a levegőt, mert nem túl kellemes ez a jéghideg cucc. Sosem voltam még piától ilyen szarul. Alattomos dolog a whisky. Azt hiszed, egy kicsit jobb kedvre derített, még a libidódon is dob, aztán elkezdi küldeni a jeleket. Egy kis szédülés, gyomorfájás… Aztán nesze. Úgy érzed, egyre jobban vagy, mígnem szembesülsz azzal, hogy nem lesz jó vége.

Forogni kezdek, de sehol sincs a cipőm. Durcásan mordul rám.

– A cipődet a stégnél hagytad!

Ja persze. Ő is ott vette le a szandálját. Igen. Az a kép azért megmaradt!

Végignézem őt, meztelenül ül a homokban, ez elég fájdalmas. Bomba teste van, és az egész nő úgy, ahogy van, gyönyörű. Még butának sem mondanám. Én meg? Itt hagyom őt ahelyett, hogy reggelig dugnám.

– Nem jössz? – kérdezem zavartan.

– Nem. Még napozom egy kicsit! – fordítja a fejét a víz felé, amin megcsillan a hold fénye.

Most nyilván arra vár, hogy mentegetőzni kezdjek, de a poénját sem veszem.

– Én megyek – nyögöm ismét.

Úgy válaszol, hogy nem néz rám.

– Persze. Tudom. Hányinger…

Na, ilyenekbe biztos nem megyek bele, mert ebből csak és kizárólag vesztesként jöhet ki a férfi. Azonnal megfordulok, és nagy léptekkel a stég felé indulok. A zene még mindig hangos, lüktet a halántékom. Egész sokan ücsörögnek a homokban, most azért hálás vagyok Natasának, amiért rábeszélt, hogy menjünk távolabb. Az szép lett volna, ha itt kezdünk szeretkezni.

A cipőmet felkapom, fellépek a stégre, és elindulok a lakosztályom felé, minden lépés öröm, mert közelebb jutok az ágyamhoz. Elmegyek a szivacsok mellett, amiket a nyugágyakra szoktak pakolni, még az is megfordul a fejemben, hogy itt eldőlök, ahol vagyok. De igenis kemény maradok, néhány méter nem állít most már meg.

Előreszegezem a tekintetemet, egy sóhaj szakad fel belőlem. Sophie. Fülig ér a szája, és széttárja a karjait. Pont ő hiányzott.

– Khalid… Mi történt?

– Helló, Sophie…

Mellé érek, mennék tovább, de ő hátrálni kezd, és becövekel elém. Csaknem összefejelünk.

– Te jó ég, hogy néz ki? Csupa homok, és merő víz a nadrágja!

Hát… Lévén, hogy fürödtem a tengerben, utána meg fetrengtem a homokban… Ez már csak ilyen.

– Ne most! A szobámba kell jutnom!

– Borzasztóan néz ki!

Köszi.

– Ezt bóknak veszem.

Végre sikerül kikerülnöm őt, de ő elkapja a karomat, és szinte visszaránt. A gyomrom is ugrik egyet, nem tudja a kis francia, mivel szórakozik. Még két ilyen lökés a pocinak, és rápakolom a benne lévőt.

– Hol van Natasa? Láttam, hogy vele indult a partra.

Napozik, a fenébe is! A holdfényben!

A tenyerembe temetem az arcom, és hangosan is kiengedem, ami bennem kering.

– Ajhhh! Hagyjon már, Sophie, mert olyan szarul vagyok, ahogy még talán sosem! Natasa a parton van még. Majd jön.

– De valami baj történt?

– Majd reggel beszélünk.

Indulok is, szerencsére nem követ. A szemei kikerekednek, bizonyára mindenféle jelenet átszáguld az agyán. Remélem, nem kezdi keresgélni Natasát, mert ha megtalálja a parton úgy, ahogy hagytam, az elég durva lenne.

Emlékszem, amikor Aziza született, anyámnak a terhessége végén sokat kellett feküdnie. Számtalanszor figyeltem őt, amint beszívja, kifújja a levegőt, miközben még a szájával is csücsörített. Megkérdeztem, hogy ezt miért csinálja, mire ő azt felelte, hogy az orvos írta elő neki ezt a légzéstechnikát. Sőt. Azt is elkezdte magyarázni, hogy az ilyen kontrollált légzés mindenre jó. Na, pontosan ezért fújtatok most úgy, mint akkor anyám. Reménykedem benne, hogy tényleg mindenre jó. Be-ki a levegő, mehetnék akár szülni is.

Célt érek, lehet, hogy hihetetlen, de tényleg marhára örülök ennek. Berontok az ajtón, azonnal a WC-be megyek, és amint belenézek az üres csészébe, már öklendezek is.

Utáááálom a piát! Utálom!

21. fejezet

Dübörögnek a fejemben. Valaki tuti beköltözött, és kalapácsot is hozott magával. Aztán kezd derengeni, hogy ez ajtókopogás. Másodpercekkel később már a női hangot is hallom.

– Khalid! Jól van? Bemehetek? – Próbálok emberi hangot kiadni, de a torkom be van rekedve. – Bemegyek, jó?

Neeem! Nem jó!

Erőtlenül nyögök fel: – Mwahhh…

Nyílik az ajtó, de én ezzel egy időben már rántom is fejemre a párnát.

Szerinte ez egy igen volt?

Hasra vágódok, de vágtázik a tarkóm fölött valami. Vagy valaki. Mindegy, hogy mi az, de éles fájdalmat produkál, mintha borotvapengét húzogatna. Visszafordulok, a párna leesik, ezzel egy időben pedig éles fény vág a szemembe. Azonnal odakapok, dörzsölöm, a könnyem is útjára indul. Kell egy kis idő, mire felfogom, mi történik.

Sophie kihúzta a függönyt, és most az ágyam mellett állva szemlél.

– Bocsásson meg, Khalid, de kezdtem aggódni…

– Húzza be a függönyt!

– Tizenegy óra van.

Ki a faszom kérdezte, hány óra van? Mi ő? Valami ébresztőóra, vagy mi?

– Húzza már be!

Beáll a fény elé, én meg felülök, így kissé csökken a könny mennyisége. Kifolyik a szemem, a fejem meg szétesik. A tenyerembe temetem az arcom,

eléggé szét vagyok esve. Ha lenne erőm, akkor felpattannék, és úgy berántanám az anyagot, hogy talán le is szakadna az egész.

Mit képzel magáról ez a nő? Kirúgom, hogy a lába sem éri a földet. Ha valamihez nem vagyok hozzászokva, akkor az ez.

Kár erőlködnöm, nincs energiám tombolni. Visszadőlök, a fejem tonnányi súlyt nyom, nem bírja el a nyakam.

– Hogy képzelte, hogy csak így bejön ide? – csattanok fel végre.

– Kopogtam. Szóltam, hogy bejövök.

– De én nem válaszoltam, az isten áldja meg!

– Hamarosan hozzák a bútorokat. Gondoltam, ott szeretne lenni… És bevallom, tegnap este borzasztó állapotban volt. Elég aggasztó látványt nyújtott.

Senki sem mondta neki, hogy nézegessen! Elég pipa vagyok, szerencséje, hogy nehezen térek magamhoz.

– Na és? Most szebb a látvány? – vágok vissza.

Kirángatom a párnát, újra az arcomra teszem, hallom, ahogy kuncog. Összeszedem magam, elemelem a párnát, és a szemébe nézek. Ő még mindig vigyorog.

– Másnapos?

Ó, de okos vagy, egyelek meg!

Mit hitt? Szundikálni volt kedvem egy kicsit? Tegnap tökrészegen látott, vizesen, homokosan, amint éppen okádni készültem. Most meg feltesz egy ilyen együgyű kérdést. Annyira fárasztóak ezek a nők, hogy multivitamint kell szedni mellettük.

– Heverészek! Probléma? – Abbahagyja a nevetést, abban sem vagyok biztos, hogy értelmezi a csípős visszaszólást. – Jaj, Sophie! Persze hogy másnapos vagyok…

Behunyom a szemem, mocorgást hallok, próbálom kitalálni, mit csinál,

de nem megy.

– Leülhetek? – kérdezi, mire kipattan a szemem, és szinte üvöltve felelek.

– Hova? Az ágyra?

Nehogy már ide üljön mellém az ágyba, könyörgöm. Így is elég pocsékul érzem magam. Jó, hogy nem akar ágyneműt igazgatni nekem.

Ekkor veszem csak észre, hogy az egyik széket húzta közelebb.

– Ide ülök a székre… Ha szabad…

Bizonytalanná válik a hangja, csak bólintok neki, mire le is ül.

– Hogy van, Khalid?

Kitör belőlem a röhögés. Egyszerűen nem igaz ez a nő. Nem látja? Szuperül!

– Szarul.

Behunyom a szemem, abban reménykedem, hogy így előbb szabadulok tőle, de folytatja.

– Meddig jutott Natasával?

– Végig – felelem azonnal, annak ellenére, hogy neheztelhetnék is rá e miatt az intim kérdés miatt.

Mondhatna valamit, mert ebből a csöndből nem tudom, mit gondol. Voltaképpen gyerekkorom óta utálom. Anyám fülsiketítő üvöltéseit is könnyebb volt elviselnem, mint apám hangtalan, de mégis szemrehányó tekintetét.

– Jaj! – sóhajt fel, mire én is veszek egy mély levegőt. Remélem, nem kezd sopánkodni azon, hogy megfektettem egy nőt. Egyébként meg mi köze hozzá?

– Ezért sírt? – kérdez.

– Sírt? – kérdezek vissza.

– Megkerestem a parton. Ez szál bikiniben ült, és borzasztóan zokogott.

Mikor megkérdeztem, mi történt, faképnél hagyott, nem mondott egy szót sem.

Mondhatnám, hogy ez aztán a pocsék helyzet, de van benne jó is. Arra tisztán emlékszem, hogy anyaszült meztelenül ült a homokban. Mire Sophie odaért, legalább a bikinijét visszavette.

– Azért remélem, nem gondolja, hogy bántottam… – Nem válaszol, ezzel alaposan felhúz. Lendületet veszek, felülök, azonnal nyilall a halántékom, de nem foglalkozom vele. – Sophie! Lefeküdtem vele, de nem bántottam. Csak egy kicsit szórakoztunk.

– Úgy, ahogy előtte pár perccel még velem akart?

– Részeg voltam.

– Részeg azért nem volt. Talán kicsit megszédült az italtól, de részeg nem volt!

– Mit tudja maga, miként hat rám az alkohol? Szinte sosem iszom! Ha én is valami francia sármőr lennék, mint akiket otthon ismer, akkor bizonyára jól bírnám az italt! Már az is szégyen, ha az ember szervezete nincs hozzászokva az alkoholhoz? Rijádban nem visszük túlzásba! Kettőt találhat, hogy miért! – már szinte üvöltök, mintha mentegetőznék… De miért is?

Hirtelen ötlettől vezérelve felpattanok, a legszívesebben ki is szaladnék a szobából. Sophie szemébe nézve, a zavarát látva esik le, hogy egy szál alsógatyában vagyok. Ez sem izgat. Ha kell, még azt is letolom, és a csupasz seggemet mutatom neki.

– Félreért, Khalid. Csak egyszerűen nem tudtam összerakni. Képzelje el! Látom magán, hogy alaposan felajzottan elvonul a partra Natasával, aztán jön visszafelé csatakosan, és nem mond semmit. A parton meg ott találom Natasát zokogva és levetkőzve… – Széttárja a karját, mintha kérdezné, hogy mit kéne gondolnia.

Mi az, hogy „alaposan felajzottan”? Ez szép! Egy kicsit udvaroltam neki, sőt még a kicsinél is kevesebbet. Csak picikét. Jó. Lehet, hogy konkrétan megkérdeztem tőle, nincs-e kedve velem kicsit hetyegni, de ez most akkora szó? Apám talán teázni hívta? Kötve hiszem. Apám általában a közepébe csap, ennyire azért ismerem.

– Maga ért félre, Sophie. Akkor most elmondom, hogy volt. Ittam pár whiskyt, bevallom, bepörögtem. Így hat rám, ez van… – Egy pillanatnyi szünetet tartok, mert elmosolyodik, mintha valami viccet hallana, amit pocsékul adnak elő. – Maga faképnél hagyott, de Natasa ott termett. Látta, hogy rosszul vagyok, lehívott a partra, mivel ott „friss a levegő”! – Ezt kissé gúnyosan mondom, de szemmel láthatóan nem akarja érteni, pedig nagy valószínűséggel Natasa nem ok nélkül hívott a partra. – Pucsított, táncolt, vonaglott ott nekem! Húzta az agyamat! Még le is térdelt elém! – Ezt megbánom, hogy kimondom, mert valószínűleg nem érzi a súlyát. Nem férfinak született, fogalma sincs, milyen az, amikor egy bomba nő eléd térdel és a nadrágodon matat. – Közeledtem, ő meg fogadta. Szeretkeztünk, és kész. Semmi extra. Csak az a helyzet, hogy rosszul lettem rögtön az aktus után, és otthagytam őt. A szobámba kellett jönnöm, de nyilván látta, hogy nem vagyok oké. Ha nem tévedek, Natasa ezt bántásnak vette… Pedig nem neki szólt. Nem azért hagytam ott… – Még mindig nem szól semmit, elveszítem a türelmem. – Egyébként meg maga rosszabb, mint az anyám! Bejön ide, és számonkér?

Most én tárom szét a karom, képtelen vagyok folytatni, semmi kedvem megbántani őt. Mersin egy mumus álarcát húzogatja magára, itt valahogy semmi sem megy nekem egyszerűen.

Tök nyugodtan ücsörög, zúgni kezd a fejem, visszalépek az ágyhoz, és mint egy zsák, el is dőlök. A nyomás csak lassan enyhül. Ég a gyomrom is, talán enni kéne, az segítene.

– Értem – nyögi ki.

Nem tudom, miért találta ki az emberiség azt a marhaságot, hogy egy pozitív szóból képes negatívat csinálni. Ha ezt az „értem”-et nem így mondaná, és nem most, tök mást jelentene. Ez nagyjából azt jelenti, hogy „na persze”! És még dühít is, hogy ezzel tisztában vagyok.

– Akkor most, hogy ezt megbeszéltük, kimehetne.

Meg sem mozdul, én csukott szemmel fekszem, talán így majd veszi a lapot.

– Egyébként hogy tetszik a függöny?

Kinyílik a szemem, a homlokom meg összeráncolódik. Fognom kéne, hogy jutottunk Natasától a függönyig, de ha azt mondom, hogy az agyam nehezen kezd forogni, akkor finoman fogalmazok.

Odafordítom a fejem hozzá.

– Tessék?

– Csak nem azt akarja mondani, hogy észre sem vette, hogy lecseréltem a textilt? Tegnap este mondtam is.

Tegnap nem a lakberendezős téma kötött le.

Az ablakhoz nézek, ő ezzel egy időben pattan fel, és az ablakhoz lépve az anyagot a karjaira fekteti, mint a legdrágább selymet.

– Na mit szól? Ez elég férfias? – Bevallom, még most sincs erőm alaposan megnézni. Sötétbarna és türkiz minták futnak benne, valószínűleg úgy gondolta, ha a palotában bejött ez a színkombináció, akkor itt sem lesz vele gond. Nincs is. Visszateszem a fejem, és a homlokomra fektetem az alkaromat, miközben ő csak nyomja. – Nagyon jól harmonizál a tiszta fehérrel. Csodálatos. Lehet, hogy pár szobában ki is cserélem, annyira megtetszett. Persze csak ha engedi. – Hol csicsereg, mint egy kismadár, hol meg vijjog, mint egy héja. Úgy érzem, hamarosan egy hangszórót is elővesz, csak azért, hogy kínozzon. – Ne mondja már, hogy észre sem vette!

– Sophie, halkabban már, könyörgöm! Szétmegy a fejem! Maga szerint volt időm csodálni azt a nyavalyás rongyot? A WC-ig jutottam el, de ha oda akasztgatta volna fel ezeket, ott sem vettem volna észre, mert a kagyló kötötte le a figyelmemet! Onnan az ágyig jutottam. Most is majd megpusztulok, úgyhogy bocsánat, de nem nézegettem a függönyt!

Elég udvariasan válaszoltam, azt hiszem.

– De tetszik? – erőszakoskodik. Kinyílik a szemem, csak egy morcos pillantást vetek rá, mire ő felnevet. – Nehogy azt mondja, amit tegnap mondott erre a kérdésre!

Mit mondtam?

Felhúzom a szemöldökömet, mire ő csak legyintve, a hangját elváltoztatva, ittas embert utánozva mondja: – „Maga tetszik, Sophie!”

Ezt mondtam? Egyre jobb!

Arra emlékszem, hogy bepróbálkoztam nála, de hogy még udvaroltam is… Józanul profi vagyok benne, de ittasan?

Behunyt szemmel válaszolok.

– Igen. Tetszik a függöny.

Visszaül a székre, rájött, hogy nem viccelek, tényleg nincs erőm semmihez.

– Hozzak aszpirint?

A legjobb ötlete, végre hasznát is veszem. Bólintok, el is indul az ajtó felé. A kezemet a tarkóm alá támasztom, követem a szememmel, ugyanolyan elegáns, mint mindig. Egyszer csak felvesz egy zacskót az ajtó mellől, és meglóbálva mondja: – Itt a papucs!

– Wao! – reagálok elismerően, de kissé gúnyosan.

– Wao? – kérdez vissza.

– Allahnak legyen hála! Na! Így jó?

Aludni akarok!

* * *

Ritkán veszek be gyógyszert, de most jól jött. Aludtam egy keveset még, egész jól érzem magam. Belebújok a másik bermudámba meg egy pólóba. A cipőm csupa homok, le kéne pucolni, el is indulok vele, de észreveszem a zacskót. Abban pedig állítólag egy papucs van. Remélhetőleg új és negyvennégyes…

Kibontom, papírba is be van tekerve, a címke is lóg rajta. Egyszerű fekete, pont olyan, amit strandon használ az ember. Én otthon leginkább bőrből készült papucsokat hordok, mert a tobéhoz az passzol. Persze a rövidnadrághoz meg ez, úgyhogy probléma, az nincs. Belebújok, a méret oké, és kényelmes is. Értékelni fogom Sophie-nak ezt a húzását.

A fejemet is rendbe szedem. Megnyomom a telefonomat, egyetlen árva hívásom sem volt. Ez azért nem semmi. Általában folyton csörög a telefonom, de most mindenki tesz rám. Apám bizonyára meghagyta otthon, hogy ne keressen senki, ha akarok valamit, akkor jelentkezzem én. Ha nem így lenne, akkor anyám hívna, Azizával és az ikrekkel együtt.

Kilépek, már kezdem megszokni, hogy nem a homokkal találom magam szemben, hanem a vízzel. Sokan fürödnek a medencében, elindulok a recepció felé. Azért azt nem mondanám, hogy ez az erős napsütés jót tesz így másnaposan. Kissé még kótyagos vagyok. A fejem már nem fáj, csak éppen erőm nincs. A gyomrom a kilyukadás határán van, muszáj lenne ennem, csak ne lenne hányingerem, amikor a kajára gondolok…

Sophie vadul telefonál, befogom a fülem, jelzem neki, hogy halkabban beszéljen, de ő figyelembe sem vesz. Kibontok egyet a pultra kikészített cukrokból, mire a recepciós fickó kitesz még egy másikfajtát is. Azon gondolkodom, hogy elővegyem-e amiatt, hogy éjszakánként mást fog be maga helyett, de nem lehetek biztos benne, hogy ő volt az, és nem egy

másik recepciós. Bólintok köszönetképpen, látszik a fején, hogy tudja, én vagyok a tulaj.

Sophie leteszi a telefont, azonnal hadarni kezd.

– Itt a kamion. Megyek, kinyitom a termet.

Kijön a pult mögül, mielőtt eltűnne, bizonytalanul kérdezem.

– Látta Natasát?

Visszapördül, egy ideig nem válaszol, aztán elmosolyodva mondja.

– Az irodahelyiségben van. Papírmunkát végez.

Indul is, a recepciós meg mutogat, hogy ott van mögötte az iroda. A múltkor is onnan jött ki Natasa, tisztában vagyok vele, hogy az az iroda. Bemegyek a pult mögé, és benyitok az ajtón. Háttal áll, az asztalnál bíbelődik. Nem fordul meg, valószínűleg azt hiszi, a recepciós jött be, vagy Sophie.

– Jó napot, Natasa.

Megfordul, a papírokat magához szorítja. Szégyelli magát, és meg is van lepődve.

– Hogy kerülsz ide? Ide nem jöhetsz be…

– Beszélnünk kell! A tegnap este…

– Menj ki innen! Itt nem tartózkodhatsz!

Elindul felém, de én belevágok a mondandómba.

– Bocsánatot kérek a tegnapi miatt. Túl sokat ittam, és nem tudtam úgy viselkedni, ahogy kell.

Megáll, a meglepődés kezd eltűnni az arcáról. Láthatóan nem is haragszik, mert akkor nyilván nekem esne.

– Így alakult – mondja.

– Ha megbántottalak valamivel, azt nagyon sajnálom. Nagyon kedves lány vagy.

– Kedves? – kérdez vissza.

Ez tényleg hülyén hangzik, mintha megköszönném neki, hogy megdughattam.

– Ha nem ittam volna, akkor nem történt volna az, ami tegnap történt.

Egyre jobb. Kezd újra dühös lenni. A papírokat leengedi, minden szavamat félreérti.

– Hát ez kedves!

– Úgy értem…

– Tudom, hogy érted! Ne részletezd. Menj ki innen!

– Az első pillanattól tetszel nekem, de sosem közeledtem volna így.

Elhallgatok, mert hangosan felnevet. Jó lenne, ha olyan lennék, mint Nasser, akkor szarnék erre az egészre, a tegnapi után ma meg sem ismerném.

– Hagyjuk, Khalid. Inkább menj ki, mert a végén még ezért is kapok. Én is hibás vagyok. Szimpatikus voltál a bunkóságaid ellenére is. Ott, a parton meg… Nem tudom, mi ütött belém.

Egyenesen a szemem közé néz, megbénít ez az őszinteség. Mielőtt bármit mondanék, nyílik az ajtó, Sophie ront be.

– Jöjjön, Khalid! Kezdik pakolni a bútorokat.

Visszacsukja az ajtót, itt hagy ebben a képtelen helyzetben. Talán az lenne a helyes, ha kiiparkodnék, de Natasa ugyanolyan egyenes, mint eddig is.

– Jöjjön, Khalid? És mi közöd a bútorokhoz…? – Mivel meg sem tudok szólalni, ő folytatja. – Te vagy a főnök? – Én nem így fogalmaznék, de a lényegbe azért beletrafál. – Rólad beszélt Mustafa az alkalmazottaknak? – Ezt honnan kéne tudnom? – Azt mondta mindenkinek, hogy különös odafigyeléssel végezzük a munkánkat, mert itt van a szállodában a szállodalánc tulajdonosa. – Még mindig nem reagálok, ő meg ismét felnevet. – De te nem lehetsz az! Az egy török. Nem? – *Nem*. Nem szükséges

megszólalnom, mert okosan megbeszéli magával. Gyorsan „A”-ból „B”-be jut, kikövetkezteti a dolgokat. – Te nem vagy török. Az mondtad, szaúdi vagy. Hazudtál?

Erre megrázom a fejem. Kintről dudaszó hallatszik, bizonyára a kamion szerencsétlenkedik, ezért megfordulok, és faképnél hagyom.

* * *

Szerencsére embereket is hoztak, így gyorsan megy a bepakolás. A legnehezebb része a kamion beparkolása volt. Sophie úgy navigál, dirigál, mint egy diktátor. Csupa tűz. Csodálatra méltó, hogy ennyire szereti és élvezi a munkáját. Az asztalok nem igazán tetszenek, de eszemben sincs szóvá tenni, a többi bútordarabhoz tökéletesen illik.

Hadonászik a kezével, az egyik asztalt vissza is viteti, mert felfedez rajta egy karcolást. Amikor elmegy mellettem, halkan pufog: – Azt hiszik, nem veszem észre, hogy hibás darabot hoztak?

Nem vár választ, de alaposan körbejárja a többi asztalt is. El vagyok veszve ebben a közegben. Nem vagyok sem tulaj, sem herceg, leginkább egy balfékre hasonlítok, aki itt ácsorog tinikhez illő ruhában, és les ki a fejéből. Sophie beáll a mellé az ember mellé, aki vagdossa le a védőfóliát a székekről, minden mozdulatát figyeli. Amikor megszólal, elnevetem magam. Már csak azért is, mert angolul mondja, és láthatólag a fekete képű török rohadtul nem érti őt.

– Vigyázzon azzal! Ha megkarcolja, az is megy vissza.

Körbejárja a széket, ismét felém indul.

– Szerintem ne törje magát, Sophie. Nem beszél az ürge angolul.

Legyintve mondja.

– Értette az, higgye el!

Mindketten elnevetjük magunkat, mert a szállító tényleg félreteszi az eszközt, és kézzel feszegeti a fóliát.

– Na látja! Imádom a törököket! Olyan értelmesek! Velük mindent meg lehet beszélni akkor is, ha nem ugyanazt a nyelvet beszéljük.

Szerintem nem normális ez a Sophie, de ezt azért nem közlöm vele. Van egy olyan érzésem, hogy munka közben ő sem ismerne magára.

– Ki kéne mosni a ruháimat – szalad ki belőlem, mire ő döbbenten rám néz.

– Tessék? Úgy érti, én mossam ki?

– Nem, dehogy. Csak nem tudom, kinek kell szólnom… Vagy esetleg az is jó, ha vásárolhatnék ruhákat. Nem hoztam szinte semmit.

Karba fonja a kezeit, oldalra billenti a csípőjét, és tettetett szemrehányással mondja.

– Na ne szórakozzon velem tovább, Khalid! Hol papucsot vetet velem, hol udvarol, most meg még a piszkos nadrágjait is én intézzem el?

– Nem piszkos.

– Ó, nagyszerű! Luk nincs rajta? Szívesen befoltozom azt is! – Elnevetem magam, ő is felkacag. – Néha úgy beszél már velem, mintha az anyja lennék.

Erre még inkább nevetni kezdek.

– Dehogy! Az anyám nem vesz nekem papucsot. Sőt nem is mos és nem is foltoz ruhákat. – Ezen olyan jól szórakozom, hogy már úgy nevetek, mintha az év viccét hallottam volna.

– Iszonyú bonyolult maga, Khalid.

Igen, mintha ezt egyszer már mondta volna. Ő sem egyszerű.

Az emberekre néz, oldalról figyelem az arcát, el kell ismerni, kedvelem őt. Bármikor szívesen hetyegtem volna vele, de azt hiszem, ez mától megváltozott. Persze eddig sem léptem volna apám miatt, de részegen még

arra is képes lettem volna. Most azonban inkább amolyan barátfélét látok benne.

Érzi, hogy figyelem, visszafordul, és tényleg anyai mosollyal kérdezi.

– Akkor Natasa nem jó gyógyító? – Őszintén megrázom a fejem. – Szóval nem sikerül elfelejteni azt a lányt.

Muszáj elfordulnom. Sophie kezében egy láthatatlan ostor van, és hozzám csapkodja, a húsomba váj.

Az órámat forgatom, eszembe jut Anna. Nagyon hiányzik, talán azért vagyok képes elviselni Sophie-t, mert húgomhoz hasonló vérmérsékletű. Egy ikertestvér közelsége bilincsként feszül a szívemen, nehéz egyedül a világban.

– Beszéltem vele. Rájött, hogy enyém a szálloda.

– És ez baj?

– Hülyén jött ki. Akkor esett le neki, amikor maga bejött a kamion miatt.

Fordul egyet, egészen elém áll, és tök komolyan kérdez.

– Tetszik magának. Igaz?

– Persze hogy tetszik. Nyilván hozzá sem nyúltam volna, ha nem tetszene.

– Úgy értem, akar tőle többet is.

– Nem.

Azonnal rávágom, ő erre elneveti magát. Bizonyára azt hiszi, hogy nem beszélek komolyan, pedig igen. Ha otthon lennék, akkor még sokszor szervezném úgy, hogy kedvemet lelhessem benne, de itt… Érzem, hogy hiba lenne. És azt is érzem, hogy hiába tetszik annyira, hiába érzem magam jól vele, nem elégít ki. Én hiszek a szerelemben. Mindig is hittem.

22. fejezet

Három hónapja vagyok itt. Szeretem a napjaimat, és imádom a reggeleimet. Rászoktam, hogy csak és kizárólag a teraszon eszem, élvezem a tenger hangját, látványát. Sophie már hetekkel ezelőtt visszament Rijádba, bevallom, eleinte kicsit hiányzott, Mustafa azonban szerencsére itt maradt, és már egész jól kijövök az alkalmazottakkal is.

Natasával azóta sem kerültem semmilyen intim kapcsolatba. Vibrál közöttünk a levegő, de általában észnél vagyok. Mint mondtam, nem igazán jellemző, hogy egy nő elvegye az eszemet. Egyébként beindultak azok a hastáncórák is, így Natasa azt csinálhatja, amihez ért. Ki van virulva. Látom rajta. Az első hetekben feszengett a közelemben, de azt hiszem, már rájött, hogy nem fogok többször próbálkozni.

Ami a szexuális életemet illeti, az egy nagy nulla. Volt rá alkalom, hogy itt nyaraló nőnek az ágyában kötöttem ki, és még csak részeg sem voltam, de ennél több nincs. Ha egy turnusból megtetszik egy nő, arra is külön taktikám van. Tisztában vagyok vele, mikor érkeznek a vendégek, s mikor távoznak. Általában az utolsó előtti napon lépek akcióba, hogy kötődésnek esélye se legyen. Az azt megelőző napok visszafogott udvarlással telnek, amitől a nő bepuhul. Az utazás előtt már mindegyik úgy érzi, hogy igazán nem veszít azzal semmit, ha egy éjszaka jól érzi magát. Ez azért nem egy állandósult játék. Talán négy vagy öt nyaralóval szűrtem össze a levet, és azok közül is csak az egyikkel éreztem magam igazán jól.

Anyámmal, Azizával és az ikrekkel vagyok csak hajlandó beszélni. Apám nem hívott, én meg pláne nem teszem. A lelkem, szívem darabokban,

mert Annát is elutasítottam. Már vagy egy hónapja itt voltam, amikor hívott. Nem vettem fel. Azt hittem, földhöz vágom a telefont. Egy hónap után jut eszébe, hogy van egy bátyja? Én nyilván nem kerestem a nászútján, de ő legalább egy nyavalyás üzenetet küldhetett volna. A nem fogadott hívás után még három napig csörgetett, de egyszer sem vettem fel. Üzenetet nem írt, és talán még anyámnak sem említette, hogy ilyen csúnyán viselkedem, mert ő sem szólt semmit. Márpedig nem létezik olyan téma, ami ha anyámat piszkálja, ne jönne ki belőle. Egyébként anyám tájékoztat az otthoni dolgaimról. Thanának talált egy palotát az apja, amit állítólag nem túl ízlésesen, de jó drágán rendeztek be. Thana arra vár, hogy hazatérjek, és eldicsekedjen vele, micsoda családi fészket varázsolt kettőnknek. Leila kemény dió. Nem volt hajlandó átköltözni az én házamba, és egyáltalán nem érdekli az sem, hogy Emír mit építtet neki. A telken már folynak a munkálatok, de Leila mindennap világgá kürtöli, hogy úgysem hagyja el az atyai házat. Ezt először egy kis dacosságnak gondoltam, de anyám mesélte, mivel ő átjár Zahrához, hogy gyakran látja Leilát, és ijesztő. Bezárkózik, egész nap csak rajzol, fest. Még anyám is megkért rá, hogy gondoljam át ezt az iskolai dolgot, egyezzek bele, hogy asszonyom tanulhasson, aztán majd alakulnak a dolgok. Üzentem is, hogy fölvehetnek egy magántanárt, ez meg is történt. Egyébként ezt is fölöslegesnek tartom, mert Leilának nem a tanulás volt a fontos, hanem hogy dolgozhasson. Tanulnia már nincs is mit, olyan profin sminkel. Hiába tanulgat, ha sosem érvényesülhet majd. Ebben viszont nem engedek.

Kijövök a kertrészből, délelőtt sokat ücsörgök itt, mert hűvös, sok a növény, sőt Mustafa valahonnan még papagájokat is szerzett, amik hatalmas, díszes ketrecben repkednek. Egész egzotikus.

Az épület mellett a stég felé igyekszem, megnézem, hogy áll az ebéd. Az asztalokhoz nézek, Mustafa beszélget valakivel, akinek csak a hátát látom.

Ennyi is elég. Apám az.

A lábam szinte lebénul, levegőt is alig kapok. Másodpercekre dermedek mozdulatlanná, azután meg szinte futok hozzájuk. Mustafa előbb lát meg, fel is áll. Apám ülve marad, amikor mellé érek, azonnal mondom: – Apa!

Felemeli a fejét, és fel is áll. Tobét visel, ahogy megölelem, honvágy támad bennem.

– Béke veled, fiam.

Ő már tolna el, én meg csak szorítom és szorítom. Hiányzott. Hónapok óta nem beszéltünk, a személyes jelenléte több mint bénító. Érzi ő is, hogy nem akarom elereszteni, újra szorít, fel is sóhajt.

– Hogy kerülsz ide?

– Csak meglátogathatom a fiamat – mondja mosolyogva, de látom, hogy van itt más is. Végignéz rajtam. – Jól nézel ki. Gondolom, jól is érzed itt magad. – Egyszerűen nem térek magamhoz. Itt van az apám? Komolyan? – Mustafával felvettem a kapcsolatot, neki szóltam, hogy jönni fogok, de kértem, hogy tartsa titokban. Meglepetést szerettem volna okozni. Most érkeztem.

– Hát sikerült is meglepned – nyögöm ki. Én is ugyanúgy végigmérem őt, lekapja a shemagot a fejéről, hátrasimítja a haját, és újra széttárja a kezeit. Ismét hevesen ölelem, kín volt az elmúlt idő. Hálás vagyok neki, amiért nem tartotta be, amit ígért, és igenis keresett. Nem is akárhogy. Telefonon bizonyára újra összevesztünk volna, de így… – Boldog vagyok, hogy itt vagy. És hálás. Ez most nagyon jólesett, apa. Köszönöm.

– Azért annak örülnék, ha adnál valami európai ruhát, mert le sem veszik rólam a szemüket az emberek.

Elnevetem magam.

– Ezek szerint nem maradsz sokáig.

Gondolom, ha apám hosszabb időt akarna itt tölteni, akkor azért hozott

volna magával ezt meg azt. Ismerem őt, képes csak azért iderepülni, hogy megöleljen, és mutassa: jól teszem, ha a saját fejem után megyek.

– Nem. Valóban nem… – elkomolyodik, a hangjában felismerhető, hogy még folytatná, de elhallgat.

– Ugye nem történt semmi baj otthon?

– Üljünk le, fiam!

Elenged, az asztalra néz, és az egyik szabad székre teszi a shemagját. Minden mozdulatát lesem, lúdbőrössé válok. „Beszéljünk, fiam!” Ez sok mindent jelentett egész életemben, csak jót nem. Bármi hibát követtem el gyerekként, vagy komoly dolgot akart velem megosztani, mindig így kezdte. És az a legszörnyűbb ebben, hogy még a hangsúlyt is ezerféleképpen tudja variálni. Van a mérges „beszélnünk kell, fiam”, van a számonkérő, a nyugtató, a reményt adó… És van ez: a „marha nagy baj van” hangsúly.

Leül, én is ezt teszem. Mustafa is leereszkedik, én ránézek, de nem veszi a lapot. Már épp el akarom küldeni, hogy négyszemközt maradjunk, de apám rázendít.

– Először is el kell ismernem, szép munkát végeztetek. Tetszik minden – néz körbe, halványan elvigyorodik. – Bár nem az én stílusom, de láthatóan jól érzik itt magukat az emberek. Gratulálok, fiam – a szemem közé néz, elkomolyodik. – Bizonyítottál. És annak is örülök, hogy a többi hotelre is odafigyeltél. Titokban a dubajiba is ellátogattam. Minden tökéletes. – Nem vágok közbe, pedig voltaképpen az nem is az én sikerem. Apám dubaji embere mindent megoldott. Esténként olykor videócseteltünk, de tanácsot sosem kért, csak engedélyt, azt meg mindig megkapta. – Elismerem, jó befektetések lesznek ezek az ingatlanok. Ha hallanád otthon nagyapádat. Eleinte még rám is haragudott, ma meg minden napját azzal kezdi, hogy micsoda csodálatos gyermek és unoka vagy. – Egy pillanatra elhallgat, és lefelé billenti a fejét. Érzem, mással folytatná. Most is megelőz, mert átnéz

Mustafára. – Magunkra hagyna minket? Az üzletről majd még később beszélünk. – Mustafa azonnal felpattan, láthatólag el is szégyelli magát, amiért neki magától nem jutott eszébe távozni. Apám megvárja, míg eltávolodik, majd kíméletlenül őszintén a szemem közé néz. Próbálok nyelni, de a torkom kiszáradt. – Mielőtt tiltakozni próbálnál, közlöm, hogy nincs más választásod. Hazajössz velem!

Egy darabig türelmesen várok, el sem hiszem, hogy csak ennyit mond. Nem is akárhogyan. Ezzel alaposan meglep, mert az igaz, hogy gyerekként követtem az utasításait, de ez már jó ideje nem így van. Az utóbbi időben már nincsenek utasításai, csak tanácsai, de feldolgozta azt is, ha nem fogadom el őket. Engedett a saját utamon.

– Miért? – ennyit vagyok képes kinyögni.

– Ha a fiam vagy, ha ember vagy, akkor jössz!

Milyen válasz ez már?

Most komolyan, mindent úgy kell kiszednem belőle? Már csak megmondhatja, hogy miért kell annyira sietősen hazamennem?

– Ez nem válasz, apa! A fiad vagyok. Ember lettem… Férfi. De ha nem adsz választ, nem megyek.

Bólint egyet, fölösleges pattognom, látom rajta, hogy egyébként is beszélt volna. Lenéz a kezére, az óráját tekergeti, én is átfogom a saját csuklómat. Aztán vesz egy nagy levegőt, belebámulva az arcomba mondja.

– Leila meg akart halni. Öngyilkosságot akart elkövetni.

Nem is bizonytalanul mondja, hanem olyan határozottan, mintha csak üzletről tárgyalna. Az arca szinte rimánkodik, a hangja viszont konok. Harag van benne irányomban.

– Ez nem lehet… – nyögöm ki.

A bőröm csupa lúdbőr, érzem a mellkasomon, hogy a mellbimbóm is összerándul. Újra nyelni próbálok, de nem megy. Dühössé válok és

csalódottá, ugyanakkor aggódom is. Nem is ismerem Leilát… Legalábbis így érzem most. Amit a múltkor mondott, azt csak durcáskodásnak vettem, erre ő meg megpróbálja megölni magát?

– Pedig ez van, fiam. Két napja történt.

– De mi történt két napja? – ordítom vissza.

– Összevagdosta magát.

Mi a francot jelent az, hogy összevagdosta magát? Megőrülök!

Képtelen vagyok ülve maradni, úgy pattanok fel, hogy a szék is hátracsapódik. A korláthoz megyek, a vizet figyelem, ami a parti szikláknál legalább úgy háborog, ahogy most az én lelkem. Az is csapódik, eszét veszti, nem érti, hol van és hova kerülhet.

Nem követhetett el öngyilkosságot! Az ki van zárva! Hithű muszlim ilyet nem tesz. Az emberi élet mindennél többet ér, azt senki sem veheti el mástól, és nem dobhatja el magától. Az életet nem lehet felhasználni zsarolásként, és egyszerűen nem lehet ilyen gyenge az ember. A hitetlenek nem hisznek Allah irgalmában, és rémisztő az a tudat, hogy Leila már az istenünkbe táplált bizalmát, hitét is elveszítette. És ha már Allahban nem hisz, akkor semmiben, hiszen akkor még a poklot is vállalja. Az öngyilkosság hatalmas bűn! Nem jár érte bocsánat, mert egy muszlim olyankor a hitét dobja el, hiszen nem hisz abban, hogy Allah segíteni fogja őt. Az egész földi létünk egy próbatétel. Aki nem állja ki, és elbukik, feladja, azzal a Könyörületes bizony nem lesz megbocsátó.

Apám hangja mögülem kúszik a fülembe.

– A lakrészében talált rá Zahra. Szerencsére nem vesztett sok vért, de Zahra ideg-összeroppanást kapott. – Behunyom a szemem, szégyenemben most én is a hullámok közé vetném magam, hogy jó mélyre süllyedjek. – Jelenleg orvos és egy ápoló vigyáz rá napi huszonnégy órában. Ételt is alig vesz magához. – *Elég! Nem akarom tovább hallani!* – Nagy baj van,

Khalid. Tudod, hogy sosem befolyásolnálak, de érzem a tragédia szelét. Ha nem jössz haza, Leilát temetni fogjuk…

Előredőlök, a homlokomat a karomra támasztom. Üvölteni akarok, amit pár másodpercig fékezek is. De nem megy tovább. A tenger felé ordítom.

– Nem! Nem tehette ezt velem!

Újra visszaborulok a karomra, a dühöm csak korbácsolódik. Direkt csinálta! Ezzel akart hazacsalni? Amint megfogalmazódik a kérdés bennem, a dühöm is továbbáll, és újra szégyent érzek.

Apám mellém áll, ugyanúgy megfogja a korlátot, ahogy én. A kezére nézek, elsírom magam. Fogalmam sincs, mikor sírtam utoljára, talán Anna ölébe hajtva a fejem, Billal palotájában. Milyen régen volt. Hányszor kelt azóta a nap, és hányszor nyugodott?

– Khalid. Ez itt mind megvár. Az egész élet előtted áll. De most úgy kérlek, mint legdrágább fiamat. Ne tedd ezt Leilával! Együtt nőttetek fel! Emír a testvérem.

Igaza van. Senki sem tehet erről az egészről, egyedül csak én. Leilának annyi a bűne, hogy nem akar tovább élni… Mikor nem akar tovább élni az ember? Ha nem teszi semmi sem boldoggá. És ilyenkor kell találni valamit, ami életben tart, amit szerethet… Meg is tette. Megtalálta, amit csinálni szeretne, miközben hűen vár rám, én meg még ezt is elvettem tőle. Szaúd-Arábiában nehéz egy nőnek célt találni, amit érdemes elérni. Legalábbis olyat, amit nem akadályoznak meg a férfiak.

– Mondtam, hogy járjon hozzá tanár!

– Fiam! Ő nem tanulni akart, hanem értékesnek akarta érezni magát. Van valami, amihez ért, és ezt meg akarta mutatni.

Hirtelen lendülettel felé fordulok, ő is ezt teszi. Újra üvöltök.

– Te engedted volna neki a helyemben? Ugyanazon a véleményen voltál, amin én! Most meg a szememre hányod?

– Semmit sem hányok a szemedre! Nem hibáztatlak. De ha nem jössz haza, és Leilával valami történik, akkor már hibáztatni foglak. Adj neki életet, fiam!

Adj neki életet!

A szám megnyílik, ebben a mondatban minden benne van. Milyen csodálatos mondat, és mégis benne rejlik egy másik lehetőség. Mi van, ha nem adok életet? Mi van, ha semmit sem adok?

* * *

A szobámban vagyok, több dolog közül próbálom azt kiválasztani, amitől lecsillapodom. Az opciók a következők: szétverek mindent, vagy beállok a hideg zuhany alá. Apámat ott hagytam a teraszon, bizonyára tudja, hogy most időre van szükségem. Talán már kissrác koromban is ő tudta a leginkább kezelni ezeket a begorombulásaimat. Anyám mindig csillapítani próbált, Anna faggatózott, hogy mi a baj, de apám nagy ívben került mindaddig, míg meg nem rágtam és le nem nyeltem vagy ki nem köptem a dolgokat. Éppen ez eredményezte azt, hogy anyámmal és húgommal mindig sikerült összeszólalkoznom, apámmal meg nem.

Nem kérdés, hogy a zuhanyt választom. A jéghideg vízből két perc is elég. Vacogva szállok ki a tus alól, magamra terítem a törölközőm, és a kanapéig botorkálok. Szó szerint. Nincs talaj a lábam alatt, ugyanis amit most talajnak érzek, az leginkább futóhomok. Nyel el, lök arrébb, egyetlen fix pontot sem mutat. Bele fogok veszni.

Hanyatt vágódom, és a plafonra szegezem a tekintetem. A felsőtestem még vizes, de a szoba melege kezd átjárni.

Szerintem az a legpokolibb érzés az ember életében, amikor a szíve tudja, hogy lehetne választása, de az agya tisztában van vele, hogy valójában

nincs. Az egész egy belső harc, és mindketten veled vannak, ugyanakkor ellened. Az egyik a boldogságot jelenti, a másik meg a nyugodt lelkiismeretet. Talán a boldogság fontosabbnak tűnik, de egy életen át cipelni a lelkünk terhét sem egyszerű. Ugyanezt éreztem Annával kapcsolatban is. A mai napig utálom magam azért, mert olykor kegyetlenül bántam vele. Próbáltam magamnak megmagyarázni, hogy minden csak az ő érdekében történik, de kár szépítenem: bántani akartam. Azt akartam, hogy fájjon neki úgy, ahogy nekem fáj, hogy nem igazi testvérem.

Kopognak az ajtón, már ezt is felismerem, apám az. Kopogni sem tud senki más úgy, ahogy ő. Egyetlenegyszer szokott koppintani, azt is olyan hangosan, mintha valami vassal tenné.

– Gyere!

Belép, körbenéz, egy szó nélkül sétál elém, és ereszkedik a fotelbe. Másodpercekig nézünk egymás szeme közé, majd körbekémlel, és lágyan mondja: – Szép lett…

– Sophie-nak köszönhetem.

Azonnal elmosolyodik, én is ezt teszem.

– Igen… ügyes…

Egyre inkább nevet, muszáj őt húznom egy kicsit.

– Ne reménykedj! Nincs itt. Már visszament Rijádba.

Fölényesen nevetek, ő meg kacsintva vág vissza.

– Szerinted pont én nem tudom, hogy Rijádban van?

– Szóval találkozgatsz vele?

Apám is hátradől, most már nemcsak vigyorog, hanem határozottan felnevet.

– Hát. Ha a találkozgatás fogalmát egy kicsit kibővítve érted…

Ez valami olyasmit jelenthet, hogy amikor éppen használni akarja, akkor ugrasztja. Ismerem apámat. Ha így jobban belegondolok, nem is tudom,

éreztem-e már azt, hogy apám nem használ egy nőt, hanem ad magából is. Szívet tépő, de még anyámmal kapcsolatban sem érzem ezt. Anyámat a tenyerén hordja, kényezteti, de sosem láttam őt egy szerelmes férfinak. Apám tekintete egy esetben lágyul el: ha a lányaira néz. Először ezt csak Annával kapcsolatban éreztem, de mára Aziza is bepuhította őt rendesen.

Elkomolyodunk, végigsimítom a mellkasomat, a maradék vizet is szétkenem rajta.

– Átgondoltad?

– Inkább lesokkoltam az agyamat. Képtelen vagyok gondolkodni.

– Akkor engedd meg, hogy most az egyszer én gondolkodjam helyetted! Jót akarok neked, Khalid.

Felsóhajtok, talán tényleg jó lenne, ha most más döntene helyettem. Tanácstalan vagyok.

– Ez zsarolás. Engedjek neki?

– Nem az. Nem azért tette, hogy hazagyere. Ő tényleg bajban van, Khalid. És ha ő bajban van, akkor te is, mert az asszonyod.

– Hányszor kell még megmentenem az életét?

Apám erre megdöbben, majd ellágyulnak a vonásai. Zavarba jön, nem tudja, hova nézzen, aztán mégis kíméletlenül vág vissza.

– Annyiszor, ahányszor a szakadék széléhez lökdösöd.

Durcásan csap össze a tekintetünk, de belátom, igaza van. Mérgemben felállok, magamra kapok egy pólót.

– Mikor indulunk? – kérdezem, ezzel pedig választ is adok.

Láthatóan fellélegzik, próbálja leplezni a mosolyát.

– Pár órán belül indulhatunk. Csak rajtad múlik.

Nem véletlen, hogy egy átkozott váltás ruhát sem hozott. Ismer, mint a tenyerét, tudta jól, hogy leszáll a gépről, idejön, dumál kicsit, aztán megyünk is haza.

– Ettél, pihentél? – kérdem.

– Ettem. A többi várhat. Menjünk.

Körbenézek a szobában, talán ezt a helyet ugyanúgy fáj itt hagynom, mint Rijádot fájt. Akkor volt bennem némi menekülési vágy, most meg teli vagyok feszültséggel. Mégiscsak a szemébe kell néznem Leilának, és ha még meg sem szólal, a hallgatása is szemrehányás lesz. Kit érdekelne, ha nem lenne igaza? De az van…

– Valamit még mondanom kell – szólal meg ismét egészen más hangon.

Hosszan hallgat, ösztönösen ereszkedni kezdek vissza a kanapéra. Érzem, a lényeg csak most jön.

– Mit?

Nyeldes, engem újra elönt a hőhullám, ismét verejtékezem.

– Nasser megnősült.

Hátradőlök, úrrá lesz rajtam egyfajta könnyebbség. Pedig fáj. Nassert az utóbbi időben próbáltam kizárni még a gondolataimból is, de tudom, ahogy Rijádban leszek, képtelenség lesz…

– Allahnak legyen hála – nyögöm ki, és különös, de nem mondom szívből.

Ilyen még sosem történt velem. Áldást kérni valakire csak szívvel teszi az ember, de hogy kérhetném szívvel, amikor ő is tehet róla, hogy összetört ez a szív?

– Meg sem kérdezed, kit vett el?

A szívem egy pillanatra megáll, majd vad ütemre kapcsol. Kérdezni? Ezek után? Apám tekintetéből olvasom a választ… Nem elég! Hallani akarom!

– Kit?

– Mona al-Rashmát. – Csak repedve volt a szívem. Most tört össze igazán. A kezembe temetem az arcom, ez életem legnagyobb pofonja.

Apám feláll, érzem, ahogy a vállamra teszi a kezét. – Allah így akarta.

– És én? Tőlem miért nem kérdezte Allah, hogy én hogy akarom? – ordítok vissza.

Lök rajtam egyet, hogy menjek odébb, meg is teszem. Ő leül, próbálna vigasztalni, de felpattanok.

– Fiam!

– Azt mondta, visszamegy Dzsiddába, és férjhez megy! Ezt mondta!

– Hagyd már abba! Légy férfi! – pattan ő is fel, én meg a legszívesebben az ablakon ugranék ki, és futnék ki a világból. Az előbb lehet, hogy megúszta a berendezés, de most kezdem elveszíteni az önuralmam. – Semmi közöd hozzá!

– Semmi közöm? Feleségül akartam venni! Az enyém volt! – verem a mellkasomat, mint valami gorilla. – Azt mondta, visszamegy Dzsiddába! – ismételgetem, amiről már tudom, hogy nem volt igaz.

– A nő mondhat bármit, ne higgy neki! Most megtanultad! – Apám szeme közé nézek, a legszívesebben őt is ütném. Most miért mond ilyeneket? – És igenis semmi közöd hozzá! Nasser asszonya lett! Ha csak ránézel, én magam képellek föl!

Ránézni? Na persze! Akkor lássam mindkettőt, amikor a hátam közepét. Undorítóak… Egyik pillanatban a sírás határán táncolok, a másikban meg harcossá válok. Összeszedem magam, megfordulok.

– Ha ezzel kezdted volna, már úton lennénk! Induljunk most!

Mint egy megszállott, kikapom az egyik nadrágomat, előszedem a papírjaimat, másra nincs szükségem. Most nincs.

– Higgadj le, mert felpofozlak!

– Pofozz! – ordítok vissza. – Pofozz! Na mire vársz?

Egészen elé állok, hogy üthessen, de nyilván nem teszi. Felsóhajt, és finoman a vállamra teszi a kezét.

– Menjünk. A gépen majd összeraklak.

* * *

A repülési engedélyt úgy adták meg, hogy várakoznunk kell majd, ezért még leülünk egy kávéra. Apám nem szól hozzám, de le sem veszi rólam a szemét. Néha szívesen nekiszegezném: „Mit nézel?” Ehelyett azonban én is beleveszek a zöld szemébe, és dacosan lesem őt. Fogalmam sincs, miért irányul rá a haragom. Ha van, aki végig mellettem volt, az ő.

Natasa jön szembe, elnézek apám mellett, és fókuszálok. Ő is engem figyel, szomorú a tekintete, bizonyára tudja már, hogy elmegyek, mert meghagytam, hogy mindent takarítsanak ki, és tartsák tisztán a lakosztályt, ha bármikor jönnék. Bár eléggé úgy áll a szénám, hogy egy darabig nem fogok jönni, de csöppet sem árt, ha ezt az alkalmazottak nem tudják.

Egyre csak közelít, beleveszek a kék szemébe. Bevallom, kicsit azért sajnálom őt. Talán mindkettőnknek jót tett volna, ha leülünk és megbeszéljük a dolgot. Elmegy mellettünk, csak ekkor engedi el a szemem. Apámra pillantok megint, ő meg a távozó Natasát lesi. Rájön, hogy miért néztem így, nem is tartja magában.

– Látom, azért elszórakoztál a személyzettel.

Nem felelek semmit, meghúzom a kávét, ennél még az is jobb lenne, ha a reptéren várakoznánk. Az órámra nézve kérdezem: – Megyünk?

Ő ismét elnéz mellettem, valószínűleg Natasa ott tesz-vesz.

– Csinos darab.

– Menjünk, apa!

Ő feláll, és a fejével arra bök.

– El sem búcsúzol tőle?

– Miért? Azért, mert egyszer lefeküdtem vele?

– Egyszer? – röhög fel apám. – Te nem egyszer használod a nőket.

– Ott kezdődik, hogy én nem használom a nőket. Ez a különbség közted és köztem.

Felhúzza a szemöldökét, és összefonja a karjait.

– Na, ez egész izgalmas. Szóval azt akarod mondani, hogy együtt töltöttél ezzel a nővel egy gyertyafényes, romantikus estét, most meg annyit sem mondasz neki, hogy viszlát?

Ebből aztán semmi sem jellemző arra az estére, romantikus sem volt meg gyertyafényes sem. Sőt. Együtt töltésről sem beszélhetünk, de nyilván pont ezért mondja az apám. Enyhén tudatja velem, hogy csöppet sem különbözöm tőle, hiába hangoztatom ezt.

– Megvársz a kocsinál? – kérdezek vissza, mire ő ismét Natasára néz, majd bólint, megfordul, és elmegy.

Egy ideig az asztalt lesem, majd Natasa irányába fordulok, és el is indulok felé. Ő leteszi az evőeszközöket, amiket pakolgatott, zavartan a ruháját igazgatja. Nevetségesnek érzem magam. Az elmúlt hetekben, hónapokban szinte csak köszöntünk egymásnak, most meg el akarok búcsúzni. Olyan, mintha apám minden nőneműbe kapaszkodna azért, hogy én is fogjam meg, hátha akkor elengedem Monát.

Mielőtt bármit is mondanék, ő szólal meg.

– Hát elmész?

– El.

Olyan fejet vág, mint aki mindjárt sírva fakad, ezért azt is megbánom, hogy egyáltalán ránéztem ma. Így is elég szarul érzem magam, nincs szükségem még erre is.

– Mikor jössz vissza?

– Nem tudom. Fontos?

Megvonja a vállát.

– Semmi sem lesz itt ugyanolyan nélküled…

– Milyen?

Elmosolyodik, és megrázza a fejét, erre én is elnevetem magam.

– A part…

Még jobban nevet, kicsit megkönnyebbülök. Bevallom, jólesik szembesülnöm azzal, hogy neki nem kellemetlen élmény, ami akkor este történt.

– Ezt eddig nem mondtad.

– Sokszor el kell válni az embereknek ahhoz, hogy megváltozzon a véleményük. Egyébként mindegy. Van mifelénk egy mondás: „Hiába eteted a farkast, az mindig az erdő felé tekint.”

Elhallgat, de ezt most nem tudom hova tenni.

– Úgy érted, Szaúd-Arábia a hazám, az erdő, ahova visszavágyom?

Felnevet, és mellém lép.

– Nem egészen, Khalid. Úgy értem, én vagyok az étel. Ami nem lakat jól.

Ellép mellettem, szó szerint faképnél hagy, ami nem is baj, mert ostoba kiskölyöknek érzem magam. Így félreérteni a dolgokat!

Ezt nem hiszem el. Totál égés.

Megfordulok, már jó pár méterre van tőlem, végignézek rajta, ekkor nyugszom csak meg. Igaza van. A gyomrom, a szívem, a lelkem… Mind, mind üres. Éhezik. De nekem is igazam van, mert Rijád az az erdő, ahol a legfinomabb falat vár. Olyan, amivel jóllakhatnék. Csak jelenleg más eszik belőle.

23. fejezet

Csaknem egész úton hallgatunk, Szaúd-Arábia légterébe érve azonban apám integetni kezd, hogy vegyem ki a fülemből a fülhallgatót. Reménykedtem benne, hogy megúszom a jó tanácsait. Kénytelen-kelletlen teszem, amire kér, ő átül velem szembe. Megtámasztom az államat, a gép hamarosan ereszkedni fog. Apám utál repülni, és ezt titkolni is képtelen. Emlékszem, gyerekkoromban is viccesnek találtam a pofákat, amiket ilyenkor vágott. Hol sóhajtozik, hol lehunyja a szemét, aztán az ablakra tapad, vagy csak egy pontot szuggerál. Utazás közben még csak-csak elvan, de a fel- és leszállást nem tudja megszokni.

Becsatoljuk magunkat, hátrafeszíti a felsőtestét, és mély levegőt vesz, majd beszélni kezd.

– Eddig nem kérdeztem rá, mert gondoltam, megjön az eszed, de most, hogy te nem hozod magadtól szóba… Szóval Annával kapcsolatban. – Elhallgat, én nagyot nyelek. Remélem, nem tudja, hogy húgom hívogatott, én meg nem vettem fel a telefont! – Igaz, hogy nem állsz vele szóba?

Erről ennyit. Igaz, anyám nem szegezte nekem egyszer sem ezt a kérdést, de úgy látszik, testvérem apámnak mindent elmond.

– Azért az túlzás.

– Ha valaki hívogat engem három napon keresztül, és azt még csak vissza sem hívom, fel sem veszem, akkor az pontosan ezt jelenti, Khalid. – Igaza van, mit mondhatnék? Gyerekesen viselkedtem, és bevallom, szégyellem is. Durcáskodom, mint egy kisfiú. – Van valami, amiről tudnom kell? Anna azt mondta, nem vesztetek össze, de ha mégis, arról tudni

akarok.

– Nem. Tényleg nem vesztünk össze.

Széttárja a karját, és megcsóválja a fejét. Ereszkedni kezdünk, ő megint sóhajt egyet, kinéz az ablakon, de nem adja fel.

– Akkor pláne nem értelek. Nem elég, hogy el sem búcsúztál tőle, még csak telefonon sem vagy hajlandó beszélni vele?

– Na álljunk meg egy kicsit! Ő elbúcsúzott tőlem? Anyámtól kellett megtudnom, hogy európai körútra indulnak. Ő talán vette a fáradságot, hogy érzékeny búcsút vegyen?

– Ő legalább vette a fáradságot, hogy felhívjon téged!

– Engem ne hívogasson hetek múlva! – csattanok vissza.

Apám a mimikájával jelzi, hogy ne emeljem fel a hangomat. Nem tudom, miért, de ez a téma mindig dühít. Egész életemben kapaszkodtam a húgomba, védelmeztem őt, amikor megpróbáltam kissé távolodni, akkor ő rántott vissza magához, éreztetve, hogy maradjak jó testvér. Legyőztünk mindent. Mindent. Még azt is, hogy nem vagyunk édestestvérek. Nem volt olyan nap, amikor ne beszéltünk volna. Most meg? Férjhez megy, és onnantól kezdve felém sem néz. Ha nem mentem volna el Billal palotájába, akkor az esküvője óta nem is láttam volna. Ez senkinek sem tűnik fel?

– Férjhez ment. Mit vársz?

– Nem várok semmit.

Látja, hogy szétvet a düh, lecsavarja a vizespalack kupakját, és meghúzza. Újra lejjebb ereszkedünk, ismét igazgatni kezdi magát.

– Billal a bajod?

Megrázom a fejem, pedig ez is problémám, elismerem.

– Nincs bajom, mondtam.

– Baleset volt, Khalid. Nem ítélhetsz el valakit, amikor nem ismered a részleteket. – Baleset? Persze. Kíváncsi vagyok, ha nem a király kedvenc

unokaöccse lenne, akkor is balesetről lenne-e szó. – Én úgy látom, szépen bánik a húgoddal. Bár az utóbbi időben mintha valami bántaná Annát, de nem mond semmit sem nekem, sem anyádnak.

Mi van? Ez most komoly?

– Ezt most hogy érted?

– Nem értem sehogy, fiam. Az is lehet, hogy csak miattad és Leila miatt tört így össze. Ezt is meg szerette volna veled beszélni.

– Óriási. Szóval most akkor készüljek arra, hogy Leila miatt mindenki nekem fog esni. A saját húgom is. – Eddig volt egy szikrányi olyan érzésem, hogy „de jó lenne otthon lenni”, de most az a szikra kialudt. – Egyébként kicsit rendet rakhatnátok a fejetekben. Anna egy gyilkoshoz ment feleségül, amire áldásotokat adtátok, engem meg megszóltok, mert megmentettem Leila életét. Levegőt azért vehetek? Vagy azt is a nagy miniszter kapja helyettem?

Nem látok az idegtől. Egyáltalán nem szándékozom összevitatkozni az apámmal, de megáll az ész, most komolyan. Elismerem, bánhattam volna szebben is Leilával és Thanával, de sem a becsületük, sem a testi épségük nem szenvedett csorbát.

– Rendet rakhatnánk a fejünkben? – kérdez vissza, és ez pont az a hangsúly, ami mutatja, Gamal al-Szudairi bepöccent. – Úgy rendet rakok én a fejedben, hogy agyad sem marad! Bár lehet, hogy eddig sem volt! Két feleséget hagytál Rijádban. Az egyik még szűz, noha már hónapok óta férjes asszony, a másik meg hiába feleség, azért előtte meg lett gyalázva rendesen. A húgoddal nem állsz szóba! Én minden erőmmel támogatlak, csakis jót akarok neked, erre te eljátszod itt a sértődékeny herceget. A családod többi tagja érdekel? – Erre szívesen válaszolnék, de nem ad rá időt. – Hiányzott neked valaki? Csak mert mi mindennap beszéltünk rólad. De te persze elszórakozgatsz a kis mersini szállodádban, igaz? Míg az egyik

feleséged fájdalmában a pénzt szórja, a másik meg pengével szabdalja szét magát. Szerinted a te fejedben rend van? – A halántékát bökdösi, nagyon pipa. – Ott rend van, mi? Minden polcon takarosan állnak a dolgok. Te kis idióta! Mit képzelsz, meddig rángatlak ki a szarból?

– Semmilyen szarban nem vagyok! – ordítok vissza, mert elegem van.

– Hát képzeld, fiam, a férfi, akinek asszonya öngyilkosságot követ el, az marha nagy szarban van! – szintén ordít.

Tényleg abban vagyok…

A feleségeimmel kapcsolatban igaza van. Na és még ott van Nasser is meg Mona… Egyetlenegy ember sem jut most az eszembe, akivel kapcsolatban ne lennék bajban.

– Jó. Összeszedem magam. Megígérem. Csak ne beszélj velem úgy, mint egy taknyossal. – Ő is hátravágódik, a szemembe néz, csillapodik a dühe. – Pár órája még dicsértél a szálloda miatt.

– Ez így is van. Minden elismerésem.

Landolni készülünk, eléggé összeugrik annak a lehetőségétől a gyomrom, hogy hamarosan aráim szemébe kell néznem. Elég sok mindent kell helyrehoznom. Apám tekintete is ellágyul, kétségbeesetten mondom: – Azért kicsit pánikolok – célzok a családra, mire ő kínjában felnevet.

– Azt most hagyd meg nekem! – Ő a landolásra gondol.

* * *

A kis királyi reptéren landolunk, apám le sem teszi a vizespalackot, sejtem, hogy hányingere van. Kicsit meg is sajnálom, ez az utóbbi huszonnégy óra nem volt neki gyaloggalopp. Egy oda-vissza út neki legalább olyan megterhelő, mintha New Yorkig repülne. Akkor is így ki szokott bukni.

Képtelenség visszatartani a vigyoromat. Ő észre is veszi, csípősen

mondja: – Marhára pánikolhatsz, ha így elnevetgélsz!

– Ha látnád a fejedet, te is nevetnél.

– Azt is utálom, aki feltalálta a repülőgépet.

Nem értem őt. Gyerekkorától utazik, nem is keveset. Hogy nem képes megszokni?

Kedvesen a vállára teszem a kezem, ő is közelebb lép, így megyünk a kijárathoz. Hadi vár ránk, már ettől verejtékezni kezdek. Apámmal gyorsan üdvözlik egymást, én meg csak toporgok. Amikor a szemembe néz, félreteszem a rossz emlékeket.

– Hadi?

– Herceg?

Erre mindketten elmosolyodunk, sőt a mosoly nevetésbe vált. Kinyújtja a karját, megmarkolja az enyémet, és magához húzva mondja.

– Béke. Hiányoztál.

– Te is hiányoztál. – Az ölelés után eltolom. – Nincs harag, ugye?

– Nincs. Nincs, Khalid. Alig várom, hogy nyithassam neked a kaput, és gyorsabb legyek nálad.

Erre apámból is kitör a röhögés, meg belőlem is. Hadi tényleg nem neheztel. Bár ki tudja? Nem láthatjuk emberek lelkében a sebeket, amiket ejtünk. A kimondott szavakat sosem vonhatjuk vissza, a szánknak, hangunknak legalább akkora ereje van, mint egy éles kardnak.

Beülünk a terepjáróba, és hazafelé vesszük az irányt. Tulajdonképpen nem is gondolkodom ezen, míg Hadi fel nem teszi a kérdést.

– A te házadhoz menjek, Khalid, vagy Gamaléhoz?

Apám is rám néz.

– Természetesen az enyémhez.

Fáj ezt kimondanom, mert a legszívesebben apámhoz mennék, de nincs más választásom, össze kell szednem magam. Bármennyire is hiányzott

mindenki, az első Leila. Ahogy apám mondta, életet kell adnom neki. Szeretem őt.

Egész úton csöndben vagyunk, Abdullah a kapunál áll, még az a nyámnyila alakja is nevetésre sarkall.

* * *

Apám nem tágít, nem is értem, mit akar. Lezuhanyoztam, ettünk is, fáradt vagyok. Ha én fáradt vagyok, akkor milyen lehet ő?

Összeszedem a bátorságomat, és a szemébe mondom.

– Menj haza, én átmegyek Emírhez.

– Veled megyek.

– Nem, apa. Egyedül megyek.

Lenéz a földre, de másodpercekkel később csak bólint egyet. Tudom, hogy aggódik, de érzem, büszke is rám ezért. Igazság szerint nem tartok sem Emírtől, sem Zahrától, attól félek, hogy Leilát milyennek fogom látni. Aggaszt, hogy egy lelki roncsot látok majd, és tudatosul bennem: ennek én vagyok az oka. És bár hiába nem tartok nagybátyámtól és asszonyától, fel kell készülnöm egy alapos támadásra.

– Rendben, akkor gyere. Hadi hazavisz engem, tőlem meg átsétálsz.

Ebbe beleegyezem. Apám szól Hadinak, hogy indulunk, be is ülünk a kocsiba. Nincs sok időm összeszedni a bátorságomat, perceken belül odaérünk, és mindenki szemébe bele kell néznem. Aggódva kérdezem.

– Tudják, hogy jövök? Tudják, hogy eljöttél értem?

– Emír tudja. – *Ez is valami.* – És lehet, hogy ennek nem fogsz örülni, de Thanát is értesítettem a hazajöttödről.

Tényleg nem örülök.

– Ezt rám bízhattad volna! Egyébként miért voltál olyan biztos benne,

hogy hazajövök?

Ostoba vagyok. Persze hogy biztos volt, hiszen egyszerre három ász is a kezében volt. Leila, Mona, Anna. Rémisztő, hogy a nőkkel mennyire rávehető vagyok olyan dolgokra, amikről az eszem tudja, hogy nem kéne. Most is ezt érzem: Mersinben kellett volna maradnom, nem engedni, minden elsimult volna magától.

Hadi megáll az apám palotájánál, azonnal kipattanok, innen csak pár méter. Apámra nézek, még odakiáltom neki.

– Mondd meg anyának meg testvéreimnek, hogy hamarosan jövök. Ne gyertek utánam! Bármi történik, megoldom! – emelem a kezem figyelmeztetően, amivel szemmel láthatóan nemcsak őt döbbentem meg, hanem Hadit is.

Emírnél nyitva a kapu, az épülethez igyekszem, senkivel sem futok össze. Belépek, pár szolgát látok, akik köszönnek, de semmi több. A lépcsőn megyek fölfelé, amikor Emír hangja ércesen mordul rám mögülem.

– Khalid!

Összerezzenek, de azonnal fordulok is. Valószínűleg kintről jött be, vagy egy szolga szólt neki, hogy itt vagyok.

– Béke, Emír!

Azonnal felém indul, nagyon remélem, hogy nem esik nekem, mert azt most sem nyelem le. Mint az állatok, akik minél nagyobbnak akarják mutatni magukat egy támadásnál, kihúzom a hátam, az egyik kezemet oldalra teszem a korlátra. Amikor egy lépcsőfokkal lejjebb áll meg, már tudom, hogy nem fog nekem esni.

– Miért jöttél?

– A feleségemért.

– Ó. Hát eszedbe jutott, hogy van neked az is? Több is…

Szajkózom magamban: „Nem idegesíthet fel!” Egyszerűen nem

hagyhatom. Ha valamikor, akkor most meg kell őriznem a hidegvéremet.

Fellép mellém, majd tovább még egy fokot, és lecövekel előttem.

– Állj félre! Asszonyomért jöttem!

– Leila beteg. Nem viheted sehova. Te tetted beteggé.

– Jogom van hozzá. Ha nem állsz félre, baj lesz. Jogom van látni őt és beszélni vele. Ha ő úgy dönt, hogy nem jön velem, azt tiszteletben tartom, de ne te mondd ki helyette!

A kemény vonásai elsimulnak, nagyot sóhajt. Aztán egészen más hangnemben kezd beszélni.

– Segítened kell, Khalid! Tudod, hogy ezt az egyet kértem tőled. – Zavarban van, elnéz mellettem, képtelen a szemembe meredni. Én döbbenten figyelem, Emír arcára most valós aggodalom ül ki. – Pokoli érzés látni mindennap szenvedni a lányomat, ennél az is jobb lett volna, ha a halálba küldjük. Egy élőhalott. És még ez is. Sosem bocsátom meg neki, hogy meg akarta ölni magát. Hát milyen muszlim…

– Engedj hozzá!

Odébb lép, én meg is indulok. Úgy szedi mellettem a lábát, mint egy kisgyerek, aki ajándékot fog kapni. Felérünk, Leila lakrésze felé indulok. Bizonytalan vagyok, de minél hamarabb túl kell esnem ezen.

Amikor az ajtóhoz érek, elkapva a karomat mondja.

– Majd én, Khalid.

Nagyon lágyan kopog, ekkor megkönnyebbülten felsóhajtok, mert én valószínűleg erőszakosan csaptam volna az ajtóra ebben az idegállapotban.

Az ajtó kinyílik, Zahrával találjuk magunkat szemben. Ő pontosan úgy reagál, ahogy azt vártam, kilép a folyosóra, becsukja maga mögött az ajtót, azonnal az arcomba köp, és szitkozódni kezd.

– Takarodj innen, te gyilkos! Te ocsmány féreg!

Emír a kezembe nyomja a shemagját, amivel megtörlöm magam. Fura,

Emírtől képtelen lettem volna elviselni egy támadást, de Zahrától tűröm. Nem felelek semmit, csak a szeme közé nézek. Talán nekem is esne, ha Emír nem fogná le és utasítaná rendre.

– Hagyd őt békén. Leilához jött. Be fogjuk engedni.

– Ide nem jön be! Megtiltom! – Emírre néz, hozzá már más hangnemben beszél. – Kérlek, Emír, ne engedd meg neki, hogy felzaklassa Leilát!

Kibontakozik a férje kezéből, és nekem esik. Nem üt, de lökdösni kezd, mire én mindig visszalépek egyet, mintha a testem vitatkozna az övével.

Emír ismét utána kap, szorosan fogja át.

– Azt mondtam, hagyd őt! Hallod?

– Nem mehet be! – üvölt egyet, mire Emír befogja a száját.

– Egekre, Zahra, te zaklatod fel Leilát! Hallgass már el!

Zahra az elszánt amazonból hirtelen egy megtört anyává válik. Igaza van. Egy féreg vagyok. Sosem tartottam tőle, eddig figyelembe sem vettem a vagdalkozásait, de most ez annál is jobban fáj, mintha Emír arcul ütött volna. Anyámat látom benne, aki ugyanígy képes volt harcolni Annáért. Pokoli érzés, nem tudok mit mondani. Ha lenne hozzá erőm, akkor csak annyit mondhatnék, hogy igaza van, de ezt meg úgyis tudja mindenki.

Az arcát Emír vállához fúrja, aki hátulról szorítja a koponyáját. Halkan zokog. Emír az ajtó felé int a szemével, jelzi, hogy menjek be. Mikor mozdulok, Zahra ismét ellöki magát, rámar a kilincsre, de nyugodtan, kimérten mondja.

– Nem. Először én. Szólok neki, bizonyára szép akar lenni.

Micsoda ostobaságnak tűnik ez most, és mégis mennyire erősen mutat mindent.

Én is bólintok és Emír is, ő meg bemegy a lakrészbe. Az ajtót lessük, csak másodpercekkel később ocsúdunk fel. Emírre nézek, de nem mond semmit. A hátát a falnak támasztja, hangosan felsóhajt. Pár perc telik csak

el, nyílik az ajtó, Emír szinte odapattan, én is lépek.

Zahra kilép, végignézve rajtam mondja: – Feleséged vár téged.

Libabőrössé válok ettől a hangnemtől. Azonnal a lépcső felé indul, Emírre rá sem néz. Bácsikámmal még egy pillanatra összenézek, tudom, hogy ő az ajtónál fog maradni. Belépek az ajtón, és be is csukom azt.

Fekete abayában ül az ágyán, az ablak felé van fordulva, így leginkább csak a hátát láthatom. A haja fel van púpozva a feje tetejére, ebben a pillanatban kezd hiányozni. Eddig meg sem éreztem a hiányát, de most pokolian éget. Most, hogy nem vár engem boldogságtól repdesve, hanem feladva és kockára téve mindenét.

Körülnézek, elég siralmas a látvány. Az ágy mellett infúziós állvány, bizonyára egy kis erőt próbálnak nap mint nap belépumpálni, hiszen apám említette, hogy ételt is alig vesz magához. Át lett alakítva az egész tér, elég nagy a rendetlenség. Mindenhol ecsetek, ceruzák, vásznak és lapok szétdobálva.

Elindulok felé, az ágy oldalához érve lecövekelek. Oldalról látom őt, egy pontra szegezi a tekintetét. Fakó a bőre, és nagyon sovány. Még így abayában is látszik. A kezét beszorítja a két lába közé, de a karja felső részére rátekeredett az anyag. Mint egy kislány vézna, csontos karja… A hátát begörbítve tartja, nem is fiatal lánynak tűnik, hanem egy öreg nőnek.

– Leila – mondom gyámoltalanul és túl halkan. – Itt vagyok. Én vagyok az, Khalid.

A szemét nézem oldalról, de nem is pislant. Ijesztő ez az egész. Nem csinálhattam ezt egy emberrel. Egyszerűen nem!

Lépek még párat, már csaknem mellette vagyok, de meg sem moccan. A lábfeje csupaszon pihen a szőnyegen, még ott is sápadt. Talán ki kéne nyújtanom a kezemet, és meg kéne fognom, ölelnem, de gyáva vagyok.

Leguggolok, így az arcom lejjebb van az övénél, a mellkasa vonalába

kerülök.

– Leila, nézz rám! – Semmi. Egy rohadt pislogást sem enged meg magának. Mint a megrémített, halálán lévő fogoly állat, aki próbál beleveszni a semmibe, hátha ott békén hagyják. Apámnak igaza volt. Nagy baj van. – Itt vagyok. Tudom, hogy fáj… De csak négy hónap volt, Leila!

Már szinte toporzékolva mondom ezt. Nem hiszem, hogy ekkora bűnt követtem el.

Váratlanul megmozdul, kihúzza a karjait a lába közül, és felhúzza az abayája ujját. Az egész alkarja be van kötözve, összeszorítom az állam, mert a legszívesebben üvöltenék.

– Látod ezt, Khalid? – céloz a kötésekre, amik öngyilkosságának bizonyítékai. Képtelen vagyok felelni. Nem néz a szemembe, a saját csuklóját bambulja. – A te életed és az én lelkem két külön idősíkban létezik. Neked csak négy hónap. Nekem egy örökkévalóság…

Eddig mindig jól ment az a fajta viselkedés, hogy amikor zavarban vagyok, bunkóvá, elviselhetetlenné válok. Most először nem megy. Pedig milyen tökélyre fejlesztettem már… Elsírom magam. Már bátornak sem kell lennem, az ölébe vetődök, és a fejemet a combjára hajtom. Ő meg sem mozdul, én meg zokogok, mint egy gyerek.

– Bocsáss meg…

– Majd Allah megbocsát neked. Én nem!

Meg sem remeg a hangja, mintha a vérrel, ami kifolyt belőle, kiveszett volna az érzés is. Alulról az arcába nézek, ő végre rám pillant. Az a legszörnyűbb, hogy nincs harag a szemében. Semmi sincs benne. Élettelen, mintha csak üveggyöngy lenne.

Talán ez ad erőt ahhoz, hogy összeszedjem magam. Szinte felpattanok, és úgy mondom, mintha nem is lehetne más választása.

– Szedd össze, ami kell. Velem jössz! Nálam a helyed.

– Sehova sem megyek.

– De jössz! – üvöltök vissza. – Ha nem jössz, akkor… – elhallgatok, mert ő is villámgyorsan pattan fel.

A teste reakciójával ellentétesen nagyon is nyugodtan, kimérten néz a képembe. Még csak a hangját sem emeli fel.

– Akkor mit csinálsz? – Újra felhúzza a ruhája ujját. – A halálba küldesz? Hát nem láttad az előbb? – Szinte az orromhoz nyomja a kötéseket, hátrálni sincs erőm. – Azt hiszed, félek a haláltól? Az élettől félek, Khalid. Gondolod, hogy megijedek bármitől is? Allah úgyis látja a lelkemet, embertől meg nem félek. Tőled a legkevésbé! Neked már nincs fegyvered, elhasználtad az összest. Üres vagy, Khalid, semmi sincs benned. Semmi sincs, ami meg tudna győzni, hogy helyem van melletted. Ha egy kicsit is szeretsz, akkor itt hagysz, hagyod, hogy éljek úgy, ahogy nekem jó. Hagyod, hogy éljek az emlékeimben, amikor még volt bensőd… Ha meg nagyon szeretsz, akkor most ölsz meg itt, helyben! – Felém lép, úgy megijeszt, hogy én ezzel egy időben hátrálni kezdek. *Te jó ég!* – Na rajta. – A hangjának nincsenek színei, nem hangsúlyozza a szavakat. Tudom, ostobaság, de amikor spanyolul tanultunk Annával, a tanár berakott egy hanganyagot, abban beszéltek így. Mintha csak úgy minden szót felmondott volna valaki ugyanazzal a hangsúllyal, és azt utólag egymás mellé biggyesztették volna. Ezt érzem most Leilánál, és ez nagyon nem oké. – Választhatsz. Neked legalább van választásod. Nekem nem volt.

– Most van. Gyere velem!

Megrázza a fejét, végre megváltozik a tekintete. Gondolhatnám azt, hogy szántszándékkal dacol, de nem ez van. Ismerem őt gyerekkorunk óta, de ilyennek még sosem láttam.

– Menj el, Khalid!

– Azt csinálhatsz, amit akarsz. Tanulhatsz még tovább, beszélhetünk

arról is, hogy dolgozz. Mit szeretnél, mondd!

– Nem szeretnék semmit.

Körülnézek, ebben az egyben biztosan hazudik. Látom, hogy a napjait a rajzolás köti le.

– Rendben. Hagyok neked időt, de tudnod kell, hogy itt vagyok tőled pár méterre. Ha te is akarod, jöhetsz, élhetsz velem, bármit szeretnél, mondd nyugodtan, ígérem, megfontolom. Tudom, hogy túl durva voltam, konokul utasítottalak el. Már bánom…

Megemeli a fejét, és a szemembe néz. Mennyire más most. Cseppnyi smink sincs rajta, az egész arca csupa bú és fájdalom, de még így is szép.

– Megölni valakit csak egyszer lehet, Khalid…

Nagyon feldühít. Odalépek, és vadul rázom, tiszta hangerővel ordítom.

– Fejezd be! Élsz! A régi Leilát akarom! Érted?

Sikítani kezd, Emír azonnal beront, hozzánk szalad, és szétválaszt minket. Én kapnék utána, vigasztalnám, ébreszteném ebből a mélabús depresszióból, de bácsikám lefog. Leila azonban szabadon mozog, a kisasztalhoz rohan, felkapja a kristálykancsót, és az egyik márványoszlophoz vágja. Hatalmasat csattan, apró darabkákra hullik. Emír ugyanolyan döbbenten fordul oda, mint én. Mindketten lefagyunk.

Leila már le is nyugodott. Arra számítok, hogy tovább sikít majd, de határozottan, higgadtan mondja: – Így már érted, Khalid? Már tudod, milyen az összetörtség és az üresség?

Az ágyához indul a szilánkokon keresztül, látjuk a véres lábnyomát. Emírrel egyszerre indulunk meg, megrémít, hogy megsérült. Zahra a semmiből terem a hátunk mögött, mindkettőnket félrelök, majd az arcomba nézve mondja.

– Mára ennyit kaptál asszonyodból! Hagyd el a házamat!

Leila vérző lábát bámulom, aztán segélykérően nézek Emírre, aki csak

bólint, hogy jobb lesz, ha tényleg megyek. Bácsikám szemében nem látok gyűlöletet, ő ugyanolyan döbbent, tanácstalan, mint én.

Megfordulok, kirohanok, becsapom az ajtót, ez rosszabb volt, mint amire számítottam…

* * *

Le kell ülnöm a lépcsőre, ez most nagyon megviselt. Elvesztettem Leilát, ebben biztos vagyok. Tehettem volna boldog nővé, asszonnyá, anyává, de én egy beteg elmévé tettem. Nem tudom, mibe őrült így bele, de a legszörnyűbb az, hogy több oka is volt rá. Na meg az, hogy ezeknek mindegyikében részem volt. Elvettem a szüzességét a házasság előtt, vele egy időben nőül vettem Thanát is, itt hagytam hónapokra, megtiltottam neki mindent, ami boldoggá teszi…

Ez tébolyító. Már bánom, hogy apám nem jött velem, mert fogalmam sincs, mit tegyek. Menjek haza és várjak csak úgy? Érdeklődjek mindennap telefonon? Vagy jöjjek ide, és nézzek szembe azzal, hogy elment az esze?

Beszélnem kell egy orvossal!

Ahogy ezt elhatározom, felpattanok, a lépcső alján áll Nasser és Mona. Meg kell kapaszkodnom a korlátban. Mindketten mereven néznek rám, testük szorosan egymáshoz feszül. Nagyot kell nyelnem, ezt már el sem hiszem. A legnagyobb hiba volt, hogy hazajöttem. Az valamelyest vigasztal, hogy nemcsak én blokkolok le, hanem ők is. Mindhárman úgy bámulunk, mintha valami csodát látnánk. Mona arrébb lép egyet, távolabb kerül Nassertől. Azon gondolkodom, hogy mitévő legyek. A másodpercek csak telnek, de nem jutok dűlőre, így inkább a cipőmre nézve elindulok lefelé. Iparkodom, szinte rohanok, de jó lenne egy csettintésre eltűnni innen! Köszönni kéne, aztán meg szó nélkül kislisszanni! Vagy inkább szét kéne

verni a pofáját!

Leérek, felemelem a fejem, ahogy unokatestvérem arcába nézek, elvetem a verekedős megoldást. Ő is nagyokat nyel, nyilván legalább annyira meglepődött, és nem tudja, mit tegyen, mint én. Monára nem akarok ránézni.

Nem akarok! Nem akarok!

Nasser szólal meg.

– Te mit keresel itt? Mióta vagy itt?

Egyáltalán nem kérdezi bunkón, mégis úgy jön le. Értem én, hogy arra céloz, mikor is jöttem haza, de hogy kérdezhet ekkora baromságot? Hisz ismer! Mit hitt? Egy ilyen hírre nem mozdulok majd?

– Leila miatt jöttem. – Nem tudom, miért nézek Monára. – A feleségem miatt.

Gyorsan vissza is fordulok, mert még a látványától is megszédülök. Az egész arca szabadon van, a haja copfban lóg, az jut eszembe, amikor leszedte a hidzsábot a „vállig érő” hajáról. A fekete tekintete… Ez a bájos nézése, ami csak egy álarc, mert ő maga az ördög. Az én fekete ördögöm, akit most mégis Nasser ölel át erőszakosan.

– Leila miatt? Kicsit elkéstél, nem gondolod?

Ebben kár lenne vitáznom, csak ő lehet a győztes. Hogy védhetném meg magam, ha én is magamat érzem hibásnak? Sehogy.

– Megpróbálok mindent jóvátenni.

A szemem sarkából látom, hogy Mona a padló felé biccenti a fejét, de akkor sem fogok odanézni, ha kifolyik a szemem. Határozottan nehéz Nasserre koncentrálnom. Azt gondoltam, a düh és az utálat segíteni fog, de Mona mellett semmi sem segít.

– Fent voltál nála?

– Igen, de nem fogadott túl jól. Nagyon sajnálom… – összeszedem

magam, végül is tényleg Leila érdekeit kell most néznem. – Kérlek, Nasser, segíts nekem! Beszélj vele! Talán rád hallgat.

– Na és hogy gondolod? Én oldom meg helyetted az életed? Pont én, akinek a múltkor a torkának estél?

Miért kell ezt most felemlegetni? Annak Mona volt az oka, most viszont Leiláról beszélünk.

– A testvéred. Segíts neki! Ha nem miattam, akkor miatta.

Kihúzza a hátát, átpillant Monára, majd vissza rám. Nekem még a fejem sem moccan, próbálom kizárni a közelemben álldogáló vesztemet.

– Még Annára sem hallgat, nemhogy rám – vonja meg a vállát. Amikor látja, hogy kikerekedik a szemem, még egy gúnyos mosoly kíséretében hozzá is teszi. – Ugyanis húgod minden reggel idejön. Beszélget vele, vigasztalja… Bizonyára neki is szégyen, hogy ilyen bátyja van.

Jól van! Nyertél… Ügyes vagy!

Fel voltam készülve arra, hogy szembe kell néznem Emír támadásaival, Zahra kiborulásával és Leila depressziójával, arra azonban nem voltam felkészülve, hogy még Monát és Nassert is látni fogom házaspárként. És arra sem, hogy valaki olyat mondhat nekem, hogy elvesztettem Annát. Mert Nasser most erre céloz. Nyilván tudja, hogy Mona miatt ki vagyok akadva, de jól palástolom, ezért elővett egy másik fegyvert: a testvéremet. Úgy véli, ha Mona nem is szabdalja már a szívemet, Anna bizonyára fogja. Elég nagyot téved, mert Mona is elég lett volna mára. Kivagyok.

– Gratulálok nektek a házasságotokhoz. Allah kísérjen titeket, és óvjon mindnyájatokat.

Nasser elkomolyodik, valószínűleg erre számított a legkevésbé. Vitázni nem fogok vele, úgyis nyert már. Övé az, amit én akartam mindennél jobban… Megnyílik a szája, de nem mond semmit, nem tudok parancsolni tovább a fejemnek. Monához fordulok, a szemem meg éhes farkasként

vizslatja. Ő határozottan meglepődik, zavarba jön, de állja a tekintetemet.

– Szóval nem mentél vissza Dzsiddába… – Gyorsan újra a földre szegezi a tekintetét, Nasser kezd észhez térni, már forr a dühtől. – Itt találtad meg Rijádban a boldogságot. – Nem emeli meg a fejét. Ha hozzá érhetnék, akkor az álla alá nyúlva kényszeríteném, hogy rám nézzen. Igen. Szemére akarom hányni ezt az egészet, és pokoli kín, hogy nem tehetem meg. – Add át öcsédnek és apádnak az üdvözletemet.

Végre felemeli a fejét, ebben a pillanatban mindketten elveszünk. Lehetne ez fájdalmas is, de nem az. Kielégít ez a búskomorság, ami az arcára ül ki. Cselekedhet, mondhat bármit az ember, az arca mindig egy áruló. Elárulja őt is. Nem mond semmit, némán nézzük egymást. Már arra várok, hogy Nasser jól képen töröl, de fél szemmel csak azt látom, hogy ide-oda forgatja a fejét. A győztes, aki most válik vesztessé, én meg a vesztes, aki most egy percre győztesnek érezhetem magam.

Nasser felém lép, Monát a háta mögé kényszeríti.

– Ha így nézed asszonyomat, azzal csak bajt okozol. A végén még a város főterén halálra köveztetem, amiért fogadja egy férfi pillantását.

Mona gyors iramban kimegy, én meg mérgesen unokatestvérem felé fordulok. Ő is támadásra kész, mint egy bika, aki öklelni akar. A kezem már ökölbe szorult, de ahelyett, hogy ütnék, gyorsan megfordulok, és szinte kirohanok.

24. fejezet

Azizát le sem lehet szedni rólam. Az ölembe fészkelődik, a mellkasomra fekteti a fejét, néha felnéz rám, és csücsörít, hogy pusziljam meg. A homlokát csókolom, szabad kezemmel a tarkóját cirógatom, mire olykor elkuncogja magát. Anyám mosolyogva néz minket, azt hiszem, őt most semmi sem érdekli, csak az, hogy végre hazajöttem.

Wallid elkezdi parodizálni Azizát: összepakolja a párnákat, és ugyanúgy a közepébe kucorodik, néha megpuszilja a párnákat. Aziza azonnal felismeri a gúnyolódást, a nyelvét nyújtogatja. Ahmedet szemmel láthatóan idegesíti Wallid, ő inkább arra kíváncsi, miről is folyik a családi tanács. Ők még fiatalok, előttük nem mélyülünk el a témában, leginkább arról mesélek, milyen Mersin.

Apám eddig nem is nagyon figyelt rám, mert most közbevág.

– És akkor most hogy lesz tovább?

– Mire gondolsz?

– Hogyhogy mire gondolok? A feleségeidre! – csattan fel, mire Aziza is megemeli a fejét.

Anyám halkan mondja: – Gamal, kérlek! Ne előttük.

Apám megdörzsöli a szemét, ismerem őt, nem fogja tudni visszafogni magát. Anyára nézek, hogy segítsen, fel is áll, int Azizának és az ikreknek, hogy indulás. A három gyerek egyszerre kezd zúgolódni. Aziza szorosan átölel, a fülébe súgom.

– Nyugi, hercegnő. Holnap is cirógatlak. Most menj!

Durcásan lekászálódik, összeráncolt homlokkal mered anyára, mire el is

nevetem magam. Úgy látszik, a helyzet cseppet sem javult, húgom ugyanolyan. Pechjére apám pont látja, ahogy csípőre teszi a kezeit, és szemrehányóan néz.

– Ugye, lányom, nem jól látom, amit látok? Nem vagyok jó kedvemben, úgyhogy ne játssz a türelmemmel!

Kitör belőlem a röhögés, mert Aziza apám hangjára azonnal vigyázzban áll. Ki is szalad, amit jól tesz, mert apám valószínűleg ráparancsolna, hogy térden állva kérjen bocsánatot.

Anyám kifelé menet mellém lép, ismét megölel, és arcom minden pontját csókolja. Mennyire utáltam ezt gyerekként, és most milyen jólesik. Puszit osztogatni szerettem, mert Annát is állandóan csókolgattam, de az valahogy sosem esett jól, ha engem kényeztetnek. Most megadóan tartom a fejem, lehunyom a szemem, sírhatnékom támad. Főleg amikor megszólal.

– Ma hálát adok Allahnak, hogy hazajöttél. Anna boldog lesz…

Elindul, apámra nézek, és megdörzsölöm a szemem. Az állát támasztja, cseppet sem érdekli az én lelkem. Az arcára kiülnek a gondolatai.

Visszaülök, tényszerűen mondom.

– Holnap átmegyek a nagyapámhoz. Nagyon hiányzik.

– Holnap Thanához mész! És egész nap vele leszel.

Majdnem kicsúszik a számon, hogy mi a francot fogok csinálni egy idegen nővel egész nap, de ezt mégsem mondhatom, hiszen a feleségem.

– Ha nem haragszol, azért én valahogy megoldanám, hogy öregapámmal és Annával is találkozzam.

Mérgesen rám néz, így inkább elhallgatok.

Amikor átjöttem, elmondtam neki, hogy mi zajlott le Leila szobájában, és nem örült a hallottaknak. Titkon biztos abban reménykedett, hogy a személyes jelenlétem majd gyógyír lesz Leilának. Most ő is tanácstalan.

Elmeséltem neki, hogy Emírben viszonylag kellemesen csalódtam, és azt

is, hogy Zahra nagyjából úgy viselkedett, ahogy vártam. Leila minden mondatát, mozdulatát átadtam neki, rémisztő volt újra átélni, így egy óra elteltével. Egyedül arról nem beszéltem, hogy találkoztam Nasserrel és Monával.

– Nasser és Mona még Emír palotájában lakik? – szalad ki belőlem.

Ő összeráncolja a homlokát, talán ekkor érti meg, hogy nem is pár problémánk van, hanem bajok hadával állok szemben.

– Találkoztál velük? – bólintok, mire felsóhajt. – Még nincs kész a házuk… – mondja zavartan, mintha szégyellnie kéne.

– Figyelmeztethettél volna.

– Minek? Te Leila miatt mentél oda.

Megcsóválom a fejem, apám hiába csukja be a szemét, attól még igenis fáj nekem ez a helyzet. Megértem, hogy azt akarja, koncentráljak csak Leilára, de nekem ez nem megy.

– Kínos volt.

– Nagyon remélem, hogy nem szólalkoztál vele megint össze!

Nem tudom, miért, de erre már hangosan felröhögök. Milyen összeszólalkozásról beszél? Ököllel mentem neki a múltkor. Meg akartam ölni! A vérét akartam!

– Én elég nyugodt voltam, ő azonban fenyegetőzni kezdett.

Fészkelődni kezd a fotelban, és hangosan felnyög.

– Ne már, fiam! Azért jöttél, hogy helyretedd a dolgokat, nem azért, hogy azt is elbaszd, ami megy a maga útján. – Sosem beszél velem ilyen hangnemben. Felemelem a kezem, de mielőtt magyarázkodni kezdenék, ő ismét belecsap. – Most komolyan az a terved, hogy majd naponta összeveszel unokatestvéreddel?

– Nem vesztünk össze. – Elhallgat, én meg megköszörülöm a torkomat. – De azt azért közölte, ha még egyszer Monára nézek, nyilvánosan

megkövezteti.

Apám előredől a fotelban, kicsit megnyugtat, hogy ezen ő is felháborodik. Aztán mikor megszólal, a nyugodtságom semmivé foszlik, tombolni akarok.

– Már nem is ártana! Ez a nő megmérgez mindent! Mindennek ő az oka! – Még előrébb kúszik, felemeli az ujját, fenyegetve mondja. – És igaza van! A szemedet se emeld rá! Ezt már megmondtam Mersinben!

Felpattanok, a hatalmas ablakig megyek, jó pár méterre kerülök apámtól. Hogy lehet, hogy nem ért meg engem? Pont ő kéri, hogy felejtsek el egy nőt? Ő? Aki hosszú évek óta még egy holtat sem képes elengedni?

– Miért nem a saját életedben vagy ilyen okos?

– Mire célzol, fiam?

Felé fordulok, már ő is felállt. Egyszerűen nem tudom elviselni, hogy Nasser oldalára áll.

– Ha Emír próbálta volna tönkretenni a szerelmedet azzal a magyar nővel, akkor te mit csináltál volna? – Ez most hideg víz az arcába. Újra fölemeli a kezét, de hangot képtelen kipréselni. – Mi a francot vársz tőlem? Ezer kilométerre repültem, hónapokig haza sem jöttem! Én mindent megtettem, hogy felejtsek. Erre hazajövök, és kiderül, hogy itt van! Itt, Rijádban! – Toporzékolok, a lábam elé mutogatok, fel fogok robbanni. – Miért nem takarodott vissza Dzsiddába? Nem értem, apa! Nem értem! Ma rám nézett, és az a nézés nem azt mutatta, hogy közömbös vagyok neki. Miért ilyenek a nők?

Az utolsó mondatomra már elszégyellem magam. Úgy viselkedem, mint egy kisgyerek.

– A nő a legnagyobb méreg, fiam. Megfojt, kegyetlenül öl… – Az arcát nézem, és ettől hirtelen megnyugszom. – Te ezt túl korán tudtad meg. Én csak sokkal később jöttem rá. Minden év ajándék a férfinak, amíg nem

tudja ezt, mert onnantól, hogy tudja, már azt is tudja, hogy nincs hatalma. Kár ez ellen harcolnod. – Visszazuhan a foteljába, és megtámasztja a homlokát. – Túl érzékeny vagy. Nem lehetsz ilyen… Fogadd el! Foglalkozz Leilával, Thanával, az üzlettel. Annyi minden van, amit rendbe kell hoznod.

Visszamegyek, én is leülök, konokul mondom.

– Nasser nem szereti őt, ebben biztos vagyok. És ő sem szereti Nassert. Csak azt tudnám, hogy akkor miért ment hozzá?

– Nem mindegy? – üvölt fel apám! – Te miért vetted el Thanát? Nézz már magadba, Khalid! Fikarcnyit sem vagy jobb Nassernél! – Mindketten fújtatunk a dühtől, végül parancsolóan mondja. – Menj haza! Késő van, mindenki fáradt. Holnap sok a dolgod!

* * *

Csipog a telefonom, először nem is ismerem fel. Kint nem ezt a számot használtam, és most a szaúdi mobilom hangja idegennek tűnik. A második jelre felpattanok, az éjjeliszekrényhez megyek, ott hever a telefon a töltőn. Amint hazajöttem, feltettem, de még nem használtam.

Rányomok a kijelzőre, azonnal remegni kezd a kezem.

„Üzenet tőle: Marhakereskedő lánya.”

Mona.

Az ujjam alig mozdul, próbálom megnyitni, de a gyomrom és a szívem úgy ugrál, hogy a kezem is reszket tőle. Fél szemmel látom a kijelzőn, hogy éjjel három óra van.

Végre odakattintok.

„Szia, Khalid! Ez még a telefonszámod? Beszélnünk kell! Kérlek! Válaszolj, ha hívhatlak. Kérlek, kérlek, kérlek…”

Na ezt többször is el kell olvasnom. A gáz meg az, hogy minél többször

olvasom, annál boldogabb vagyok. Egyrészt aggasztó, hogy az éjszaka közepén üzen nekem, másrészről ugyanazt a szenvedélyt mutatja, amit én is érzek.

Buta kamaszként tétovázom. Mit írhatnék? Hívhatsz? Milyen már az? Inkább hívom én.

Aztán amikor már csaknem lenyomom a gombot, eszembe jut, hogy talán ez mégsem jó ötlet. Férje van, akivel nagy valószínűséggel együtt is tölti az éjszakáit. Talán nem véletlenül kért arra, hogy üzenjek. A következő másodpercben meg már megszáll valami balsejtelem: Mi van, ha Nasser tesztel? Fogalmam sincs, milyen a házasságuk, mennyire vigyáz asszonyára. Nem mehetek bele semmilyen kétes tartalmú üzenetbe, azzal Monának is ártanék. Beszélni hajlandó vagyok, de üzengetésekre nem vagyok vevő. Csak ennyit írok: „Szia. Igen, ez a számom. Hívhatsz, ha akarsz.”

Amint elküldöm, már csörög is a telefon. Hevesen szólok bele.

– Itt vagyok.

– Khalid… – Megnyugszom, mert bizonyosságot nyer, hogy valóban Mona az, és nem Nasser.

Olyan, mintha nevetne, boldog lenne. Elmosolyodom, de nem érzek örömöt, egyszerűen csak beleborzongok. A szememet lehunyom, egyetlen szavából tudom, hogy miért hívott. Ugyanazt érzi, amit én.

– Igen, itt vagyok – mondom ismét.

– Jaj, Khalid! Annyira sajnálom! Ne haragudj…

Az előbbi boldogsága semmivé foszlik, már pityereg. Láttam már őt nevetni, toporzékolva őrjöngeni, de így, szomorúságtól telve sírni még nem.

Ha csak ennyit beszélnénk, az is feladná a leckét, napokig emészthetetlenül pangana bennem. Én azonban nagyot nyelek, és a közepébe csapok.

– Miért tetted?

Két szó, amiben mindent meg tudok fogalmazni. Kérdezhetném, hogy miért feküdt le velem. Miért feküdt le Nasserrel? Miért nem akart hozzám jönni? Miért mondta, hogy visszamegy Dzsiddába? Miért ment Nasserhez? Millió kérdésemet foglalom ebbe a két szóba.

– Nem tudom – még inkább sír.

Egyszerűen nem tudok mit mondani. Vigasztalnám őt, de harag is van bennem. Miért hiszik azt a nők, hogy ha sírnak, akkor már nincs is bűnük?

– Mindegy már… Megtetted… Miért akartál beszélni velem?

– El akarok neked mindent mondani, Khalid. Talán megértesz…

– Hát mondd!

Másodpercekig csönd van, nem is értem, miért hallgat. Próbálok kemény maradni, de tényleg kíváncsi vagyok. Mi lehet annak az oka, amit ő tett? Csakis egy: nem kellettem neki.

– Telefonon képtelen vagyok, de megpróbálok odamenni. Dabir reggel értem jön, mert elkísér egy családtagunkhoz. Ő segíteni fog nekem, biztos odavisz.

– Soha! Érted? Megtiltom! Ne merj idejönni!

Két másodperc alatt megy föl a pumpa bennem. Ez teljesen megőrült? Nasser felesége! Rá sem nézhetek, ő meg a házamba akar jönni?

– Beszélnünk kell, Khalid!

– Mona. Ha lebuksz, a férjed megöl.

– Dehogy öl!

– Te ismered jobban Nassert, vagy én?

Talán nem is Nassert ismerem jobban, hanem magamat. Ha kiderülne, hogy az én feleségem titkos találkára megy egy férfival, azt tenném, amivel Nasser fenyegetőzött Emírnél. A halálba küldeném…

Megköszörüli a torkát, abbahagyja a sírást, én meg durcásan mondom.

– Mondd most! Így, telefonon.

– Kitől félsz, Khalid? Magadtól, tőlem vagy Nassertől?

Nagyot nyelek, mindig is utáltam ezt a nőt. Utáltam, mert belelát a lelkembe, és ezt olyan fölényesen teszi, hogy döbbenetes. Nyilván mindhárom válasz helytálló. Félek tőle, mert ő az egyetlen nő, aki el tudja venni az eszemet. Félek magamtól, mert ha nem lesz kontroll, akkor bármeddig elmegyek… És félek Nassertől, mert férjként mindenhez joga van.

– Nem találkozhatunk! Értsd meg!

Újra csönd van, a lelkem mélyén talán reménykedem, hogy tovább kérlel. Fogalmam sincs, meddig tudnék ellenállni.

– Rendben. Tiszteletben tartom a döntésedet. Tiszteletben tartom, hogy nem vagy kíváncsi rám.

Na erre is csak egy nő képes!

Minden szavuk kis gödröket ás arra az útra, ami felé terelnek. Aztán belelöknek az egyikbe, kihúznak, a következőbe taszítanak, és így tovább. Megy ez mindaddig, míg az utolsó gödörnél már kilépni sincs erőd. Leülsz, és várod, hogy melléd ereszkedjen. Ő is így manipulál, kényszerít térdre.

– Én nem ezt mondtam! Ha jól emlékszem, te nem voltál rám kíváncsi. Megtiltottad azt is, hogy apáddal beszéljek. Sőt. Hazudtál! Hazug volt minden szavad! Neked nem kell a vihogó, neked a bárgyú kell! Igaz? Csak azért találkoztál velem, hogy rajtam keresztül Nasserhez juss!

Kezdem felemelni a hangom, de ezt már csak akkor ismerem fel, amikor az utolsó mondatot is kimondom. Mindenesetre azért valamennyire jól is esik, hogy ezt végre odamondhatom neki.

– Te még mindig ugyanolyan kis hülye vagy, mint voltál!

Leteszi a telefont, meg kell törölnöm a verejtékező homlokomat.

Na ez szép volt! Ezt aztán frankón megbeszéltük.

Most komolyan ezért hívott az éjszaka közepén? Ez beteg! Mit hitt? Azt

mondom majd neki, hogy egye fene, ha unokatestvérem asszonya is vagy, gyere ide, és beszélgessünk! Még teázhatunk is, baszki!

Soha az életben nem maradhatok vele kettesben! Soha! Hát nem érti? De már nem is érdekel. Kis hülye vagyok, mi? Pont ennek a kis hülyének köszönheti, hogy életben marad, mert ha ez a kis hülye belemegy abba, amit ő akar, akkor halott nő.

* * *

Úgy nézek ki, mint a selyem, amit nedvesen összetekertek, és hagyták megszáradni. Három után már egyetlen percre sem tudtam lehunyni a szememet. Hol forrt bennem a düh, hol azt is megbántam, hogy válaszoltam a nyavalyás üzenetére. Thanához kell mennem, de nem vagyok túl jó formában. Ha ma sem láthatom Annát, abba már bele fogok őrülni. Pokolian hiányzik. A legjobban akkor éreztem a hiányát, amikor apámnál ücsörögtünk a Leilánál tett látogatásom után. Aziza és az ikrek is ott voltak, az egész szűk család, egyedül csak Anna nem. Olyan volt, mintha kitagadtuk volna őt, vagy ő sorolna minket a második helyre. Vajon ő is ezt érezte velem kapcsolatban, amikor hazatért? Mert az elmúlt négy hónapban meg én hiányoztam ezekről a családi találkozókról.

A zuhany úgy-ahogy rendbe tesz. Thana címét megkaptam, anyámnak az volt az első, amit a fülembe rágott. Na meg, hogy reggel oda vezessen az első utam, mert a fia ne hozzon rá szégyent. Abban azért nem vagyok biztos, hogy nem apám nyomására hozta szóba a másik feleségemet. Szerintem inkább a nagy Gamal al-Szudairinek derogál, hogy a fiának az egyik felesége még érintetlen. A Leilával és a Monával átéltek után pont erre nincs szükségem, de most már mindegy.

Különös érzés újra tobéba bújni. Az orromhoz nyomom az anyagot, és

elhatározom, hogy az összes ruhámat kitisztíttatom, mert érezhető, hogy hónapokig csak a szekrényben állt. Túl erős rajta a tisztítószer illata.

Begombolkozom, kiválasztok egy fehér shemagot, amit most csak lazán a fejemre tekerek. Felcsatolom az órámat, beparfümözöm magam, és már indulok is lefelé. Azt gondoltam, hogy jó ötlet lenne, ha Thanával reggeliznék. Anyám mondta, hogy vett fel szolgákat, és szakácsa is van. Tehetnénk úgy, mint férj és feleség.

Férj és egy szűz feleség… Szép!

Be kell ma őt avatnom, nincs mese. Mondjuk, nem, mintha bajom lenne ezzel, csak kicsit nagy a nyomás.

Abdullah vigyorogva áll az ajtóban, miközben a papucsomba bújok, mondom neki.

– Egyedül megyek.

– Nem reggelizel, Khalid?

– Majd a feleségemmel.

Ezt olyan fura kimondani, hogy ki is egyenesedem, és az ajtóra nézve elmélázok pár másodpercre. Tulajdonképpen nem lenne rossz minden reggel ezt mondani.

– Értem. Kiálljak valamelyik kocsival?

Kinyitja a falon lévő kisszekrényt, amiben az autók indítói vannak. Kiveszem a Ferrariét, és már megyek is a garázshoz.

– Nem kell, majd én kiállok. Nyisd ki a kaput!

A kerítéssel párhuzamosan haladok, sajnos egészen az épület széléig el kell mennem, hogy le tudjak fordulni a melléképületekhez. Az étkező mellett ez a másik hibája ennek a palotának. A hátsó kertrészből nem lehet odajutni. Vagy a palota pincéjébe kell lemenni, és egy átjárón átmenni, vagy meg kell kerülni a házat.

Thana háza egyébként különös módon a királyi negyedtől igencsak

messze van. Nem tettem ezt szóvá, hiszen ami neki jó, az nekem is az. Közel van az egyik bevásárlóközponthoz, elég polgári rész, éppen ezért dupla kőkerítéssel van védve. Legalábbis anyám így mesélte. A legkisebb mértékben érdekel most az, hogy Thana milyen házat vetetett, építtetett át magának.

Zenét teszek be, muszáj valahogy befogadnom, hogy egy új nap indult. Még mindig a tegnapiak hatása alatt vagyok. Itt, Rijádban minden más. Hiányzik Anna, apám szavai is sokkal jobban pofon vágtak, és pokoli kín, hogy itt van a közelemben Mona. Na meg Nasser és Leila. Nem is tudom… Kicsit olyan érzés, mintha egész Rijád összefogott volna ellenem. Fél éve még minden tökéletes volt. Sikerült pár hónap alatt rendesen szétbarmolnom.

A címet nem is kell figyelnem, mert a kőkerítést látva már tudom, hogy jó helyen járok. Apám közölte Thanával, hogy itthon vagyok, és ma eljövök hozzá, valószínűleg ébredéstől az esti lefekvésig várna rám, de szerencséje van, mert én már most reggel tiszteletemet teszem nála. Az autóval lassítok, de nem kell megállnom, mert nyílik a kapu. Elvigyorodom…

Jó kezdet.

Tudom, baromság, de olyan érzés, mintha legalább egyvalaki hazavárt volna. Persze a családom is örül, hogy itthon vagyok, de ők a problémáimra fókuszálnak. Thana csak úgy vár, önmagamért…

A palotát meglátva füttyentek egyet. Van egy olyan érzésem, hogy nem egy ostoba nőszemélyt vettem feleségül.

Mekkora monstrumot húzatott ez fel magának!

A fütty után el is röhögöm magam, mert rögtön az előkertben csak négy szolgát számolok meg. Akkor mi lehet bent? Szó se róla, látszanak a szorgos kezek, mert a kert, az látványos. A színkavalkád jókedvre deríti az embert még akkor is, ha pár perce sírni tudtam volna a saját sorsomon.

Az egyik szolga vadul integet az egyenruhájában, fogalmam sincs, mit akar, így nem veszem figyelembe. Az épület elé hajtok, csak ekkor esik le, hogy valószínűleg a garázsba akart beirányítani.

Jól van, na! Még szoknom kell itt a járást…

Elég hülye érzés, hogy tulajdonképpen ez az én házam is, de azt sem tudom, milyen. Nem. Ez nem hülye érzés. Ez szégyen. Szégyen, ugyanis az lett volna a normális, ha itthon maradok, és végigasszisztálom ezt az építkezést. Segítek Thanának, együtt választjuk ki a bútorokat, meg úgy általában, együtt csináljuk ezt az egészet. Nem tudom, ez most miért tűnik hirtelen olyan fontosnak, mert eddig hidegen hagyott ez a téma.

A pasi, aki az előbb integetett, a kocsim mellett terem, és arra vár, hogy kiszálljak. Meg is teszem, de azt nagyon remélem, hogy nem akar odébb tessékelni, uram bocsá', ő odébb hajtani az én autómmal. Arra várhat. Még Abdullah sem vezetheti a sportkocsijaimat, nemhogy egy tök idegen.

– Béke veled. Már vártunk.

Megnyugszom, ezek szerint a parkolásommal nincs gond. Elindul előttem, én meg megint elröhögöm magam. Az azért vicces lenne, ha a saját palotám saját kertjében megkérne, hogy álljak máshova. Már most bírom ezt a helyet. Olyan, mintha minden gondomat, bajomat a kőkerítés túlfelén hagytam volna. Amikor belépek a hatalmas térbe, már kissé más a véleményem.

Ne!

Mindenhol bútorok, szőnyegek, kisebb tárgyak, polcok… Úgy be van rendezve, hogy az ember hirtelen még ezt a hatalmas palotát is csak egy lyuknak érzi. Tudom már, mire gondolt anyám, amikor egyszer megemlítette, hogy rengeteg pénzbe kerül ez a palota, de ízlés, az nincs benne. Öt másodperc alatt döntöm el, hogy Sophie-t ráugrasztom erre a házra, és erről még Thana sem fog tudni lebeszélni. Olyan, mintha asszonyom kinyitott

volna egy katalógust, és mindenre, ami egy kicsit is tetszetős, rábökött volna „ez kell” felkiáltással. Barna, fehér, kék, sárga, sőt még piros is. Semmi összhang.

Egy ideig csak szemlélődöm, reménykedem benne, hogy ez ennél rosszabb nem lesz.

A szolga szó nélkül indul meg, gyanítom, követnem kéne, így lerúgom a papucsomat, és indulok is. Vicces, hogy ez a palota legalább kétszer akkora, mint az enyém. Ezen pár hónapja bizonyára felhúztam volna magam, de most csak röhöghetnékem van tőle. Több fogadószalon is jön egymás után, arra várok, mikor állunk már meg, de csak megyünk tovább. Látszott kívülről, hogy többszintes a palota, de még lépcsőt sem látok. Az egész legalább olyan titokzatos, mint a házasságunk. Tulajdonképpen nem is ismerjük egymást. Idegenekként fogunk találkozni, beszélgetni, akkor is, ha férj és feleség vagyunk hónapok óta. Amikor hivatalosan aláírtuk a papírokat, beszélgettünk, de Thana semmilyen hatással nem volt rám. Nem éreztem magam mellette kellemetlenül, de nem is lettem jobban. Emlékszem, apám kifelé menet meg is jegyezte, hogy szép ez a Thana, mire csak dünnyögtem. Aztán szembefordított magával, és úgy, ahogy csak Gamal al-Szudairi tudja, azt mondta: „De fiam! Hiába dünnyögsz, szép!”

Jól van, ha szép, akkor szép.

Nem álltam le vitatkozni, végül is feleségül vettem. Ha nem tesz taccsra a látványa, akkor is a legszebb nőnek kell lennie a számomra.

Thana hangját hallom, valakit épp utasítgat, el is mosolyodom. A hangja elég szexi.

Beérünk egy átriumos szalonba, a fejem azonnal a mennyezetre szegeződik. Kazettás, keleti motívumos díszítések szépítik a teret, ez az első dolog, ami bejön. Úgy leköt a látványa, hogy feleségemre csak akkor figyelek fel, amikor hozzám szól.

– Allahnak legyen hála, hogy itt vagy. Béke veled, uram.

Erre azonnal zavarba jövök, nagyon remélem, hogy nem fog mindig ilyen hivatalosan megszólítani. Túl udvarias. Szándékosan felelek lazán.

– Szervusz, Thana. Béke.

Ő erre elmosolyodik, és elindul felém. Fekete abayát visel, a hajára hidzsáb van tekerve. Az arca ki van sminkelve, és már messziről érzem az illatát. A bordó szájára nézve kezd bennem mocorogni valami, már úgy nevet, hogy a fogai is kilátszanak. Thanának különleges, világosbarna szemei vannak, amik olyan kerekek, mint egy labda. Ha még tágra is nyitja, akkor szinte képtelenség elszakadni a tekintetétől.

A szolgák eltűnnek, ő közvetlenül előttem áll meg, de nem ér hozzám, bizonyára arra vár, hogy én tegyem meg. Összeszedem magam, a derekához nyúlva magamhoz húzom. Ő lefelé billenti a fejét, így a homlokát tudom csak megcsókolni. Teszem, mintha ez normális lenne, pedig én nem fogom itt a homlokát puszilgatni, abban biztos lehet. Annak tudom be, hogy zavarban van. A kezem lejjebb szalad, a legszívesebben a fenekébe markolnék, de ő már hátrál is. Kihúzom a hátam, én is zavarba jövök. Valamiért azt gondoltam, hogy közvetlenek leszünk egymással, de nem így történik.

– Mit szólsz? Remélem, mindenben sikerült a kedvedre tennem! Nagyon sok energiát fektettem a palota berendezésébe. Alig várom, hogy mindent megmutassak neked.

– Reggeliztél már? – kérdezem tőle, mert korogni kezd a gyomrom.

– Igen – felel azonnal, de láthatóan elbizonytalanodik. – Éhes vagy? Ha gondolod, akkor ehetsz.

Gondolom-e?

Most ilyenre mit válaszoljon az ember? Azt, hogy igen, úgy gondolom, ennék egy kicsit? Láthatóan neheztelne, ha ezt mondanám.

– Annyira nem vagyok éhes. Csak gondoltam, beszélgethetnénk.

Ettől bájosan elmosolyodik, a kezemért nyúl, amit meg is fog.

– Mit mutassak meg először?

Hát ha már az étkezőt nem, akkor a hálószobát?

Húzok egyet rajta, magamhoz rántom, de nem támadom le. Az arca közvetlenül előttem van, a száját nézem, elképzelem, ahogy a bordó résbe hatol a nyelvem, és simogatja őt. Elképzelem, ahogy megmutatom neki, milyen is a csók. Milyen az, amikor egy csók már felér a dugással. Most nagyon hiányzik egy átkozott csók…

Ő ismét lefelé hajtja a fejét, majd el is fordul. Jelzem neki, hogy ez nem tetszik, mert erőszakosan megszorítom a derekát. Nem kérek sokat, csak hogy felemelje a szép kis buksiját, és legalább a szemembe nézzen. Hogy fogunk így közel kerülni egymáshoz? Háznézegetés közben?

– Szép vagy – nyögöm ki. Elő kéne venni az udvarias Khalidot, az általában bejön.

– Köszönöm… – rebegi vissza, és megmarkolja a kezemet a derekán. – Gyere. Csodálatos a hátsó kert.

Húzni kezd, én megint rántok rajta.

– Nem érdekel a kert.

– Jaj, Khalid. Ne csináld ezt! Nem is ismerjük egymást…

Azon vagyok, hogy megismerkedjünk, nem tűnt föl neki? Én akkor tudok felengedni, ha van valami intimitás. Egyébként meg nem is értem, mert mi lett volna a nászéjszakán? Ott is azt mondta volna, hogy várjunk egy pár napot? És még ő meg az apja volt felháborodva.

– Meg fogjuk egymást ismerni, de most szeretném megmutatni neked, hogy milyen fontos vagy nekem. – Erre mélyen a szemem közé néz, azt hiszem, jó úton vagyok. – Szeretném megmutatni, hogy mennyire hiányoztál az elmúlt hetekben, hónapokban, amit nélküled töltöttem.

Kicsit félek, hogy beszól valamit. Mondjuk azt, hogy ha annyira hiányzott, akkor miért nem hívtam fel egyszer sem.

Bepörgettem magam sajnos. A fenekéig siklik a kezem, ő megrándul, és ismét hátrálna. Lehet, hogy nagy léptekkel haladok, de gyengéd vagyok. Követi a testem őt, a másik kezem az arcát fogja, teketória nélkül csókolom meg. A rúzsa szinte a számhoz tapasztja a száját, de még mindig az köti le, hogy a kezemet leszedje a fenekéről.

– Khalid… – taszigál, és a számba suttogja a nevem.

Nem lesz ez így jó…

– Gyere, hadd szeresselek.

– Engedj el! Ne legyél ilyen erőszakos! – dől hátrébb, és tényleg szemrehányó a tekintete.

Na jól van, most van vége a szép szavaknak. Azt hiszi, egész nap ráérek erre a tökölésre?

Én is hátrébb lépek, végigmérem őt, a kendőjét igazgatja.

– Hol a hálószoba? – kérdezem nagyon nyersen. Nem válaszol, telnek a másodpercek, de hallgat. – Azt ajánlom, mutasd meg, mert nem háznézőbe jöttem!

Szívesen hozzátenném még, hogy milliónyi dolgom van, de behúzom a féket. Az isten szerelmére, nem érünk rá jobban megismerni egymást? Mit hitt? Napokig majd sétálgatok a házban, és azt szajkózom, hogy minden nagyon szép?

– Hát csak ezért jöttél?

– Nem. Nem csak ezért, de ezért is. Már az is baj, ha vonzónak találom a feleségemet?

Felszegi az állát, higgadtan felel.

– Én szeretnélek jobban megismerni!

Végignézek rajta, pillanatok alatt felismerem, hogy Thana biztos benne,

minden úgy lesz, ahogy ő akarja.

Megcsóválom a fejem, és a szememet dörzsölöm. Tudtam én, hogy jó ötlet volt ez az együtt reggelizés.

– Akkor kezdjünk egy reggelivel – kacsintok, pedig tényleg eléggé pipa vagyok.

– Azt mondtad az előbb, nem vagy éhes.

Megáll az eszem!

– Na ide figyelj, Thana! Éhes vagyok. Több szempontból is. Eldöntheted, hogy mit tálalsz elsőre: a reggelit, vagy magadat! Az előbbinél tudunk beszélgetni is, a másodiknál meg garantáltan közel kerülünk egymáshoz. Nyugi. Meg fogsz ismerni.

– Én nem vagyok olyan, mint Leila – kiált vissza dühösen. Most pattan el a szál. Mármint nálam. Hogy merészeli ezt? – Azt hiszed, nem tudom, miért kellett őt feleségül venned?

Hogy jön ez most ide? Jó, hogy már nem fog számonkérni!

– Leiláról nem beszélhetsz. Érted? Ő ugyanúgy a feleségem, ahogy te is. Tisztelned kell!

– És ez? – villámgyorsan szétgombolja az abayát, és a nyakához mutat. Halvány rózsaszín csíkokat látok, de csak pillanatokkal később jövök rá, hogy azok a verekedés nyomai. Gyorsan az arcára nézek vissza, szerencsére ott nem maradt nyoma semminek. – Ezt neki szabad? És miért? Tiszteljem őt? Kit, egy bolondot? Azt hiszed, nem tudja mindenki, hogy begolyózott?

Előtte termek, és mielőtt átgondolnám, mit teszek, alaposan megrázom őt.

– Ne merj így beszélni! Megértetted? Sosem fogom tűrni! Te a saját dolgoddal foglalkozz, mert ha nem azt teszed, olyan gyorsan ismersz majd meg, hogy azonnal el is akarsz felejteni!

Egy pillanattal később már meg is dicsérem magam, mert csaknem felképeltem. *Hú!* Akkor mit kapnék apámtól. Bizonyára mondaná: „Óriási vagy, fiam! Meg nem dugod, de felpofozod?”

– Mindenki tudja, hogy szánalomból vetted feleségül!

– Na és téged? Téged szerinted miért vettelek feleségül? – ordítok vissza.

Döbbent csönd támad, nehéz azt a tekintetet állni, amit most Thana szegez rám. Elképesztő vagyok. Mindent így el tudok cseszni, ilyen már nincs. Apámnak igaza van. Én folyamatosan katyvaszban vagyok, ő meg kirángat belőle.

– Ezt neked kell tudnod – szinte suttogja, érzem, most jól szíven ütöttem.

Megsimogatom az arcát, ő meg sem mozdul.

– Bocsánatot kérek. Nem lett volna szabad így hozzád érnem, sem felemelni a hangom. Én azért jöttem ide, mert te a feleségem vagy. Tisztellek.

Könnyes szemmel felel.

– Nem, Khalid. Te Leilát tiszteled. – Nyel egyet, és egészen határozott hangon kérdezi. – De ha én csak ennyit jelentek, és Leila iránt is csak tiszteletet érzel, akkor kit szeretsz?

* * *

Mit mondhatnék? Thana betette a kaput rendesen. Nem tudtam sem agresszívan, sem kedvesen reagálni. Ami viszont jólesett, hogy feleségem csöppet sem kérdezte ezt bántóan. A féltékenység érezhető volt rajta, de olyan volt, mintha nem rám haragudna, hanem magára. Összeomlottam. Megadtam magam. Túl sok volt ez az utóbbi fél év, túl sok hibát követtem el. Nem szóltam neki egy szót sem Monáról, de azt bevallottam, hogy senkit sem szeretek. Őt sem. Ha apám ezt megtudja, ki fog nyírni.

Thana azonban nem húzta fel az orrát, hanem közölte, éppen ezért szeretné, ha jobban megismernénk egymást, hiszen a szerelem, az nem jön csak úgy magától. Időt kell neki adni.

Ekkora hülyeséget! Nem jön magától? Nem, mi? Konkrétan csak úgy elsuhan előtted abayában meg hidzsábban, és átmegy az út túlfelére. Ennyire jön magától! Idő? Arra meg aztán végképp nem volt szükség! Pillanatok alatt váltunk eggyé, kerített hatalmába. Olyannyira, hogy azóta is kapaszkodom belé, pedig nagyon el kéne engednem!

Mindenesetre Thanának sikerült meggyőznie. Kérte, hogy sétáljunk, beszélgessünk, meséljünk egymásnak a saját életünkről. Tegnap egész nap ezt csináltuk, pár óra múlva már nem is volt teher. Apámnak végül igaza lett, az egész napot a feleségemmel töltöttem, amibe nem fért bele más.

A tükörben nézem magam, ez a legmegdöbbentőbb ebben az egészben. Itt ülök egy giccses, ízléstelen lakrészben, amit a feleségem nekem rendezett be. Igen. Arra is rávett, hogy itt töltsem az éjszakát. Egyedül. Mert naná, hogy nem aludt velem. Azt kérte, töltsek itt pár napot, akkor bizonyára ráhangolódunk a másikra. Fogalmam sincs, mit kell ezen hangolódni, de nem tudok neheztelni rá a tegnapi után.

Nagyot nőtt a szememben a gondoskodása miatt, amivel felém fordul. Ez a lakrész nagyon férfias, és az öltözőszobában bizony a szekrények sem üresek: tobék, alsóneműk, cipők, papucsok sorakoznak. Belenézek a kelmékbe és a lábbelik belsejébe, a méretek tökéletesen passzolnak. Mondjuk, tobét sosem veszek üzletben, azt mindig méretre varratjuk a magasságunk miatt, erre apám rászoktatott.

Kiakasztok egyet, magam elé mérem, egész jónak tűnik. Gyorsan belebújok, a bokám fölé ér, fintorgok is egyet. Pontosan ez a baj a konfekciókkal. Mindegy, mára jó lesz. Az anyaga kifogástalan, abba nem köthetek bele. Másik papucsot nem választok, jó lesz az, amiben jöttem, így

is eléggé frusztrál, hogy olyan alsónadrágot viselek, amit a feleségem vett nekem. Az a feleségem, aki még azt sem engedi meg, hogy megcsókoljam. Bezzeg alsógatyát meg ruhákat azt tud vásárolgatni nekem.

Rendbe hozom magam, a földszintre veszem az irányt, elég sokat kell lépcsőzni, mert az én lakrészemet Thana a legfelső, vagyis a második szintre tetette. Mondanom sem kell, hogy az övé az elsőn van, véletlenül se akadjunk össze. Sírni kéne ezen, de kínomban elröhögöm magam. Ezt jelenti az „ismerjük meg jobban egymást" dolog? Menni fog. Így aztán pláne.

Hiába vannak ilyen gondolataim, tulajdonképpen nincs panaszra okom. Tegnap olyan hosszan és mélyre menően beszélgettem vele, ahogy már régen tettem bárkivel is. Amióta Nassert elveszítettem, nincs kivel megvitatnom a helyzeteket, és valahogy mindig nők mellé keveredem, akik csillapítják ezt a fájdalmat. Sophie-val is egész jól kijöttem. Úgy, ahogy Annának is sokszor olyanokról beszéltem, amit nem hittem volna, hogy megteszek. Néha azt érzem, hogy vannak nők körülöttem, akik ismerik, látják az igazi Khalidot. Apám egy idióta kis hülyének tart, aki csak magával törődik, anyám meg azt hiszi, ugyanolyan vagyok, mint apa.

A vacsoránál sikerült megtudnom, hogy merre van az étkező, ezért arra veszem az irányt, így másodjára látva a dolgokat, már nem is irritál annyira.

Egyébként feleségem nagyon különös. Tegnap számtalanszor fogalmazódott meg bennem, hogy ezt a nőt egyáltalán nem érdekli, hogy én vagyok a férje. A kínos pillanatok után cseverészett mindenről: a belső munkálatokról, arról, hogy miként kergette már őrületbe az apját, mert éjszaka sem aludhattak a munkások. Még arról is másfél órát csacsogott, hogy mi alapján választott egyenruhát a férfi és női szolgáknak. Nem tudom, ez miért van elterjedőben. Régen a női szolgák abayát viseltek, a férfiak meg tobét, és kész, most meg külön cégek gyártanak egyenruhákat, amiket

a királyi család egymással versengve választ ki. Thana még azt is figyelembe vette, hogy az én lakrészem a szürke és ezüst hangulatával megpecsételje a férfi szolgák ruhájának színét. Ez nevetséges, de ez van.

Az asztalnál ül, épp teát tölt egy csészébe, amit maga mellé rak, és a székre mutat.

– Jó reggelt, Khalid.

– Jó reggelt.

Megindulok felé, leülök a mellette lévő székre, a keze az asztalon hever, megfogom és a számhoz emelve meg is csókolom. Ő elmosolyodik, sőt el is pirul. Most sokkal kevesebb rajta a smink.

– Hogy aludtál? Minden kényelmes volt? Ha valami nem felel meg, azt jelezd nyugodtan. Azt szeretném, ha az itt töltött napjaid a legnagyobb kényelemben telnének. Azt akarom, hogy jól érezd itt magad.

Hátradőlök, én is intenzívebben kezdek mosolyogni.

– Minden tökéletes. Hálás vagyok neked, hogy így vártál… De azért egy kívánságom van. – Felhúzza a szemöldökét, a nagy szemei még inkább kikerekednek. – Tobét többet ne vegyél nekem, mert a bokámig sem ér.

Felkacagva hátravágódik.

– Igen. Láttam, ahogy jöttél befelé. – A szája elé emeli a kezét, kuncog, mint egy kislány.

Egyébként tényleg annak gondolom. Velem egyidős, de a gondolkodása jó pár évvel elmarad. Gyanítom, a férfiak csöppet sem érdeklik, vagy talán csak én nem vagyok az esete.

– Ilyen vicces vagyok benne?

– Nem. Te mindenben férfias vagy, Khalid.

El sem fordul, a szemembe nézve mondja ezt, egy másodperc alatt változik meg róla a véleményem. „Férfias.” Szóval mégiscsak felfigyel a másik nemre. Szóval mégiscsak látja bennem a férfit.

Kissé zavarba jövök, megmarkolom a mellkasomnál a ruhát, és meg is húzgálom.

– Az anyaga persze kifogástalan.

Ő a mellkasomon pihenő kezemet figyelve suttogja.

– Az. Kifogástalan…

Visszanéz az arcomba, elbizonytalanodom. Tegnap arra kért, hogy ismerkedjünk pár napot, én meg már meg is barátkoztam ezzel, most azonban azt érzem, hogy kifejezetten flörtöl. Nem szándékozom ebbe belemenni, mert ha utána meg hoppon maradok, az lelomboz.

A paradicsomszósz után nyúlok, amit magamhoz is veszek. Grillezett zöldséget mártogatok bele, ő minden mozdulatomat figyeli, ettől még inkább elbizonytalanodom. A padlizsánkrémet is megemelem, pitát nyomok bele, próbálok az evésre koncentrálni, de a tekintete szinte éget. Amikor lenyelem az ételt, akkor nézek csak rá.

– Te nem eszel?

– Ittam teát, nekem az elég volt.

Elnevetem magam, próbálom tök normálisan mondani.

– Akkor ma is megtudtunk egymásról ezt-azt. Például, hogy te nem különösebben reggelizel, én meg farkaséhesen kelek.

Erre ő is elmosolyodik.

– Anyáddal beszélgettem a múltkor. Azt mondta, ha a kedvedben akarok járni, akkor hideg bárányslültet is tálaljak neked reggelire. – Feláll, leemeli az egyik tálról a fedőt. Ott illatozik a tetszetős hús, ha tudtam volna, hogy az van alatta, tuti azzal kezdem. – Én meg úgy döntöttem, hogy igenis szeretnék a kedvedben járni.

Amikor ezt mondja, visszaül, és végigsimítja a karomat. A bárányt lesem, de kezd kevésbé érdekelni, mint ez az apró kézsimítás. Megtörlöm a számat és a kezemet, összeszedem magam, hátradőlve a szemébe nézek. Ő

kacéran kérdez: – Nem érdekel a bárány? – Nem felelek, ő is elkomolyodik. Aztán kifejezetten zavarba jön, sejtem, milyen fejet vágok. Anyám mindig azt mondja, hogy úgy tudok nézni, amitől az ember még azt is szégyellni kezdi, hogy a világra született. – Tudod, Khalid, egész éjszaka gondolkodtam… – A kezeimet az ölembe fektetem, valóban érdekel, hova akar kilyukadni. – Jólesett, hogy tegnap megértettél. Hálás vagyok, hogy figyelembe vetted a kérésemet, és tiszteletben is tartottad. Lehettél volna követelőző, de nem voltál az. És az őszinteséged is megtisztelő volt.

– Úgy, ahogy a tied is – nyögöm ki, mert tegnap azért ő is célzott rá, hogy két idegen vagyunk. Ezzel azt is jelezte, hogy ő sem szerelmes fruska.

– De abban is igazad van, ha csak így ismerkedünk, akkor nem tudjuk átlépni ezt a baráti viszonyt, ami közöttünk van.

Kihúzza a derekát, halványan elmosolyodom, kezdem sejteni, hova akar kilyukadni. Talán mondanom kéne valamit, de ehhez, amit most tesz, bátorság kell, amit nem akarok elvenni tőle.

Elnevetve magát, a levegőt kifújva mondja: – Zavarban vagyok…

– Én is zavarban vagyok – mondom segítségképpen.

Nem hazudok, az ő zavarát elnézve bennem is nő a feszültség. A beszélgetésünk előtt egészen másképp éreztem magam a közelében. Akkor erőszakosan próbáltam érvényesíteni a jogaimat, mutatni akartam, hogy ez egy házasság, és kész, most meg nevezhetném őt barátnak is, akivel tegnap egy kiadósat beszélgettem, és még jól is esett.

Tisztában vagyok vele, hogy ennél messzebb nem fog menni, de ostoba ember lennék, ha nem venném a lapot. Visszateszem a kezem az asztalra, és megfogom az ujjait. Ő egy pillanatra odatekint, felsóhajt, majd a szemembe néz.

– Szeretkezni akarsz velem? – kérdezem, mire ő nagyon zavarba jön.

Kikapja a kezét, a kendőjéhez nyúl, de nem pattan fel. Elneveti magát,

de nem tiltakozik. Ez is valami. Hagyok neki egy kis időt. Amikor már másodpercek óta az abroszt nézi, hozzáfűzöm.

– Nem kötelező. Én tudok várni, ameddig csak szeretnéd.

Ez, mondjuk, nem igaz, de mindegy. Apám, ha most hallana, valószínűleg a homlokára csapna, majd jól meg is dorgálna. Nőkről sosem beszéltünk sokat, de tisztában vagyok vele, hogy ő milyen határozott, és én még csak a lába nyomába sem érhetek.

– Valóban? – felcsillan a szeme.

Legalábbis megpróbálnám.

Egyébként nem értem, miért működnek a nők tök ellentétesen, mint mi, férfiak. Ha nyomulok, akkor mindegyik tiltakozik, szabadkozik, mentegetőzik, ha meg ezt elfogadom, és hátrálni kezdek, azonnal kapnak utánam. Erre nem most jöttem rá, hanem akkor, amikor elkezdtem Nasserrel én is lányok után futni. Egyszer röhögve mondtam unokatestvéremnek: „Te, Nasser, ezeknek nem kell udvarolni. Ha azt mondjuk, hogy végül is mindegy, vagy hogy nem is tetszik annyira, akkor úgyis mindegyik azonnal adja magát.” Ezen Nasser is jót röhögött, majd a szemembe nézve csak ennyit mondott: „hát ja!”

– De tetszem neked. Igaz?

– Persze hogy tetszel.

– Leilát szebbnek látod?

Egy pillanatra felháborodom, de egy ébresztő is ez nekem. Az öregeket sokszor hallottam már azon viccelődni, hogy bármennyire is elszeparálom majd asszonyaimat, életük végéig viszonyítgatni, hasonlítgatni fognak. Vajon melyikük tetszik jobban? Kire költök többet? Kivel töltök több időt?

Ez most nagyon valóságossá válik, és bármilyen nevetségesnek is tűnt eddig, most súlya van.

– Leilát gyerekkorom óta ismerem, szinte vele nőttem fel, olyan, mint a

testvérem.

– De nem a testvéred, hanem a feleséged.

– Az… – suttogom, és ebben az aprócska szóban benne rejlik a válaszom.

Thana nem ostoba, tudja, miért vettem feleségül Leilát, én pedig ezzel az „az”-zal jelzem, hogy ha a múltban nem történik, ami történt, akkor nem vettem volna nőül.

Egyébként sincs értelme erről beszélni, mert tegnap már őszintén vallottam arról, hogy Leilába sem vagyok szerelmes. Bevallom, néha elbizonytalanodom, és néha kifejezetten azt érzem, hogy Leila az életem párja lehetne. Amikor Anna esküvőjén láttam, odavoltam érte.

– Én készen állok, Khalid – szólal meg hirtelen.

Nem is tudom értelmezni, csak másodpercekkel később. Most a szexre gondol? Elképesztő. Azt hiszi, ez így megy? Készen vagyok?

– A nászéjszakára gondolsz? – próbálok finoman célozni, mire ő elmosolyodik.

– Ha várunk estig, akkor lehet nászéjszaka, de ha nem várunk, akkor násznappal.

Egyre magabiztosabb, vagy csak jól leplezi a zavarát.

– Szeretnéd?

Kicsit morcossá válik az arca, jó lenne, ha többet nem kérdeznék ilyet. Még a végén megsértődik, és azt hiszi, én nem szeretném.

Felállok, lenyúlok érte, ő engedelmesen adja a kezét, és fel is áll. Most határozottan arra vár, hogy megcsókoljam őt, de bevallom, így kajálás után kicsit zavarban vagyok. A másik kezemmel odanyúlok a vízért és meghúzom, legalább ennyit javítok. Visszateszem a poharat, ő döbbenten néz, bizonyára nem érti, miért volt fontos most azonnal inni. Nevetve mondom neki.

– Vagy jobban örültél volna egy paradicsomos csóknak?

Nevetni kezd, én meg tapadok is a szájára. Sokkal hevesebben fogad, mint tegnap, és nekem is sokkal jobban ízlik. Talán igaza volt, szoknunk kell egymást.

Magamhoz szorítom, ő meg a nyakamba fonja a karjait, nem csókol túl jól, de végül is még csak most tanulja. Próbálom diktálni az ütemet, de ő arra figyel, mikor hova nyúlok, mert folyton a kezem után kapdos. Ha a derekát szorítom, ha lejjebb megyek, ha följebb mozdulok a hasához…

Amikor egészen magamhoz préselném, ő már kissé tol is el. Elengedem, és tényleg kedvesen mondom.

– Nézd, Thana. Szerintem akkor még várjunk.

– Olyan heves vagy.

Hát mert szexelni hevesen kell, a francba is!

Az, hogy heves vagyok, még nem jelenti azt, hogy nem vagyok gyengéd. Egyszerűen csak érinteni akarom. Érezni.

– Csak ölelni akarlak…

– Jó, de ne ilyen gyorsan…

Visszahajolok az arcához, és a szájába súgom: – Rendben. Akkor ma csak csókollak.

Ő erre újra rám fonja a kezeit, olyan, mint egy beleegyezés. Ez elég nagy baj nekem, mert jócskán meg fogok vele szenvedni. És én még Leilára hittem, hogy nehéz eset. Ő is görcsölt, feszengett, de legalább nem szabott gátakat, hagyta, hogy irányítsam.

Már percek óta csókolom, kezdek lelohadni. Röhej, de még az asztalon lévő bárány is az eszembe jut. Eltolom őt, megsimogatom az arcát, miközben lágyan kérdezem: – Kimegyünk sétálni? Még nincs olyan meleg.

Ő megfogja a kezemet, elindul, húz maga után, úgy nézhetünk ki, mint egy szerelmespár. Jólesik így menni vele, azt hiszem, bárhogy is alakul

Thanával, szeretek majd ide járni.

25. fejezet

Folyamatosan csókolózunk, újra és újra felizgat, de érzem, nem fogunk ma tovább jutni. Már kezd meleg lenni, éppen javasolnám, hogy menjünk be, amikor rezegni kezd a telefonom.

Kikapom a tobém zsebéből, meglepődöm, mert Hakim bácsikám neve villog. Azonnal felveszem.

– Halló – szólok bele hevesen.

– Apád kért meg, hogy hívjalak. Azonnal gyere Emírhez. Nem tudom, hol vagy, de azonnal gyere!

Thanára nézek, aki ismét kidüllesztett szemekkel néz rám. A fejemet forgatom, hirtelen én sem tudom, hol vagyunk, és hogy kerülhetek a kocsihoz.

– Mi történt?

– Leilának rohama volt. Állandóan a te nevedet ordibálja. Az orvos úgy gondolja, te majd meg tudod nyugtatni. Indulj már, Khalid, mert szétrúgom a seggedet!

Bontja a vonalat, azonnal feleségemhez fordulok.

– Hol a kocsim? Most azonnal indulnom kell.

– De miért?

– Leilának rohama volt.

– Hát a bolondok már csak ilyenek. – Szigorúan ránézek, de nem hagyja abba. – És ezek után az lesz, hogy ő csettint, te meg rohansz? Ez az én időm. Velem kell, hogy töltsd!

Látok egy szolgát, nem húzom az időt, odakiabálok neki.

– Hé, te! Hol a kocsim?

– Az elülső udvaron.

Igen, már emlékszem, közvetlenül a bejárathoz parkoltam. Oda vissza fogok találni, ezért gyorsan nyomok egy csókot Thana homlokára, és futni kezdek. Visszafordulva kiabálom neki.

– Várj rám este! Visszajövök!

Nem mondhatnám, hogy szelídül az arca, de ez most nem tart vissza. A problémám ott kezdődik, hogy fogalmam sincs, mit jelent az, hogy rohama volt.

* * *

Emír háza előtt jó sok kocsi áll, már ettől összeugrik a gyomrom. Kipattanok, rohanok befelé, Hakim áll a bejáratnál. Elkapja a karomat, azonnal magához ölel, miközben én vadul kérdezem.

– Apám itt van?

– Emírrel van az emeleten. Nyugodj meg, már lecsillapodott. Kapott nyugtatót…

Hátrébb tol, a két vállamra csap, mire kihúzom a derekamat.

– Engedj…

Mennék beljebb, de ő visszahúz.

– Hé! Hadd nézzelek már meg, öcsém! Hónapok óta nem láttalak!

Visszalépek, másodpercekig a szeme közé nézek, majd mogorván mondom.

– Most már jól megnéztél? Mehetek?

– Hát, Khalid! Te még nálam is nagyobb bunkó vagy! – röhögi el magát.

– Te normális vagy? Iderángatsz, hogy nagy baj van, utána feltartasz, most meg röhögsz? Te beteg vagy, Hakim?

– Nyugodj már meg! Csak egy kis női hisztéria. Jó lesz, ha megtanulod kezelni, rendszeres lesz. Hidd el, tudom, mit beszélek. Apád ebben nem tud neked tanácsokat osztogatni, de engem Haifa és Samira már megedzett.

Ismét átölel, kezdek lenyugodni.

– Bemennék…

– Hol voltál? Remélem, nem éppen Thanát dolgoztad.

– Hú, Hakim, benned egy szikrányi jó modor sincs, komolyan.

– Ezt te mondod? – megint felnevet. – Ráhibáztam, mi? Egyébként a nők arra is jól ráéreznek ám, mikor kell cirkuszolni… De ne aggódj! Van ám előnye is. Tudod, mi? – Kivár, én meg mint egy kis ostoba kölyök, csak várom a választ. Tényleg várom. Mondja már meg a frankót, hogy mi a nyavalya jó ebben! – Egymásra licitálnak, mindegyik jobb akar lenni a másiknál. Egyre odaadóbbak lesznek, csábítani akarnak…

Erre nem vagyok kíváncsi. Eltaszítom magamtól, lépek el mellette, ő meg úgy kiáltja utánam, mintha lényegtelen lenne. Pedig nem az. Nem is szavak, hanem tonnányi súlyt nyomó kövek tömkelege.

– Anna is itt van!

A lábam megremeg, de nem állok meg. Arra sincs erőm, hogy visszaforduljak.

A szalonban csak férfiak vannak, ettől kicsit megnyugszom. Billal arcára mozdulatlanná válok, szóval még ide is elkísérte húgomat. Emír rezzenéstelenül ül, apám meg azonnal felém indul.

– Fent van. Zahra vele van, és Anna is. Be kellett kicsit gyógyszerezni.

– Apa. Volt már ilyen máskor is? – Nem felel azonnal, ezért hangosan utasítom, mindenki hallhatja. – Válaszolj!

– Mielőtt megvagdosta magát, csinált hasonlót. Nem vettük komolyan.

Tovább megyek, Emír előtt megállok, de ő meg sem mozdul. Leguggolok hozzá, régen sajnáltam már őt ennyire. Az utóbbi időben inkább

csak irritált.

– Felmegyek hozzá, Emír. Megteszem, amit csak lehet. Rendben?

Nem is válaszol, csak bólint egyet.

Amikor megfordulok, valaki a vállamra teszi a kezét. Egy pillanatra azt hiszem, hogy ismét Hakim az, de Billallal találom magam szemben.

– Béke, öcsém.

– Béke, Billal.

Fogalmam sincs, miért méregetjük így egymást. Ez az ember az utóbbi négy hónapban mindennap látta azt, aki nekem az elmúlt éveimben a mindent jelentette. A legkedvesebb testvéremet, akinek azt ígértem, hogy egész életében vigyázok rá. Ezt ígértem neki, mert tudtam, hogy egy gyilkoshoz adják…

– Anna is fönt van.

Bólintok egyet, remeg kezem-lábam, iparkodom fölfelé. Kicsit tartok Zahrától, de talán figyelembe veszi, hogy Leila engem akart látni.

Kopogni is elfelejtek, szinte berontok az ajtón. Az orvos a táskáját pakolja, Zahra szinte hangtalanul zokog, Anna az ágy szélén ül, és Leila kezét simogatja. Amikor a szemembe néz, csaknem elsírom magam. Hosszú hónapok teltek már el… Milyen hosszú hónapok! Gyönyörűséges szép húgom, Szaúd-Arábia gyémántja. Emlékszem, amikor kislány volt, így hívta őt apám is és Emír is. Átragadt rám is. Már hatévesen is sokszor a fülébe súgtam: Szaúd-Arábia gyémántja.

Az orvos elém lép, a szája elé tartja a mutatóujját, ezért nem szólalok meg. Ő suttogva mondja.

– Talán elalszik. Nyugtatót adtam neki. Nem megyek el, itt leszek pár napig, kordában kell őt tartani. Ha nem fog javulni a helyzet, kórházba fogom vitetni. Maga a véleményem szerint meg tudja nyugtatni. Az ilyen betegeknek csak szeretetre van szükségük. Adja meg neki!

Bólintok, ezt mondania sem kellett volna, hiszen apám szavai is itt csengenek a fülemben: „Adj neki életet, fiam!”

Zahrára nézek, válaszul ő az egész arcát a tenyerébe temeti. Aztán feláll, és hangtalanul kioson. Jól ismeri magát, ha marad, akkor nekem fog esni.

A lábaim nem mozdulnak, és Leilára sem vagyok képes koncentrálni. Annát nézem, az ő szeme már csupa könny. Szemrehányóan figyel, tudom, hogy haragszik rám e miatt a helyzet miatt. Meg az eltelt hónapok miatt is…

Nagyokat nyelek, a legszívesebben kiszaladnék innen. Nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz szembenéznem ezzel a dologgal. Apám, Zahra vagy Emír szemrehányása semmi sem volt ahhoz képest, ahogy most Anna rám néz.

Egyszer csak elengedi Leila kezét, felpattan, és száguldani kezd felém. Szalad, az apró lábait kapkodja, lebeg az abayája, én pedig már tárom is szélesre a karomat.

Annám!

A nyakamba ugrik, én azonnal megemelem, ő sírva, elfúló hangon suttogja:

– Khalid! Annyira hiányoztál!

– Ne haragudj! – csak ennyit tudok kinyögni.

Sok minden miatt kell bocsánatot kérnem. Magunk miatt, Leila miatt…

Leila feje mozdul a párnán, minket figyel. Összetalálkozik a tekintetünk, megrémülök, hátha kiborul, de elmosolyodik, és el is pityeredik. Fogalmam sincs, mi zajlik le ilyenkor egy emberben.

Anna összevissza kezd puszilgatni, olykor el is nevetem magam. Leilának a sírósan mosolygó arca pár tonnányit lelök azokból a kövekből.

– Engedj Leilához – suttogom, mire ő azonnal félreáll.

Odasietek az ágyhoz, a könnyei még mindig folynak, de nevet. Az ágya szélére ülök, megfogom a kezét, nem tiltakozik. A kötések még mindig a

csuklóján vannak, és tudom, ha azokat le is veszik, a hegek egy életen át emlékeztetnek majd mindenkit, hogy a poklok poklát élte meg. Miattam.

– Drága Leilám – suttogom, és megpuszilom a homlokát.

Ő erre még jobban sírni kezd, de a karját is emelni próbálja, mintha meg akarna fogni. Erőtlenül zuhan le a keze. Anna is mellém ül, megsimogatja az arcát.

– Nyugodj meg, Leila. Most nincs erőd. Aludnod kell!

– Jaj, Anna! – csak ennyit nyög ki, próbálja oldalra fordítani a fejét, szégyelli magát.

Fogalmam sincs, mi üt belém, de a háta alá nyúlok, felhúzom, és magamhoz szorítom. Azt kell tennem, ami helyes. Életet kell neki adnom. Az orvos meg is adta a módszert: szeretet.

Anna azonnal elsírja magát, és a vállamra teszi a kezét, mintha dicsérni szeretne.

* * *

Húgom magunkra hagyott, Leila elég kótyagos, de muszáj vele pár szót váltanom. Végre abbahagyja ezt a bús, erőtlen sírást, és csak az ablak felé kémlel. Hiába simogatom meg olykor az arcát, meg sem mozdul. Nem fogok vele erőszakoskodni. Ha a szemembe néz vagy egy apró jelet küld, akkor nyitok felé, de ha csak így fekszik, akkor addig ülök itt, míg el nem alszik.

Ólomlábakon megy az idő. Úgy érzem, már órák óta ülök az ágya szélén, de amikor az órámra nézek, kiderül, csupán fél óra telt el. Hirtelen szólal meg. A hangja rekedtes, és ugyanolyan monoton, mint a múltkor.

– Boldog voltál Mersinben?

Nyelek egy nagyot, fogalmam sincs, mi ilyenkor a helyes. Egyébként

erre még én magam sem tudom a választ. Boldog nem voltam, csak szabad és nyugodt.

– Hiányoztál.

– Beleszerettél ott valakibe?

– Nem. Senkibe.

Gondolatban megdicsérem magam, amiért Natasával sikerült időben lezárnom, és nem mentem bele egy egyszerű, éppen csak kielégítő kapcsolatba.

Felém fordítja a fejét, vörös az arca a sok sírástól, és duzzadtak a szemei. Annyira sajnálom, hogy elmondani sem tudom. Végig egyetlen kérdés zakatol az agyamban: Mit tettem ezzel a nővel?

– Thanánál voltál?

Rettegek kimondani, de nem akarok hazudni.

– Igen. – Újra folyni kezd a könnye, én meg ostoba kölyökként mentegetőzöm. – Semmi sincs köztünk. Egyszerűen csak beszélgettünk. Nem is ismerjük még egymást.

Elhallgatok, mert ez elég szarul hangzik. Hiába dumálok itt akármit, Thana a feleségem, és ami ma nem történt meg, az később meg fog.

– A múltkor bántottam őt – suttogja.

– Tudom.

– Nem akartam, Khalid. És a jövőben sem akarom majd, de tudom, hogy ez nem fog menni. Én mindig csalódást okozok majd neked. Képtelen vagyok úgy viselkedni, ahogy kéne.

– Ez még mindenkinek idegen helyzet. Szoknunk kell.

Ismét elfordul, a fény csordultig tölti a szívét, mert elmosolyodik, mint valami halálos beteg, aki utoljára láthatja a napot.

– Jólesett látni, hogy így örültök egymásnak Annával. – Visszafordul, és a kezemet is megszorítja. – Szerettem volna, ha nekem is olyan bátyám van,

mint neki. Talán ezért is szerettem beléd, Khalid. Különleges férfi vagy. Különleges testvér. Úgy tudsz szeretni, ahogy kevés szaúdi férfi. Néha már rendesen irigykedtem Annára, mert én is szomjaztam a figyelmedre.

Hiába vágyott a figyelmemre, engem annyira azért nem érdekelnek a nők, hogy mindig ők járjanak az agyamban. Vannak hullámok, amikor elkap a hév és ostobán viselkedem, de az eszem sosem megy el. Igen, azt elismerem, hogy az Annával való viszonyom különös, de ugyanilyen Azizával is. Anna csak azért különlegesebb, mert vele egyszerre éltünk meg mindent. Olyan büszke vagyok a szépségére, mint egy apa. És úgy is féltem őt. Pláne azóta, amióta tudom az igazat. Előre láttam, hogy mindenki bántani fogja, belerúgnak majd, alázzák, ezért én akartam rúgni a legnagyobbat, mintha csak mutatni akarnám mindenkinek, hogy én is így érzek, és mintha csak mutatni akarnám Annának, hogy mire készüljön.

Az, hogy egyéves korom óta mást sem hallottam, csak hogy „óvd és vigyázd húgodat”, nem is adott más esélyt. Néha már talán tehernek éreztem, ezért bántottam. Ha meg eltávolodtunk, pokolian fájt. Mintha a másik felemet vágták volna le.

A mi kultúránkban egyébként is mást jelent a testvéri szeretet, mint a nyugati világban. Egy fiútestvérnek kötelessége úgy őrizni, támogatni a lánytestvért, mintha az apja lenne. És itt most nemcsak a tisztaságára gondolok, hanem az önbecsülés, önbizalom építésére is. Egy arab férfi a lányának, lánytestvérének csak azt mondhatja: gyönyörű vagy! Egy nőnek nálunk kötelező szépnek éreznie magát, hiszen az maga az érték.

Anna tizenéves kora óta ki sem tehette nélkülem a lábát a palotából, akkor lettem volna pocsék testvér, ha nem szabok neki határokat, nem láncolom le, majd nem engedem szabadon. Mert bármily furcsán is hangzik, szabadon engedtem. Billallal kapcsolatban pontosan ezt tettem. Még akkor is, ha ebben az ügyben másként jártam volna el, mint az apám. Még ma is

úgy gondolom, hogy Billal egyszer össze fogja törni a szívét, de sosem mondanám ezt ki. Már nem. Az esküvő előtt még jeleztem, de már mindegy. Most már csak csendesen figyelhetem, és ha segítséget kér, tárt karokkal fogadom. Tudom, hogy apám is ugyanígy érez, ugyanezt gondolja.

Leilára nézve megfogalmazódik bennem a felismerés: jó testvér vagyok. Ki tudja? Ha Nasserhez hasonlóan nem vettem volna komolyan a feladataimat, akkor Anna feküdne összetörten egy férfi miatt.

– Meg kell gyógyulnod!

– Na és amikor láttam, ahogy Aziza az öledbe fészkel… – ismét elsírja magát. – Én mindig arra gondoltam, Khalid, hogy te nemcsak csodálatos testvér vagy, hanem tökéletes apa is lennél. Felébresztetted bennem a nőt.

Olykor hosszan hunyja le a szemét, olyan érzésem van, mintha bármelyik pillanatban elaludna.

– Aludj most.

Ahogy ezt kimondom, tágra nyitja a szemét.

– Pokoli mindennap találkoznom Monával.

Ahogy kimondja ezt a nevet, képtelenség nyugton maradnom. Fészkelődni kezdek, ő meg kedvetlenül mondja. – Azt hiszed, nem az jut eszembe mindennap, hogy őt is feleségül akartad venni? Reggelinél, vacsoránál egy asztalnál ültem vele hetekig. Néztem minden mozdulatát, figyeltem őt, és megállapítottam, hogy mennyire tökéletes. Tökéletes és romlott. Én meg még annyira sem vagyok jó, hogy többet érjek nála.

– Ez nem igaz, ne mondd ezt!

– Éppen ezért döntöttem úgy, hogy nincs értelme. Rájöttem, mit akartam. Akartam azt a gondoskodást, amit Anna iránt táplálsz, és akartam azt, hogy olyan hevesen menj ölre miattam, ahogy Monáért tetted Nasserrel szemben.

Egyszerűen nem értem, hova akar kilyukadni. Minden pillanatban attól

félek, hogy ebből a melankóliából egyszer csak vulkán tör fel, és a láva mindent maga alá temet, ami a közelében van.

A szemem közé néz, minden fájdalom nélkül mondja:

– Nagylelkűségedet elfogadom. Szeretnék a királyi család nőtagjainak saját sminkmestere lenni. Dolgozni fogok. Ha még mindig azt mondod, hogy hajlandó vagy engedni… – Most rendesen csőbe húzott, de ez legyen a legkevesebb. Bólintok, megadom magam, az arca erre egészen megváltozik. Egy pillanatra még egy mosoly is átszalad rajta, arra gondolok, milyen könnyű egy nőt boldoggá tenni. – De téged nem akarlak soha többé. Nem akarlak férjemnek, csak olyan bátyámnak, mint amilyen Annáé vagy.

Azonnal tiltakozni szeretnék, de nincs hozzá erőm. Pontosan csak annyit tudok neki adni, mint egy testvérnek. Annyit tudok neki adni, mint Annának vagy Azizának, és az színtiszta szeretet. Ez nem elég a házassághoz. Apám bizonyára azt mondaná, hogy elég az, de nekem kevés. Úgy, ahogy Leilának is az. Becsülöm őt azért, amiért ezt kimondja.

Talán látja az aggodalmat a szememben, ezért folytatja.

– Nem kell mondanod semmit. És nem is kell, hogy aggódj. Egyszer majd elköltözöm innen oda, ahova csak akarod. Tudom, hogy apám ragaszkodott egy palotához, de én beérem egy házzal is. Egyedül szeretnék majd élni, és át akarom magam adni annak, ami egész életemben boldoggá tett. Ígérem, nem teszek kárt magamban… – ezt úgy mondja ki, mint egy kislány, aki valamiért könyörög, és cserébe ígéri, hogy jól fog viselkedni.

Mit tehetnék? Hát maradok az neki, aki Annának is vagyok: egy testvér, egy báty. Megsimogatom az arcát, úgy mondom:

– Ha ezt megígéred, akkor Anna és Aziza mellett kapsz helyet testvérként a szívemben.

Megemeli a fejét, az alkaromra fekszik, és ahogy végigsimítom a haját, tényleg olyan érzés, mintha csak a testvérem lenne. Megkönnyebbülök.

* * *

Percek óta alszik. Óvatosan felállok, és az ajtóhoz igyekszem. Amikor kilépek, Zahrával találom szemben magam. Szokásához híven felszegett állal néz rám, mindaddig mozdulatlan, míg meg nem szólalok.

– Elaludt. Sikerült őt megnyugtatnom.

Ellép mellettem, úgy megy be a szobába, hogy semmit sem mond. Zavartan álldogálok, nehéz felfognom mindazt, ami bent történt.

Ismerem Leilát, egyáltalán nem szeszélyes, ha ő kimond ilyet, akkor tartani is fogja magát ehhez. Bevallom, az is erősen forog a fejemben, hogy mi lesz ezután. Nem érhetek úgy hozzá, mint egy nőhöz, csak mint egy testvérhez? Ez is nehezen fog menni, hiszen Leila azért képes vágyat csiholni bennem. Igaz, ez mostanában nem történt meg, de a múltban igen. És a múlt, mint tudjuk, sokszor bekopog az ajtón. Mi lesz, ha egyszer csak megkívánom, és akarom majd? Az is tiszteletlenség lenne, ha ilyet játszanék. Tanácstalan vagyok.

Elindulok lefelé, Billal szemmel láthatóan már várt rám, pedig apámmal akartam beszélni. Talán ő tud valami okosat mondani, mert én partra futottam.

– Anna átment apád palotájába. Arra kér, hogy kövesd majd őt, ha itt végeztél.

Spontán mondja, de érzem, hogy van még valami, amit ki akar bökni. Eszemben sincs megkönnyíteni a dolgát. Mélyen a szemem közé néz, kezd megváltozni a tekintete. A távoli unokatestvér hirtelen politikussá változik, bevallom, bennem is feszültség támad. Talán épp ezért vagyok képtelen tovább befogni.

– Mondani akarsz még valamit? Csak mert úgy nézel, mint akinek hiányoztam.

Komolyan végigmér a lábfejemtől a fejem búbjáig.

– Már többször elterveztem, hogy beszélek veled. – *Ó! Nahát! Aztán miről?* – Annának nagyon sokat jelentesz. Bevallom, csodálatra méltó az a testvéri kötelék, ami közöttetek van. Sajnos én nem vagyok ilyen kegyes a lánytestvéreimmel. – Sóhajtok egyet, kezdek megnyugodni, azt hittem, valamit be akar szólni, de úgy látszik, tévedek. A nyugalmam azonban csak pár másodpercig tart. – Éppen ezért szeretnélek megkérni, hogy ne okozz fájdalmat a feleségemnek. – Most választ el nagyon kevés attól, hogy jókorát bemossak neki! – Anna az utóbbi időben sokat sírt miattad. Miért nem voltál hajlandó vele beszélni? Hiába hívott telefonon, te nem vetted fel, vissza sem hívtad. Hetekig azon rágódott, hogy mivel bántott meg téged. Khalid… Anna nagyon érzékeny.

Eldurran az agyam! Majd pont ő fogja nekem elmagyarázni, hogy a húgom mennyire érzékeny. Pont nekem, aki egyéves kora óta vele töltöttem csaknem minden napot?

– Lehet, hogy a férje vagy, de vannak dolgok, amikhez semmi közöd. Ha nekem problémám van a testvéremmel, akkor azt majd vele megbeszélem. Egyébként meg, ha valamelyikünk többet tud Annáról, az én vagyok! – Erre megcsóválja a fejét, amit szívesen megállítanék a tenyeremmel. Mit tud ő Annáról meg rólam? Semmit! Mit tudja, milyen csodákat, fájdalmakat éltünk meg együtt? Mit tudja ő, miként kovácsolódtunk össze kisgyerekként, szakadtunk ketté tizennégy évesen, és miként váltunk újra eggyé? Magyarázzam el neki, hogy két húgomért, anyámért a tűzbe mennék? – Talán hiba volt, hogy nem beszéltem vele, de ezt majd vele tisztázom. Te inkább azon iparkodjál, hogy jó férj legyél!

Az egyébként is mandula alakú szemeit még inkább összeszűkítve kérdez vissza.

– Ezzel most mit akarsz mondani?

– Azt mondtad egyszer, hogy jó politikus vagy. Egy jó politikus érti a célzásokat.

Körbenéz, felém lép egyet, próbálok egy helyben maradni, de én is felé indulok. Suttogva mondja.

– Ez a bajod? Hát ezért…? Azért, ami sok éve történt? Baleset volt.

Igen. Tudjuk. Már ha balesetnek számíthat, hogy egy szállodai szobában találnak egy halott nőt, akivel a halála előtt még együtt hancúrozott. Billalnak az az egy szerencséje volt, hogy mindez Szaúd-Arábián belül történt, és a nő egy indiai bevándorló családból származott. Európában vagy az USA-ban nem úszta volna meg ilyen könnyen. Persze némi intézkedés ott is kimosta volna őt, de gyanítom, hatalmas botrány lett volna belőle, mivel az USA-ban egy szaúdi herceg nem élvez diplomáciai mentességet. Én még elég fiatal voltam, de apám sokat vitatkozott ezen a nagyapámmal. Emlékszem, az volt a téma, hogy a király magához hívatta, napokig hallgattak, elrendeltek egy nyomozást, ami persze minden volt, csak nyomozás nem. Aztán közzétették a királyi családon belül és a miniszterek között, hogy a nyomozás lezárult, a herceg ártatlan, mert az áldozat egy sajnálatos allergiás reakcióba halt bele. Allergiás reakcióba! Röhej! Ennyi történt, semmi több, a közlemény még arról sem szólt, hogy az elhunyt egy nő. És jól emlékszem arra is, hogy apám meg nagyapám helyeslően bólintottak rá: ez így helyes, bizonyára így is történt minden, ha a nyomozás ide jutott. Hova jutott volna máshová? Billal akkor még nem volt védelmi miniszter, ez sok éve történt, de a királynak már akkor is kedvence volt, és tudni lehetett, hogy tolni fogja őt. Minden eseményre vitte magával, ha külföldre utazott diplomáciai utakra, a kedvenc unokaöccsét akkor sem hagyta itthon.

– Nyilván – nyögöm ki, mert természetesen nem fogom nekiszegezni ezt az egészet. Talán elég ennyi is, hogy tudja, szemmel tartom őt.

– Most mi ez a „nyilván”? Szórakozol velem, Khalid? Baleset volt!

– Na és mondd csak, Billal! Mire volt allergiás az a nő? Mit adtál neki? Mivel próbáltad lazítani őt?

Hú, Khalid, hallgass el! Baj lesz!

– Nem tudom, mire célzol, de most már tálalj!

Tálaljak? Hát tálalok én úgy, hogy csordultig lesz a tányér, barátom. Hiba nem lesz benne. Mit játssza ez itt az eszét? Az egyik olyan herceg a királyságon belül, aki a legtöbbet engedi meg magának. A szerencsejáték-őrülete már nem is nagy szó, amolyan nyílt titok. Hiába tiltott itt az ilyesmi, a király behunyja a szemét, mert a drága rokon csak külföldön rúg ki a hámból. Alkohol? Állítólag azt sem veti meg, ha határon kívül van. Sőt. Olyan pletykákat is hallottam, hogy kokainozik, de ezt meg sem merném említeni Annának. A drog itt halálos bűn… Csak a királyi család a törvény fölött áll… Ez az igazság.

Bár, ha őszinte akarok lenni, akkor azért van ellenpélda is. Büntettek már meg szaúdi hercegeket bűnökért. Az egyik legismertebb egy korábbi királyunk elleni merénylet, amit saját unokaöccse követett el. Halálbüntetés járt érte. A közelmúltban szintén egy herceget ítéltek halálra, ami hatalmas döbbenetet váltott ki, még akkor is, ha Szaúd-Arábiában elég gyakoriak a kivégzések. Szóval ez a távoli unokatestvér a sivatagban lelőtt valakit, aki történetesen nem egy szolga volt vagy bevándorló, hanem szaúdi polgár. Az igazi pechje meg az volt, hogy szemtanúk is voltak, akik beszéltek is. Ezzel még a király sem tudott mit kezdeni. Volt egy gyenge próbálkozás életének megmentésére, ugyanis az áldozat családjának hatalmas vagyont ajánlottak vigaszként, de azok visszautasították, és ragaszkodtak hozzá, hogy vérrel legyen lemosva a vér.

– Mi lenne, ha te kezdenéd? Szóval? Mire volt allergiás a nő? Mit derített ki a nyomozás?

Na, ez is gyönyörű. Itt a mi fényűző, aranytól, gyémánttól ragyogó királyságunk, de a rend őrei vagy a titkosszolgálatok olyan amatőrök, mint egy európai rajzfilmben. Bár most így Billal szemébe nézve az is megfogalmazódik bennem, hogy lehet, ebben is túl jók vagyunk. Azt derítjük ki, amit akarunk. Ami titok kell hogy maradjon, az titok is marad.

– Mogyoróra. – Ahogy ezt kimondja, megfagy bennem a vér. Nem is tudom, mitől. Talán a hangsúlytól. Még el is vigyorodik, nem véletlenül lett ez miniszter. – Ha szeretnéd, engedélyt kérek a királytól, hogy betekintést kapj a vizsgálati anyagba, akkor talán lenyugszol, mert hónapok óta érzem benned ezt az ellenszenvet. Amíg húgod nem volt a menyasszonyom, egész jól kijöttünk.

Addig nyilván nem érdekelt, mit tesz falakon belül. Sőt, némi bűnös szenvedély is összekötött minket, csak én nagyon kicsiben csináltam. Egyébként sem foglalkozom vele, melyik herceg miként él.

– Ugye tudod, hogy Annáért bármire képes vagyok? – szegezem neki.

– Ugye tudod, hogy én is? – hosszan nézünk egymás szemébe, majd újra elmosolyodik, de már nem gúnyosan. – Tudod, Khalid, annak ellenére, hogy talán nem látszik, én nagyon bírlak téged. Bírlak, mert Anna nekem a legfontosabb, és te egy olyan ember vagy, akire bármikor, bármilyen helyzetben rá merném bízni. Nemcsak az ő bátyja vagy, hanem az én öcsém is. – Hallgatok, nem akarok semmit mondani. Fogalmam sincs, hogy ezt most szívből mondja-e, vagy csak terelni akar. – Mi lenne, ha boldoggá tennéd Annát azzal, hogy amikor én nem vagyok itthon, te kíséred mindenhová? Én sokat utazom, és sokszor nem vihetem magammal. – Ez igaz. Billalnak megszaporodtak a politikai teendői, néha azt sem lehet tudni, hogy melyik kontinensen van. – Egyedül is kimozdulhat, de benned és az apádban megbízom. Másban nem. Úgy, ahogy minden ellenszenved dacára, te is bízol bennem. – Ismét nincs mit mondanom, a legszívesebben a képébe

röhögnék. Egyáltalán nem bízom benne. Aztán pár másodperccel később már egészen másként gondolom. Tudom, hogy voltak ügyei, de ha nem azt láttam volna rajta, hogy valóban szereti a húgomat, apám nyakára jártam volna, hogy meghiúsítsam a frigyüket. – Mert ugye bízol bennem? Ugye nem gondolod azt, hogy akit a legjobban szeretek a világon, annak fájdalmat okoznék? – Megcsóválom a fejem. Kapja be, ez tényleg jó politikus. – Nagyon szeretem Annát, Khalid. Te is férfi vagy, biztos tudod, milyen ez, hiszen két feleséged van. – *Hát igen. És egy harmadikat szeretek, aki nem a feleségem*. – De két asszonyod mellett is segíthetnél nekem Annát boldoggá tenni. Bár még csak pár hónapja ismerem őt, de egyvalamit biztosan tudok. Három férfi nélkül képtelen élni. Az apátok, te és én létszükséglet vagyunk neki. – Ismét kivár, minden szava igaz, vitába sem szállhatok vele. – Lehetnénk jóban is.

– Jóban vagyunk – vágom rá gyorsan, mire ő a kezét a vállamra teszi.

– Nem, öcsém. Te mást sem csinálsz, csak arra vársz, hogy hibát kövessek el! Ne várd, mert nem fogok. Anna a legszebb, legtökéletesebb nő, imádom, szeretem, ő az életem. – Nagyot nyelek, mert érzem, ezt most őszintén mondja. – Nézd, Khalid. Ugyanúgy férfi vagy, mint én. Én is voltam olyan vad, ész nélküli, mint most te. – Kicsit erre felkapom a vizet, de ő felemeli az ujját, hogy ne vágjak a szavába. – Mindenki követ el hibákat. Az az eset is hiba volt, de csak annyira, amennyire te követsz el hibákat a nők terén. A többi baleset volt. Pár év múlva, ha visszanézel a mai önmagadra, a falba fogod verni a fejedet. És tudod, miért? – A homlokát az enyémhez tapasztja, a tarkómat fogja hátulról. – Mert egyszer mindenki életébe besétál egy Anna. És onnantól nyugalom van, béke és boldogság. Ezt érzem én most.

Elenged, hátrébb lép, én meg úgy lesem őt, mint valami nem normálist. Valamelyest igaza van. Én sem vagyok sokkal jobb másoknál. Nőkkel

játszadozom, a feleségeimről jobb nem is beszélni. Számonkérhetek én bárkit is? Amíg Anna boldog Billallal, addig jobban teszem, ha a múltat nem nézegetem.

– Allah áldásával maradjon is így. Ha húgomat szereted és óvod, mindenben melletted állok.

Ő újra közelebb hajol.

– Azért azonban hálás lennék, ha Anna nem szembesülne ezekkel a dolgokkal.

– Pedig lehet, hogy őszintének kéne lenned… – Hülyeség! Dehogy kéne! Emlékszem, azt mondtam nem is oly rég Annának, hogy minden titokra fény derül egyszer. Ez hazugság. Igenis vannak titkok, amik sosem derülnek ki, még akkor sem, ha túl sokan tudják. Ez Szaúd-Arábia, és ez a mi kiváltságunk.

– Ha nem nőről lenne szó, az is lennék. De te is tudod, milyenek az asszonyok.

Tudom. Vagy legalábbis kezdem tudni…

* * *

Szerencsére mindenki kezd megnyugodni. A nők már szétszéledtek, apám is elindul hazafelé, én és Billal vele tartunk, Anna odaát vár minket minden bizonnyal. Emírrel összeölelkeztem búcsúzóul, hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem nyugtat meg ez az egyszerű gesztus. Az, hogy nem haragszik rám, tényleg sokat jelent. Az utóbbi percekben azonban csak egy kérdés zakatol az agyamban: hol van Nasser? De lehet, hogy ez is csak Mona miatt érdekel.

– Nasser hol van?

– Elutazott.

Apám csak ennyit mond, mintha még azt is jelezné, hogy semmi közöm hozzá. Alig bírom ki, hogy ne érdeklődjem meg, vajon felesége is vele ment-e.

Bevallom, kicsit büszke vagyok magamra, amiért visszautasítottam a találkozót Monával. Lehet, hogy Billalnak igaza van, idővel mindenkinek megjön az esze. Na és idővel mindenkinek lesz egy Annája. De mi van, ha az enyémet Monának hívják?

El kell felejtenem!

Beérünk a szalonba, apám ránk nézve kérdezi.

– Teázzunk? Kimerítő volt a mai nap.

– Ti teázzatok nyugodtan, nekem van mit megvitatnom Annával.

Egyszerre bólintanak, én meg el is indulok fölfelé, Annát valószínűleg a régi lakrészében találom. Milyen csöndes a palota. Megállok a lépcső tetején, és lenézek a hatalmas térbe. Ott róttuk a köröket, én ordítottam, Anna sikítozott. Később már az ikrek ordítoztak és Aziza sikítozott. Most meg itt a nagy semmi.

Elindulok, kopogok Anna ajtaján, anyám szól vissza.

– Gyere!

Belépek, Aziza addigra már az ajtóhoz fut, és ugrik is. Akkora lendülettel vetődik, hogy nekiesek az ajtónak, de elkapom. Úgy szorítja a nyakamat, hogy levegőt is alig kapok. A válla fölött elnézve látom, hogy Anna lassú mozdulatokkal áll föl, és elindul felénk. A pillantásunk összekapcsolódik, jó így mindkét húgomat egyszerre szeretni. Azizát fizikálisan ölelem át, míg Annát a szememmel. Anyám ülve marad, az ikrek nincsenek itt, hiába kémlelek körbe. Amikor még az ajtó mögé is benézek, Aziza a fülembe súgja.

– Ahmed és Wallid a nagyapánál vannak.

Anna elénk ér, Aziza hátának dől, és kettőnket együtt ölel át. A mi

örökmozgó legkisebb testvérünk is mozdulatlanná dermed, nem kapálózik, nem ellenkezik. A torkom elszorul, és már érzem, hogy könny tódul a szemembe. Anyám is feláll, most az ő pillantásába veszek, el is mosolyodik. Tudom, hogy csordultig telik a szíve, amikor minket szerető testvérként lát. És azt is tudom, a múltban hányszor törtem meg ezt a szívet azért, ahogy bántam Annával.

Anna elenged minket, de Aziza nem hazudtolja meg magát, puszilgatni kezd, szinte követeli, hogy ő többet kapjon. Annát nem sikerül felbosszantania, de anyát igen.

– Aziza, mássz le Khalidról! Már a múltkor is mondtam, hogy szokj le erről!

– Hagyd, anya! – A homlokához nyomom az enyémet, és a szemébe nézve mondom. – Ugyan, miért lenne az baj, ha Rijád legszebb hercegnője a nyakamban csüng?

Erre mindenki elneveti magát, Aziza is megnyugszik, mert lemászik, és ugrik kettőt. Kacarászni kezd, látszik, jólesik neki, amit mondtam, de mi elkomolyodunk, és hárman összenézünk. Egy idő után anya kirekesztetté válik, megfogja legkisebb testvérünket, aki ki akar szabadulni a karjaiból. Anya nem tétovázik, elkapja Aziza hosszú copfját, és úgy húzza maga után, mint egy pórázon lévő állatot. Elég vicces a kép, főleg mert Aziza még a fejét is oldalra dönti, mintha nagyon fájna neki. Sivítva, de mégis nevetve kiált fel.

– Anya!

Annának még a könnye is kicsordul, az arcát figyelem, azt hiszem, megkomolyodott. Kicsit másnak látom őt, és biztos vagyok benne, hogy ő is másnak lát engem.

– Gyerünk, Aziza. Lefekvés van. Ha nem jössz, átadlak Umaymának, és megparancsolom, hogy ne legyen veled kíméletes.

Aziza nagyon nevet, élvezi, hogy anya így vonszolja. Kimennek az ajtón, és be is csukják maguk mögött, kettesben maradok Annával. Visszafordulok hozzá, még másodpercekig kacarászunk, aztán egyszer csak elmúlik. Miért van az, hogy az egyik pillanatban nevet az ember, aztán minden olyan fájdalmassá válik? Az fogalmazódik meg bennem, hogy hiába próbáltam rá vigyázni évekig, hiába voltuk jó testvérek, ikrek, mégis képesek voltunk hónapokig úgy élni, hogy nem is beszéltünk. Miért ilyen kegyetlenek sokszor a testvérek?

Felém lép, már nincs akadály kettőnk között. Amikor kitárom a kezem, akkor bújik csak hozzám. Megemelem kissé, ahogy szoktam, mire ismét felnevet.

– Azért én kicsit nehezebb vagyok Azizánál!

– Ugyan már, Szaúd-Arábia gyémántja! Ugyanolyan pille vagy, mint a húgunk.

Megpusziljuk egymást, leteszem, ő a vállamra hajtja a fejét, és csak állunk mozdulatlanul. Az ágyát figyelem, eszembe jut a nap, amikor áthoztam neki Billal leveleit, átadtam neki, és ettől hirtelen nővé vált a szememben. Egy szerelmes nővé. És egy régi nap is eszembe jut, amikor ebben az ágyban feküdt betegen, mert köhögőrohamai voltak. Talán hat-hét évesek lehettünk. Ott ültem mellette, figyeltem, ahogy köhög, a köhögéstől öklendezik, aztán hány. Emlékszem, mennyire féltem. A hányás után mindig remegett és sírva fakadt, utána meg hozzám bújva mondta: „te miért nem vagy soha beteg, Khalid, csak én?”

Hátrébb tol, megfogja a kezem, és a kanapéhoz húz. A szemem körbejár, nem sok minden változott, pedig emlékszem, az összes bútorát át akarta vitetni Billal palotájába.

Leülünk, eleinte csak a látvánnyal foglalkozunk. Ő is méreget engem, és én is őt. Amikor már pont megdicsérném, hogy milyen szép, megszólal.

– Istenemre mondom, Khalid, te pár hónap alatt a világ legjóképűbb férfijává váltál!

Elnevetjük magunkat, összeráncolt homlokkal kérdezek vissza.

– Eddig nem az voltam?

Csillapodik a nevetésünk, lágyan súgom, miközben végigsimítom a csuklóját és a rajta sorakozó ékszereket. Billal láthatólag elhalmozza minden széppel, jóval és drágasággal.

– Te pedig ugyanolyan csodaszép vagy, mint mindig is voltál. Az én különleges húgom…

Elsírja magát, nekem is elszorul a torkom, de visszatartom. A tenyerébe temeti az arcát, halkan mondja.

– Jaj, Khalid, ez borzasztó! – Tudom, hogy Leilára céloz, de gyáva vagyok bármit is mondani. Tényleg borzasztó. Ki gondolta volna, hogy egyszer ide jutunk? Ki gondolta volna, hogy egyszer én ásom meg Leila sírját, amitől meg kell mentenem csak azért, hogy újra szenvedést adjak neki? Na és Nasser… Őt már szándékosan zárom ki az agyamból, mert cseppet sem kevésbé fájdalmas a vele való viszonyom. Gyűlöletet érzek iránta, és ez a gyűlölet engem emészt fel. – Mi lesz Leilával? Én nagyon aggódom!

– Én is aggódom, de sikerült vele beszélnem. – Érdeklődve az arcomba néz, szeretnék valami biztatót mondani, de nem tudok. Az igazság nem biztató. – Azt szeretnénk mindketten, ha a kapcsolatunk testvéri maradna. Azt is megengedtem neki, hogy dolgozzon olyan sminkmesterként vagy mi… Támogatni fogom őt mindenben, ahogy veled tenném.

– De ő szerelmes beléd, Khalid!

Ebben már nem vagyok olyan biztos. Azt hiszem, a dupla házassággal sikeresen megtörtem őt, és kiirtottam belőle a szerelmet.

– Anna, én nem tudok mit csinálni. Mondtam, hogy nem akarom

feleségül venni. Nem vettetek komolyan.

– Khalid! Meg volt az oka annak, hogy feleségül kellett venned!

Bólintok egyet, igaza van, ez valahogy mindig mellékessé válik, talán pont azért, mert számomra nem is jelentett semmit.

– Szerelmes vagyok valakibe – nyögöm ki.

Én mindig őszintén vállaltam magam Anna előtt, de ez nem jelentette azt, hogy őszintén beszéltem is. Sosem gondoltam, hogy ezt ki fogom mondani a húgomnak. Főleg így, hogy üres hónapok teltek el a kapcsolatunkban, és én mégis neki tárom ki először a szívemet.

– Thanába? – kérdez vissza, de én erre csak lehunyom a szemem. Hogy kérdezhet ilyet? Hiszen a másik felem! Hát ennyire nem ismer? – Monába? Nasser feleségébe? Abba, akit te akartál asszonyodnak? – Kinyílik a szemem, de nem vagyok képes a szemkontaktusra. Szégyellem magam, de jólesik, hogy tudom, mától van valaki, aki előtt nem kell titkolóznom. Ő talán azt gondolja, hogy ez is tiltakozás, mert folytatja: – Vagy ott Mersinben estél szerelembe? Van valakid?

Megrázom a fejem, minden erőmet össze kell szednem, hogy kimondjam.

– Monába.

Hatalmasat sóhajt, szinte szomjazom a szavaira. Bármit, de mondjon valamit, ne legyen ez a szeretettel, megértéssel telt, mégis szemrehányó hallgatás.

– Az nagy baj… – Erre összeszedem magam, és a szeme közé nézek. Ő mond nekem ilyet? – Nagy baj, mert ő már Nasser felesége. Szeretik egymást.

– Dehogy szeretik!

– De Khalid! Azt hiszed, minden nő a te lábad előtt hever?

– Hát mindegyik biztos nem, de ő igen! – mérgesen üvöltök vissza, de

ezt a mérget nem Anna szavai váltják ki, hanem az emlékképek. Igen. Ez igenis szerelem! Kitörölhetetlen az emlék, ahogy a szemembe néz, ahogy ölel, ahogy csókol, ahogy dühösen pofon vág. Csupa szenvedély, tűz. Láttam, milyen üres tekintettel nézett Nasserre. – Nem tudom, miért ment hozzá, de engem szeret.

– Ezzel vigasztalod magad? Hát nem mindegy?

Mindegy? Ezt csak olyasvalaki kérdezheti, aki sosem volt szerelmes. Bennem is forrt valami, amikor ők Billallal egymásra találtak, de megláttam a szépségét is a kapcsolatuknak. Elég volt Anna arcára néznem, és tudtam, hogy ezt nem lehet elvenni egy embertől sem. Ő meg csak úgy azt mondja, hogy nekem nem jár, és kész!

– Felhívott engem. Beszélni akart velem, de én nem voltam hajlandó. – Helyezkedni kezd, gyorsan folytatom. – És nem azért nem akartam vele találkozni, mert látni sem akarom, hanem azért, mert akkor végünk van! Érted, Anna? Tudom, hogy ez neki is szerelem. Beleőrülök, ha nem tudom meg, mi az oka annak, hogy Nasserhez ment nőül. Úgy volt, hogy visszamegy Dzsiddába. – Nem tudom, mi üt belém, de elkapom a karját, és erőszakosan mondom neki. – Most neked kell segítened!

– Mi? Megőrültél?

– Találkoznom kell vele, de úgy, hogy senki se tudjon róla. Nasser elutazott valahova, és van egy olyan érzésem, hogy Mona itthon maradt. Kérlek, Anna!

– Te nem vagy normális! Én nem vagyok vele olyan jóban, mindössze pár szót váltottam vele. Leilára nem gondolsz? Lehet, hogy idegileg összeroppant, de nem bolond! Tudja, hogy odavoltál Monáért. Most meg arra kérsz, hogy én is áruljam el unokanővérünket és -bátyánkat?

– Ne őket áruld el, hanem engem ments meg, Anna! – borulok a kezére, ő meg azonnal elhallgat.

Ugyanolyan elveszett vagyok, mint Leila. El kéne felejtenem Monát, de ha ezt elfogadom, akkor engem mi tart majd életben? Addig voltam boldog és felelőtlen, amíg őt Allah az utamba nem sodorta. Azóta kínlódás minden, és reménytelen harc.

– Nem kérheted ezt tőlem, Khalid!

Felpattanok, az ablakig megyek. Az udvar most is ugyanolyan gyönyörű, mint régen volt. Gyerekként is szerettem itt állni, sokkal szebb innen a kilátás, mint az én lakrészemből. Esteledik, a fények fel vannak kapcsolva. Milyen régen láttam már ezt éjszakai pompájában… Milyen régen hajtottam álomra a fejemet ebben a palotában.

Nem is hallom, amikor feláll, egyszer csak a hátam mögül suttog.

– Hogy segítsek?

Ütés is és simogatás is ez a válasza. Tisztában vagyok vele, hogy Leila miatt ezt most nagyon nehéz volt kimondania, és boldogsággal tölt el, hogy én mégis többet jelentek neki.

Felé fordulok, megfogjuk egymás kezét.

– Valahogy át kell őt hoznod hozzám!

– Jaj, Khalid. Ne! Az nem fog menni! Lebukás!

Percekig csak nézem őt, tudom, hogy időre van szüksége, míg befogadja. Azt nem engedhetem, hogy egy sofőr vagy az öccse hozzám hozza, de ha Annával jön, akkor senki sem fog gyanakodni. Igaz, Anna sem juthat egyedül a palotámba, ezért jön a következő gondolatom.

– Nem jó! Nem jöhettek hozzám!

– Persze hogy nem! – vág vissza azonnal.

– Ide hozd őt, Anna! Itt van pár méterre, csak át kell sétálnotok.

Rémült fejet vág, a legszívesebben erőszakoskodnék, de megsajnálom. Valóban tisztességtelen vele szemben, és Leila miatt is. Ha Nasser elutazott, akkor csak pár napom lehet, és őrjítő, hogy nem lépek azonnal. Úgy

határozom, húgomat inkább kihagyom belőle, mert nem akarom, hogy utána ne tudjon Leila szemébe nézni.

Visszamegyek, leülök a kanapéra, és halkan mondom.

– Igazad van. Nem tehetem meg. Senkivel…

Ő is visszajön, a szemembe néz, nem mond semmit, de érzem, ezt ő sem fogja tudni elengedni.

– Na és Thana? – kérdezi.

– Mi van vele? – felelem, és tényleg nem érzek semmit. Mit tudnék róla mesélni? Az egész üres.

– Miért vetted el, Khalid? Őt? Pont őt? Nem értelek… Vele is volt kapcsolatod?

– Nem. Thanához még hozzá sem nyúltam. Még a nászéjszakát sem háltuk el.

Hátrébb szegi a fejét, nem mondok többet, azt hiszem, megért mindent. Anna túl jól ismer engem. Tudja, hogy bármilyen csatáról is legyen szó, vesztes nem tudok lenni, ezt már gyerekkorunkban megtapasztalhatta. Hányszor kérte anyánk: „Khalid! Legalább egyszer hagyd Annának, hogy nyerjen, amikor versenyt szaladtok!” Dehogy hagytam. Hiszen én születtem férfinak, bátynak, erősnek, győztesnek. Így, most a szemébe meredve ostoba gondolataim támadnak. Bár hagytam volna legalább egyszer nyerni! Bár láttam volna egyszer kislányként ugrálni örömében azért, mert ő a jobb! Arra bizonyára életem végéig emlékeznék… De nincs ilyen emlékképem. Sajnos nincs.

– Ennek is Mona az oka? – kérdezi remegő a hangon.

Elmosolyodom, mert a válaszom már több mint szánalmas.

– Nem. Annak Nasser az oka. Elvette tőlem Monát csak azért, hogy Leilával ne toljak így ki. Képtelen voltam annyiban hagyni…

– Jaj, Khalid. Olyan vagy, mint egy nyolcéves. – Nem kell a szememre

hányni, tudom én azt jól. És valamiért rettegek, hogy ezt a gyerekes oldalamat sosem fogom elveszíteni. – De Nasser visszavágott… – Bólintok, ő meg hatalmasat sóhajt. – És most te akarsz revansot venni? Addig nem nyugszol, igaz?

Azonnal elkapom a kezét, meg kell hogy értsen.

– Nem. Ezt most nem azért. Komolyak az érzéseim, hiszen feleségül kértem őt! Ennek már semmi köze Nasserhez, Leilához, Thanához. Csak hozzám és hozzá. Őt mindenkitől és mindentől függetlenül szeretem. Sosem volt még rám nő ilyen hatással. Sosem éreztem még ezt, Anna, és tudom, hogy többet nem is fogom. Amikor ott állt Nasser mellett és a szemébe néztem, gyűlöltem őt, és mégis csak őt akarom. Tudod, milyen pokoli érzés gyűlölve szeretni? – A csodálatos zöld szemei élénkebbé válnak, azt hiszem, nem hallott még ilyen szenvedélyesen beszélni. Ő nem ad választ, ezért inkább magamnak nyögöm: – Bár szimplán csak gyűlölném! Szerelem nélkül.

Percekig ül némán, figyeli, ahogy az arcomat simítom, a hajamat igazgatom, mindketten tisztára mossuk az agyunkat.

– Tudja, hogy szereted? – kérdi hirtelen.

Felhúzom a vállam, nem is értem, mit akar ezzel mondani. Mit gondol, miért kértem feleségül? De még jó, hogy nem teszem fel ezt a kérdést, hiszen Leilát és Thanát is nőül vettem, ez pedig nem egyenlő a szerelemmel. Lehet, hogy Mona is így gondolja?

– Nem beszéltünk még őszintén egymással…

– Lehet, hogy kellett volna.

Jó. Mit tudtam én azt? Addig, míg be nem ült mellém a kocsiba, én is úgy voltam vele, hogy beszélget az ember, aztán célba ér. Fogalmam sem volt róla, hogy van olyan verseny, ahol a rajtpisztoly sem dörren el, és te már rohansz, egészen a célig húzod egyetlen levegővel. Ilyen volt nekem

Mona. Amikor beült mellém az autóba, akkor éreztem meg először, milyen is az, ha férfiember képtelen gondolkodni nő közelében. Eldördült a pisztoly. A következő pillanatban pedig már faképnél is hagyott, én meg még csak akkor vettem a következő, második lélegzetet. Azóta csak fújtatok, de oxigén nem jut a tüdőmbe. Egy elveszített verseny ez, ahol a célvonal csak délibáb.

– Hagyjuk, Anna. Nem fogsz megérteni. – Felhúzza a szemöldökét, mintha megsértődne, próbálok terelni, mert a szívem már így is megszakad. – Nem is érdekel, milyen volt az életem Mersinben?

– De hisz kérdeztem… – Bólintok egyet, és elmosolyodom, ő is összeszedi magát.– Bevallom, azt hittem, hogy ott lettél szerelmes valakibe.

Olyan ártatlanul mondja, mintha a szerelem valami halálos bűn lenne.

– Erről jobb, ha nem is beszélünk – nevetek fel, mert eszembe jut a Natasával töltött este. – Életem legkínosabb szexe volt!

– Nehogy elmeséld! – csattan fel, és a füléig pirul.

Elképesztő, mennyire kislányos maradt némely gesztusa. És a legszívbemarkolóbb, hogy csak én látom ezeket a gesztusokat kislányosnak, mert én éltem meg vele gyerekként is. Pici lányként akkor vágott ilyen fejet, amikor hallani sem akart csúnya állatokról, vadakról, vadászatokról, és arról, hogy a halál az létezik. Labid és Latif halálát sem fogadta el napokig. Minden egyes nap kérdezte apánkat: „Megyünk a kifutóhoz?” Apánk meg minden egyes nap újra és újra leguggolt elé, és mondta: „Anna! Meghaltak. El lettek temetve, Allah így akarta. Mert Allah a leghatalmasabb.” És amikor már nem volt menekvés, mert rájött, hogy mindig ezt a választ fogja kapni, lopva rám sandított, és halkan kérdezte: „Ugye nem is haltak meg?” Volt, hogy megsajnáltam és vigasztaltam, de azt hiszem, zömében gonosz kisgyerek voltam. Odaszúrtam neki tök nyersen: „De!”

Igazság szerint Annával kapcsolatban mindig szélsőségesen viselkedtem.

Hol bántottam, hol rajongva szerettem. Apám egy példakép volt. Ahogy ő odavolt Annáért, úgy én is. Ahogy ő óvta, vigyázott rá, úgy én is. Ahogy ő néha a régi szerelmét látta benne, úgy én is nőként óvtam már.

– Képzeld, hastáncos volt – nevetek tovább.

– Khalid! Ne! Nem akarok tudni a dolgaidról! Ne felejtsd el, hogy Leila milyen fontos nekem!

– Jól van. Ne izgulj, nem akartam elmesélni. – Hátradől, belőlem meg újra kitör a röhögés. – De azt azért elmondom, hogy miután végeztem a csajjal, majdnem lehánytam… – fogalmam sincs, mi a fene van velem, mert úgy röhögcsélek, mint egy kamasz.

– Olyan csúnya volt?

– Dehogy… Gyönyörű volt. Csak én tökrészeg voltam.

Most meg előredől, és a térdére támaszkodik.

– Te? Te nem iszol!

Ja! Csak ezt akkor ott elfelejtettem.

Belőle is kitör a nevetés, meglöki a vállamat, majd a fejemet.

– A whisky nem tudta, hogy nem lesz bennem jó helyen…

– Bolond vagy – nyögi ki.

– Képzelheted, hogy az idillnek milyen gyorsan lőttek.

– Jaj, ne! – befogja a fülét, én meg el is hallgatok, nem akarok neki többet mondani Natasáról.

Percekig kuncog, bennem meg az fogalmazódik meg, hogy tulajdonképpen semmi bajom nem lehet Natasával. Gyönyörű, okos, és nem vesztem vele össze különösebben. Így, a távolból már kicsit bánom, hogy nem próbáltam meg vele. Talán most könnyebb lenne Monától távolságot tartani.

– És végül hánytál?

– Összeokádtam a WC-t!

– Olyan undorító vagy! – fintorog, én meg már azon röhögök, hogy mit összekényeskedik.

Jó látnom őt így nevetni, és én is jól érzem magam vele. Ő kész nő, én kész férfi, mégis ebben a pillanatban újra gyerekek vagyunk. Talán ettől féltem eddig a leginkább. Attól, hogy már sosem lesz olyan semmi, mint régen volt. Most, hogy itt ülünk, nevetünk, rájövök, hogy változhat a világ, mi ilyenek maradunk, és kész. Testvérek. Testvérek, akik száz év múlva is gyerekként szeretik a másikat.

26. fejezet

Bár Leilával és Monával kapcsolatban is bajban vagyok, de az, hogy Annával beszélni tudtam, és újra közel kerültünk egymáshoz, boldoggá tesz. Azt hiszem, Anna szülőanyját Allah küldte erre a földre. Allah küldte apámnak, és én hiába nem ismertem, nekem is. Megdöbbentő, hogy a világ túlfelén megszületett egy kislány, csaknem ugyanakkor, amikor én, és bár senki sem gondolta úgy, hogy közünk lesz egymáshoz, végül mégis együtt nőttünk fel. Mert Allah így akarta. Ő mindent céllal tesz. Ő a leghatalmasabb…

Csak ez a leghatalmasabb erő adhatta nekem azt a személyt, akit olyannyira szerethetek. Mindegyik testvéremet imádom, de Annánál érzem azt, hogy céllal kaptam őt az életemben. Amikor még kisgyerekek voltunk, semmit sem tudtam a származásáról, mégis értékesebb volt mindenkinél. Talán azért rajongtam úgy érte, mert apám is rajongott. Aztán meg azért, mert én tőle mindig csak kaptam.

Thana palotájának nyílik a kapuja, már késő este van. Anyánk este visszajött Anna régi lakrészébe, leült közénk, és hosszan beszélgettünk. Ő is örült neki, hogy nem haragszunk egymásra, és minden rendbe jött. Persze leginkább arra volt kíváncsi, hogy mit szándékozom tenni Leilával kapcsolatban, de neki is elmeséltem a dolgokat. Apámat utána már nem láttam, vagy elment aludni, vagy visszament Emírhez.

Fura. Nagyon régen volt az, hogy Anna, anya és én hármasban beszélgettünk. Annak sokszor marakodás volt a vége, most azonban anyám még kacagva azt is megkérdezte, mi lenne, ha ott aludnánk, bizonyára

Billalnak sem lenne ellene kifogása. Anna szeme fel is csillant, de én gyorsan rávágtam: „Thanához kell mennem!” Ezt mindketten megértették, nem is nyaggattak.

Ugyanoda hajtok a kocsival, ahova reggel is álltam. Minden csöndes és sötét, kicsit ez most aggaszt, remélem, a ma történtek után nem kell még egy cirkuszt végigcsinálnom. Bemegyek az épületbe, egy női szolga bólint nekem, majd a fejével int, hogy kövessem őt. Lerúgom a papucsot, csupa por vagyok, jólesne egy zuhany, de bizonyára fontos, amit akar.

Keresztülvisz a sok szalonon, majd felmegyünk a lépcsőn, az első emeleten áll meg. Felém fordulva, a földet nézve mondja.

– Ez a női lakrész. Érezd magad ma este itt otthon.

Fordul egyet, elindul lefelé, én meg bambán nézek utána. Ezt most hogy értsem? A feleségem sehol, és ez szinte egyértelmű utasítás a részéről, hogy ma éjszaka itt a helyem. Kicsit frusztrál a helyzet, ezen a szinten még nem jártam. Egy palotában egyébként megvannak azok a helyek, ahová nők nem tehetik be a lábukat, és azok is, ahova férfi nemigen tér be. A mai napig léteznek a királyi família belül olyan családok, ahol még a palotának is két bejárata van: egy női és egy férfi. Az én szüleim e tekintetben modernnek mondhatóak, apám házában sosem volt megtiltva anyámnak vagy húgaimnak, hogy bemehessenek valahova. Ennek ellenére a családom nőtagjai mégis mindig tudták, hogy mikor kell távozni vagy levegővé válni.

Az egész szint fényárban úszik, éles az ellentét a lenti sötétséggel. Nagyon reménykedem benne, hogy ugyanaz az elrendezés szisztémája, mint az én emeletemen, ezért ugyanarra indulok el. Egyenesen előre, majd jobbra fordulva.

A fény halványodni kezd, illatokat érzek, és a levegő is melegebbé válik. Jó helyen járok, a háló fog következni. Minden csöndes, ez eléggé feszélyez. Gondolkodom, hogy elkiabálom magam, de az lenne csak a

vicces.

Egy folyosóra érek, átjárókat látok és egy csukott ajtót. Az ajtóhoz lépek, lehunyom a szemem, majd a kilincset is lenyomom. Az ajtó nyílik, azonnal rájövök, hogy ez Thana hálószobája. Hatalmas ágy van az ajtóval szemben, gyertyák égnek mindenhol, szép és jóleső érzés ezt látnom. Bemegyek, becsukom az ajtót, csak ekkor szólalok meg halkan.

– Thana?

Víz csobogását hallom, eszemben sincs a fürdőhöz menni, rettegek, hogy meglátom őt meztelenül, és kiakad. Megfogadtam, hogy tartom azt az ütemet, amit ő diktál. Körbejárom a szobát, itt is minden túlzsúfolt, mintha az egész világot, a világnak minden országát, minden történelmi korát ide tuszkolták volna.

Megszűnik a csobogás, a zárt ajtóhoz fordulok, éppen elképzelem, hogy ül a kádban, amikor kinyitja, és az ajtónak támaszkodva kifejezetten kedvesen köszönt.

– Szervusz, Khalid, már nagyon vártalak. Bizonyára nehéz napod volt. Engedelmeddel fürdőt készítettem neked.

Nekem?

Elnyílik a szám, csaknem kiszalad rajta a kérdés. Ő egy hosszú anyagba van burkolva, bizonyára köntös, de a kezeit összefonja a teste előtt, így elsőre ruhának tűnik. Lefelé bővül, szétáll, mintha valami kikeményített anyag lenne.

– Ez kedves tőled. Megtisztelsz azzal, hogy ide hívattál.

Elmosolyodik, végre leengedi a kezeit. Tényleg köntös van rajta, mert a kötője is szembeötlik. Nehéz bársonynak tűnik, nem is értem, hogy nem sül meg benne. Ki van engedve a haja, pontosan úgy néz ki, mint aki lefekvéshez készül. Erre a gondolatra ismét az ágyra nézek, ekkor tűnik fel, hogy be van vetve, rózsaszín selyem hívogat, a fejrésznél meg két hatalmas

párna van. Az egyikre az ő neve van szőve, a másikra meg az enyém. Ez elég túlzónak tűnik elsőre, de moderálom magam.

Kezdek biztos lenni benne, hogy itt ma fog valami történni. Még Hakim megjegyzése is eszembe jut, hogy a feleségek úgyis elkezdenek versengeni, mindegyik több és jobb akar majd lenni a másiknál. Csábítani fognak.

Elindulok felé, meg akarom ölelni, de ő a kezemet kapja el, amit a szájához emel. Levezeti a derekára, hozzám bújva a fülembe súgja:

– Engedd, hogy megfürdesselek! Engedd, hogy lemossak rólad minden koszt, és tisztán elkezdhessük az éjszakát, a közös életünket.

Már többször éreztem azt Thanával kapcsolatban, hogy túl költői és ettől túl távolságtartó is, de most hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem izgat a viselkedése. Megfoghatatlan nővé válik a szememben. Kifejezetten tetszik az, ahogyan fogalmaz, teli van tisztelettel, alázattal, odaadással. Mindemellett még gyereknek is érzem magam, mert a fürdővizemet kábé öt éve nem engedte meg senki.

– Te akarsz megfürdetni?

– Megtisztelnél vele, ha hagynád. Úgy, ahogy te is megtisztelve érezted magad, hogy magamhoz hívattalak. – Hosszan a szemembe néz, komolyan mondom, a nők a legbonyolultabb lények a világon. Eddig jóformán azt sem engedte, hogy megcsókoljam, most meg azonnal egy ilyen intim helyzetben találom vele magam. Mert bevallom, attól, hogy jólesik, amit csinál, feszélyez is. És mégis hogy tervezte? Vetkőzzek anyaszült meztelenre, amit ő végignéz, üljek a kádba, ő meg majd köntösben szappanozni kezd? – Engeded?

Ha ilyenre egy férj nemet mond, Allah mentse meg őt asszonya dühétől. Bármilyen kételyek is vannak bennem, egyvalamit nem tehetek: nem mondhatok nemet.

– Ajándék lenne tőled.

Elmosolyodik, félreáll az ajtóból, kezével mutatja, hogy lépjek beljebb. Azonnal arcomba csap a gőz, pillanatok alatt kezdek verejtékezni. Ebben a melegben nem tudom, hogy fog esni egy forró fürdő, de gyanítom, más miatt is tüzelni kezdek.

A kád hatalmas, legalább öten beleférnének, csordultig van vízzel, és jókora hab lebeg a tetején. Ez nem volt rossz ötlet, mert így nem fogja nagyon látni, mi is van a víz alatt. Szégyenlős vagyok. Ez van.

Tömjén illatát érzem, ami keveredik némi citrussal is, így az erőteljes szagok lágyulnak, még a nyál is összefut a számban.

Egyszer csak a hátam mögé lép, a vállaimra teszi a kezét, masszírozó mozdulatok közben súgja:

– Levetkőztethetlek?

Mi van? Na ne!

Pördülök egyet, szemben találom magam vele, de mielőtt belekezdene, én gombolom meg a tobémat. Aztán már meg is bánom, mert eszembe jut, hogy csak egy alsónadrágot vettem alá, így kicsit kellemetlen lesz egy perc múlva egy szál alsóban álldogálni előtte.

Ő is felemeli a kezét, én megdermedek. Úgy tesz, mintha nem értené, hogy ez már nekem kínos. Átveszi a gombolkozás feladatát, én meg bambulok az arcába.

Ezt a kínt! Hogy a francba kerülhetek ilyen helyzetbe? Most kezdjem én is vetkőztetni? Tuti felháborodna.

Kigombolja az összes gombot, ő is a szemembe néz, de a kezei lefelé nyúlnak, és húzni kezdik fölfelé a szövetet. Mivel jóval magasabb vagyok nála, ebben nem fog sikerrel járni, ezért én is húzni kezdem, és egy szempillantás alatt le is kapom magamról.

Az első lépéssel meg is vagyok. *Na nyugi, Khalid!*

Basszus, azért jó lenne, ha nem felejteném el, hogy én vagyok a férj. Ő

meg a szűz. Tök magabiztosnak látszik, ezzel a fürdetéses ötlettel most alaposan kihúzza a lábam alól a talajt.

A következő pillanatban megnyugszom, mert láthatóan zavarba jön. Közvetlen közelről a mellkasomat nézi, belelátok az agyába. Jól nevelt, tisztességes lány ez a Thana, de nő. Kíván engem, bár próbálja leplezni, mert nem ér hozzám. Olyan melegem van, hogy ha tudnám, hogy langyos a víz a kádban, most azonnal vetődnék bele. *Mekkora lenne!* Biztos nagyot nézne, és megfogalmazódna benne, hogy nem normális férfihoz ment hozzá. Érzem a homlokomon lefelé induló izzadságcseppet, odakapok, és letörlöm. Ő a szemembe néz, én meg zavaromban kinyögöm.

– Csinálhattál volna langyos fürdőt is. Lever a víz.

Erre elneveti magát, én is vigyorogni kezdek, mert láthatóan ő is megszenvedi a gőzt. A haja hullámossá válik tőle, csillog a bőre, a vaskos anyag alatt bizonyára izzad rendesen. A gallérjánál fogva magamhoz húzom.

– Ha meleged van, ne fogd vissza magad te sem!

Eltolja a kezemet, a kádhoz lép, majd visszafordulva mondja.

– Gyere! A fürdő rád vár.

Most bajban vagyok.

Toljam le az alsómat, vagy mi a…?

Kioldja a vaskos köntöst, és leengedi magáról, hosszú fekete selyem hálóinget visel. Egyáltalán semmi szexi nincs benne, egy rohadt csipkét sem varrtak rá díszítésként, de úgy dobja félre azt a nyavalyás köntöst, hogy feláll tőle a farkam. Bevallom, megvan annak az eredménye, hogy egy kicsit váratott. Kezdek határozottan kíváncsi lenni rá.

Amikor már unja, hogy méregetem, oldalra dönti a fejét, mosolyogva mondja.

– Igazad volt. Nekem is melegem van.

A kádhoz megyek, megfogom az alsónadrágom derekát, és meghúzgálva

kérdezem.

– Levegyem?

– Miért? Alsónadrágban szoktál fürödni?

Szerintem élvezi, hogy zavarban vagyok. Én nem annyira. Nem. Nyilván nem alsóban fürcsikézek otthon, de nő sem áll mellettem, aki a farkamat stírölheti.

– És végignézed, vagy elfordulsz?

Ez az, Khalid! Jó vagy!

Ezt már csak azért is így gondolom, mert sikerül határozott, fölényes hangon nekiszegeznem a kérdést, sőt még egy vigyort is elengedek. Erre már csak az tesz rá egy lapáttal, hogy meg is ragadom újra az anyagot, és tolni kezdem lefelé. Ő azonnal elfordul, a hátát mutatja. Ettől meg is nyugszom meg el is röhögöm magam. Ebben elég jó vagyok. Általában sikerül olyan nyersen és bunkón viselkednem, hogy nyeregben érezzem magam.

Próbálok gyorsan cselekedni, lépek is a vízbe, és bármennyire is forró, azonnal leülök.

Leég a pöcsöm!

Arra várok, hogy visszaforduljon, de nem teszi, ezért odaszólok neki.

– Leültem.

Annyi mindent mondanék még neki, de moderálom magam, már csak azért is, mert felettébb érdekel, hogy tervezte ezt a fürdetés dolgot.

Felém fordul, egészen közel jön a kádhoz. A felsőtestem felé nyúl, a vállaimnak feszíti a tenyerét, talán azt akarja, hogy dőljek hátra. A kád szélén szivacsos rész mutatja, miként tudja kényelembe helyezni magát az ember, ezért engedelmeskedem neki.

– Azért néha beszélhetnél is. Ha mondod, hogy mit csináljak, akkor csinálom… – nyögöm ki, de elhallgatok, mert behajol elém, keresztülnyúl

valami üvegért. Az anyag nyakán lévő kötő a számhoz lóg, majdnem be is látok a melléhez. Azért az durva lenne, ha e nélkül a hacuka nélkül hajolgatna így előttem. Most landolna itt mellettem a vízben. Bár így ebben a másodpercben azon is mélázok, hogy mi lenne, ha ruhástul rántanám be. Leilával vagy Monával bizonyára megtenném, de ő valahogy más. Hiába készül éppen fürdetni engem, nagyon távolinak érzem.

Megdönti az üveget, olyan fejet vág, mintha nem is tudná, hogy csaknem a számba nyomta a mellét. Ez a nő most vagy nagyon tudja, mit csinál, vagy nagyon nem.

Szétkeni a tenyerében az olajat, az arcomhoz nyúl, a szakállamba keni, majd fölfelé az arccsontomhoz. Lehunyom a szemem, amikor a halántékomnál kezd körözni az egyik ujjával, kiráz a hideg. Ezennel meg is fejtem az előző dilemmámat: tudja, mit csinál.

Ajjjj, nagyon is tudja…

Megadom magam. Ez nagyon jó. Lágyan masszíroz, néha egy-egy erőteljes nyomást is gyakorol, nem tudom, hol tanulta, de mennyei érzés. Egy idő után elindulnak a kezei lefelé, azon gondolkodom, kinyissam-e a szemem. Végül nem teszem meg, kíváncsi vagyok, meddig vándorol. A vállaimat, a felkaromat masszírozza, szappanozza, olajozza. A mellkasomra csúszik a keze, a melleimnél időz, szerintem ezt most ő is élvezi. Nem bírom magam tovább féken tartani, kinyitom a szemem. Iszonyúan zavarba jön, mert rajtakapom, hogy a mellkasomat figyeli. Nem is akárhogy. Tátott szájjal. A nevetést vissza tudom tartani, de a mosolygást nem.

– Jól csinálod… – mondom neki biztatóan, nehogy azt higgye, hogy kinevetem.

– Élvezed?

A kezeire pillantok, összefonom az ujjainkat, majd ismét a szemébe nézve mondom.

– Élvezem.

Lesüti a szemét, nagyon halkan mondja.

– Én is…

Édes kincsem. Ezt élvezed?

Szanaszét foglak ma kényeztetni. Szóval erre van szüksége. Jól van. Nem lesz nehéz. Ha ő ilyen gyengéd, akkor én is felveszem ezt a ritmust.

Visszahunyom a szemem, hogy csökkentsem a zavarát, kezdek feloldódni, nem lesz itt gond. A keze még lejjebb szalad, az egyik szemem kinyitom, leskelődöm. Nem az arcomba néz, a saját dolgával van elfoglalva. Most, hogy izgatott, sokkal szebbnek látom. Bevallom, az a kategória, akit eszembe sem jutott volna feleségül venni, régebben ez is ok volt, amiért visszautasítottam. Apám azt szajkózta, hogy gyönyörű ez a Thana, de én tényleg semmi különlegeset nem látok benne. Vagyis láttam… Fogalmam sincs, miért van az, ha egy nő beindul, az kegyetlenül beindítja a pasit is.

A szemem egyre nagyobbra nyitom, már rendesen meresztem, ugyanis a keze a hasamnál jár.

Ez most komolyan az ölemig fog menni?

Pillanatok alatt képzelem el a helyzetet. Még pár centi, és az ágaskodó férfiasságomnak ütközik, ami annyira áll, hogy a hasamra fekszik. Lendül a kezem, de késő. Odaér, megtorpan, majd a legnagyobb természetességgel a markába veszi.

Húha…

Megcsúszik a fenekem az olajos kádban, sajnos a lábam sem talál támasztékot. Csaknem teljesen elmerülök, kapálózni kezdek, hátha meg tudom állítani ezt a kínos mozdulatot, de nem megy. Szinte a víz alá süllyedek, hallom, hogy kacagni kezd.

Faszom…!

Ezt az égést! Hozzáér a szerszámomhoz, én meg elmerülök a habokban,

mintha szégyellném magam. És a vicc az, hogy kicsit tényleg kínos.

Érzem, hogy úgy fröcskölök, mint a gyerekek, de valahogy vissza kell magamat nyomnom. A számba és a szemembe is víz kerül, a szememet azonnal csípni kezdi a sok olaj és habfürdő. Felülve dörzsölöm, mindjárt elsírom magam. Mi a francnak kellett ez? Nem tudott volna az ágyba csak úgy simán lefeküdni és széttenni a lábát? A pofám is leégett ettől a forró víztől. Egyébként meg jó, hogy nem egy medencét csináltatott ebbe a fürdőszobába. Se hossza, se széle, bele lehet fulladni!

Mindenesetre nem sírom el magam, de a röhögés kitör belőlem. *Szép vagy, Khalid, mondhatom*. Ekkora balfék is csak én lehetek. Hallom a kuncogását, ránézek, ő is csupa hab, a márványon áll a víz. El tudom képzelni, mekkorát csobbantam, tiszta bálnaeffektus lehetett.

Valószínűleg ő is kapott egy jókora adagot az arcába, mert elszántan törölgeti a homlokát. Sikerül teljesen felnyomnom magam, a szemem is javul, próbálok magamra találni. Nem tervezem, de kiszalad.

– Kicsit olajos a kád…

Erre még inkább kacagni kezd, örülök, hogy ilyen viccesnek találja. Én, mondjuk, nem arra számítottam, hogy hahotázgatni fogunk, de mindegy.

– Valld be, hogy megijedtél.

Na azt azért nem! Meg nem ijedtem, csak meglepődtem.

– Mitől? A csúszástól? – játszom a hülyét.

– Nem. Attól, hogy ott lent hozzád értem.

Hozzám ért? Rámart a farkamra! Úgy terveztem, hogy majd szépen a kezébe adom, és megmutatom, mit is kell vele csinálni, erre ő megragadja, mintha csak egy tárgy lenne. Naná, hogy a seggem is csúszni kezdett.

– Szerintem ez így nem túl jó ötlet. Mi lenne, ha magamra hagynál? Lefürödnék, te meg kint megvárhatnál az ágyban.

Ott legalább jégpálya sincs!

– Ezt nézed ki belőlem? Hogy feladom? Szó sincs róla. – Szélesebben kezd mosolyogni, aztán olyat szól, hogy a fülem is kettéáll. – Most szépen felállsz, én pedig mindenhol letisztítalak, és gazdagon beolajozlak. Ápolni szeretnélek!

Persze, kedvesem! Ahogy te azt elképzeled!

Álljak föl a meredező férfiasságommal, ő meg majd játszadozni fog? Szerinte mi a franctól élveznek el a pasik, ha nem ettől? Most komolyan azt akarja, hogy a képébe spricceljek? Istenem! Nem hiszem el! Magától találta ki ezt a baromságot, vagy az anyja ilyen zakkant? „Ápolni szeretnélek!” És mégis hogy? Mert erről nekem csak egyvalami jut eszembe, és nagyon valószínű, hogy ő nem ugyanarra gondol.

– Maradjunk az én verziómnál – nyögöm ki, mire feláll, kihúzza a hátát, és magabiztosan mondja:

– Csak értékeled, hogy a feleséged kedveskedni akar neked. Nem szeretnél boldoggá tenni? Mert engem az tenne boldoggá, ha hagynád, hogy kényeztesselek.

Fészkelődni kezdek, képtelenség egy helyben maradni. Csúszik minden, de kezd nem érdekelni. Ilyen szöveget lenyomni nekem. Arra voltam felkészülve, hogy majd biztatnom kell őt, kényeztetnem, erre ő meg úgy letámad, mint egy hivatásos.

Elég kínos a csönd, felhúzom a vállam, és kérdezem.

– Most mit szeretnél?

– Azt, hogy állj föl!

Megfogalmazódik bennem, hogy arra képtelen leszek, de érdekes módon a kezemmel már tolom is magam, és egy pillanat múlva ágaskodó farokkal, csupa olajosan, vörös bőrrel állok előtte.

Na nesze!

Fel vagyok már arra is készülve, hogy jó alaposan megnéz magának, de

nem ez történik. Az arcomtól elszakadva csak a szappant és az olajat nézi, keni szét a tenyerében. Gyanítom, még akkor sem akar a szerszámomra pillantani, ha rajta dolgozik. Bezzeg, ha lehunynám a szemem, akkor biztos kíváncsiskodna.

Amikor be akar nyúlni a vízbe mélyen a bokámhoz, lehajolok, és elkapom a kezét. Azonnal visszaegyenesedik, és kihúzza a karját.

– Mi a baj? – kérdezi a hatalmas szemeit kidüllesztve.

– Vedd le te is, ami rajtad van!

Bizonyára határozottan cseng a hangom, mert felháborodottan vág vissza.

– Ne kérj tőlem ilyet!

Hát most komolyan! Mit kérjek? Hogy vegyen fel bundát?

– Miért ne?

– Zavarba hozol…

A röhögés szélén állok.

Én hozom zavarba? Egy szál faszban állok előtte, és én hozom zavarba?

– Azt mondtam, hogy ajándék lenne, ha megfürdetnél, te pedig azt mondtad, kényeztetni szeretnél. Így szeretném, ha kényeztetnél. Ez is ajándék lenne.

– De ez nekem kínos!

Úgy mentegetőzik, mint egy kislány. Mi a fenét várt? Azt, hogy ruhástul, köntösöstül fog kimenni innen? Várhatott volna lekapcsolt villanynál, anyaszült meztelenül a takaró alatt, akkor már kész is lennénk! Nem én akartam itt, a gőzben henyélni meg tocsogni az olajban.

Nem válaszolok, de elég morcosan nézek. Próbálom is a tükörben ellenőrizni, hogy vajon milyen szemeket meresztek, ha ő így megszeppen, de az is csupa pára, semmi sem látszik.

Másodpercekig csak meredünk egymásra, majd kinyögi:

– Na jó…

Még jó, hogy jó!

Azt hitte, van választása? Azt hitte, levetkőztet itt engem, mindenféle kínos helyzetbe hoz, ő meg a kis fekete hálóruhájába burkolózva magabiztosan vigyoroghat?

Nem alulról kezdi húzni az anyagot, hanem letolja a két válláról, és egyetlen másodperc alatt le is engedi. Ez eléggé lebénít, mert arra számítottam, hogy kicsit tovább fog tartani. Meg, mondjuk, arra is, hogy legalább egy bugyi lesz rajta, de nincs.

Hmmm, hmmm…

Félkész állapotból újra késszé válok, de megfogadom, hogy nem mondok semmit, amivel zavarba hozhatom.

– Most már mosdathatsz!

Oké, ez nem jött össze, mert ezzel is zavarba hozom. Gyorsan, lehajtott fejjel ismét a szappanért nyúl, felhabosítja, halkan mondja:

– Tedd ki, kérlek, a szélére az egyik lábad!

Teszem, amire kér, az ujjai becsúsznak a lábujjaim közé, minden apró részre behatol, tényleg úgy tisztogat, mintha retkes lennék. Olykor már kapnám is el a lábfejemet, mert néha határozottan kellemetlen. Amikor a talpamat nyomkodja, és feljebb megy a bokámhoz, kezdek lazulni. Tény, hogy a kezei ügyesek. Bizonyára a farkamon is az lesz…

A vádlimat masszírozza, ez már szinte nagyszerű érzés. A térdemet megsimítja, majd mutatja, hogy cseréljek lábat. Így is teszek, de az elkövetkező percekben már próbálok inkább rá koncentrálni. Ahogy előredől, felülről figyelem a hátát, csípőjét, néha dőlnék is előre, hogy a fenekét is lássam, de visszafogom magam. A háta mögött tükör van, de nullát látok a gőztől, ez már tényleg pech. A bőrét veszem szemügyre,

gyöngyözik a háta, nem bírom ki, hozzá kell érnem. Emelem a kezem, az egyik ujjamat végighúzom a hátán, ott marad a nyoma a verejtékben. Ő gyorsít egy kicsit, végigsimítja a másik térdemet is, és gyorsan fölegyenesedik, mintha csak jelezné, hogy ne érjek hozzá.

Jó pár lépést hátrálok, mutatom neki, hogy lépjen be a vízbe ő is.

– Én nem megyek be.

– Miért? Ha levizezed magad, jobban fogod viselni a meleget.

– Ez a te fürdőd!

Most mi van? Nem pisáltam bele!

Erőszakosan magam elé mutatok.

– Gyere be!

Ha már medencénk van, a fenébe is!

Olyan erőteljesen szólítom fel, hogy abban a pillanatban már lép is. Elindul felém, határozottan megkívánom. Egyébként a teste nem túl nagy szám, pont olyan, ami nem igazán hoz tűzbe. Nagyjából olyan, mint az arca: szép, szép, de semmi extra. A szépségét mégis emeli, hogy a feleségem, aki most nagyon igyekszik a kedvemre tenni. Már gondolatban azt tervezem, hogy holnap ezért gyémántot küldetek neki, az alapgesztus lesz.

Odaér hozzám, leguggol, és az egyik combomat kezdi masszírozni. A farkam félig takarja a fejét, olyan idióta így a kép felülről, hogy az már szürreális.

Amikor a combom belső feléhez nyúl, jobban szétteszem a lábam. Nagy kár, hogy nem látom a reakcióját, mert szívesen megnézném. Azt hiszem, kezdjük kölcsönösen szívatni a másikat, mert olyan közel van a farkamhoz a keze, hogy néha már csaknem ráüvöltök: tovább!

Hirtelen elkezdi a zsákomat nagyon lágyan mosni, összeszorítom a szemem.

Nyerésre áll!

Tény, hogy ő jobban ki tud velem tolni ebben a helyzetben. Másodpercekig hangtalanul, mozdulatlanul tűröm, majd egyszer csak elengedek egy halk nyögést. Azonnal megáll a keze, de amikor rájön, hogy élvezem, újra munkához lát.

Egészen hátrasiklanak az ujjai, még a fenekem nyílásához is hozzáér, erre már kipattan a szemem. Izgalmas és megdöbbentő. Anyuci rendesen kiokíthatta őt. Ő úgy tesz, mintha semmi extra dolgot nem művelne, de szerintem tisztában van vele, hogy ezzel azért megalapozza a jövőjét.

Újra a zsákomnál van, kezd nagyon megugrani a pulzusom. Elismerem, jól csinálja. Ha nem tudnám, hogy szűz, sok minden megfordulna a fejemben. Újra a combomnál van, szórakozik velem, mert a farkamat nem kapja el. Pedig most valószínűleg nem csúsznék el.

Míg lefelé erőteljesen nyomkodva húzgálja a kezét, visszavezetve föl, lágyan simít. A csípőcsontomig jön, egy pillanatra rám néz, összeakad a tekintetünk. Elszégyelli magát, nekem meg még jobban kezd verni a szívem.

Leereszti a kezeit, és fölemeli a fejét, hosszú másodpercekig a szemembe néz. Lehet, hogy azt gondolja, ez nem nagy szám, de érzem, hamarosan rávetem magam. Mi a fenét bámul így? Rosszabb, mintha a szerszámomat húzgálná!

Tévedek. Az a rosszabb, ami ezután jön.

Egyenesen a férfiasságomra néz, azt is hosszan lesi, még nyel is egy nagyot. Tudom, hülyeség, de kissé feszélyez ez a vizsgálgatás. Már kisfiú koromban is elég szégyenlős voltam. Szeretnék olyan vagány, magabiztos lenni, mint apám vagy Wallid. Ahmed nagyon érzékeny, mondhatjuk úgy, hogy idegesítően érzékeny, de az igazság az, hogy megértem őt. Persze én olyankor támadom, beszólok neki, de ez csak egy álca. Annyi csak közöttünk a különbség, hogy Ahmed képtelen az érzékenységét elrejteni, én meg profi vagyok benne, de attól még a lelkünk nagyon is hasonló. Kíváncsi

vagyok, létezik-e ember, aki ezzel tisztában van, vagy mindenki szemében én vagyok a bunkó, kemény Khalid.

Nézi, nézi, kézbe veszi, most én nyeldesek nagyokat. Ki tudja? A nőkben talán van valami láthatatlan mérleg, amit képesek egyensúlyban tartani. Persze ez a mérleg a férfiak leigázásának mérésére szolgál. Ha nem olyan szép vagy izgalmas egy nő, máris tudja, mit kell tennie, hogy egy életre függővé váljon tőle az ember.

Mindkét kezét használja, a kecses ujjai táncot járnak, szét fogok robbanni. Percekig izgat, kezdek túl nagyokat sóhajtozni, bár a legszívesebben nyögnék is.

Ügyes feleség.

Egyszer csak feláll, ismét olajat önt a tenyerébe, és a mellkasomat kezdi simogatni.

Ne már! Menj vissza!

Nem sok kell, hogy kimondjam. Csak azért fogom vissza magam, mert így közel kerül az arca, a mellét meg alaposan szemügyre tudom venni. Emelem a kezem, megfogom a derekát, de nem húzom. Tapogatom, mint a radar, a hosszú kezem a fenekét is eléri, ő meg úgy tesz, mintha nem történne semmi. Amikor erősebben szorítom össze a húst, megnyílik a szája, de érzem, semmit sem fog mondani. Szemmel láthatóan ő élvezi a felsőtestem kényeztetését, én jobban bírtam, amikor alul matatott.

A nyakamhoz ér, próbálja átfogni, beteríteni, képtelen a szemembe nézni. Elmosolyodom, látja a számat, azonnal kérdezi.

– Vicces? Vagy csiklandós vagy?

– Egyik sem.

Végre a szemembe néz, megfogom a tarkóját, és megcsókolom. Nem vagyok sem durva, sem erőszakos, de rendesen mélyre csúszok a szájában. Van egy olyan érzésem, hogy megleptem, de már mindegy. Érezni akarom

őt! Meg sem mozdul, fogadja a csókomat, de nem ölel át, nem ad egyéb jelet. Elhúzom az arcom, lehet, hogy még várnom kéne. A kezeire nézek, hogy folytathatja a masszírozást, ő azonban halkan mondja.

– Csókolhatsz… Nekem is jó…

Ez olyan gyerekesen hangzik, hogy újra vigyorgok. Leplezni próbálom, ezért csókolgatni kezdem, végre mozdul ő is. A nyakamról hátrébb vezeti a kezét, átfonja a tarkómat, és nekem dönti a mellkasát. Ugyanolyan forró a bőre, mint az enyém. Az enyém csupa olaj, az övé meg izzadt. A hátát simogatom, izgat, ahogy csúszkálnak rajta az ujjaim.

Már éppen megfordul a fejemben, hogy kicsábítom a hálóba, amikor elhúzza a fejét, és utasítva mondja.

– Ülj le!

Ezen úgy meglepődöm, hogy vissza sem kérdezek, csak csinálom. Nem bánom meg, mert ahogy leülök, a szemérme kerül a kilátás közepébe. Amikor odanézek, a kezét azonnal odateszi elé. Dőlnék hátra, de ő mögém lép, és le is ereszkedik. Párszor végignyomkodja a vállamat, majd a fülembe súgja.

– Ezt élvezni fogod.

Kíváncsian várom.

Hallom, hogy valamit matat, lehunyom a szemem, és ez nagy baj. Sokként ér, hogy hatalmas adag víz zúdul a fejemre, leöblíti a hajamat. Prüszkölök, azonnal a szememet dörzsölöm, előrébb is dőlök.

Ezt fogom élvezni? Nem tűnt föl neki az előbb, hogy totál elmerültem? Újra csípi a szememet a víz, a legszívesebben elküldeném a francba. Csak azért gondolom meg magam, mert azonnal dörzsölni kezdi a hajamat, gondolom, sampont is nyomott rá, mert a hab ömlik a pofámba rendesen.

Óriási. Hol volt a farkam mosása ehhez képest!

Egy pillanatra még levegőt sem kapok, éppen felpattannék, amikor

újabb adag vizet önt rám, elengedek egy kisebb üvöltést.

– Braaa…!

Erre kacagni kezd, lecsillapodom. Bedől elém, amikor megdörzsölöm a szemem és kinyitom, a képembe meredve mondja.

– Mondtam, hogy élvezni fogod.

Tetszik, hogy szívből nevet. Tetszik, hogy feloldódik. Tetszik, hogy nem érdekli, látom-e a mellét, meztelen testtel feszül nekem oldalról. Tetszik ez a pillanat, ahogy van…

Olyannyira tetszik, hogy elkapom a derekát, és egyetlen mozdulattal előrehúzom. Ő felsikít, a nyakamba kapaszkodik, meg is karmol, de ez sem állít meg. A szájára tapadok, keresztbe fekszik az ölemben, óvatosnak kell lennem, mert a hullámok az arcába csapnak. Nagy a víz, és a sok hab sem könnyíti meg az „életben maradást” ebben a hatalmas kádban. Kész túlélőtúra egy jó kis szexszel megspékelve.

A kezem végre bejárhatja a testét, hagyja, hogy a mellét simítsam és a hasát. Amikor az öléhez nyúlok, odakap, én azonnal elhúzódom a szájától, gyorsan mondom:

– Shhh… nyugi…

Kinyílik a szeme, összekapcsolódik a tekintetünk. Bár markolja a kézfejemet, de engedi, hogy az mozduljon. Végighúzom a dombon a kezem, a középső ujjammal pedig keresem az utat a csiklójához. Még erősebben szorítja a kézfejemet, a pupillája tágul, egész jó érzés beleveszni ebbe a riadt tekintetbe.

– Ne! Ezzel még várjunk! – nyögi ki, én meg úgy teszek, mintha nem is hallanám. – Khalid… Kérlek… Még nem készültem föl.

– Akkor engedd, hogy felkészítselek! Próbálj lazítani!

Sóhajt egyet, érzem, hogy a feszültség tényleg enyhül. Hátradönti a fejét, behunyja a szemét, olyan, mintha meditálni készülne. Egyszer csak

megszólal.

– Jól van. Összeszedem magam.

Az ujjam előrébb jut, nem görcsöl, a lába is nyugton van. Egészen be tudom dugni az ujjam, de rohadt szűk.

Igazából az a baj, hogy nagyon feszeng. Nem sikerül sehogy sem hatnom rá, talán tényleg jobban meg kéne ismernünk egymást, mert ami máshol működik, az nem biztos, hogy itt most fog. Mondjuk, elég szar érzés, hogy nem hatok rá úgy, ahogy kéne.

Váratlanul elsírja magát. Ezen kiakadnék, ha nem döntené a vállamra a fejét úgy, ahogy Anna vagy Aziza szokta.

– Ne haragudj! Annyira ideges vagyok, nem tudom elengedni magam. Azt terveztem mára, hogy boldoggá teszlek, de nagyon félek valamiért.

Megsimogatom a fejét, tetszik, hogy őszinte. Lenne pár ötletem, hogy mivel tudna boldoggá tenni úgy, hogy ő nem veszíti el a szüzességét, de ha ma látna egy férfikilövellést, szerintem egy világ omlana össze benne. Egyébként pontosan ezért nem szeretek szüzekkel lefeküdni. Valahogy mindig sajnálom őket, még akkor is, ha soknak nem is fáj, kiül arcukra az izgalom, és ez rám is átragad.

Megpuszilom a feje búbját, úgy kucorog az ölembe, mintha én lennék a mindene.

– Semmi baj. Ez is ajándék volt tőled.

27. fejezet

Thana este úgy kiakadt, hogy kézben kellett kivinnem és lefektetnem az ágyba. Azt hittem, arra kér majd, hogy hagyjam magára, de úgy szorított magához, mintha csak tőlem kaphatna vigaszt. Igazság szerint nem haragszom rá, de lehet, hogy csak azért, mert nem is érdekel annyira. Egyszer csak túl leszünk a nehezén…

Szóval Thanát sikerült valamelyest megnyugtatnom, de alig vártam, hogy elaludjon és le tudjak tusolni, mert csupa olaj volt mindenem. Az ágyneműt is elintéztük rendesen, undorító csatakos lett. Éjszaka azért párszor megfordult a fejemben, hogy közeledni kezdek hozzá, hátha a pihe-puha párnák között, sötétben sikerül valami, de elvetettem az ötletet, mert olykor hallottam, hogy pityereg. Nem győztem őt vigasztalni.

Reggel folytatódott a feszült légkör, így reggelinél mintha mi sem történt volna, arról kezdtem beszélni Thanának, hogy van egy lakberendezőnk, akit szívesen kihívnék, mert egy-két dolog nem tetszik. Hálás volt, hogy találtam valami témát, mert onnantól másról sem beszélt, csak bútorokról, színekről, stílusokról. Még onnan felhívtam Sophie-t, hallottam a hangján, hogy örül, amiért újabb megbízást kap tőlem. Persze nem merek nagyobb változtatásokat eszközölni, a végén még ezzel is megbántom Thanát, és azt nagyon nem szeretném.

Még be sem lépek apám házába, Anna már a nyakamba is ugrik. Ha ez nem lenne elég, Aziza is próbál a közelembe férkőzni, fogalmam sincs, mi van a húgaimmal.

– Meg akartok ölni? Levegőt!

Anna is és Aziza is vihog, lökdösik egymást, én meg próbálok szabadulni. Egyébként nem tudom, mi volt olyan fontos, hogy azonnal ide kellett jönnöm. Anna reggel felhívott, és csak annyit mondott, hogy ő már délután itt lesz, és meglepetése van.

– Azt hittem, nem jössz!

– Thanától nehéz szabadulni.

Na persze nem „azért”, de ezt nem részletezem.

Végre kezdenek csillapodni, felhúzom a szemöldökömet, és Anna arcába nézve kérdezem.

– Mi volt olyan fontos, hogy jönnöm kellett?

– Jönnöd kellett, és kész! – vág vissza nevetve.

Ja, az más!

– Oh. Értem. És van rá konkrét válaszod is, vagy elégedjek meg egy „csak”-kal?

Egyébként nem mintha zavarna. Volt egy olyan érzésem, hogy az elkövetkező napokban majd sokat beszélgetünk, mert van mit bepótolnunk.

Aziza vág közbe:

– Leila jobban van. Már sétálni is volt a kertben, és Emír segít neki abban a munkában, amit te engedélyeztél… – hadarná tovább, de Anna félrelöki.

– Olyan hálás vagyok neked, Khalid. Minden rendbe fog jönni. Egész délelőtt vele voltam, szinte szárnyal…

Bólintok egyet, eltervezem, ha ez ilyen hatással volt rá, akkor mindennap meglátogatom, hogy támogassam őt.

– Ezért hívtál?

– Nem. Másért. – Elhallgat, Aziza is kérdőn néz rá. – Én ma itt alszom a régi lakrészemben, anya tegnapi javaslata nem hagyott nyugodni. – Aziza sikongatni kezd, de Anna túlkiabálja. – Neked is itt kell aludnod! Legyünk

olyanok, mint régen, Khalid!

Legkisebb húgom választ sem vár, már visítva ugrik rám.

– Hé! Én nem alszom itt, ne örülj!

– De igen, Khalid, itt kell aludnod! – csattan fel Anna.

– Nem. Az nem fog menni. Thanának szüksége van rám.

Aziza kezd elszomorodni, de Anna széles vigyorral mondja.

– Akkor gondolkozz azon, hogy neked mire van szükséged. Emlékszel a tegnapi beszélgetésünkre? Arra, amire kértél? – kutakodom az agyamban, de nem túl jól forog. Aziza érzi, hogy ki lett rekesztve, de nagyokat hallgat. – Itt! Ebben a palotában!

Leesik. Mona! Át akarja ma hozzám hozni Monát!

Lúdbőrössé válok, felkapom, és a fülébe súgom:

– Imádlak téged, te szaúdi gyémánt!

* * *

Esteledik, sajnos nem tévedtem, amikor azt gyanítottam, hogy Thana meg fog sértődni. Amikor felhívtam, és közöltem, hogy ma apám palotájában éjszakázom, hisztériázni kezdett, utána meg összeomlott, és csak azt szajkózta, hogy ő az oka, a tegnapi miatt. Próbáltam megmagyarázni, hogy ha valóban ő lenne az oka, akkor nem az apámnál aludnék, hanem a saját palotámban, és ittalvásomnak az az oka, hogy családomat az utóbbi időben elhanyagoltam. Erre persze visszavágott, hogy hiszen őt is elhanyagoltam!

Annyit sikerült csak elérnem, hogy mikor letette, már nem sírt. Megértem őt, de kár tagadnom: Mona mindennél, mindenkinél fontosabb. Annával két percet sem maradtunk kettesben, Aziza a nyomunkban van, egyszerűen semmit sem tudok kérdezni. Anyámnak küldtem jeleket, hogy értékelném, ha eltávolítaná legkisebb húgunkat, de nem vette.

Sikerült végre Azizát Annával otthagynom, apámmal kell beszélnem. Bemegyek a hálójába, van egy-két kérdésem hozzá. Pólóban van és egy alsónadrágban, olyan, mint aki lefeküdni készül. Még elég korán van, ezért kérdezem:

– Aludni mész?

– Nem vagyok jól – nyögi ki, és lezuhan a hatalmas foteljába, ami a kedvence. Én is leülök vele szembe, aggódom érte. A nagy Gamal al-Szudairi nem szokott betegeskedni. – Ne aggódj! Semmi komoly, csak szétmegy a fejem. Meg ezek az utóbbi napok is kikészítenek rendesen. Emírrel is volt dolgom Leila miatt… Talán rendeződik az ügyetek.

Nem felelek semmit, már csak azért sem, mert apám egy fejfájás miatt biztos nem fekszik le aludni. Főleg nem külön anyámtól.

– Beszélnem kell Ibrahimmal!

– Mi a baj?

– Thanával van baj. Megközelíthetetlen.

Apám felsóhajt, miközben hátrasimítja a haját.

– Nehogy azt mondd, fiam, hogy még mindig nem történt semmi!

– Próbálkozunk…

– Nem próbálkozni kell, az egekre! Most komolyan az van, hogy nem tudsz lefeküdni a feleségeddel? Tedd már őt asszonnyá, az isten áldjon meg!

– Szerinted akarnék Ibrahimmal beszélni, ha minden rendben lenne? Ennyire amatőrnek nézel? Persze nem vagyok akkora kefélőgép, mint te, de képes vagyok szeretkezni egy nővel, ha hiszed, ha nem! – Képtelen vagyok fékezni magam. Meg is bánom, amit kimondok, de meglepő módon apám nem kapja fel a vizet.

– Mit jelent az, hogy kefélőgép? – vigyorodik el. Megrázom a fejem, én is elnevetem magam. Gamal al-Szudairi még ezt is bóknak veszi? Beteg az apám, ez nem is kérdés. – Miért nem megy? Elutasít? Magyarázd el neki,

hogy mik a feleség kötelességei!

Na igen! Ez ő!

– Nem utasít el. Ő is szeretné, csak annyira feszeng, hogy csupa görcs. Szinte retteg…

Elfintorodik, mintha tényleg nem értené, hogy mit akarok ezzel mondani.

– Hát akkor lazítsd el őt!

– Kíván engem, azt azért érzem, de ahogy az öléhez nyúlok, már feszül minden izma. Egyszerűen nem értem…

Ismét halványan elmosolyodik, kezd dühíteni. Ez most komolyan vicces neki? Vicces, hogy nem tudom elvenni a feleségem szüzességét?

– Hát… Vannak nők, akikre időt kell szánni!

– Miért, mit hittél, két perc alatt akartam elintézni? Apa, ne nézz már ekkora takonynak!

Felpattanok a fotelből, mert tényleg idegesít. Ő a tökély! Neki nincs ilyen tapasztalata. Na persze! Az alfahím. Legalább tehetne úgy, mintha vele is történt volna már hasonló.

– Már mondtam neked, fiam, minden nőnél el lehet érni azt a pontot…

– …Ahonnan mindent megtehetsz vele! – vágok közbe. – Emlékszem! Fasza tanács, csak nem találom azt a pontot. Pontosabban még többórás előjáték után sem jön el. Kicsit aggasztó!

– Többórás? – kérdez vissza apám, miközben még a hátát is kihúzza. Aztán visszaengedi magát. – Nahát, fiam. Jó vagy te ebben, úgy érzem…

– Apa! – üvöltök rá, mert ő az egészet csak poénkodásnak tartja.

Jó pár másodpercig csöndben vagyunk. A lábamat nézem, ő meg végre kezd komolyan venni.

– Úgy gondolod, pszichológiai oka van? Mármint, hogy agyban nem stimmel valami?

– Kívánom őt, ő is kíván engem, de úgy viselkedik, mintha valami bűnt

követnénk el. Igen. Azt gondolom, hogy van valami berögződése, ezért akarok beszélni Ibrahimmal.

– Lehet, hogy csak időre van szüksége, fiam. Nem szégyen az! Ismerkedjetek egymással egy kicsit. A kémia nem mindig elég, és tudjuk mindketten, hogy ez a házasság a semmiből jött. Talán benne is maradt sértettség a korábbi válaszod miatt. Talán nem tartja magát szépnek. Segíts neki!

Abszurd a helyzet, most én nevetem el magam. Segítsek neki? Amikor előállt a fürdetés lehetőségével, a szívem is megállt. Elképesztő, hogy pillanatok alatt miként képes darabjaira hullani az ember. Thanával is ez történt a szemem előtt.

– Nem szégyenlős. Ő hozzám mer érni… Bárhol… – Próbálja magát moderálni, de szemmel láthatóan érti, hogy az intim részemre célzok, ezért újra elvigyorodik. – Csak azt nem engedi, hogy én hozzáérjek.

Megköszörüli a torkát, egy pillanatra azt gondolom, zavarban van, pedig az én apám aztán nem szokott zavarban lenni.

– Úgy érted, ő kielégít téged, csak azt nem hagyja, hogy te hozzányúlj?

Huhhh! Lehet, hogy egy ilyen beszélgetést évekkel ezelőtt kellett volna megejteni. Így, felnőtt fejjel ez kínosabb, mintha még a nagy élet előtt állnék. És a legpocsékabb, hogy ő is feszeng.

– Nem. Vagyis igen, csak nem hagytam neki, mert az kínos lett volna…

– Mármint mi lett volna kínos? Ha orgazmusod van?

Nem akarok ilyenekről beszélni!

Megrázom a fejem.

– Hagyjuk.

– Fiam. Ha te nem élvezed asszonyodat, ő sem fog téged. Ebben biztos lehetsz. Egy férfi tudja magát jól érezni, ha a nőnek nem is jó, de a nő csak akkor érzi magát nőnek, ha adhat. – *Mi van?* Ránézek, tuti gázos fejem

van, mert úgy folytatja, mintha Ahmeddel vagy Walliddal beszélne. – Vedd úgy, hogy a nőknek nincs is teste, csak lelke! Ha azt beindítod, csordultig töltöd, akkor minden rendben lesz. – Meg kell támaszkodom a fotel háttámláján, mert apámat ritkán hallom így beszélni. – Hidd el, semmi baj sincs Thanával. És veled sincs. Persze kiderülhet, hogy nem passzoltok egymáshoz, és nem lesztek boldogok, de azért még ne temesd a házasságod ennyi idő után. Ha ő hozzád akar érni, boldoggá akar tenni, akkor hagyd neki. Élvezd! Ha te élvezed, ő is élvezni fogja. – Kissé hátradől, és elvigyorodik, nem tudom, hogy a témától-e, vagy mert értetlen pofát vágok. – Szerinted mi izgat fel jobban egy nőt, ha nem az, hogy látja: a férfi a markában van?

Nincs mit mondanom. Visszasétálok, leülök a fotelbe, elismerem, jólesik, hogy apám végül nem kezdi kemény férfiként az észt osztani. Megnyugtat, hogy ugyanazon a véleményen van, mint én. Lehet így is csinálni. Na és akkor mi van? Ha több héten keresztül csak beszélgetünk, ismerkedünk, csókolózunk, mint a tinédzserek? Ki kérheti számon, ha Thanának és nekem így jó? Senki.

– Tényleg itt alszol? – kérdez hirtelen, mire elmosolyodom.

– Nemcsak én, hanem Anna is.

– Ne is mondd! Anyád nem bír magával. Készülj rá, hogy a vacsora több órát el fog tartani. Keltsetek fel, ha az utolsó fogást eszitek.

Feláll, az ágyhoz indul, ez bizony jelzés, hogy hagyjam magára. Még most sem hiszem el, hogy a feje fáj, de sosem kérdezném meg tőle. Kimegyek a lakrészéből, és készülni kezdek arra a híres vacsorára, amin hányásig töm majd anyám meg Umayma.

* * *

Elég késő van, túl vagyunk a vacsorán, ami nagyon jó hangulatban telt. Mindnyájan együtt ettünk, ez régebben nem nagyon volt szokás. Jó volt anyámat boldognak látni, főképp akkor csillant fel a szeme, amikor apánk is csatlakozott. Aziza a vérmérsékletéhez híven visítozni kezdett, és onnantól nem is volt hajlandó kiszállni apa öléből.

Remeg kezem-lábam, a lakrészemben vagyok, mindenki úgy tudja, hogy lefeküdtem aludni. Anna közölte, hogy vacsora után még átmegy Leilához, akivel beszélget pár percet. Anyám akadékoskodott, mert szerinte túl késő van, de húgom nem hagyta magát. Fogalmam sincs, hogyan jön majd vissza, de ha Monával együtt, a sírig áldani fogom a nevét. Muszáj beszélnem Monával. Muszáj!

Gondolkodom, hogy felhívom Thanát és jó éjszakát kívánok neki, de félek, hogy megint csak felizgatnám. Leilát is csak reggel fogom meglátogatni, Mona gondolata mellett egyszerűen nem tudok másra koncentrálni.

Megrázom a fejem, mintha csak magamnak mondanám.

Nagy bajban vagyok. Nagyon nagy bajban! Rohadt nagyban!

Csippan a telefonom, azonnal megnézem, Anna üzent: „Mona velem van. Megyünk.”

Bármennyire is kínlódom ebben a helyzetben, elmosolyodom.

Hát jön.

Márpedig ha jön, akkor ő is érez valamit.

Itt vannak a szomszédban, pár méter, pár perc, és láthatom. Pár perc, és beszélhetek vele. Amennyire elutasítottam őt a telefonban, most annyira várom, hogy itt álljon velem szemtől szemben. Felpattanok, nem is tudom, mikor voltam utoljára ilyen izgatott. Félelem van bennem, öröm, érzem, hogy gyerekként viselkedem, és érzem azt is, hogy amint meglátom, már nem gyerek leszek, hanem férfi.

Kopogás hallatszik, de nem adok választ, azonnal nyílik az ajtó, Anna lép be és Mona. Anna halkan csukja be az ajtót, rám néz, de az én szemem már kúszik is tovább… Rá… Itt van. Eljött hozzám, bármily veszélyes is.

Szinte kapkodom a levegőt. Tévedtem. Nem is férfivá válok a látványától, hanem egy üldözött prédává. Ha Anna nem lenne itt, azonnal odalépnék hozzá, és vadul csókolnám, ölelném. Szítanám azt a tüzet, ami állandóan ég benne csillapíthatatlanul. Igen, pontosan ezt érzem vele kapcsolatban. Monában lakik az ördög, aki ül a tűz fölött, és ha én a közelébe kerülök, még pakol is rá. Húz magához, hív a pokolba is, és a paradicsom már nem is tűnik olyan értékesnek. Abba a mélyfekete csillogásba veszek, amit a szeme ad.

– Elmenjek, Khalid? Kettesben szeretnétek beszélni? – kérdezi Anna bizonytalanul.

Egyszerűen nem jön ki hang a torkomon, Mona tér észhez. Megfogja húgom kezét, aki láthatóan feszeng. Minden bizonnyal Leila miatt is nagyon kínosan érzi magát, és Nasser miatt is.

– Magunkra hagysz minket?

Mona csak ennyit kérdez, Anna meg segítségkérőn rám néz. Retteg attól, hogy kimenjen és magunkra hagyjon minket, és bevallom, én is rettegek. Mégiscsak bólintok egyet, mire kiszalad a szobából.

Mona újra felém fordul, a kezem ökölbe szorul, az előbbi vágyam dühvé fejlődik. Itt áll velem szemben. Akar engem! És tudom, hogy régen is akart. De most Nasser felesége, nem érhetek hozzá. Ő az oka, hogy nem érhetünk egymáshoz.

Olyan kemény és kimért hangon szólal meg, hogy meg tudnám ölni csak azért, mert nem az enyém.

– Rávetted a testvéredet, hogy áthozzon magával. Miért? Hiszen nem akartál velem beszélni.

Nem. És talán most sem akarok. Nézni szeretném, megérinteni, bántani, amennyire csak lehet, legalább úgy, ahogy ő bántott engem.

– Azt mondtad, elmondod, hogy miért tetted!

Felszegi az állát, muszáj összekapnom magam. Határozott, én sem lehetek az a bárgyú, akinek megismert, pedig mellette mindig azzá válok…

– Miért tettem? Azért, mert te eldobtál!

– Feleségül kértelek!

– Második feleségnek. Arról ugyanis elfelejtettél te is és apád is beszélni az apámmal, hogy már van egy menyasszonyod! Akit ugyanúgy az ágyadba csaltál, mint engem! Akit meggyaláztál! Ezt mástól kellett megtudnom, Khalid!

Kezdi felemelni a hangját, az ujjammal mutatom, hogy ne kiabáljon, mert meghallhatják.

– Leilával kapcsolatban hibát követtem el. De mi köze annak kettőnkhöz?

– Mi köze Leilának kettőnkhöz? Hogy lehetsz ilyen ostoba? Na és mondd csak, Nassernek mi köze kettőnkhöz? – Nem értem. Már olykor meg is rázom a fejem, mert tényleg nem értem őt. – Mi köze egy harmadik embernek kettő szerelméhez? Hát semmi! – üvölti az utolsó mondatot. Talán el kéne indulnom felé, de kővé válok. – Én is így gondoltam! De te nem! Neked ott volt Leila! Akiről még csak említést sem tettél. Hát akkor én meg úgy gondoltam, legyen ott nekem Nasser! Így! Most már érted, te ostoba?

Nem.

– Azt mondtad, visszamész Dzsiddába, és feleségül mész a vőlegényedhez.

– És te ezt el is fogadtad! Miért is ne tetted volna, hiszen ott volt vigasznak Leila! Nem igaz?

Nem, a francba is!

– Én komolyan gondoltam!

– Aztán meg összepakoltál, és Törökországig meg sem álltál! Tudod, Khalid, két választásom volt. Vagy valóban visszamegyek Dzsiddába, és soha többé nem látlak, vagy hozzámegyek Nasserhez, és akkor itt maradhatok, és még láthatlak.

Az utolsó mondatnál megremeg a hangja, megigazítja a hidzsábot, tudom, hogy próbálja magát összeszedni. Milyen különös ez az egész. Szinte nem is ismerem őt, mégis minden mozdulatából olvasok.

– Bosszúból mentél Nasserhez?

– Nem lehetsz ennyire sötét! – úgy üvölt, hogy végre megmozdulok, a szám elé kapom a kezem, jelzem neki, hogy ne kiabáljon, de tovább ordít. – Nem bosszúból, hanem reményként! Tudtam, hogy egyszer visszajössz, és én itt akartam lenni!

Ahogy az arcához nyúl, remeg a keze, körülbelül így reszketek én is. Muszáj elfordulnom, mert képtelen vagyok feldolgozni a hallottakat. A látottakat meg pláne.

Csaknem suttogva mondom:

– Miért nem voltál őszinte? Miért nem mondtad azt, hogy Leila a baj? Miért hagytál abban a tudatban, hogy szereted a dzsiddai vőlegényedet?

– Visszatáncoltál volna attól az esküvőtől? – ő is halkan kérdez.

Elmerülök a saját hibáimban, a saját felelősségemben… Nem. Sohasem táncoltam volna vissza, mert Leila élete volt a tét.

– Nem.

– Na látod. Olyannyira nem, hogy inkább feleségül vetted Thanát is.

Nagyon nyugodttá válik a hangja. Vagy csalódottá. Visszafordulok hozzá, összeszűkítem a szemem, muszáj, mert a sírás szélén állok. Hogy tudtam ezt így elcseszni? Azt hánytorgatom fel neki, hogy nem volt őszinte, de igazság szerint én sem voltam az.

Mély levegőt veszek, elengedem a gyenge Khalidot, magam is meglepődöm rajta, hogy mennyire mogorván és keményen kérdezem.

– Ezt akartad elmondani? – Ő félénken bólint, én meg tovább támadom. – És most? Elmondtad. És? Mit akarsz tőlem?

Nagyot nyel, de ő is összeszedi magát.

– Téged akartalak régen is és most is!

Bár sose mondta volna ezt ki! Bár csak annyit mondott volna, hogy „semmit”. Bár föl se tettem volna ezt az átkozott kérdést!

– Nasser felesége vagy.

– De téged szeretlek – sírja el magát.

Mit mondjak? Azt, hogy én is szeretem? Szaúd-Arábia nem az a hely, ahol a szerelem valami csodaszép, romantikus dolog.

– Már késő, Mona… Késő…

A szívem szakad meg, de józanodom is. Sosem lehet az enyém, akkor sem, ha kölcsönösen szeretjük egymást.

Egy ideig még pityereg, aztán fölemeli a fejét, lép is felém, ettől kissé megijedek.

– Akkor hát életed végéig nézed, hogy Nasseré vagyok, míg én azt nézem, hogy másik két nőé vagy?

Ki kéne mondanom azt a nyavalyás „igen”-t, de tudom, hogy az lenne az utolsó csepp. Miért nem tudom azt az egy cseppet ebbe a pohárba rakni? Csak egyetlen szó!

Megrázom a fejem, üvölteni akarok. Mire ismét felnézek, már előttem van, elkapja a kezemet, szétfeszíti, és erőszakosan az arcomba ordít.

– Mondd ki!

– De nem tudom kimondani, bassza meg!

Fújok egyet, jó lenne most törni-zúzni. Kirántom a karomat is, az ő arca egészen megszelídül. Jó pár másodpercig csöndben állunk, aztán ő szólal

meg.

– Emlékszel, amikor azt mondtad nekem, hogy takarodjak? – Nem válaszolok, még mindig tiszta ideg vagyok. – Abból tudtam, hogy szeretsz. – Lehunyom a szemem, jó lenne most Mersinben lenni az üres parton és a tengert nézni. – Én azért lettem a tied, Khalid, mert az első pillanatban beléd szerettem. – Ez jól kéne hogy essen az embernek, de én elröhögöm magam dühömben. *Na menjen a francba!* És Nasser? Nasserbe is azonnal beleesett, vagy mi? Már éppen üvölteném neki, de ő hozzáteszi. – Nem feküdtem le Nasserrel, csak az esküvőnk után.

Mi van?

Nem tudom, melyik dühít jobban. Az, hogy kiderül, akkor hazudott, vagy az, ha kiderülne, hogy most hazudik.

Megragadom a vállát, és tiszta erőből megrázom. A tekintetéből kiolvasom, hogy most őszinte. Ha így jobban visszagondolok, valóban nem mondta ki, egyszerűen csak tett olyasmi megjegyzéseket. Nasser meg meghagyott a hitben, és helyeselt. Idióta nőszemély. Tudja, mit tett?

– Te átkozott kígyó! Te! Te…!

Meglököm őt, de mielőtt elesne, el is kapom, és magamhoz szorítom. Ez nagy baj. A teste melege azonnal hullámokat küld felém, ezek mosnak el mindent, temetnek maguk alá, már hiába sóhajtozom, elvesztem. Tényleg ő az egyetlen nő, aki képes a józan eszemet elvenni. Ugyanazok az érzések kerítenek hatalmukba, mint amikor együtt voltunk. Csak emellé most csatlakozik a dühöm is, a bosszúvágyam és a reménytelenségem, tudván, hogy soha többé nem lehet az enyém.

Tolnám is arrébb, rohannék ki a palotából, hazáig meg sem akarok állni, de elém ugrik, és a számra tapad. Kész. Fejlövést kapok ebben a pillanatban. Csak az ösztön létezik, gondolkodás már nincs. Ugyanaz az íz, ugyanaz az aroma, amit akkor éreztem. Elkapom a tarkóját, a másik kezem

meg a lábát húzza fel. Fogalmam sincs, miként emelem meg, de egy mozdulattal a falhoz csapom. Felnyög, erre kinyílik a szemem.

Istenem, mit csinálok? Nasser felesége!

Elengedem, ettől megbicsaklik a lába, de ismét utánam ugrik.

– Tudom, hogy szeretsz, Khalid.

Volt ez valaha kérdés? Sosem. De ez nem változtat a mostani helyzeten. Ők mindketten hazudtak nekem, ennek meg az lett az eredménye, hogy elveszítettük egymást. De azóta? Hiába tudom, hogy akkor és ott nem történt semmi, ha immár Nasser felesége. Hiszen azóta együtt élnek.

– Menj innen, Mona! Menj innen!

Húz magához, én meg tolnám el magamtól, és teljes erőmből üvöltök. Talán már remélem is, hogy meghallja valaki. Törjenek ránk, szedjék le rólam, mert már csak másodpercekig fogom tudni tartani magam. – Takarodj! Tűnj el!

– Khalid. Tudnom kell! Tudnom kell, mit…

Úgy meglököm, hogy elesik, elhallgat, egy ideig nézem, ahogy sír. Aztán feláll, a csuklóját tornáztatja, talán megütötte. Kérdezném tőle, van-e valami baja, de már arra is gondolok, hogy milyen szerencsés lenne, ha ez lenne a legnagyobb baj, ami történik vele. Ha kiderül ez az egész, akkor tragédia lesz.

Megtörli az arcát, a szemembe néz, egyszerűen bénító ez a tekintet. Hogyan képes egy nő egyetlen pillantásával ezer dolgot a szemünkre hányni, könyörögni, szerelmet vallani…?

A földre néz, halkan kérdezi.

– Azért, mert nem jelentek annyit, vagy azért, mert Nasser felesége vagyok?

Nem jelent annyit? Mennyit? Mennyit jelent a levegő, a víz, az étel? Mert ennyit jelent ő nekem.

– Nasser miatt.

Elmosolyodik, dacosan mondja.

– Bezzeg ő nem volt rád tekintettel. Bár nem feküdtem le vele az esküvő előtt, de ez nem jelenti azt, hogy nem is próbálkozott. Amikor találkoztam vele, és elmesélt mindent, azonnal nyomulni kezdett, az volt a célja, hogy megszerezzen. – Ezt mondania sem kell, Nasser maga is elismerte, hogy erre készül. – Csakhogy visszautasítottam. És tudod, miért hagytalak meg téged abban a hitben, hogy az övé lettem? Mert neked is az volt az első gondolatod, hogy odaadtam magam. Nem is akartam bizonyítani az ellenkezőjét. De mondd csak, Khalid, érdekelt valaha is az igazság? Vagy minden úgy jó, ahogy te azt állandóan elképzeled? Érdekelt, hogy miért feküdtem azonnal le veled? Érdekelt, hogy miért nem akartam, hogy feleségül vegyél? Nem! Sosem érdekelt. Ugyanígy löktél el magadtól, mint most. – Hallgasson el, mert le fogunk bukni! – Arra sosem vetted a fáradságot, hogy apámat kérdezd a dzsiddai kérőmről! Sosem érdekelt, hogy miért csak hidzsábot viselek. Hogy miként élek.

Elhallgat, hirtelen minden olyan kuszává válik. Igaza van. Minden olyan egyszerűnek és könnyűnek tűnt, pedig talán nem is volt az. Most meg már lehetetlen.

Nem tudok mit felelni, életem legnagyobb hibája volt idehívnom. Egyszer csak felnyúl a hidzsábhoz, és egyetlen mozdulattal lerántja. Úgy, mint akkor ott, nálam. A szám elnyílik, rá akarok üvölteni, hogy „ne”, de nincs hangom. Újra ezek a hullámok jönnek, kétségbe vagyok esve.

Elmosolyodik, újra azt a bájos arcát mutatva kérdezi.

– De érdekelt téged valaha, hogy te vagy az egyedüli férfi a világon, aki láthatta az igazi Monát? Akinek nem kellett megjátszanom a szűz kislányt? Aki mellett önmagam lehettem? – Újra elmosolyodik. – Apám és Debir a két férfi az életemben, akik tudják, milyen vagyok. Már Dzsiddában is

tudták, talán ezért jöttünk ide. – A kendőt forgatja a kezében, mintha a múlton merengene. – Igazad van. Nem voltam szűz. A legjobb apám van, sosem bántott azért, amilyen vagyok. Hiszi és féli Allahot, és azt is hiszi, hogy engem azért kapott, hogy életben tartson. Mondd! Van más apa, aki életben hagyná a lányát, ha az maga az ördög? – Újra elsírja magát, bennem meg az fogalmazódik meg, hogy nem véletlenül féltem tőle. – Azt gondoltam, ha megtudod az igazságot, nyomába sem érhetek majd Leilának… Én vagyok Dzsidda szégyene. – A földet nézi, láthatólag szégyelli magát, de nem hiszem, hogy tudna olyat mondani, amitől ne akarnám őt. – Apám rengeteg pénzt ajánlott annak a dzsiddai embernek, hogy nőül vegyen engem. Azért jöttünk ide, a szigorú Rijádba, hogy csillapodjanak a kedélyek otthon.

– Miért? Mit tettél?

Felemeli a fejét, a szemembe néz, és elneveti magát.

– Szerinted mit tettem?

Odaadta magát valakinek. Nem kell erre válaszolni, tudom én azt.

– Szeretted őt? – kérdezem, és a torkomban a gombóc már szinte fojtogat.

Kivár, nem felel egyből.

– Nem. Soha senkit sem szerettem. – Felém lép, én meg azonnal hátrébb. Pedig milyen szívesen közelednék én is. Olyan, mint egy szakadék, aminek a széle olykor megindul, az ember meg hátrál, mert ha megcsúszik, repül a mélybe. – Éppen ezért tettem, amit tettem. Férjhez akartak adni valakihez, én meg ostoba fejjel azt gondoltam, ha nem leszek tiszta, nem is fogok kelleni. Még a halál is szebbnek tűnt, mint egy gazdag öreg kereskedő, aki már kislánykorom óta könyörgött apámnak. – Hányingerem támad, el nem tudom képzelni, hogy ehhez a gyönyörű nőhöz hozzáérjen egy olyan ember. Sőt. Semmilyen ember. – De apám nem ölt meg, inkább

magát ostorozta, amiért erőszakoskodott. Keresett valakit, aki így is hajlandó nőül venni. – Ismét elmosolyodik, és valamiért most én is kedvelem ezt a Quasimot. Emír nem volt ilyen kegyes Leilával. Emír megölte volna őt. Na és itt vagyok én. Jó pár lánnyal megtettem azt, amit Leilával is, de sosem üvöltött a képembe az igazság, hogy az életüket teszem kockára. Könnyen játszik az ember, könnyen rak tételeket, ha nem a saját életéről van szó. – Aztán ott, az utcán, amikor megláttam azt a komoly arcodat, amivel méregettél, tudtam, hogy van élete a lelkemnek is, nem csak a testemnek. – Újra elszégyelli magát, a saját kezére néz. – De ez az ördög nem csillapodott bennem, Khalid. Húzott hozzád, dobott neked oda, és súgta a fülembe, hogy „a tiéd”.

– Sosem vetettelek meg azért, mert érintkeztél velem.

Leengedi a kezeit, egészen megváltozik az arca. Sokkal erőteljesebben kezd nevetni, a haját simítja végig.

– Érintkeztem veled? Te így hívod?

Most mégis mit kellene mondanom? Hogy soha nem zavart, hogy szeretkeztünk egy hatalmasat? Hogy életemben nem szexeltem még akkorát, mint vele? Hogy hiába volt kapkodós, titkolt, a legtöbbet adta, és a lehető legjobban leláncolt?

– Szeretkeztünk – nyögöm ki.

Ő újra felém indul, de nekem ezúttal nem mozdul a lábam. Olyannyira nem, hogy a kezem még előre is lendül, és magamhoz húzom. Egy ideig egymás szemébe nézünk, de minden mindegy. Mindketten tudjuk, hogy mit akarunk, és ezen nem változtat az, hogy nem lehet, mert tilos. Halálos bűn.

Megcsókolom, az előbbi kapkodás, hevesség semmivé foszlik. Mindketten gyengédek vagyunk, cseppenként kapjuk a másikból az adagokat. A haját a kezemre tekerem, olyan érzésem támad ettől, mintha mindenét most kaparintanám meg.

Istenem, mennyire akarom ezt a nőt.

Mindig is akartam. És másnak a felesége. Egyszerűen képtelen az agyam elengedni ezt a tényt. A derekához nyúlok, hogy eltoljam, de amikor a puha részt a tenyerem alatt érzem, inkább jobban magamhoz vonom. Összefeszül a testünk, jó érzés. Nagyon jó. Pontosan ezt éreztem akkor, amikor azon az estén eljött hozzám. Minden tökéletes volt úgy, ahogy volt. Én is tökéletesnek éreztem a mozdulataimat, és az övé is minden pillanatban kényeztetett. A tökéletes nő nekem. Aki Nasseré.

Nasser gondolatára dühössé válok. Felfoghatatlan, hogy ezt vette el tőlem. Ezt! Ami az enyém!

Újra megrántom, az sem érdekel, ha fáj neki. Fájjon mindkettőnknek. Fájjon mindenkinek! Pusztuljon bele mindenki!

Felkapom, ő nyögdécsel, jelzi, hogy fájdalmat okozok neki, de nem állok meg. Mindegy. Halottak vagyunk. Akkor már haljunk úgy, hogy a képébe nevetünk mindenkinek.

Az ágyamig viszem, leteszem, ő azonnal hevesen gombolni kezdi a tobémat, én meg az abayát rángatom fel.

Gyere, te ördög. Kellesz nekem. Akárkié is vagy, akármi is lesz, most az enyém vagy!

Levetkőztetjük egymást, befogom a száját, egyáltalán semmi sem érdekel. Nem akarom hallani a hangját sem! A nyelvével akarok játszani, táncolni, vinni, kergetőzni… Ezek az érintések a testemen hagynak nyomot, örökre jegyzem, míg a hang csak a fülemig jut, semmit sem jelent. De tévedek, mert hiába tapadok a szájára, a selymes, búgó hangja ott visszhangzik, belevész az ütembe, cirógatja a dobhártyámat, hangszeren játszik, és adja a ritmust a nyelvemnek.

A fehérneműt is pillanatok alatt szedem le róla, ő is vadul húzza az alsómat. Egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy nem zártam kulcsra az

ajtót, de az agyam már nem működik.

Oh, de szeretem ezt a nőt!

Azt hinnénk, a szerelem egy ember iránt csak egy dolgot ad, pedig nem. Talán normális esetben igen, de itt, nálam egészen másfajta érzések is korbácsolódnak. Az, hogy őt ennyire szeretem, azt is jelenti, hogy mindenkit utálni, gyűlölni kezdek, aki ez ellen a szerelem ellen van.

A nyakamig ér csak, ezért amikor felemelem a fejem, a kulcscsontomat puszilgatja, majd egyre lejjebb. Behunyom a szemem, még a szája is más. Ismerem ezt a hevességet, ismerem ezt a cuppogó hangot. Mindennek védjegye van, még csak egyszer öleltem őt, de millió közül is megismerném.

Leguggolok hozzá, megfogom az arcát, a szemembe néz, ő is elmosolyodik. Mindketten bűnösök vagyunk, és ez a bűnös szerelem, ami a halált jelenti, menti meg mindkettőnk lelkét.

– Nagyon szeretlek, Khalid. Ne haragudj rám…

– Szerelmem…

Ahogy ezt kimondom, elsírja magát, hátradől az ágyon, én meg a hasára borulok. Ölelem, érzem a remegést, tudom, hogy zokog. Én is elsírom magam, kihez fohászkodhatnék, hogy mindez az enyém maradjon?

Csókolom a bőrét, kúszom lejjebb az öléhez, ő pedig tárja nekem, húz magához, miközben nyeli a könnyeit. Amikor a nyelvem hozzáér, megfeszül a combja, a zokogást elmossa egy hangos sóhaj. Kényeztetem, élvezem, hogy feszül mindene, hogy belemar a hajamba, egyszerűen élvezem, hogy boldoggá tesszük egymást. Finom mindene, olyan, mintha mindig is az enyém lett volna, és olyan, mintha a legnagyobb képtelenség lenne, hogy ezt elveszíthetem.

Fölé emelkedem, megfogom az arcát, megemeli a felsőtestét, és csókolni kezd. A lába közé térdelek, felhúzom a combját, a csípőmre támasztom. Határozottan és mélyen hatolok bele, szinte parancsolom a testének, hogy

fogadjon, mert fogadnia kell! Fogadnia kell, mert az enyém, és én az övé! Tövig vagyok benne, ő erősen markolja a fenekemet, de nem jelzi, hogy fáj. Ez is kevés egymásból. Még feljebb húzom a csípőmre a lábát, addig nyomulok, amíg csak lehet, egymásnak feszül az egész alsótestünk. Nyel el engem, húz magába, érzem szinte a vákuumot, és eszemben sincs kijjebb menni. A nyakához fúrom az arcom, a selymes, illatos bőrét kóstolom, ő meg olykor megemeli a fenekét, érzem a belsője rándulását.

Mozdulatlan vagyok, ő egyre többször emeli a csípőjét, olyankor a keze is rándul. Hátrébb dőlök, az arcába nézek, tudom, hogy amikor mozdul, fájdalmat érez, nagyon mélyen vagyok. Mégis mozog tovább, és kéjesen nyögdécsel. A rándulásaiból azt is tudom, hogy ez a fájdalom nyilallásszerű, ami egyszerre édes és pokoli.

Lassan mozogni kezdek, ekkor végre leengedi magát, ellazul, én meg a kipirult arcát figyelve arra gondolok, hogy nincs a földön, amit jobban szeretnék nála. Vele akarok lenni mindennap, a napnak minden percében.

Egyszer csak újra a tarkómba kapaszkodik, a homlokát az enyémhez tapasztja, és a szemem közé nézve mondja:

– Gyere velem, Khalid!

Megyek.

* * *

Szótlanul fekszünk egymás mellett, egyszerűen nincs mit mondanom. Milyen pokoli érzés az, ha bánja az ember azt, ami a legszebb dolog az életében. Bánom, hogy egymásnak estünk, hatalmas hiba, de nem tudom magam ostorozni érte.

Fölé hajolok, a felkaromhoz fúrja az arcát, és hangosan felsír.

– Meg fog ölni…!

Azonnal megszorítom a koponyáját, próbálom nem kimondani, amire gondolok.

Meg.

Még szorosabban vonom magamhoz, hogy a fenébe lehettem ekkora barom, hogy idehívom? Hiszen szeretem. Akit szeret az ember, azt vigyázza, nem sodorja ilyen helyzetbe.

– Nem fogja megtudni.

Erre még hangosabban sír. Vajon az jobb megoldás? Jobb az, ha úgy éljük a hátralévő életünket, hogy beletörődünk mindenbe, és színlelünk?

Halk koppanás hallatszik az ajtón, Mona is felkapja a fejét, én mutatom, hogy maradjon csendben. Levegőt sem veszünk, csak akkor pattanok fel, amikor Anna hangját hallom.

– Khalid!

Az ajtó nyitva van, de ha húgom bejön és így talál minket, akkor elsüllyedek szégyenemben. Úgy iparkodom Mona ruhájáért, mintha az életet jelentené. Felkapom, hozzá dobom, én is húzni kezdem a tobémat. Mona mindent ért, egy hang nélkül kezd öltözni. Talán be kéne tuszkolnom a fürdőbe, de arra sincs időnk. Hatalmas szerencsénk, hogy testvérem vár jó pár másodpercet, majd újra kopog. Én már magamra rántottam a tobémat, odapattanok az ajtóhoz, hamarosan Mona is felöltözik. Ráteszem kezemet a kilincsre, nehogy kinyíljon az ajtó. Amikor Mona rám néz, csak akkor nyitom meg az ajtót. Anna úgy lök beljebb, mintha valami vadállat lenne.

– Elment az eszed? Késő éjjel van. Meddig várjak még?

Végigmér, ekkor jövök rá, hogy a tobét ugyan felkaptam, de a gombokat nem gomboltam be. Az már ezek után nem is fontos, hogy Anna elnyíló szájjal mered a földön heverő alsógatyámra, amit persze nem volt időm felvenni. Átnéz Monára, sosem láttam még húgomat ennyire lefagyni.

Én még próbálnék mindenféle hülyeséget kitalálni, de Mona sokkal

őszintébb. Lenyúl, az ágyneműt igazgatja, és a könnyeit sem rejti el. Szinte szándékosan hívja fel Anna figyelmét gyönyörünk és halálos bűnünk színhelyére.

Anna visszanéz rám, és hatalmas pofont ad. Bizsereg a bőröm, ebben az ütésben, azt hiszem, minden benne van. Lehunyom a szemem, és gondolatban még én is alaposan megpofozom, sőt meg is rugdosom magam.

– Elment az eszetek? Meg akarod őt ölni? – bök a szemével Mona felé. – Elárulod, hogy jut vissza Emír palotájába az éjszaka közepén?

Beljebb jön, nem is jön, szinte rohan. Megáll az ágyam mellett, majd hol engem kémlel, hol Monát.

– Sajnálom, hogy belerángattalak, Anna.

– Hát sajnálhatod is! – üvölt vissza.

– Én vagyok a hibás – vág közbe Mona, mire mindketten odakapjuk a fejünket, mert az iménti nyugodtsága semmivé foszlik. Sírásban tör ki, és lezuhan az ágyamra. – Mindent elrontottam. Egész életemben mindent elrontottam!

Én is odasietek az ágyhoz, felrántom Monát, és magamhoz ölelem. Anna döbbenten nézi a mozdulataimat, sosem látta még, hogy nőhöz érek a családtagjaimon kívül. Sosem látott még szerelmes férfiként.

– Ne mondd ezt! Nem te vagy a hibás. Rendbe hozom. Semmi baj nem lesz.

A mellkasomhoz húzom a fejét, segélykérően Annára pillantok, aki levegőt is alig kap. A kezeimet figyeli, amik Monát szorítják, majd a szemem közé néz, végül a számra kúszik a tekintete, ahogy Mona feje búbját csókolom. Folyni kezdenek a könnyei, a szája görbül, én meg behunyom a szemem.

Mona sírása csitulni kezd, eltol magától, én is kinyitom a szemem, húgomra nézek, aki még mindig ugyanolyan fagyottan mered rám. Megadó

hangon szólal meg.

– Monának át kell jönnie az én lakrészembe. Nálam alszik. Reggel visszakísérem. – Mindketten kérdőn nézünk rá, ő folytatja. – Majd azt mondjuk, hogy összebarátkoztunk. Ez így hihető lesz.

A földre szegezi a tekintetét, tisztában vagyok vele, hogy mardossa a lelkiismeret. Leilára gondol, az ő igaz barátjára, unokatestvérére, nővérére, akit most árul el.

Mona kibontakozik az ölelésemből, és Anna elé lép.

– Megvetsz. Igaz?

Anna egy pillanatra rám néz, majd Monára.

– Nem. Ti Khaliddal szeretitek egymást… Ezt nem tudom megvetni, bármekkora bűnt is követtetek el…

Elszorul a szívem, nincs ember a világon, aki jobban szeret engem Annánál. S én mennyit bántottam. Mennyire utálni akartam. Mennyire gyűlöletes volt, hogy az ő vére nem tiszta… Pedig a legtisztább.

Anna túlságosan zavarban van, és össze van törve, nem képes hosszan tűrni, hogy a szemébe nézek. Pedig mennyi mindent mondanék neki szavak nélkül is. Mutatnám a hálámat, szajkóznám, hogy a legigazabb testvér, üvölteném, hogy ő a másik felem…

– Gyere utánam, Mona. És ne beszélj!

A kezével is int Monának, hogy ne szólaljon meg. Én gyorsabb vagyok, az ajtóhoz érek, megnyitom, és kinézek. A palota üres, csöndes és sötét. Jelzek Annának, hogy mehetnek, de Mona az utolsó pillanatban még a nyakamba veti magát, mire Anna ismét megmerevedik.

– Szeretlek, Khalid!

– Én is szeretlek, Mona. Nagyon. – Amikor az utolsó szót is kimondom, a tekintetem Annáéba fúródik. Ő halványan elmosolyodik, könnyessé válik a szeme. Aztán megfogja Mona kezét, és határozottan húzni kezdi maga

után. Viszi tőlem egyre távolabb, és fura módon úgy érzem, hogy a szívem két nővel válik cinkossá, két nőnek képes megnyílni.

28. fejezet

Reggel van, tudom, hogy Anna már hazakísérte Monát. Talán gyávaság, vagy éppen túl nagy bátorság, hogy szándékosan nem jelenek meg a család előtt. Egyszerűen tudom, hogy leplezhetetlen lenne az érzés bennem. Nem tudnék Monára úgy nézni, hogy ne legyen egyértelmű, miért aludt ebben a palotában. Az az egy szerencsém van, hogy Emírék nem tudják, hogy én is itt aludtam, nem csak Anna. A kocsim bent áll a garázsban, ha bácsikám nem jön át, akkor nem fogunk lebukni. Amilyen gyorsan csak lehet, haza kell mennem. Meg kell nyugodnom. Aztán visszajövök, meglátogatom Leilát, este már újra Thanánál kell lennem, nem hagyhatom cserben. Na és Mona? Őt cserben hagyhatom? Nem láthatom ezután? Ezt fogadjam el?

Körbenézek, nehogy hagyjak valami nyomot. Az ajtóhoz indulok, amin apám ront be. Nem köszön, megköszörüli a torkát, egyenesen a szemembe néz. Ismerem ezt a tekintetet. Átlátja a helyzetet, én képtelen vagyok megszólalni. Egy pillanatra behunyja a szemét, mintha a hallgatásom maga lenne a vallomás. Aztán sóhajtozva csóválja a fejét.

– Jó, ha tudod, hogy Leila nekiesett Monának most reggel, amikor megtudta, hogy itt aludt Annánál. – Nagyot nyelek, apám gyorsan folytatja. – Úgy érzi, Annát is elveszítette.

– Hogy érted azt, hogy nekiesett?

– Úgy, ahogy Thanával tette.

Az ajtó felé indulok, kezd elegem lenni ebből az állandó cirkuszolásból. Elhiteti, hogy az ő idegei felmondták a szolgálatot, és ezzel engedélyt is kap arra, hogy ő majd mindenkinek csak úgy nekieshet? Hát a lófaszt! Helyre

fogom őt tenni!

– Hova mész? – üvölt rám apám.

– Szerinted hova megyek?

– Kétszer is gondold meg, mit teszel Leilával! – felém emeli az ujját, már nem kérdés, hogy tudja.

Tudja, hogy Mona nem Anna miatt aludt itt, és érdekes módon még csak a szememre sem veti. Csípőre tett kézzel, őszintén kezdek beszélni.

– Igazad volt azzal a hálóval kapcsolatban – célzok arra, amikor apám azt mondta, hogy az ellen nem lehet semmit sem tenni.

Ő bólint, fúj egyet, majd halkan felel.

– Persze hogy igazam volt. Most viszont már, gondolom, tudod, mi a tét. Életben kéne tartani magadat abban a hálóban, és azt is, aki kifogott. Nagy baj van, fiam. – Ráncolom a szemöldökömet, nem egészen értem, ő azonban egyetlen rövid mondattal értésemre adja, miért is vagyunk bajban. – Nasser az éjjel hazajött.

* * *

Egy merő görcs a gyomrom, amikor Emír palotájába belépünk. Azonnal sikítást hallok, fogalmam sincs, ki az, de rögvest rohanni kezdek. A lépcső előtt apám utolér, elkapja a kezemet, és megránt.

– Khalid, ha most nem leszel észnél, megölöd azt a nőt! – Tiszta ideg vagyok, de amikor apám riadt szemébe nézek, megértem, hogy most kevés vagyok. Most egy hadseregre van szükségem, mert nagy hatalommal szállok szembe, akit férjnek hívnak. Férjnek, akinek mindenhez joga van. – Segítek neked, de most az egyszer legyél észnél! Most az egyszer, fiam!

Újra sikítás hallatszik, kétségbeesetten fordulok ismét a lépcső felé. Pokoli, hogy fogalmam sincs, ki adja ki ezt a hangot. És még pokolibb az a

gonosz érzés bennem, hogy bár Leila lenne! Bár ő hisztériázna! Bár ne Mona lenne az! Könyörgöm, istenem!

Kirántom a kezem, azonnal futni kezdek fölfelé. Apám mellettem lohol, már hallani a férfiak üvöltését is, és több nő sikoltozását. Felérve két szolgát látok, akik úgy futkároznak, mint az egerek. Mintha egy lyukat keresnének, ahol eltűnhetnek. Apám ugyanúgy lefagy, mint én. A fenti társalgó felől jön a hangzavar, ahogy én indulok, apám is. Anna szalad kifelé, szinte nekem ütközik. Csapzott, a haja összevissza áll, apám magához rántva őt, felüvölt.

– Mi van?

– Segíts, apa! Khalid, kérlek!

Apám nem bírja őt tovább tartani, elengedi, Anna a földre zuhan, de én sem tudok vele foglalkozni. Berontunk, időre van szükség, míg felmérjük a terepet. Igen. Ez háború. És ez egy csatatér. Emír, Nasser hátán csüngve próbálja őt féken tartani, Zahra meg Leilát fogja, aki Annánál is sokkal csapzottabb. Csupa vér az arca. De nem csak az övé. Mona megszaggatott ruhában áll, és egyenesen Nasser szemébe néz, aki az apja súlyától nem tud mozdulni. Két férfi szolga is jelen van, akik szintén Emírnek és Zahrának segédkeznek. Bénító, hogy képtelen vagyok értelmezni a látottakat. Apám hangja és mozdulata ráz föl.

– Istenem…

Megindul, én is ezt teszem, de a második lépésnél lecövekel úgy, ahogy én is. Talán azt érzi, amit én: fogalmunk sincs, kihez szóljunk, hova szaladjunk, mit tegyünk. Ez körülbelül tíz másodpercig tart. Aztán én már tudom, hol a helyem.

Mona felé indulok, aki szerintem sokkot kapott, mert csak Nassert nézi. Amikor unokatestvérem észrevesz, még jobban üvölteni kezd. Látom, hogy Emír keze is csupa vér, és tudom, már nem sokáig lesz képes féken tartani a fiát. Talán nem is akarom, hogy féken tartsa. Hónapok óta tombol bennem a

düh és a bosszúvágy, de apám szavai is a fülemben csengenek: észnél kell lennem!

Már csaknem odaérek Monához, a semmiből terem ott Leila. Zahra a földön hever, valószínűleg Leilának sem kellett több, amikor meglátott. A szolga is ott terem, velem együtt próbálja menteni Monát. Leila olyan hangon üvölt, ahogy még sosem hallottam. Arra gondolok, hogy feleségül vettem a pokol úrnőjét, és nem is Mona az ördögi, hanem Leila.

– Te szégyentelen! Átlátok rajtad! Te cafat! Anna sosem árulna el engem! Hiába hazudja, hogy nála aludtál, Anna az én igaz testvérem!

Monára nézek, aki szótlanul áll. Kérdezném, hogy mi történt, de a közben visszatérő Anna elkapja a kezem, és sírva ordítja.

– Segíts, Khalid! Leila teljesen megőrült. Meg akarja ölni Monát.

– Nemcsak ő akarja megölni, hanem én is! – üvölti Nasser, mire én odakapom a fejemet.

Apám segít Emírnek, de láthatóan két ember ereje is kevés egy felbőszült férj bosszúvágyával szemben. Ismét Monára nézek, Anna sokkal halkabban mondja.

– Khalid, kérlek! Csinálj valamit!

Allahra esküszöm, tenném is, ha nem két oldalra kéne egyszerre mozdulnom. Mi a fontosabb? Leila, vagy Nasser? Leila nem tud komoly bántódást okozni Monának; akitől valóban tartanunk kell, az Nasser.

Fogalmam sincs, hogy jön ki az a határozott hang, amin mondom.

– Szeretem Monát! Azért akartam feleségül venni, mert szeretem. – Nasser talán fel sem fogja, mit mondok, próbál szabadulni. Apám felém néz, és alig hallhatóan a nevemet nyögi, talán azt akarja mondani, hogy fogjam be. Megfogom Mona kezét, magam mellé húzom, miközben a másik kezemet fenyegetően emelem. – Elválsz tőle, Nasser! Megértetted? Kijelented, hogy elválsz, és én nőül veszem! – Apám egyre morcosabban

néz rám, de egyszerűen nincs más esély. Ha valakit ismerek, akkor az Nasser. Ő most tényleg meg akarja ölni Monát, és tudom, hogy nem azért, mert szereti, hanem miattam.

Leila egyre hangosabban visít mögülünk, megfordulok, de a szolga biztosan tartja.

– Azt hiszed, mindenki életét megmentheted egy házassággal? – ordít vissza Nasser. – Mona a feleségem. És halál jár neki a házasságtörésért!

Ez nem kérdés, mindnyájan tudjuk, mi jár neki. A tekintetem Monára kúszik, aki ugyanolyan mereven áll, egy pontra néz, nem is harcol az elkerülhetetlen ellen. Ő már akkor tisztában volt a következményekkel, amikor a húgommal átjött hozzám.

Elengedem őt, egészen Nasser elé megyek, és úgy beszélek, mintha még mindig a legjobb barátom, legédesebb bátyám lenne. Igen. Ebben a pillanatban tényleg ezt érzem. Csak Nasser kegyelmezhet meg Monának, és én bármit megteszek unokatestvéremnek, hogy megkönyörüljön a szerelmemen.

– Kérlek téged, Nasser! Fohásszal, testvéri szeretettel… Úgy kérlek, ahogy akarod. Maradj testvérem, aki eddig is voltál, és ne válj gyilkossá. Ha azzá válsz, engem is azzá teszel. – Letérdelek, a homlokomat a földhöz tapasztom, mindenki elhallgat. Olyan csönd kerekedik, amilyen csak a sírban lehet. Még az is megfordul a fejemben, hogy csak az én érzékszerveim kapcsoltak ki. Mormolom, az sem érdekel, ha senki sem hallja, csak Allahhoz jusson el: – Jogod van, de szíved is. Hagyd meg az életét!

A csönd nem szűnik, érzem, valaki a hátamra borul, benyúl a kezeim alatt az arcomhoz. Anna az.

– Khalid… – suttogja sírva. Majd üvölteni kezd: – Kérlek, Nasser! Én is testvéredként kérlek!

Ezt a hangot hallva sírom el magam. Annám. Ki áll mellettem az utolsó pillanatban is, ha nem ő? A legtisztább, legnemesebb gyémánt, aki jobban kiáll mellettem, mint amennyire ember állhat ki ember mellett itt, Szaúd-Arábiában.

Anna felpattan, egy ideig még a földre tapasztom a homlokom, majd megemelem a fejem. Apám és Emír Nassert fogják, akinek a nyakán Anna csüng. Puszilgatja a konok férfiarcot, aki konoksága mellett sír is. Tűri húgom hevességét, engem néz, és olyannak látom őt, amilyennek utoljára talán Anna esküvőjén láttam. A testvérem ő, akit elárultam, és aki elárult.

Anna elengedi őt, közvetlenül a lába elé borul, és csak egy szót suttog: „kérlek”. Apám úgy nézi a lányát, mintha az egy idegen lenne. Az ő szeme is könnybe lábad, fogalmam sincs, kit szán most jobban: Monát, Nassert, Emírt, Annát, Leilát vagy engem?

Nasser is döbbenten nézi Annát, majd lecsukódik a szeme, és szajkózni kezdi:

– El akarok válni! El akarok válni! El akarok válni!

* * *

Nassert nem kellett féken tartani tovább. Közölte, hogy még ma elmegy az imámhoz, ahol ugyanígy háromszor elismétli, hogy el akar válni. Látni sem akarja többet Monát. A különös az volt, hogy nem mondott rám semmi rosszat, mintha megértette volna, hogy a múltban sem azért akartam feleségül venni Monát, mert kedvemre való volt, hanem azért, mert tényleg beleszerettem. Természetesen a házból azonnal kidobta, anyám átkísérte az én házamba. Quasim már hívott, türelmetlenül faggatott, hogy mi ez az egész. Mit tehettem volna? Elmondtam az igazat. Mindenről. Ő eléggé kiborult, legalább tízszer megkérdezte: „És most mi lesz? A lányomból

harmadik feleség lesz?” Nem is értem őt. Mona azt mondta, az apja tudott az őrültségeiről, most meg azon sopánkodik, hogy harmadik asszony lesz belőle? Adjon inkább hálát Allahnak, amiért életben marad. És Allah mellett Nassernek is.

Apám eléggé kivan. A fotelben ül, minden másodpercben Emírre pillant, mintha neki kéne bocsánatot kérnie. Anna is itt ül, úgy kiborult, hogy nem is mertük hazaküldeni a sofőrrel. Mint megtudtam, húgomnak Billal elég nagy szabadságot biztosít, többek között megengedi neki, hogy egy sofőr vigye a kijelölt célra, férfi családtag kísérete nélkül. Billal azonban most kivételesen hamarosan érte jön, és hazaviszi. Anna a kezét tördeli, olykor kitör belőle a sírás, majd ismét elkomolyodik.

Leilát képtelenség volt lenyugtatni. Emír a lakrészébe cipeltette, és újra orvost hívattak hozzá. Ibrahim hiába jött át, ő is úgy látta jónak, ha az az orvos veszi kezelésbe, aki eddig is gyógyította. Hiába mondta Leila, hogy testvérként viszonyuljunk egymáshoz, ő igenis nőként szeret. Felelőtlen beleegyezés volt részemről.

Apám végre megszólal, Emírre nézve kérdez.

– Hogy történt?

Nagybátyám nem reagál, Anna meg úgy kezdi mesélni, mintha neki tették volna fel a kérdést.

– Reggeli után visszajöttem Monával. Csak Zahrával találkoztunk, de úgy gondoltam, ha már itt vagyok, akkor beköszönök Leilához. Fönt azonban ott találtam a közlekedőn. Amikor ránk nézett, megkérdezte, hol voltunk. Azonnal rávágtam, hogy Mona nálam aludt, mert próbáljuk szorosabbra fonni a kapcsolatunkat. Úgy akarok rá is tekinteni, mint egy testvérre, hiszen Nasser asszonya. – Nagyot nyel, Emírre néz. – Azonnal kiborult, nekiment Monának, üvöltötte, hogy mindenkit elvesz tőle. El akarta venni Khalidot, és most engem is. Ekkor szerencsére Emír megjelent, és

próbálta megnyugtatni Leilát, de ő már nagyon agresszív volt. Tépték egymást Monával, fogalmam sem volt, mit tegyek. – Ismét Emírre néz. – Emír szólt az egyik szolgának, aki Zahrával a segítségére jött. Nasser közben előjött, és ő is azonnal nekiesett Monának, hogy hogy képzeli az éjszakát házon kívül tölteni. Leila csak ordította a magáét, Nasser meg megkérdezte, miért aludtam most itt. – Anna elsírja magát, apám megcsóválja a fejét, de nem mozdul húgom felé. – Nem feleltem, ő meg feltette a kérdést: „Khalid is itthon aludt?” Nem akartam válaszolni, de Mona odaállt elé, és hangosan mondta: „Igen. És vele háltam. Újra. És vele is fogok, míg dobog a szívem, akkor is, ha a pokolra küldesz. Allah látja a lelkemet.” Emír azonnal hívott téged, apa, de már minden megállíthatatlan volt.

Szinte hallom, ahogy Mona mondja azt, amit Anna idézett. Itt cseng a fülemben minden egyes szava. Apám rám néz, én is a szeme közé nézek. Megtámasztja az állát, olyat mond, amit senki sem érthet rajtam kívül:

– Isteni áldás, ha az dobja rád a hálót, akire te is tetted.

Erre mindenki apámra néz, az én fülemben már egészen másvalami cseng. Mona egykori szavai, amiket viccesen, mégis uralkodóan mondott: „Vigyázz, Szudairi, lehet, hogy most a préda vagy, és nem a vadász.” Egyikünk sem sejtette akkor, hogy mindketten elejtett vadak lettünk.

* * *

Ezredszer csörög a telefonom, Thana az, de nem vagyok olyan helyzetben, hogy beszéljünk. Kikapcsolom a telefont, újra hátradőlök, idegőrlő ez a várakozás.

Billal egyszer csak besétál, Anna azonnal felpattan, és hozzá siet. Szorosan ölelik egymást, apámmal összenézünk. Szégyellem magam. Sok

rosszat gondolok Billalról, de mindennek semmi köze a házasságukhoz. Már én is tudom, hogy az ember szerelmesen egészen más.

Billal rémült fejet vág, hol apámra néz, hol rám, miközben Annát ölelgeti. Húgom sírni kezd, mire apám végre feláll, hozzájuk lép, és odasúg valamit Billalnak, míg Annát irányítja. Kifelé mennek, valószínűleg az autóhoz kíséri. Ezt onnan sejtem, hogy hallom Billal válaszát.

– Rendben. Vidd csak. Rögvest megyek én is.

Sógorom Emírre néz, aki ugyanolyan csöndben ül. Felállok, Billalhoz megyek, üdvözöljük egymást.

– Béke, öcsém.

– Béke, Billal.

Az ölelés után hosszan néz a szemembe.

– Helyesen cselekedtél – nyögi ki.

Felhúzom a szemöldökömet, ezek szerint mindenről tud. Valószínűleg amikor apám felhívta őt, mindenről be is számolt.

– Vigyázz Annára!

– Lenyugtatom. Ne aggódj! És teszek róla, hogy rendbe jöjjön a viszonya Leilával is.

Erre elmosolyodom, mert Billal ráhibáz a lényegre. Anna a sokk mellett azon is tépődik, hogy elveszítheti Leilát. Talán attól retteg a leginkább, hogy unokanővérünk árulásnak veszi a tettét. Talán az is…

– Köszönöm.

Ismét magához húz, megveregeti a vállam, majd halványan el is mosolyodik.

– Mondtam én, hogy neked is lesz egy Annád!

Igen. És én már akkor tudtam, hogy Monának hívják.

* * *

Apám visszajön, leül, egyikünk sem méltatja figyelemre, csak amikor megszólal.

– Nasser autója most áll be.

Emírnek mintha vizet locsolnának az arcába, azonnal fészkelődni kezd, kár tagadni, én is feszültté válok. Nem tudom, mire számíthatok. Nasser az imámnál volt kijelenteni, hogy el akar válni. Tanúkat vitt magával: a saját családjából az egyik unokatestvérünket, akivel állítólag azóta van jóban, amióta tőlem eltávolodott, Mona családját pedig Dabir képviselte.

Apámra nézek, aki kihúzza a hátát, az állát táncoltatja, megsajnálom őt a történtek miatt. Igaza van, túl sokszor kerülök mindenféle katyvaszba, és nem kérdés, hogy ez az utóbbi mindenkinél betette a kaput. Hol van ez ahhoz képest, amikor tudomást szerzett róla, hogy csatlakoztam pár herceghez, akik még itt, Rijádban is szerencsejátékot űznek? Nagy volt a szám nem is olyan rég, mindenfélét mondtam Billalról, pedig azokat csak azért tudtam, mert én is részese voltam. Én nem jártam Európába, nem játszottam el vagyonokat, de a kisebb tétek még nem jelentik, hogy a bűn kisebb lenne. Amikor kiderült a dolog, apám határozottan megtiltotta, hogy újra játsszak. Sőt, emlékszem, Nasser is kérlelt. Nem mondom, hogy nehezen mondtam le róla, de ha akkor nem bukom le, és apám nem tesz helyre, talán ugyanúgy játszanék még mindig, ahogy Billal tette.

Dabir jön elöl, egyenesen hozzám tart, azonnal fölállok. Bólint, majd magához ölel, úgy ül le, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. A mi családunk tanúja nincs jelen, Dabir után Nasser jön, aki senkire nem néz rá, ahhoz a fotelhez megy, ami jóval távolabb van tőlünk. Mindnyájan követjük őt a szemünkkel, talán arra várunk, hogy támadni fog.

Apám nyitogatja a száját, mintha mondani szeretne valamit, remélem, hogy csöndben marad. Most az egyszer fogja be! Most az egyszer ne védjen, ne ossza az észt! Most az egyszer hadd harcoljak egyedül azért, aki

a legértékesebb nekem!

Nasserre nézek, aki a földet figyelve érzelemmentesen nyögi ki.

– Kijelentettem. Tanúk előtt. A következő hónapban és az utána lévőben is megteszem. Szavamat adom. Közöltem az imámmal, hogy nem maradok asszonyommal egy fedél alatt akkor sem, ha erre ő maga kér. Megmondtam az okát is. Gondolkodási időt akart nekem adni, hogy eldöntsem, akarok-e elégtételt venni. – Felnéz, a szemembe mered, mindenki tudja, mit jelent ez. Még az imám is felhatalmazta őt arra, hogy asszonyát megbüntesse. – Nem élek az elégtétel lehetőségével. Monának nem kell semmit visszaszolgáltatnia, és nem is fogok hozzá közeledni az elkövetkező hónapokban békülés címén.

Apámra nézek, aki Emírrel együtt némán bólogat. Nasser úgy viselkedik, ahogy csak egy igaz férfi viselkedhet. Mivel Mona hatalmas bűnt követett el, járna, hogy visszafizesse hozományát Nassernek, de erről ő maga mondott le. A harmadik kijelentésig azonban kötelessége lenne gondját viselnie asszonyának, ha nem vesz elégtételt, bármit is tett az. Ha Monának megbocsát, az az ő döntése, de attól még az ő felelőssége nem lesz kevesebb. Ebben az esetben arról is szó van, hogy nem tehetné ki Mona szűrét, nem dobhatná az utcára. Az elkövetkező hetekben ugyanolyan luxust kéne neki biztosítania, mint amilyenben eddig is tartotta. Erre most csak azért nincs szükség, mert a válás miattam következik be. Az én segítségemmel nem marad Mona magára.

Hátradől, konokul apám szemébe néz, majd Emírébe, végül az enyémbe.

– Elégedett vagy? – kérdezi lágy hangon.

Nem is tudom, de van egy olyan érzésem, hogy nem is Mona miatt van így összetörve.

– Áldom a nevedet a sírig. Nagylelkű vagy. Igaz testvér.

Erre gúnyosan felnevet, megtámasztja az állát, szinte farkasszemet nézünk.

– Mindenkinek az a jó, Khalid, ha a közelünkben sem vagy. Nézz körbe! Anyám és húgom nyugtatókon él, a feleségemmel hálsz, a húgodat ilyen helyzetekbe sodrod… Ki itt a testvér? Te?

Igaza van. Csak kezdem azt érezni, hogy mindenki elfelejti, honnan is indult ki ez az egész. Egy hibát elkövettem. Igen, azt vállalom. Leilához sosem szabadott volna hozzányúlnom. A többihez mind jogom volt, meghagyta a próféta, egyikünk sem különb. Mindennek ellenére nem bocsátkozom vitába, így is nyertesnek érzem magam.

– Büszke vagyok rád, Nasser – szól közbe apám, mire unokatestvérem körülbelül olyan szemeket mereszt rá, amilyeneket én.

Fogja már be! Miért kell mindenbe beleszólni?

Azonnal el is hallgat, Emírt nem tudom hova tenni. Eddig sem beszélt, és most is úgy tesz, mintha semmi köze nem lenne az egészhez.

Nasser kezd lenyugodni, újra a szemembe néz, összefonja az ujjait, és kíméletlenül nekem szegezi a kérdést.

– Mi lesz Leilával?

Bevallom, sokszor gondoltam már arra, hogy Nasser nem túl jó testvér. Én mindig óvtam és vigyáztam Annát, ő meg még akkor sem emelte fel a szavát, amikor kiderült, hogy testvérével háltam. Egyetlen mondat. Ez a mostani mondata mutatja, hogy ugyanolyan, mint én. Ő ugyanazokat tenné meg Leiláért, mint én Annáért. Kezdem érteni, hogy azért ment bele ebbe az egészbe, mert retteg tőle, hogy tovább büntetem Leilát. Hiszen mire másra számíthatna? Mindig húga szenvedte el mindenki ballépését.

– Ígérem, hogy a legtöbbet adom neki, amit egy férfi adhat a feleségének…

– Azt a legtöbbet te Monának fogod adni, Khalid! – vág közbe Nasser.

Kár tagadni, igaza van.

A Korán szerint tegyek egyenlőséget három nő között? Hogyan lennék rá képes, amikor a szívem csak az egyiket akarja? Osszam testemet is? Hogyan, amikor testem csak az egyik nőt szomjazza?

Enged valamit a hitünk, Allah, a prófétánk, miközben ha megtesszük, saját magunkat csapjuk be, saját magunkat csaljuk meg. De már mindegy. Két feleségem van, lesz egy harmadik is. Az én büntetésem az lesz, hogy azokat is szeretnem kell, nem adhatom magam soha teljesen egyetlen nőnek. Micsoda kiváltság az, hogy nekünk négy asszonyunk is lehet, és én ebben a pillanatban értem meg, hogy apámnak miért nincs több felesége. Nem jutalom az és kiváltság, hanem büntetés.

Állom a tekintetét, de egy idő múlva Emírre nézek. Szegény nem kért sokat, csak annyit, hogy bánjak szépen a lányával. És én? Tönkretettem, aláztam, büntettem, felhasználtam. Mindazt teszem vele, amiért könyörögtem Nassernek, hogy ne tegye Monával.

– Talán boldoggá nem tudom tenni… De az lesz a célom, hogy boldogtalanná se tegyem.

Fogalmazhatnék úgy is, hogy életet adok neki. Apámra nézek, aki elmosolyodik, azt hiszem, sejti, hogy erre gondolok. Nőket fogok életben tartani, ahogy ő tette anyámmal, és megélem a szerelmet, amit ő elveszített.

29. fejezet

Mélyen a szemembe néz, újra csókol, miközben a számba suttogja:

– Szeretlek.

A szempillái az arcomhoz érnek, ahogy lehunyja a szemét a csók közben, apró cirógatást érzek. Én is lehunyom a szemem, újra érzem ezt a lágy érintést, ebből tudom, hogy most kinyitotta a szemét. A szája elszakad az enyémtől, hátrébb húzza a fejét, elmosolyodom, mert tudom, hogy engem les. Hallom a kuncogását, én is egyre szélesebben vigyorgok. Kinyitom a szememet, de gyorsan vissza is hunyom, mire ő felül, megborzolja a hajamat, és megrázza a vállamat.

– Hé! Hallasz te egyáltalán?

– Nem. Mit mondtál? – elnevetem magam, mert ismét a hajamba borzol. Aztán megijeszt, mert torkaszakadtából üvölti:

– Szeretlek!

Ijedtemben kipattan a szemem, elkapom a karját, letaszítom magamról, szinte leteperem. Nevet, én is csak arra vagyok képes. Látom, hogy beszélni akar, de nem tud.

– Az én házamban te nem fogsz kiabálni! Megértetted?

Fölemeli a lábait, próbál lelökni, de a kacagás elveszi minden erejét. Aztán összeszedve magát újra hatalmasat ordít:

– Szeretlek!

Elkapom az arcát, számmal a szájára tapadok, csókolom őt, miközben beszélek.

– Fogd be!

– Szeretlek!

Ő is beszél csók közben. Eddig fogalmam sem volt, hogy több mindent is lehet egyszerre, amire egy száj képes: csókolni, beszélni, nevetni…

Mélyre hatolok, kergetem a nyelvét, lazulni kezd a teste, már nem ellenkezik. Pár másodperc múlva már szinte éhezem, hallani akarom újra és újra.

– Inkább mondd!

– Szeretlek! – reagál azonnal, miközben a tarkómba kapaszkodik és a szemembe néz.

Három napja szinte ki sem mozdulok a saját palotámból, minden percet Monával töltök, egyáltalán nem hiányoznak a világ dolgai. Ha meg szűkíteni akarom a kört, akkor azt is mondhatom, hogy nemhogy a palotából nem mozdulok ki, hanem az ágyból sem.

Apám egyszer átjött, és megkért, hogy viselkedjem úgy, ahogy illik, ezzel nagyjából arra célzott, hogy ne legyek szerelmes kis taknyos, hanem férjként tegyem a kötelességem. Tegnap éppen ezért határoztam el, hogy ma átmegyek Thanához. Eléggé sajnálom, ugyanis az elmúlt három napban naponta legalább kétszázszor hívott, én meg szokásomhoz híven nem vettem fel. Ammar is hívott, őt is kinyomtam, gyanítom, ő ugrasztotta apámat. Nem neheztelhetek senkire, mert végül is igazuk van. Monával azonban elég nagy bajban vagyok. Elé állhatnék, és közölhetném, hogy Thanához kell mennem, hiszen a feleségem, de nem vagyok rá képes. Megbántanám őt, és én ezt az egyet nem akarom. Szélsőséges helyzetben van, sőt a szerelmünk is abban van, ezért teljes vállszélességgel kell mellette állnom.

Erre a gondolatra félbeszakítom a csókot, megfogom az arcát, és közelről kémlelem. Teli vagyok aggodalommal, hiszen hiába egyeztem meg Nasserrel szóban, még az ő asszonya, bármit tehet. Rettegésben tart ez a tudat, és ilyenkor, amikor eggyé olvadok vele, érzem csak igazán, hogy

Nassernek mekkora hatalma van, mert elveheti tőlem. Márpedig ha őt elveszi, akkor elvesz mindent!

– Mi a baj? – kérdez, miközben csillapodik a nevetése.

– Semmi. Csak imádlak nézni.

– Ne hazudj! Van valami!

Halványan elmosolyodom, ebben a pár napban tökéletesen kiismert. Párszor beszéltünk a helyzetünkről, de azt hiszem, mindkettőnk lelke rettegéssel telt, így inkább mindig elhessegettük a felhőket. Egy dolog, pontosabban egyvalaki van, akiről nem kérdez, és az Leila. Talán azért, mert azt érzi, hogy ennek a csomónak a közepe Leila. Szerelmes nőként nem fogja bontogatni ezt a csomót, de ha én megteszem, akkor elég nyilvánvalóvá válik, hogy nem Leila a görcs, hanem én. Ha azon a napon nem nyúlok hozzá, nem kell feleségül vennem, nem jött volna Thana sem, és Mona lenne egyedül. Mindez csak egy „ha”…

Egyébként azt elismerem, hogy az elmúlt három napban, ha Thanát nem is, de Leilát megpróbáltam felhívni. Pontosan úgy, ahogy mondom: megpróbáltam. Egyáltalán nem volt hajlandó velem beszélni, a hangját sem hallottam napok óta. Amikor megkérdeztem Zahrától, hogy odamehetek-e, fogadna-e Leila, azt válaszolta: „próbáld csak meg!”. Persze utána meg nyájasan közölte, hogy egyébként sem ártana, ha tiszteletemet tenném, mert alá kéne írnom egy papírt, melyben engedélyezem Leilának, hogy munkába álljon. A hangsúllyal szinte jelezte, hogy lányát nem láthatom, arról ne is álmodjak, de ehhez nekem is lesz pár szavam.

Van egy olyan érzésem, hogy amikor Mona Nasserrel lakott, volt lehetősége kiismerni Leilát. Szerintem jól tudja, hogy feleségem most el fog zárkózni tőlem, és azt is jól látja, hogy bennem nincs szerelem az irányába. Talán mindenki úgy van vele, hogy ki kell bírnunk a három hónapot, mindenkinek életben kell maradnia, utána meg lesz, ami lesz. Ez bennem is

csak akkor nyert felismerést, amikor az első napon Mona a szemembe nézett és ezt mondta: „Nasser asszonyaként nem szerettem az életet, csak éltem, most azonban mindennap hálát adok Allahnak, hogy egykor a világra születhettem, mert megkaptalak téged is. És én ragaszkodom ehhez az élethez.” Milyen igaza van. Ha így jobban belegondolok, bennem is az fogalmazódik meg, hogy az elmúlt jó pár hónap csak úgy pergett magától. Monával értelmet nyert, majd veszített, most pedig újra nyert minden. Minden! Van értelme fölkelni, mert itt van ő is, van értelme tervezni, mert helye van a jövőmben.

– Te vagy a mindenem, Khalid! – búgja, miközben puszilgat. – Nem szeretném, ha gondjaid lennének. Nem akarlak ilyen gondterheltnek látni.

És én? Azt hiszi, én nem látom, hogy minden napja rettegés? Egyszer csak bekopog ide Nasser, és annyit mond: „Meggondoltam magam. Viszem asszonyom, és büntetem a bűneiért.” Hány és hány nap fog még így eltelni.

– Ne velem foglalkozz! Én rendben vagyok.

Megszorítom a fenekét, ő odakap, majd meggondolva magát inkább a fejemre csap.

– Hé! Még most is ezen jár az eszed?

Eszem? Nincs is eszem.

Elég késő van, indulnom kéne, de képtelenség elszakadni tőle. Ő azonnal szétfeszíti a lábait, felnyomja a felsőtestét, érzem, ahogy helyezkedni kezd, úgy csúszok belé, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne. Hevessé válik a szívritmusom, kell pár mély lélegzetet vennem. Ő megáll, hiába mozgatnám, nem engedelmeskedik. Behunyom a szemem, beszívom a számat, a tenyeremmel simítom a combját, ami puha és selymes. Amikor kissé megnyugszom, kinyitom a szemem, ő már engem figyel. Elmosolyodik, gyorsan csókot nyom a homlokomra, és a számba suttogja:

– Te kis bárgyú Szudairi!

Egyszerre tör ki belőlünk a nevetés. Valószínűtlennek tűnik, hogy ezt hallva a szájából, a legjobb érzés tölt el.

– Adok neked olyan bárgyút…

– Sosem gondoltam igazán, hogy az vagy. Egészen mást láttam a szemedben, nem félénkséget. – Ez kezd érdekes lenni. Az orrát az enyémhez nyomva folytatja. – És azt sem mondtam komolyan, hogy préda vagy. Én voltam a préda, Khalid. – Elkomolyodom, vitáznék is, mert én legalább annyira jól érzem magamon az ő hatalmát, mint ő az enyémet. – Mindent láttam a tekintetedben, csak félénkséget és bizonytalanságot nem. Talán éppen ezért akartalak kicsit megtörni – kuncogja el magát.

Kicsit megtörni? Hát az ment rendesen. Vegyünk egy hosszú botot. Nos… Ő nem egy helyen törte el, hanem kb. centinként reccsentett rajta egyet. És egyébként is… Igenis bizonytalan voltam vele kapcsolatban. Ismerjem el?

– Sikerült. Szilánkosra törtél.

Elkomolyodik, felül, mélyen vagyok benne, most ő sóhajtozik nagyokat. Az elmúlt pár napban már rájöttem, hogy ha így ül rajtam, akkor jobban teszem, ha neki adom az irányítást. A keze a hasamra fekszik, kissé eltolja magát tőlem, majd újra nevetni kezd.

– Nem is! Te egész keményen egyben vagy!

Újra nevetek én is, meghúzom a kezét, ő rám is fekszik. Szeretem, amikor az egész felsőtestünk érintkezik. Átölelem a derekát, olykor simítom a csípőjét, fenekét. Néha emeli magát, de igazából nem is az alsótestünk szeretkezik, hanem a felsőtestünk. Már nem is emeli magát, csak centiket mozog előre-hátra. Ölelem, csaknem összeroppantom a hátát, ő is úgy kapaszkodik belém, mintha az élete múlna rajta. Ezek az érzések a vágyat is egyre magasabbra csiholják bennem, érzem, élvezni is tudnék. Csókolgatom a nyakát, a kulcscsontját, mikor mit érek el. Liheg a fülembe, én is szaporán

veszem a levegőt, pedig egyáltalán nem mozgunk hevesen. A farkamban már tör előre a bizsergető érzés, be kell kapcsolnom a kontrollt. Befeszítem az izmaimat, de nem állítom meg, hagyom, hadd mozogjon. Az utolsó pillanatban fogom csak le, a csúcsra jutok, ő halkan tűri. Kinyitom a szemem, megsimítom a hátát, újra lágyan mozogni kezd. Pár másodperc múlva már ő áll le magától, és lüktetve, de halkan élvez el. Ez a szorongató érzés újra magával visz, megint szorítanom kell az izmaimat, különben ejakulálni is fogok. Szerencsére a csípője nem mozdul, csak a hüvelye pumpál, így sikerül megint egy hatalmasat élveznem.

Totál leizzadtam ettől a koncentrálástól, de megérte. Amikor lazulni kezd a görcse, feltámaszkodik, és az arcomba néz. A szemünkkel vitatjuk meg, hogy ez még nem a vég, még és még kell a másikból. Sokkal intenzívebben kezd mozogni, az ágyékom már nagyon bizsereg, bármi is fog történni, perceken belül könnyítenem kell magamon. Egyre feljebb és feljebb ül, testének látványa elég rendesen kikapcsolja bennem a kontrollt. Közel vagyok a következő csúcshoz, érzem, ő is ott jár, nem akarom megállítani, mert akkor talán elveszem az örömét. Ismét feszítem az izmaimat, de egyszer csak megfogja az arcomat, a számhoz hajolva súgja:

– Add magadból a forróságot nekem, Khalid! Akarom!

Az elmúlt napokban mindig visszafogtam magam, csak és kizárólag magömlés nélkül élveztem vele, és tudom, most arra céloz, hogy ugyanazt akarja, amit először éltünk meg. Mentegetőzhetnék, hogy nekem egy ejakuláció nélküli orgazmus is ugyanolyan erős, mint magömléssel, de szerintem ezt a nők sosem fogják elhinni. Emlékszem, volt egyszer egy nő, aki rendesen számonkért: „Nem élveztél?” Magyarázni kezdtem a dolgot, ő meg úgy nézett rám, mintha kínaiul beszélnék.

– Adjam? – kérdezek vissza, miközben én is megfogom az arcát.

– Igen. Érezni akarom!

* * *

A kocsiban ülök, Mona meg sem kérdezte, hova megyek, elfogadta, hogy dolgom van, mindössze arra kért, hogy siessek vissza hozzá, de ezt mondania sem kell. Thanához indultam, bocsánatot szeretnék tőle kérni, de jön egy üzenet Zahrától: „Várjuk az aláírásodat, Khalid! Türelmesen!”

Erre elvigyorodom, mert elképzelem, hogy Zahra mennyire lehet most türelmes. Semennyire. *Jaj, de nagyon utál engem!* Pedig hogy szeretett régen…

Emír felé veszem az irányt, eltervezem, ha már mindenki ilyen kemény, akkor én is az leszek. Mivel feleségem nem hajlandó semmilyen formában kommunikálni velem, nincs is más választásom. Legyen így. Kedvére akartam tenni, de ha ő ezt választja, akkor könyörögni nem fogok. Talán már rég kivertem volna a patáliát, ha Nasser nem tartana sakkban. Nem bánthatom Leilát, mert Monával kapcsolatban a markában vagyok még jó pár hétig. Kezd undorító és visszataszító lenni ez az állóharc, de apám azt mondta, tartsak ki.

Megmarkolom a kormányt, bácsikám palotájához közel már konkrét terveim vannak. Arra várhatnak, hogy úgy írok alá papírokat, hogy az én kis feleségem hozzám sem szól! Azt leshetik! Rendet teszek a fejében, ha már így összekuszálódott minden.

Az azért megnyugtató, hogy Nasser elköltözött abba a palotába, amit magának és Monának szánt. Azóta nem maradtunk négyszemközt, egyáltalán nem tudom, mi kerekedne ki belőle, ha szemtől szemben találnánk magunkat. Nassert ismerve forr benne a bosszú. Kár tagadni, bennem is. Egyformák vagyunk.

Leparkolok, a házba veszem az irányt, meg is lepődöm, ugyanis Zahra a semmiből terem előttem, visszafogottan köszön, majd elindul, mutatja, hogy

kövessem az udvarra. Egy ócska kérdést intézek hozzá, melyben afelől érdeklődöm, hol van Emír, de csak legyint egyet.

Kimegyünk az udvarra, Zahra csak iparkodik tovább. Az ülőgarnitúrák üresek, Leilának nyoma sincs. Nagyon remélem, hogy nem a kert hátsó szegletébe tartunk, ahol tudomásom szerint Leila kedvenc virágai vannak ültetve.

– Hol van lányod? – kérdezem morcosan.

– Asszonyod hátul van! – csattan vissza.

Felsóhajtok, ebben aztán minden benne volt. Valószínűleg arra gondol, amire én. Én az ő lányát látom Leilában, míg ő az én feleségemet. Feleséget, akiért felelősséggel tartozom, és ezt minden szavával az orrom alá is dörgöli. Jó pár percig sétálunk, már látom Leilát, aki a virágok mellett guggol. Zahra egészen az ágyásig kísér, majd leül az egyik fotelra, és rám mosolyog. Leila fel sem néz, Zahrára mordulok.

– Menj vissza! Négyszemközt akarok beszélni Leilával!

– Vedd úgy, hogy itt sem vagyok, Khalid!

Na ne! Most ez lesz? Remélem, tudja, hol a helye, mert ilyesmihez nincs joga!

– Itt vagyok, Leila. Beszélhetnénk. Akkor megkapod az aláírásomat is.

Leila feláll, felém fordul, nagyot kell nyelnem, elismerem, most aztán gyönyörű. A szürke bőrének, beesett arcának, minden természetes bája fájdalomba burkolásának nyoma sincs. Ki van sminkelve, még hidzsábot sem visel, hiszen senki sem láthatja. Egyből feltűnnek az ékszerek rajta, amiket tőlem kapott, zavartan Zahrára nézek, aki ugyanúgy mosolyog. Gyanítom, ez most az ő ötlete volt.

Nem bírom Zahra fejét. Kezd nagyon irritálni. Mivel Leila újra a virágokhoz hajol, anyósomra mutatok.

– Elmész, vagy hívjam férjedet, hogy elcibáljon innen?

Feláll, elém sétál, elég merész most, hogy nincs itt Emír. Jól tudja, ha jelen lenne a férje, az gyorsan helyretenné.

– Vedd megtiszteltetésnek, amiért a feleséged egyáltalán hajlandó rád nézni!

– Nem érek erre rá! Ha hozzá kell járulnom ahhoz, hogy Leila dolgozhasson, akkor bizony neki is illik másként viselkedni.

Zahra válaszolni akar, de mindketten elhallgatunk, mert Leila kuncogása egyre erőteljesebb. Aztán meg is szólal. Igaz, a virágokat nézi, de a hangja határozott.

– Nem érsz rá? Hát az nem is csoda! Ugyan hogy is lenne idődd ennyi asszony mellett? – Felénk fordul, szerintem az anyja ugyanúgy meglepődik, mint én. – Ne aggódj, Khalid! Én nem rabolom az idődet. Csak egyetlen aláírásra van szükségem, és a hercegi pecsétedre. Semmi többre. – Felénk indul, de nem a fotelekhez fordul, hanem fölvesz az asztalról egy papírköteget. Végigpörgeti, mintha ellenőrizné, csak utána jön hozzám. Zahra pár lépéssel hátrébb lép, én meg, ha akarnék, sem tudnék megszólalni. Ez az a Leila, aki régen kicsit megszédített. Mélyen a szemembe néz, jólesik őt újra olyannak látnom, mint egykor volt. Felém nyújtja a papírt, miközben negédesen mondja. – Nekem uramtól csak egyetlen aláírásra van szükségem.

Ahogy ezt mondja, a számra néz, kifejezetten kihívó.

Szándékosan veszem el úgy a papírt, hogy szinte falom őt a szememmel. Dacos, és valószínűleg a legszívesebben agyonrugdosna, de szerelmes, és ezt nem tudja leplezni. A pillantásommal célt is érek, mert elpirul, zavarba jön.

– Azt teszem, amit csak kérsz, ha cserébe te is úgy viselkedsz, ahogy egy feleséghez illik.

– Mire gondolsz?

– Legalább kommunikálj velem!

Ismét kuncogni kezd, nem akarok, de én is elmosolyodom.

– Kommunikálni? Az az egy neked sosem ment, Khalid! Most, hogy mást nem kaphatsz, beéred azzal is?

Oldalról látom, hogy Zahra csípőre teszi a kezét. Talán sok mindenben változtam, de ebben az egyben nem. Veszíteni képtelen vagyok!

– Mást nem kaphatok? – Közel hajolok az arcához, biztosra veszem, hogy tiltakozni fog, de meg sem mozdul. – Mindent megkaphatok belőled, Leila. Vagy akár el is válhatunk, szabaddá teszlek. Kegyes is tudok veled lenni.

– Leila nem akar elválni… – vág közbe Zahra, de ahogy ránézek, azonnal elhallgat.

– Akkor ne szórakozzon itt velem!

Újra a feleségem gyönyörű szemeibe nézek, amit könnyek lepnek el. A fölényessége tovaillan, nyel egyet, majd lágyan kérdez.

– Akkor aláírod? Ígérem, hajlandó vagyok téged mindennap fogadni. – Annyira zavaró ez a fajta meghunyászkodás, hogy kikapom a paksamétát, az asztalra dobom, és aláírom. Ő közben ugyanolyan lágyan mondja az anyjának: – Magunkra hagynál minket? Beszélgetni szeretnék Khaliddal!

Mire felnézek, Zahra abayájának csak a libbenését látom, igyekszik el a közelünkből. Nyilván nem örül neki, hogy lánya távozásra szólította fel, de nem is száll vele vitába. Kinyújtom a kezem, vonnám magamhoz, egy öleléssel talán javíthatok a helyzeten, de ő odamegy az ülőgarnitúrához, és leül a papírokkal a kezében, amiket az aláírásom után felvett az asztalról. Előrenéz mereven, én is követem, leülök a fotelba, ami nem egészen oldalt helyezkedik el, de nem is szemben. Kihúzza a hátát, így oldalról is jól látszik, hogy csupa könny a szeme.

Hirtelen szólal meg, remeg a hangja, a kezére nézve azt látom, hogy a

papírt gyűrögeti.

– Nagyon félek, Khalid… – Sok mindenre fel vagyok készülve, de erre a mondatra nem. Fél? Mitől? Fészkelődni kezdek, fel is állnék és közelítenék, de ő hozzám fordulva kétségbeesetten folytatja. – Félek, mert sokszor borzasztó gondolataim vannak. Az öngyilkosság… – Megrázza a fejét, nekem meg az alkaromon égnek mered a szőr. Még a szó is öl, nemcsak saját magát, hanem a körülötte lévőket is. – Milyen muszlim vagyok én? Hogy tehetek ilyet? És miért fordul meg oly sokszor a fejemben? – Körülnézek, talán nem is lett volna baj, ha Zahra itt marad. – Na és ez az állandó düh bennem, ami fékezhetetlen. Szinte felemészt. – Az arcát a tenyerébe temeti, azonnal elé vetődöm, próbálom vigasztalni, de ő ugyanolyan lágyan mormolja. – Hinned kell nekem, hiszen kislány korom óta ismersz. Tudod, hogy sosem bántanék senkit! Sosem akartam bántani Thanát, Monát, senkit sem.

– Tudom.

– De pokoli kín ez a szerelem! Vedd vissza, mert nem tudok vele mit kezdeni! Ne adj semmit! Semennyi jót! Ne kezelj se feleségedként, se testvéredként, mert akkor csak ez az átkozott remény ver tanyát bennem! – Őszintén néz a szemem közé, nekem meg remegni kezd a lábam, szánom őt. – Elegem van az állandó megmentésekből. Belegondoltál már, melyikünk kit mentett meg? – Fogalmam sincs, mire gondol, csak megrázom a fejemet. – Az egész világ arról szól, hogy törünk-zúzunk, mások meg próbálják helyrehozni, amit mi tönkretettünk. Mindenkinek hálásnak kellene lenni a másik irányába. – Ebben a pillanatban valóban úgy gondolom, hogy Leilának elment az esze. – Nézd meg apád! Csak térdre borulhat anyád előtt, amiért az befogadta a lányát. Anna is ugyanolyan hálás lehet Gamal bácsikámnak, Yasmin nénikémnek és neked. És hálás lehet azért is, mert nem lett úgy megbüntetve a bűneiért, ahogy kellett volna. Te hálás lehetsz

nekem, amiért én nagylelkűen rád bíztam magam, én pedig hálás lehetek azért, mert az esküvőnkkel megmentetted az életemet. Mona is hálás lehet neked, hiszen őt is megmentetted. És én még annyi mindent tudnék sorolni, Khalid, ha nem lenne egyetlen pillantás fontosabb ennél az egész nyavalyás hálálkodásnál. Semmilyen „köszönöm”, gyengédség, védelmezés nem ér semmit, ha nem néz rád úgy férfi, ahogy te néztél Monára. Azt hiszed, csak én láttam? Nasser sem Anna könyörgése miatt adta meg magát, hanem mert Mona úgy nézett rád, ahogy te rá. Kirekesztettétek az egész világot, mindenki törni-zúzni akarását, mindenki jó szívét, megbánását, háláját…

Nem bírom tovább. Leila szavaiban cseppnyi düh sincs, és ez valamiért szégyent kelt bennem. Igaza van. Ha megadatik az embernek olyan pillanat, amiben nem létezik az „én”, csak az „ő” vagy a „mi”, akkor gazdag emberré válik. És én örökre szegénnyé tettem őt.

– Nem tudom, mit mondjak.

– Bár ne láttam volna azt a tekintetet! – Ismét maga elé néz, a papírt figyeli, mintha olvasná. – Emlékszel arra, amikor nővé tettél? Emlékszel arra a hévre, arra a vágyra? Amikor megállíthatatlanul magadévá tettél? – Bólintok egyet, és bár hatalmas bűn volt mindkettőnk részéről, ismét a hála jut az eszembe, mert pont úgy beszél, mint aki köszöni. – Azt hittem, az az a tekintet. Azt hittem, megkaptam, és nincs annál értékesebb. Sosem szabadott volna tanúja lennem annak, ahogy Monára nézel.

Újra eltakarja az arcát, a másodperc töredéke alatt értem meg minden szavát. A papírok az öléből a földre hullanak, és úgy érzem, én is így taszítottam Leilát a földre. Ember legyen a talpán, aki felállítja.

* * *

Szerencsére jó pár perces sírás és kesergés után Leila magára talált.

Hosszan beszélgettünk, bevallom, az megnyugtat, hogy nincs benne bosszúvágy. Én cseppet sem vagyok ilyen nemes lelkű. Ha Nasser szembeszállt volna velem, életem utolsó percéig ellenségként tekintettem volna rá. Fura az élet. Talán azért rendel sok embert mellénk, hogy megmutassa, milyen különbözőek vagyunk. Ahány test, annyi jellem. A belőlünk hiányzó pozitív dolgok hirtelen olyan értékessé válnak, hogy mi is azonnal rendelkezni akarunk velük, jobbá akarunk válni.

Leila azt mondta, Annára cseppet sem neheztel, soha, még abban a pillanatban sem fordult meg a fejében, hogy számonkérje húgomat. Tisztában van vele, hogy milyen a mi testvéri viszonyunk, és az talán sokkal nagyobb lelki vívódást okozott volna neki, ha megtudja, hogy Anna miatta nem segített nekem. Ezt az eszmefuttatását nem nagyon értettem, de talán már nem is akarom megérteni. Elég volt, hogy megígérte, innentől nemcsak fogadni fog, hanem hajlandó velem beszélni is. Még azt is javasoltam neki, hogy legyen egy közös otthonunk, hátha sikerül rendbe hoznunk a dolgokat, de bizonyára érezte, hogy ez csak egy szánalmas jóvátétel lenne a részemről. Otthon akar maradni, mert Zahra teljes vállszélességgel támogatja őt. Illene hálásnak lennem az anyósomnak, végül is nincs miért haragudnom rá. Ki viselkedne másként, ha a lányáról van szó? Hiába zavar, hogy állandóan a sarkunkban lohol, valahol megnyugtató, hogy a nap huszonnégy órájában Leila mellett van.

Zahra tűnik fel, mi figyelembe sem vesszük, beszélgetünk tovább. Anyósom helyet foglal az egyik fotelben, döbbenten figyeli lánya kedélyes fecsegését. Leila másodpecek alatt kezd szárnyalni, és ehhez semmi másra nincs szüksége, csak arra, hogy a munkáról beszélhessen. Izgatottan és büszkén meséli, hogy állítólag sok hercegnő hallott már keze ügyességéről, és ha náluk is beválik, onnantól csakis ő sminkelheti őket.

Ha így jobban belegondolok, mindnyájan kaphatunk valamit, ami

másnak nem jár vagy nem sikerül. Leila vágyott egy boldog házasságra, de ha a másik oldalról nézzük, akkor igazán kevés hercegnő van, akinek megengedik, hogy valóra váltsa az álmát, és dolgozó nő legyen.

Percekig hallgatjuk őt, olykor összenézek anyósommal, mert Leila szinte kirekeszt minket ezekből a boldog pillanatokból. Jó érzés őt így látnom, még akkor is, ha tudom, hogy akár ennél boldogabb is lehetne. Bár, ha jobban belegondolok, akkor ez nem egészen így van. Úgy látszik, Allah ezt az egészet nem véletlenül rendezte így. Ha Leila lenne az egyedüli feleségem, akivel most együtt élnék, sosem engedném neki, hogy dolgozzon. Igen, kompenzálok, mert még csak azt sem mondhatom, hogy szerelemből teszem. Elvettem tőle valamit: a szívemet, a szerelmet… Csupán kárpótlás, hogy adok helyette valamit. Ha nem lenne mit jóvátennem, nem dolgozhatna, és hiába lenne akkor egyedüli asszonyom, boldogtalan lenne. Lehet mérlegre tenni a kettőt? Férj és munka. Nem hiszem. Ahogy most beszél, rájövök, hogy a szíve ebben is úgy ott van, mint a mi kapcsolatunkban.

Zahra mozgolódni kezd, az órámra nézek, indulnom kéne. Leila is elmosolyodik, jelzi, hogy nyugodtan menjek, minden rendben van. Amikor felállok, ő is felpattan, és csak ennyit mond:

– Isten áldjon, Khalid! Köszönöm neked…

Megfogja a papírokat, és minden teketória nélkül elindul a palota felé. Azon gondolkodom, hogy utána iparkodom, elkísérem, de nem mozdulnak a lábaim. Zahrával együtt döbbenten nézünk utána addig, amíg el nem tűnik a szemünk elől.

– Kikísérlek a kocsidhoz – nyögi ki.

Bólintok egyet, oly sok mindent kérdeznék. Hiába nem bírjuk egymást Zahrával, jelenleg ő van legközelebb a lányához.

– Fogalmam sincs, mit tegyek, Zahra. Ha van ötleted, akkor oszd meg

velem. Nem miattam, hanem Leila miatt.

Ellágyul a tekintete, a lelke mélyén talán tudja, hogy sosem akartam rosszat unokanővéremnek.

– A legjobb úton jársz, Khalid. Ma boldoggá tetted. Legyél türelmes.

– Mintha nem tudnád, hogy már gyerekként sem voltam türelmes! – próbálom viccesen mondani.

– De már nem vagy gyerek! Férfi vagy!

Különös, hogy semmi rosszindulatot nem érzek a hangjában. Eltervezem, hogy hallgatni fogok rá, hiszen Leilának bizonyára nem akar rosszat.

Megfordulok, elindulok, hallom, hogy követ. Percekig arra várok, hogy egy tőrt döf a hátamba, de a kocsinál, amikor szembefordulok vele, határozottan mosolyog. Zavarba hoz, fogalmam sincs, mit mondhatnék, ezért csak nyögvenyelősen próbálok szabadulni.

– Igyekszem mindent megtenni Leilának. Baráti kapcsolatot akarok vele ápolni, senkinek sem jó, ha mérges a helyzet…

Felhúzza a szemöldökét, én azonnal elhallgatok, mert beugrik apám egyik régi megjegyzése: „A nő, ha a tiéd, nem barát. Szerelmes. És egy szerelmes nőtől sokféle kompromisszum elvárható, kivéve a barátság.”

* * *

Olyan pocsék a helyzetem, hogy röhögőgörcsöt kapok a kocsiban. Thanához megyek, a másik vesztem. Most micsoda pajtása, cimborája lehetne Leilának.

Hakimmal még sosem beszélgettem olyan jót, mint a botrány utáni estén. Rákérdezett, mi a helyzet, nekem meg több sem kellett, kitálaltam, reméltem, hogy szolgál majd valami hasznos tanáccsal Thanát vagy Leilát illetően. No meg azzal kapcsolatban, hogy egy harmadik asszonyt is magam

mellé akarok venni. Röhögve mesélte, hogy egyszer ő is akart harmadik asszonyt, na annak a felvetése is olyat produkált, amit el sem hitt. Nem titok, hogy első felesége, Samira, és második felesége, Haifa, szívből utálják egymást. Hakim nem is tagadta, hogy állandó harcok vannak. Persze amikor Hakim előállt azzal, hogy harmadik feleséget fog magához venni, nyoma sem volt az ellentétnek. A két nő mintha összebeszélt volna, még el is mentek valahova együtt. Egyszerűen demonstrálták Hakimnak, hogy ebbe a hármasba, amit ők ketten és férjük alkot, más már sehogy sem fér bele. Ez a közeg az, amit becsül egy szaúdi férfi, eszébe sincs felrúgni. Hakim is elállt végül a harmadik feleség ötletétől, a két nő meg azóta újra marja egymást. Pontosan erre gondolok most én is. Leila és Thana bizonyára utálják egymást, de amint Thana tudomást szerez erről az egészről, Leilával összefogva esik majd Monának. Apámnak igaza volt, ha a feleségeim civakodnak egymással, akkor nekem sem lesz nyugalmam. Komolyan mondom, cseppet sem bánnám, ha el tudnék válni Leilától is meg Thanától is. Feleségül venném Monát, és le van ejtve a világ.

Az udvaron egy ismerős autót látok, kell jó pár másodperc, mire leesik, hogy ki jött vele: Sophie.

A francba!

Kipattanok, szaladok befelé, berontok, keresztül a helyiségeken a társalgóig. Sophie sofőrje biccent, bent a társalgóban meg nagyjából azt találom, amire számítok. Le is izzadok, mert pont ez hiányzott. Szerintem az összes nő összefogott ellenem!

Sophie széles vigyorral fogad, még a karjait is széttárja, Thana meg összehúzott szemöldökkel néz hol a francia szépségre, hol rám.

– Oh, Khalid! Látom, nem kapta meg az e-mailt, melyben jeleztem, hogy ma tudok kiszállni. Beszélhetünk arról, amit a múltkor megemlített. A lakberendezés, tudja… – nyögi zavartabban, mert látja, hogy valami nem

stimmel.

Nem kell nagy ész ahhoz, hogy bárki rájöjjön, mi is a probléma. Thanára nézek, próbálok mosolyogni, de ő ércesen rám mordul.

– Tudunk beszélni négyszemközt, Khalid?

– Ha nem alkalmas, akkor szívesen visszajövök máskor – mondja Sophie, de szerintem még mindig nincs képben.

Istenre! Miért nem értik meg az európai nők, hogy az arab nők pokoli féltékenyek rájuk?

Bólintok, de nem megyek a lépcsőhöz, elég messze van az előtér is. Thana követ, majd amikor visszafordulok hozzá, ő azonnal nekem esik.

– Honnan ismered te ezt a nőt? És mit keres a házamban?

Hohohó! Na várjunk egy kicsit. Azért ez az én házam is!

– Egy lakberendező. Ő rendezte be az én palotámat, és már megbocsáss, de ha itt körülnéz az ember, bizony van mit alakítani. Egyébként már beszéltem róla.

– Minden szabadidőmet arra áldoztam, hogy meghitt otthont alakítsak ki. Erre te idehozod ezt a nőt? Ráadásul napok óta felém sem nézel, még a telefont sem veszed fel!

Kár lenne akármit is mondanom, Thana biztos benne, hogy Sophie a szeretőm. Mekkora döbbent fejjel találnám szemben magam, ha kitálalnék, és közölném a feleségemmel, hogy ez a nő apámat boldogítja, és nem engem. Ennek a gondolatára vigyorogni támad kedvem, ő meg visítani kezd.

– Tüntesd el innen! És ne vigyorogj így, mert felfordul a gyomrom!

Ezt nagyon nem kellett volna mondania, mert Sophie nekem egyet jelent Mersinnel. És Mersinről meg eszembe jut az a hányós éjszaka. Ugyanaz a röhögőgörcs tör rám, mint a kocsiban, Thana láthatóan lefagy. Próbálnék mentegetőzni, de arra koncentrálok, hogy a könnyeimet törölgessem. Szerencsére úrinőként viselkedik, mert megfordul és faképnél hagy. Nem

bírom tovább, lerogyok a szőnyegre, nagyon nevetek. Másodpercekkel később Sophie hangja kúszik a fülembe.

– Szó se róla, maga megkomolyodott, Khalid!

Erre még jobban nevetek, imádom az életemet. *Komolyan.* Össze kéne gyűrni, jól bele kéne dobni a kukába, hogy elővegyek egy tiszta lapot.

Feltápászkodom, de még mindig nevetve mondom:

– Magának még senki sem mondta, Sophie, hogy életveszélyes csak így egy feleséget meglátogatni?

Megcsóválja a fejét, ő is nagyon nevet.

– Van egy olyan érzésem, hogy nem én leszek a kedvenc lakberendezője. Egyébként azt hiszem, inkább visszamegyek Párizsba, mert Rijádtól már herótom van.

Nem is rossz ötlet. Bár én megelégszem Mersinnel is.

Kezdünk csillapodni, oldalra biccenti a fejét, most egészen másmilyennek tűnik. A haja nem annyira szőke, kilátszik a kendő alól, amit a fejére terített. Nem is értem, miért nem hidzsábot vesz fel ilyenkor, mert így kb. ugyanannyi, mintha semmi sem lenne rajta.

– Bocsánatot kérek az előbbiért. Azt hiszem, most nem lesz aktuális ez a lakberendezés.

Helyeslően bólint.

– Rendben. Ezt én is így gondolom. – Felém indul, majd megy tovább a kijárathoz. Visszafordul, összefonja a karjait. – Talán ez után a közjáték után bután hangzik, de van egy olyan érzésem, hogy kezdenek rendbe jönni a dolgai, Khalid.

Újra nevetek, már megint egy csatorna, egy műsor, amit csak a nők látnak. Ahhoz képest, hogy sosem voltam még ekkora blamában, ő tökéletesen az ellentétjét látja.

– Oh, nem, Sophie! Egy sivatagi embernek ezek a hullámok túl nagyok.

Megfullad tőle.

– A legnagyobb hullámok után a legjobb levegőhöz jutni.

Int, a sofőrrel együtt kimegy, Abdullah oson előtte, mintha mutatnia kéne az utat. Nézem a távolodó alakját, és arra gondolok, kinek másnak lehetne a hullámokkal kapcsolatban igaza, ha nem egy nőnek.

* * *

Kezdem magam összelapátolni, az emeletre veszem az irányt, összeszedem a bátorságomat, és Thana női részlegébe megyek. Igen, ehhez valóban bátorság kell, ugyanis konkrétan megegyeztünk, hogy én nem jövök ide, ha ő nem hív, ő meg nem jön följebb. Soha. Én nem hívhatom őt, csak ő engem. Ez részemről volt egy gesztus, jelezni szerettem volna neki, hogy türelmes leszek. Most is csak azért veszem őt célba, hogy elnézését kérjem az elmúlt napokért.

A társalgóhelyiségbe érek, de ő nincs sehol, látom, hogy nyitva van a hálószoba ajtaja. Nagyot sóhajtva lépek be, ő az ágy mellett áll, a kezével végigsimítja a saját karját. Dühös a tekintete, de látok benne valami szokatlan tüzet is. Túlléptem a határt. Nem elég, hogy napokig még csak életjelet sem adtam, de most ott lent is kifogásolhatóan viselkedtem.

– Bocsánatot szeretnék kérni – nyögöm ki.

– Azt jól teszed!

Nehéz kordában tartanom a mimikámat, újra vigyorogni támad kedvem. Lehet, hogy nem kéne ennyire kedvesnek lennem, mert Thana félreértelmezi a dolgokat. Felé indulok, ő határozottan a szemem közé néz, miközben kigombolja az abayáját. Lecövekelek, ő azonban folytatja, amit elkezdett. Leveszi az abayát, ami alatt egy csupa ezüstflitter ruha feszül. A szemem mint a radar méri fel őt, egyértelmű, hogy tudja, mit akar. A haját igazgatja,

ami kissé összekócolódott, és a rúzsozott ajkát is végigsimítja az egyik ujjával. A lábán szintén egy ezüstszínű tűsarkút visel, kezdek elbizonytalanodni.

Mit akar ez?

– Drága férjem! Elmondod, hol voltál az elmúlt napokban?

– A saját házamban.

Felszegi az állát, szemhéján csillog a púder, és ahogy a teste mozdul, a ruha is villan. A nap minden apró sugarát nyeli magába azért, hogy valami különös lilás színben bocsássa ki magából. A szivárvány minden színében tündöklő, hatalmas pikkelyes halak jutnak az eszembe.

– Igen. Tudom, hogy nem Leilánál voltál… – Egy pillanatra azt hiszem, értem. Szóval innen fúj a szél: azt akarta tudni, hogy Leila többet kap-e, mint ő. De a következő másodpercben már rá is jövök, hogy többet tud ő már ennél… – Igaz, hogy harmadik asszonyt akarsz?

Pocsék érzésem támad. Ez nem az a kérdés, amire nem kell válaszolnom, nagyon is hallani akarja a feleletemet.

– Honnan tudod?

– Igaz?

Már éppen válaszolnék, amikor hátravezeti a karját, és lehúzza a ruháján a cipzárt. Döbbenten nézem, ahogy a ruha lazulni kezd, az egyik válláról lehullva mutatja a csábos fehérneműt.

Neeee!

– Igaz – bököm ki, miközben abban reménykedem, hogy egy kicsit elkedvetlenítem.

Ő azonban a másik válláról is lehúzza a ruhát, majd lefelé tuszkolja. Úgy tesz, mintha meg sem hallotta volna a válaszomat. Esküszöm, arra gondolok, hogy minden nő tökhülye. Leila sem egyszerű eset, de Thana legalább olyan bonyolult. Kilép a ruhából, és újra a szemem közé néz.

– Rendben. Te válaszoltál nekem, így én is válaszolok a kérdésedre, hogy honnan tudom. Apám beszélt az apáddal, aki mindent elmondott.

Mindent?

Erre inkább nem is kérdezek rá. Egyébként sem értem a szitut. Némán ácsorgok, ő felém indul, nem merek máshova nézni, csak az arcára.

– Ez nem esik túl jól nekem… – nagyot nyel, a hangja is megremeg. – Főképpen az, hogy így kell megtudnom. Azt mondtad, türelmes leszel, de máris másfelé keresgélsz. – Mentegetőzhetnék, hogy ez az egész dolog Monával nem új, de tök fölösleges lenne. Szerintem elég rendesen beavatták a történtekbe. – Le tudlak erről beszélni? – fekteti a tenyerét a mellkasomra, bevallom, elég kínos ez a helyzet. – Szeretnék neked bizonyítani.

Sok minden kavarog a fejemben. Talán beszélhetnénk őszintén, mint a múltkor… Megszólalni azonban nincs időm, mert az arca közelít, kissé lejjebb hajolok, hogy elérjen. A szája rám tapad, gyengéden csókolni kezd, én meg viszonzom. A szemeimet lehunyom, de az agyam nem kapcsol ki: kattog, ordít, tiltakozik… Amikor a nyakamba fonja a karjait, végzetes hibát követek el. A derekára marok, távolabb tolom, mire szemrehányóan kérdez.

– Elutasítasz?

– Nem. Csak nem szeretném, ha kényszernek éreznéd. Megbeszéltük, hogy várunk, én türelmes vagyok.

Valószínűleg megsértem, de visszafogja magát, újra elém lép, és sokkal hevesebben esik nekem. Azt sem tudom hirtelen, hol fogjam meg, le vagyok döbbenve. Vágy nincs bennem. Csöppnyi sincs. Azt hiszem, most először csókolok úgy nőt, hogy egyáltalán nem élvezem, nem akarok továbbmenni, és még a megsavanyodott tej is jobban ízlene. Pokoli érzés. Teli vagyok szégyennel, dühvel és tehetetlenséggel.

A nyelvem követi az övét, a kezem ismét taszítja őt, de nem engedelmeskedik. Ahogy én határozottabban tolom, ő is határozottabban kapaszkodik, már szinte erőt fejtünk ki mindketten. Próbálok józan maradni, mert ha azt tenném, amit a bensőm akar, akkor erőnek erejével taszítanám el. Nem tehetem. A feleségem.

Egy idő után nem tudok parancsolni a szívemnek, ami a mozdulataimat is irányítja. Elengedem a derekát, elszakadok a szájától, és elfordítom a fejem.

– Szóval elutasítasz – suttogja. – Itt állok előtted, szeretlek és a tiéd mindenem, de neked nem kell.

Minden erőmet össze kell szednem, hogy a szemébe tudjak nézni. Sosem gondoltam, hogy ez ilyen nehéz lesz.

– Tudjuk mindketten, hogy úgysem illünk össze.

– Azért, mert nem omlottam egyből a karjaidba? Sajnálom, Khalid, én ilyen vagyok. Több időre volt szükségem. De most már készen állok.

– A múltkor is ezt mondtad… – harapom el a mondat végét, mert nem hibáztathatom őt. Csakis egy oka van annak, hogy most nem tudok vele szeretkezni, és az nem ő, hanem a saját érzéseim. Szerelmes vagyok Monába. – Sajnálom.

Hátrébb lép, ösztönösen végigszalad rajta a szemem, ettől még inkább megsajnálom. Ha őszinte akarok lenni, akkor valóban nem hibáztathatom, sőt. A múltkori fürdetéses ötlete, a beszélgetéseink, mind-mind közelebb hoztak minket egymáshoz. Ő mindent megtett.

– Tehát nem azért veszel magadhoz harmadik feleséget, mert én elzárkózom, hanem azért, mert szerelmes lettél. – Képtelen vagyok felelni. Egy pillanatig tétovázik, majd egészen tárgyilagosan kérdez: – Akkor mi lesz? Úgy értem, velünk. A közös életünkkel? Mert ha te még arra sem érzel vágyat, hogy átölelj, akkor nem élhetünk férjként és feleségként. Vagy te ezt akarod? Ide akarsz jönni mindennap, és porig akarsz alázni?

Újra megremeg a hangja, fogalmam sincs, miért jut róla eszembe Anna. Odalépek elé, magamhoz húzom, szorosan ölelem. Vágy nélkül. Hallom, ahogy felsír, a legszívesebben ordítanék. Percekig így állunk, a rezdüléseiből érzem, hogy nem haragszik. Ez jó hír, de mutat még valamit: ő sem szerelmes belém. Ha az lenne, akkor hisztériázna, harcolna, fenyegetne…

Eltol, végigsimítja az arcom, olyan hangnemben beszél, ahogy anyámtól várnám.

– Ha apád vagy apám nem mondott volna semmit, akkor is tudnám. Tisztában vagy vele, hogy a családon belül mindenki rólad és Nasserről beszél? Meg róla. Mona. Igaz? – Tiltakozhatnék, de nem fogok. Bólintok egyet, ő megfordul, visszamegy az ágyhoz, fölveszi a földről az abayáját, és magára teríti. Leül az ágyra, simogatja a selymet, majd az arcomba nézve kérdez. – Velem alszol ma? Csak aludjunk…

30. fejezet

Napok óta úgy érzem, szétszakadok. A szállodákkal foglalkozom, nincs olyan nap, hogy ne találkoznék mindhárom asszonyommal. Pontosabban Mona még hivatalosan nem a feleségem. Zárt ajtók mögött zajlik minden. Ma újabb hónap telik le, Nasser újra kijelenti, hogy el akar válni. Bevallom, úgy képzeltem, hogy gyorsan túl leszünk ezen, de a törvény, az törvény.

Csaknem minden este Monával fekszem és Monával kelek. Napközben apám palotájának irodájából dolgozom, megyek Thanához és Leilához, próbálom utolérni magam.

Thanát nem vagyok képes sem elutasítani, sem befogadni, és ez valószínűleg azért van így, mert ő sem képes engem sem elfogadni, sem elengedni. Pár napja beszélgettünk, szinte tényszerűen kijelentettük, hogy valóban nem illünk egymáshoz. Olykor azt érzem, hogy nem is érinti mélyen őt ez a dolog, néha meg, amikor beállítok hozzá, látom az arcán, hogy egész nap sírt. Ha faggatom, nem mond semmit. Apám azt mondta, ne foglalkozzam vele, majd megenyhül, a nők ilyenek. Milyenek? Ostobák? Hadvezérek? Vesztesek? Nyertesek? Már én magam sem tudom.

Már azt sem szégyellem, hogy most, így egy hónap beszélgetés után jutottam csak oda Thanával kapcsolatban, hogy szeretkeztem vele. Siralmas volt. Egyáltalán nem kívántam. Az elmúlt hetekben számtalanszor sírt, hogy aludjak a közös otthonunkban, ilyenkor azt is kiharcolta, hogy a lakrészében hajtsam álomra a fejem. Ez működött is, eszemben sem volt hozzányúlni, a férfit végképp nem hozta ki belőlem. Az egyik ilyen estén azonban szorosan hozzám bújt, szinte könyörgött az érintésemért. Olyan megalázó volt az

egész… De éreztem akkor mást is. Készen állt, és valóban kívánt. Nem volt görcsös és feszült, azt hiszem, csak ennek köszönhető, hogy képes voltam vele hálni. Bevallom, bennem talán nagyobb volt a görcs, ugyanis az első percekben fel sem állt. Kicsit be is pánikoltam. Minden érintésnél Mona jutott eszembe, és a lelkiismeretem folyamatosan legyőzte bennem a férfit. Egyébként szerintem ő cseppet sem élvezte. Nem is faggattam róla, mintha mindketten szégyelltük volna magunkat azért, mert megtörtént. Én Mona miatt, ő meg azért, mert nincs bennünk semmi érzés. Meg is fogadtam, hogy soha többé nem nyúlok hozzá, de apám ezen is kiakadt. Egy szó, mint száz, kevés olyan szar élményem van szexszel kapcsolatban, mint amit vele éltem meg. Thanával csak és kizárólag beszélgetni jó. De azt tényleg jó.

A múlt héten volt egy napom, amit arra áldoztam, hogy őszintén lehetőséget kínáltam Leilának is meg Thanának is. A válás lehetőségét. Na és akkor mi van? Végül is a legundorítóbb megengedett dolog a válás. Van, amikor nincs más megoldás.

Leila rezzenéstelen arccal hallgatott végig, még porig is alázott, mert amíg én dumáltam neki, addig ő nagy hévvel csak rajzolgatott. Amikor megkérdeztem tőle, hogy érti-e, miről beszélek, csak ennyit mondott: „ostobaságokat beszélsz, Khalid”. Próbáltam apámmal és Emírrel beszélni erről, de mindketten azt szajkózzák, hogy az idő mindent megold. Véleményem szerint Zahra és Emír már azt is szerencsésnek tartja, hogy lányuk a gyógyszerek nélkül is normálisan tud viselkedni. Egyébként rendeltem mellé egy saját sofőrt, és engedélyt adtam neki arra, hogy ez a sofőr egyben a kísérője is legyen, így bármikor közlekedhet Rijádon belül. Amikor apám ezt megtudta, tajtékzott, szerinte ez nem ajándék, hanem pont azt jelzem, hogy nem akarok energiát fektetni Leilába. Mégis mit kéne tennem? Megengedtem neki, hogy dolgozzon, azt meg csak úgy tud, ha kimozdulhat a palotából.

Azért büszke vagyok rá. Állítólag már több esküvőre is őt kérték fel sminkelni, pedig jóformán csak most kezdte ezt az egészet. Igazán nagy tehetséget kapott Allahtól, már nem is bánom, hogy hagytam őt élni ezzel.

Míg Leila sosem panaszkodik, addig Thana egyébként egyre többször szóvá tesz ezt-azt. A tegnapelőtti volt a csúcs. Hosszan beszélgettünk, de a testi érintkezést szemmel láthatólag egyikünk sem akarta. Gondoltam, hogy nincs gáz, ez így akkor oké is, erre ő egyszer csak a semmiből tört ki. Zokogott, és azt kiabálta, hogy nem viselkedem helyesen, mert vele nem úgy bánok, ahogy Leilával meg „azzal a másikkal". Így mondta. Nem mondta ki, hogy Mona. Szóval szerinte Leilát sokkal jobban támogatom, „azzal a másikkal" meg sokkal több időt töltök. Mondta ezt úgy, hogy tényleg kínosan ügyelek arra, hogy minden egyes napomon mindhármukkal időt töltsek. Naná hogy kiakadtam. Válaszul előálltam azzal, hogy úgy fogok tenni, ahogy a próféta meghagyta, és fel fogom osztani a hetemet a nőim között. Ezzel arra céloztam, hogy nem fogok mindennap mindenkivel találkozni. Kitört a patália. Thana még jobban őrjöngött, mert szerinte így az esélyt is elveszem tőle, hiszen „azzal a másikkal" egy fedél alatt élek, miközben ő nem is törvényesen a feleségem. Fogalmam sincs, milyen esélyről beszélt, mert esélye senkinek sincs Monával szemben.

A gyomrom összeugrik, apám és nagyapám vár rám, állítólag van valami fontos mondanivalójuk. Gondolom, az öreg kicsit megszid majd, hogy vegyem komolyabban az üzletet.

Ma szerencsére egy nő sincs a palotában, fürdős nap van, ilyenkor elég későn érnek haza. Anna nem változtatott a szokásán, és nem Billal anyjával és lánytestvéreivel tölti ezeket a napokat, hanem anyánkkal és Azizával. Zahra is velük szokott tartani, egyedül Leila marad ki ebből a programból. A múltkor kicsit kínos is volt, mert mikor anyám szembesült vele, hogy Leila nem megy, vajszívvel ajánlotta fel: „Oh, Khalid! Miért nem mondod

Thanának, hogy nyugodtan velünk tarthat?” Zahrának még pislogni sem volt ereje, láthatóan bántotta őt ez a megjegyzés, pedig anyám nem bántásnak szánta. Tudom jól, hogy sajnálja Leilát is és Thanát is, és az a célja, hogy béke legyen asszonyaim között. Ezt egyszer meg is jegyezte, mire apám elröhögte magát. Pár hónappal ezelőtt még én is olyan komolyan méregettem volna apám vigyorát, mint anyám tette, de most én is elröhögtem magam.

Béke? Asszonyok között?

Hadi mutatja, hogy apám dolgozójába menjek, most már tuti üzletről lesz szó. Az ajtó nyitva van, amikor belépek, a nagyapám azonnal rám mordul.

– Csukd be az ajtót, Khalid!

Teszem, amit kér, közben el is indul hozzám, szorosan megölel. Apám szintén üdvözöl, mindkettejüknek gondterhelt a tekintete. Agyban futtatom az utolsó kimutatásokat, ekkora gáz azért nincs. Oké, elismerem, az egyik szállodával akadtak gondjaim, nem produkál túl jól, mindez azonban szerintem csak azért van így, mert időre van szükség, ott még fejlődnie kell a turizmusnak. Ha valakik, akkor ők ezt tudhatnák, hiszen épp apám javasolta, hogy jó lesz az befektetésnek.

– Igyál egy teát! – tolja az asztalon elém az egész tálcát, eszemben sincs ellenkezni. Lekapok egy csészét, várom, hogy ők is leüljenek.

Nagyapám a szemembe néz, a szakállát simogatja, most tűnik csak fel, milyen ráncos lett az arca és a keze az utóbbi időben. Elevenen él még bennem az a kép, amit kisfiú koromban láttam. Mi rengeteg időt töltöttünk együtt, ő vitt először mecsetbe is. Sőt az otthoni imákra is ő ösztönzött, mert apám állandóan utazott. Elmosolyodik, de olyan keserű ez a mosoly… Hiányzik. A legtöbbször azt érzem, hogy Anna hiányzik, de ahogy így nézem őt, meg kell állapítanom, sajnos tőle is eltávolodtam. A mostani cirkuszokat, amik körülöttem zajlottak, nem tette szóvá, úgy érzem, mintha neheztelne

érte.

Apám az italával bíbelődik, majd lezuhan a kedvenc foteljába. Nagyapámra néz, utána meg rám, és ki is bök egy mondatot, amitől azonnal megugrik a pulzusom.

– Most vagy csak szarban, fiam.

Mi van?

Felhúzom a szemöldökömet, néha átszalad a szemem nagyapámra, hátha ő is mond valamit, de továbbra sem értem a helyzetet.

– Milyen szarban?

– Mélyben.

– Megtennéd, hogy nem poénkodsz? Csak mert nagyon nem vicces, hogy idehívattok, és ennyit mondasz. – Bólint egyet, gyorsan felismerem, ezt bizony ő nem viccnek szánta. – Valamit nagyon elrontottam az üzletben?

Átnéz nagyapámra, mintha neki nehezére esne válaszolni. Az öreg át is veszi a szót.

– Abban nem. Csak a magánéletedben.

Eddig azt gondoltam, nem értem, de tévedtem. Most nem értem. Eddig legalább sejtettem.

Újra apámra nézek, aki nagyot sóhajt.

– Nasser nem mondta ki…

Forog a szoba, lüktetni kezd a halántékom, és ez a nyomás a fejemben szinte kényszeríti a szememet, hogy lehunyjam.

– Ne… Az hogy lehet?

– Úgy lehet, ahogy mondom.

– Fenyegetőzik?

– Nem fenyegetőzik, fiam. Csak nem válik.

– Tudod jól, hogy miért csinálja! Azt hittem, elengedte ezt a dolgot. Most megint kezdjük? Vagy mégis mit akar? Megölni Monát?

Nem bírok ülve maradni, felpattanok, nagyapám is úgy felugrik, mintha húszéves lenne.

– Nem tombolhatsz. Józannak kell maradnod! – hadarja apám.

– Józannak?

– Nassernek talán pont az a célja, hogy hibát kövess el.

– Az elég nagy hiba, ha elcsapom a nyakát egy karddal? – üvöltök vissza, mire apám csak megcsóválja a fejét, nagyapám meg úgy ugrik elém, mint egy eszelős. Felemeli az ujját, egy pillanatig azt figyelem, szegénynek mennyire remeg minden porcikája. Ilyen öreg? Vagy ennyire dühbe gurult?

– A legkedvesebb unokám vagy! A legkedvesebb! Mindenki közül téged szeretlek a legjobban! Apád után én voltam, aki áldást súgott a füledbe születésedkor, és onnantól kísérem az utad! De Allahra esküszöm, ha most nem azt teszed, ami elvárható tőled, akkor megtagadlak!

A szavak szinte fröcsögnek a szájából, komolyan attól félek, hogy agyvérzést fog kapni.

– És mi az, ami szerintetek elvárható? – vágok vissza, és van egy olyan érzésem, hogy nem fog tetszeni, amit mond. Egyébként ő az egyetlen ember a földön, aki így fenyegethet. Tisztában vagyok vele, hogy én vagyok a legkedvesebb utódja.

– Visszaküldöd azt a nőt az urához, és azt is elfelejted, hogy létezik!

Nem lep meg. Átnézek apámra, fura módon az ő szemében nem ugyanezt látom, ő nem kérne tőlem ilyet.

– Így van. Én vagyok a legkedvesebb unokád. Én vagyok mindenki közül a legtöbb neked. Te súgtál az elsők között a fülembe áldást. Te vittél magaddal mindenhova, mindent tőled tanultam… – egy pillanatra apámra sandítok, nem akarom őt megbántani ezzel a megjegyzéssel, de ez az igazság. – De hiába történt minden így, mert ezek szerint a lelkemet csöppet sem ismered. Ha valóban a legkedvesebb lennék, sosem kérnél ilyet! –

Apám felé bökök a fejemmel. – Apám sem kér. Nézz rá!

– Persze hogy nem kér! Ő is csinált ostobaságokat…

– Na elég lesz! – vág közbe apám.

– Fiam! Mondd meg neki te is! Ez a dolga! – üvölti nagyapám, kezd bennem forrni a düh. Apám velünk ellentétben nagyon nyugodt, ezzel alaposan meg is lep.

– Mit mondjak meg neki? Hogy nem lehet szerelmes? Évekkel ezelőtt magamnak sem tudtam megmondani! Én osszam az észt? Beszéltem Emírrel, ő sem tud tenni semmit, levette a kezét Nasserről. Én is ezt teszem. Megmondtam neki, hogy nem érdekel, milyen bajokba keveredik bele legközelebb. Minden az ő döntése.

Nagyapám lép párat, de szerintem ő sem tudja, kihez akar fordulni. A háta kissé meg van görnyedve, talán ezért is tűnt alacsonyabbnak most, hogy szemtől szemben áll velem. Végül apámhoz szól.

– Tudod, fiam, hogy egész életemben hol Hakimmal, hol Fawwazzal volt bajom. A többi fiamról már nem is beszélek. Na és ott voltál te! Mindent lenyeltem, még azt is, hogy egy házasságon kívül fogant lánygyermeket idehozz! Reméltem, hogy az unokáimat majd nem nekem kell észhez térítenem!

– Akkor ne térít észhez! – ordítok vissza, mindketten meglepődnek.

– Ostoba vagy, Khalid! Úgy csinálsz, mintha csak rólad meg az érzéseidről lenne szó. Törvény van, fiam! Az a nő Nasser felesége! Nincs joga a te házadban tartózkodni, neked meg nincs jogod felháborodni. Az imám vagy a király ezt nem fogja hagyni. Mit akarsz elérni? Azt, hogy Nasser jóvátételt követeljen? Tisztában vagy vele, hogy mire köteleznének téged! Hát nem látod, hogy nincs is más esélyed?

– Mit vársz tőlem? Küldjem vissza? Ítéljem halálra?

Mindnyájan tudjuk, hogy így lenne. Egyszerűen nem hiszem el, hogy

egyáltalán megfordult az öreg fejében ez a lehetőség. Nem tűnik fel neki, hogy hetek óta harcolok ezért az egészért? Mit hitt? Megkér szépen, én meg teszem, amit mond?

Hosszan nézek nagyapámmal farkasszemet. Nem is tudom, mit látok a szemében: harag, elkeseredettség, sajnálat, uralkodás.

– Nincs választásod, Khalid – suttogja immár, és a legrohadtabb az egészben az, hogy igaza van. – Nasser egyértelmű volt. Ha nem teszed, amit parancsolt, azzal is halálra ítéled őt. Így legalább lesz esélye…

Ahogy ezt kimondja, szinte a hideg is kiráz. Kétségbeesetten apámra nézek, de ő nem szól semmit. Szeretem benne, hogy sokszor hagy a saját fejem után menni, és újabban azt is szerettem, hogy nem szól bele a dolgaimba, de most áldás lenne, ha legalább biccentene… Mindegy, csak jelezzen valamit… Nem teszi.

Nagyapám egészen elém lép, kitárja a karjait, ölelést vár, de képtelen vagyok rá. Miként szoríthatnám szívemhez azt az embert, aki csak azt a választást hagyja, hogy boldogtalan legyek?

– Tudom, hogy most haragszol az egész világra… Allah így akarta…

Mivel még mindig nem fogadom az ölelését, így a vállamra ver, és anélkül, hogy apámra nézne, kimegy a szobából. Becsukja az ajtót, lelkiismeret-furdalásom támad. Nem büntethetem az öreget azért, mert ő tudja, mi a helyes. Sosem bántana szántszándékkal. Na és igaza van. Nincs is választásom.

Másodpercek alatt élem át újra mindazt, amit Monától valaha is kaptam. A mosolyát, a durcás arcát, a pofonját, a szerelmes tekintetét… Minden itt táncol az agyamban, és elképzelni sem tudom, hogy le kell róla mondanom.

Megriadok, amikor apám a vállamra teszi az egyik kezét, a másikkal meg az államra mar. Kirántanám a fejem, de ő erőszakosan a szemem közé nézve mondja:

– Menj Billalhoz! Senki sem segíthet, csak ő. – Elnyílik a szám, hirtelen nem is értem, miért mondja ezt. Nagyon lassan esik le, hogy ha valaki tud hatni a királyra, vagy kérhet tőle szívességet, az tényleg Billal. Apám jól átlátja ezt a helyzetet. – Csúnya lesz, amit most mondok, de használd ki, hogy szereti Annát. Segíteni fog neked, ha okos leszel. – Aztán felemeli a mutatóujját, és azt is az államnak nyomja. – De Istenre, a Könyörületesre esküszöm neked, ha Annát valamilyen módon bántódás éri, nemcsak nagyapád nem lesz, hanem atyád sem! Értetted? – Bólintok, pedig nem is értem. Milyen bántódás érhetné Annát? Őt én sem tudnám soha megsérteni. Apám talán arra gondol, hogy nem rángathatom ebbe ugyanúgy bele, mint a múltkor. – Menj, Khalid!

– De mit mondjak neki?

– Ez már a te dolgod. Ha nem kéred Billal segítségét, Mona halott. Láttam Nasser szemét. Láttam minden mozdulatát, amikor beszélt… És láttam Emír tekintetét is.

* * *

Nem mondhatnám, hogy Billal repesett az örömtől, amikor felhívtam. Azzal kezdte, hogy ha nem tudnám, Anna a mai napot anyánkkal és Azizával tölti. Közöltem vele, hogy nekem vele van beszélnivalóm, és nem húgommal. Kíváncsivá vált, de én fokoztam ezt az érzést benne azzal, hogy mondtam: csak szemtől szemben vagyok hajlandó elmondani a problémámat.

A kapuk nyitva várnak, gyorsan leparkolok, befelé veszem az irányt. A csarnokba érek, Billal a lépcső tetején áll, azonnal int egyet.

– Gyere, öcsém, ha ennyire fontos volt!

Hallom a hangján, hogy bosszús, bizonyára lenne jobb dolga is, mint rokont fogadni. Mire fölérek, ő már az elülső részben lévő társalgóba ér, a

kezében lévő papírokat nézegeti. Muszáj barátian viselkednem, ezért normális hangnemben üdvözlöm.

– Béke, bátyám!

Megemeli a fejét, bólint, mintha csak jelezné, hogy nem nagyon ér rá a fölösleges időhúzásra.

– Kérsz valamit?

– Nem. Fontos ügyben akarok veled beszélni.

Ledobja a papírokat, a shemagját hajtja föl, majd az asztalnak támaszkodik.

– Nem igazán van időm. Most intézem a jótékonysági tárgyalásokat.

Nem is akarok reagálni. *Komolyan.* Ez a Billal állandóan olyanokat tesz, amitől emberek milliói borulnak a lába elé. Fél füllel hallottam az akciójáról, és mivel tudom, hogy ez neki fontos, úgy teszek, mintha az én problémám nem is lenne életbevágó.

– A kultúrák közötti kiegyezésről beszélsz?

– Igen. Szóval tudsz róla. Nem is baj. Csatlakozhatnál.

Persze, mindenképpen. Csak még mielőtt támogatnám a kultúrát, előtte meg kéne mentenem Mona életét.

– Na és hol tartasz? – kérdezem, türelmet erőltetve magamra.

– Bácsikám eddig is kiemelten kezelte a nők jogait… Én úgy gondoltam, most a fiatalságra helyezem a hangsúlyt. Toleránsabb világot kell építenünk!

Erre elvigyorodom, mert Billal minden, csak nem toleráns. Pont ő az, aki a politikában nem bánik kesztyűs kézzel bizonyos partnerekkel.

– És hol kezdődik nálad a tolerancia, Billal?

Jaj, Khalid! Kussolj már! Miért kötekedsz állandóan vele?

– Az iszlámnál – vágja rá, de ezt most nem nagyon tudom értelmezni. – Mintha nem tudnád, hogy hitünkben benne foglaltatik a személyes felelősségvállalás is.

Hogyne tudnám! Azért vagyok itt!

Az ujjára néz, az ékszerét igazgatja, majd ismét a shemagját hajtogatja, noha az el sem mozdult az eltelt másodpercekben.

– A mostani felajánlásom tízmilliárd dollár.

Na igen. Sosem mutat keveset.

– Ez elég nagy része a vagyonodnak.

– Ugyan már! Ez csak pénz! – A legpazarabb, hogy fogalmam sincs, komolyan beszél-e, vagy csak direkt játssza az eszét. – A te kiépített hotelláncodnak köszönhetően te is tudnál tenni olykor ilyen felajánlást.

Irritálóan méreget, nagyot nyelek, majd úriemberként viselkedem.

– Rendben. Egymilliárd dollár. Kezdésnek…

Erre elvigyorodik, azt hiszem, sejti, hogy nem apróságot fogok kérni.

– Miről akartál beszélni?

– Szeretném leszögezni, hogy azért jöttem ide, mert senki más nem segíthet. Nasser meggondolta magát, ragaszkodik asszonyához…

Nem is kell tovább mondanom, mert erre elhúzza a száját, mint egy kisgyerek, aki valami rosszat csinált, és a szidalmakat várja cserébe.

– Hát ez nagy baj, öcsém…

– Ez nem baj, hanem katasztrófa.

Helyesel, ezzel is csak azt jelzi, hogy jogosak a félelmeim. Másodpercek telnek el, majd széttárt karokkal kérdez.

– És? Ezért jöttél ide?

– Sehogy sem tudom megmenteni Mona életét, csak ha elviszem Szaúd-Arábiából.

Hátrahőköl, fújj egyet, miközben még a fejét is megrázza. Az asztalra fekteti a kezeit, rámar a szélére, majd ellöki magát onnan.

– Kötve hiszem, hogy ehhez Nasser hozzájárul.

– Szerinted miért vagyok itt, ha nem azért, mert eszemben sincs a

beleegyezését kérni?

Megemeli a kezét, a saját szájára bök, mutatja, hogy hallgassak el. Aztán az asztala mögé megy, a gépe fölé hajol, pötyögni kezd, csaknem beszólok neki. Tűröm a viselkedését, mert nincs más választásom. Másodpercekkel később egyenesedik fel, és attól, amit mond, le is csillapodom.

– Van egy központi videorendszer. Lekapcsoltam, mert van egy olyan érzésem, hogy ennek a beszélgetésnek nem maradhat nyoma. – Újra közelebb jön, mélyeket lélegzik, nagyon szigorúan, már-már atyaian néz. – Mondjad!

Minden bátorságomat össze kell szednem.

– El kell vinnem Monát innen. Mersinbe viszem, a szállodába, ott biztonságban lesz.

– Sehol sem lesz biztonságban. Nasser köröztetni fogja! És ki sem bírnád vinni!

Mi a francot gondol ez, miért vagyok itt? Naná hogy tudom, hogy én mire vagyok képes. Pontosabban arra, hogy mire nem. Viszont azt is tudom, hogy ő mit érhet el.

– Két dolgot kérek tőled. Az egyik a legkisebb magángéped, amit odaadsz, és repülési engedélyt kérsz rá. A másik, hogy a királyt rábeszéled, nem olyan fontos kiadni azt a körözést…

– Elment az eszed? Ez mind törvénytelen!

– Na ne szónokolj itt nekem, Billal! Te gyilkosságot úsztál meg! Azt ajánlom, többször gondold át, hogy segítesz-e nekem, vagy húgom megtudja, mi is történt a múltadban!

Óriási vagy, Khalid!

Fenyegetem a védelmi minisztert. Na, ez nem semmi. Kard általi halál.

Most látom az arcán, hogy kezd komolyan venni. Oldalra dönti a fejét, a

tekintetén látom, hogy egyenrangú fél lettem a szemében.

– Szóval megzsarolsz… – nem felelek, ő meg ismét kihúzza magát. – Tisztában vagy vele, hogy hiába is adom oda a gépet, kérek rá engedélyt, az utasokról is nyilatkoznom kell. Ugyan miért engednék, hogy Nasser asszonya felszálljon a gépemre? Azonnal kérni fogják férje engedélyét!

Igen, ez is eszembe jutott. Két megoldást vázoltam magamban. Az egyik az, hogy Quasimnak könyörgöm, állítson ki egy papírt, mentse meg lánya életét, ez azonban kockázatos. Ha belekeverem őket, akkor igen nagy bajban lesznek, és őket nem kezeli másképp a törvény vagy a király, úgy, ahogy azt Billallal teszi. A másik meg az, hogy a titok nem titok, ha többen tudnak róla. Márpedig Mona élete múlik azon, hogy titok maradjon. Na és még ott van az is, hogy nagy valószínűséggel el sem fogadják az apja engedélyét, a férjéét fogják követelni. Pontosan ezek miatt választom a második megoldást. Ki fogom verni Billalnál a biztosítékot.

– Nem Monát jelölöd meg női utasként, hanem Annát. Az ő nevére adod ki az engedélyt, aki bátyjával utazhat…

Gyorsan elhallgatok, mert ellöki magát az asztaltól, és felém indul.

– Elment az eszed? Tudod, mi lesz, ha ez kiderül?

– Mi lenne? Majd te elsimítod! Sosem lesz rá bizonyítékuk!

Látszik rajta, hogy mindjárt felrobban, meg is állapítom magamban, hogy Billal csöppet sem különbözik tőlem. Bevallom, nem is láttam még őt így tombolni. A politikai dolgokban mindig határozott és eltökélt, de most konkrétan nem tudja kezelni, uralni a mérgét.

– Ezt találtad ki? – Megdörzsöli az arcát, én türelmesen várok. – Konkrét terved is van? – fordul felém.

A legszívesebben a nyakába ugranék. Ez az egyetlen kérdése mutatja, hogy segíteni fog.

– Nincs idő, az engedélyt gyorsan kell megkérned. – Egyébként

Billalnak tizenkét magángépe van, a minitől a luxusok luxusáig: az Airbus 380-ig. Billalnak a rengeteg magángépe mellett jachtjai is vannak, így az utazás sosem okoz neki gondot. – Szükségem lesz Anna útlevelére is.

Nyilván az útlevél csak a név miatt fontos, hiszen összehasonlítás nem igazán lehetséges. Az útlevélfotón testvérem ugyanúgy nikábot visel, mint a velem utazó Mona. És pontosan ez teszi lehetővé, hogy megmentsem az életét. Ezt Billalnak sem kell magyarázni.

– Belerángatod a húgodat is?

– Ugyan már, Billal! Neki ehhez semmi köze! Ha a lelkiismeretemre akarsz hatni, akkor közlöm, hogy ne törd magad. A szívem erősebb most, és az Monáé. Annának semmi hátránya nem fog származni ebből az egészből, viszont Mona itt, Rijádban halálra van ítélve. – Látszik az arcán, hogy még nem győztem meg teljesen. – Mondd csak, Billal! Miért adakozol dollármilliókat, ha életet nem mentesz? Ezt az egyet egy gesztussal megmenthetnéd.

– Az a nő bűnös!

– Hát majd Allah megbünteti! – csattanok vissza. – Téged is majd csak ő kérhet számon. Nem igaz?

Az idő csak telik, és ő nem ad választ, pedig tudja, hogy nem érünk rá. Rettegek attól, hogy szándékosan halogatja.

– Hogy legyen? – kérdez hirtelen, mire én azonnal hadarni kezdem.

– Hazamegyek, és felkészítem Monát. Te addig elintézed, amit kell. Ha lenyugszik a nap, indulnunk kell!

– Mi lesz, ha nem kapok repülésit?

– Szórakozol, Billal? Te vagy a védelmi miniszter! Ki a franc kap itt repülésit minden indok nélkül, ha nem te? – Kicsit bánom, hogy így visszavágok, de szerencsére nem veszi zokon. – Hívj majd, hogy hányra legyünk a reptéren!

Egyetlenegyet bólint, bennem meg túl nagy a rettegés, hogy újabb kérdést tesz fel. Amilyen gyorsan csak tudok, megfordulok, és szinte sprintelek lefelé. Már olykor hallucinálok, a hangját hallom, ahogy utánam kiabál, megállít, és megint talál valami kifogást. De nem… Az autóhoz érek, belevágódom, és hazáig meg sem állok.

31. fejezet

Monának nem létezik olyan porcikája, ami nem remeg. Amikor hazaértem, mindent elmondtam neki, nagyon kiborult. Három perc múlva már a halálra készült, sokkos állapotban azt kérdezte: „Vajon milyen érzés, amikor lesújt a kard? Vagy mi lesz, ha Nasser a legkegyetlenebb halált, a kövezést választja?” Rettenetes volt ezeket a kérdéseket a szájából hallani, pontosan azért, mert egy hajszál választ el minket attól, hogy be is teljesüljön. Mint egy rémálom, ami kimászik az ember agyából, és ébredés után integet neked: itt vagyok. Kellett magamnak adnom húsz percet, hogy felfogjam, mit is teszünk tulajdonképpen. Ebben a húsz percben meg már én is azon gondolkodtam, hogy mi lesz, ha Monát a tér közepén kövezteti halálra? Úgy, ahogy egyszer megígérte. Hallottam a szerelmem jajgatását, láttam a vérét, lekötözött testét, amit elrejt az anyag, amibe becsavarják. Láttam, amint átüt a vér, jelezve, hogy betört a fej, folyik kifelé az élet… Mondhatjuk azt, hogy a halál kegyetlen, pedig nem mindegyik az. A kövezés az. Az egyik leglassúbb halál, és a legfájdalmasabb is. Az áldozatnak szerencséje van, ha az elején eltalálják úgy a fejét, hogy eszméletét veszti.

Kellett egy hideg zuhany, hogy észhez térjek, és ezeket a gondolatokat kirekesszem. A telefont le sem teszem, Mona nikábban áll, amint csörren a készülék, indulunk is a kocsihoz. Semmit sem viszünk, nincs tárgy, ami fontos lehet az emberi élet mellett. Szívesen megölelném, vigasztalnám, de van egy olyan érzésem, hogy én most jobban félek, mint ő. Mi van, ha Billal meggondolja magát? Mi van, ha egyszerűen csak nem segít, megvárja a

holnapot, amikor Nasser úgyis lépni fog, és jönnek Monáért? Mi van, ha elárul? Ha hibázik? Undorítóan hangzik, de Anna a zálogom. Ő az egyetlen ember, aki miatt most hiszem, hogy sikerülni fog. Billal szerelmes belé, és ha értem nem is, de azért tenni fogja, amit kértem, hogy ne veszítse el testvéremet. Ha mindent megtesz, nem lesz ember, aki kiszedi belőlem a bűnét. Egy életen át hallgatni fogok minden rosszról, amit elkövetett. Húgom életében meghagyom az ő szeretett Billaljának, akinek én sosem tudtam nézni.

Szorongatom a telefont, sok minden más is az eszembe jut: apám, anyám, Anna, Aziza, az ikrek… Ki tudja, mikor láthatom őket újra? Apámat sajnálom a legkevésbé, ő meg fog érteni, de anyám és Aziza jajveszékelését előre hallom. Ez most más, mint az utóbbi utazásom, hiszen jó ideig nem jöhetek vissza… Talán soha. Mert hogy is jöhetnék én ide vissza, ha Mona nem jöhet?

Na és Leila és Thana… Velük kapcsolatban csak azt tehetem, hogy próbálok levélben engedélyt adni nekik a válásra. Vagy egyszerűen csak elérem, hogy ők akarjanak válni. Az iszlám kimondja, hogy a férj egyévi távolléte után asszonya kérheti a válást, ez nyomós indok. Én valószínűleg nem egy évre megyek el, hanem hosszú évekre. Őket ismerve azonban az sem kizárt, hogy egyikük sem akar majd válni, reménykednek majd, hogy visszajövök. Ez a rosszabbik eset.

Abdullahot elküldtem aludni, szerintem érzi, hogy valami baj van, de nem tette szóvá. Fogalma sincs, hogy talán ma látott utoljára. Egyikünk sem tudja, mit hoz a jövő. Félelmetes ez? Nem. Ha abban a bizonytalan jövőben ott szerepel az élet maga és Mona, akkor már nem is annyira félelmetes. A biztos jövő, amiben a halál szerepel, sokkal félelmetesebb.

Monára nézek, aki a szőnyegre szegezi a tekintetét, csupán a hatalmas szempilláit látom felülről. Csak Allah a tudója, hogy elveszítem-e őt, és

ennek a felismerésétől apám múltja is kissé más színben tűnik fel. Talán egykor ugyanígy bízott a Könyörületesben, a Megmentőben, az Istenünkben…

Rezeg a telefon, szinte beleváj a tenyerembe, csaknem elejtem, Mona is felpattan. Billal az. Felveszem, de nem szólok bele. Ő mondja.

– A kis királyi reptérre gyertek. Induljatok!

Azonnal bontja a vonalat, semmit sincs időm mondani. Mona kétségbeesett gyerekként vetődik elém, a kezeimet kapja el, könyörgő szemekkel néz.

– Khalid!

– Indulnunk kell! – taszítom az ajtó felé, és bár durva vagyok, de megkönnyebbül a kijelentésemtől.

A félelem képes átformálni percekre, órákra az embert. Nem változásokról beszélek, hanem szó szerint átformálásról. Monával most mi is sokkal távolságtartóbbak vagyunk egymással. Sőt… Talán nem is az a helyes megfogalmazás, hogy a félelem átformál minket, hanem az, hogy a félelem kisajátít mindenkit. Magának szánta most Monát is és engem is, és így mi ketten nem tudunk eggyé válni. Még akkor is nehéz, ha szükségünk lenne a másik bátorítására. Én nem akarok a félelem uralma alatt létezni, ezért összeszedem magam, és megfogom Mona kezét. Ő is megszorít, felém fordul. Ő most Anna al-Szudairi, a húgom.

– Mostantól a testvérem vagy. Mersinben már biztonságban leszel.

Bólint, bár csak a szemeit látom, de tudom, hogy elmosolyodik.

A reptér közelében vagyunk, kezdek nagyon ideges lenni. Igazából az bénít meg, hogy fogalmam sincs, Mona mennyi terhet bír el. Mi van, ha kiborul? Ha egy váratlan pillanatban elsírja magát?

Kiszállunk, elindulunk az ellenőrzőpont felé, Billalt már messziről látom. És ott van apám is… És egy nő…

Ne! Mi a fene? Kinyírom Billalt! Mit tett?

A legszívesebben odarohannék, vagy egy hátast vágva futnék vissza a kocsihoz Monával együtt. Nem értem a szitut.

Anna az. Megismerem. Arról megismerem, ahogy az arcához nyúlva a nikábot igazgatja.

Hülye ez a Billal?

Mona is felém sandít, ő sem érti a helyzetet, de nem mer megszólalni. A kocsiban mondtam neki, hogy csak akkor szólaljon meg, ha nagyon muszáj.

Előttük vagyunk, hol Billalt kémlelem, hol apámat, hol Annát. Apám nézése egész megnyugtató mindaddig, míg ki nem nyögi.

– Akkora idióta vagy, hogy csakis az én fiam lehetsz!

Én elmosolyodom, pedig pont ehhez van a legkevésbé erőm. Billal felém nyújt egy paksamétát, miközben úgy mondja, hogy nem néz rám.

– Minden benne van. Ne bontsd ki, majd ha akarják, a tisztek megnézik. A nikábot semmi esetre se vegyétek le! Tilos! Érted, Khalid? – Persze hogy értem. A királyi család tagjait egyébként sem ellenőriznék ilyen durván. Nagyon nyomós indok kell ahhoz, hogy Rijádban levetessék egy nőről a nikábot. Férfi nem is teheti meg, csak nő. – Ha valami gond adódik bent, küldess értem. – *Segít. Végigcsinálja velem. A nagy védelmi miniszter most segít nekem kiszöktetni Szaúd-Arábiából egy nőt, aki másnak a felesége.* – Allah kísérjen titeket.

Apámra néz, aki egy hirtelen mozdulattal magához ránt, szorosan ölel, és a fülembe súgja:

– Tudtam, hogy tudni fogod, mit kell tenned! Férfi lettél. – Ez nagyon jólesik, én is a hátára csapok, mire a fülembe súgja: – Mustafát elintéztem. Kocsi vár majd titeket a reptéren.

Erre nem is tudok reagálni, csak hosszan hunyom be a szemem. Mi lenne velem apám nélkül?

Hátrébb lép, Annára nézek, aki sírásban tör ki.

– Mi lesz most? Mikor látlak újra? – Megrázom a fejem, Billal megköszörüli a torkát, próbálja visszafogni húgomat. Ha tehetné, átölelné, de nyilvánosan ilyet bizony nem teszünk, még akkor sem, ha itt egy árva lélek sincs. Gondolom ezt mindaddig, míg Anna el nem rugaszkodik, és a nyakamba nem ugrik. Magamhoz szorítom, fél szemmel látom, hogy Billal felnéz a kamerára, apám meg körbenéz. – Nagyon fogsz hiányozni, Khalid! Anya és Aziza teljesen ki lesz borulva.

– Lányom! – súgja apánk. – Anyád és Aziza fel fogja dolgozni! De most menniük kell. Majd meglátogatjuk őket Mersinben.

Erre ismét elmosolyodom, Anna szeme is felcsillan, és Billal is bólogat. Olyanok vagyunk, mint a gyerekek, akik hisznek a mesékben, próbálják meggyőzni a másikat, hogy bizony minden így lesz igaz.

– Sajnálom, apa… – nyögöm ki, mert tisztában vagyok vele, hogy Nassertől és Emírtől fog kapni rendesen. Talán Emírtől nem is, de egy botrányt át kell vészelnie.

– Én nem. Én nem sajnálom, fiam. Boldog leszel, ugyan mit sajnálna ebben egy szülő? Leila és Thana miatt ne aggódj! – Annára néz, aki hevesen bólogat, bizonyára azért, mert biztosítani akar róla, hogy Leilát majd ő is szemmel tartja.

A reményt mindig nevetséges, gyerekes dolognak tartottam. Gyerekként reméltem, hogy versenyeken első leszek, reméltem, hogy a vacsoránál ritka jó falat jut, hogy késő éjszakáig ébren maradhatok… És most? Most egészen mást jelent a remény. Jelenti Monát, a közös jövőnket, de el kell ismernem, hogy a remény most Annával, a családommal is egy és ugyanaz. Ha nem hihetném, hogy egyszer újra ölelhetem őket, összeomlanék. Minden gyerekes csínynek, rajongásnak egyetlen perc alatt intek búcsút, Nasser tett róla, hogy pillanatok alatt kelljen felnőtté válnom. Apám már számtalanszor

a fejemhez vágta, hogy többé nem húz ki semmilyen bajból, de ennek valójában most jött el az ideje. Egész életemben mögöttem állt, de amit most teszek, abból ő sem moshat ki.

Annát elkapom, a két kezem közé szorítom a koponyáját, és összetapasztom a homlokunkat. Azonnal könnyek kezdenek folyni a szeméből, én konok vagyok, hiszen apám megtanított rá: „Fiútestvér vagy, Khalid. Erős, védelmező bástya."

– Csak rád bízhatom Leilát, Anna! Csak rád! Óvd őt mint nővérünket. Én nem tudtam boldoggá tenni, és ezt sosem bocsátom meg magamnak, de nem eshet baja! Érted? Nem eshet baja! – Bólogat, itt és most mindnyájan tudjuk, hogy hiába ez a szökés, ha itthon tragédia történik, a mi távoli életünk is pokol lesz. A lelkiismeret most hirtelen egy szintre emelkedik a reménnyel. Eddig ugyanolyan kis hülyeségnek tetszett, felnőtt férfiként pedig életem alapja lett. – Allah és te is látod, ismered lelkemet, sosem akartam neki rosszat! Soha! Ha tehetném, mindent meg nem történtté tennék! – Egy pillanatra megremeg a hangom, de tartom magam. – De nem tehetem! Segíts nekem! Segíts nekem, legkedvesebb húgom! Segíts nekem, Szaúd-Arábia gyémántja!

Hangosan felzokog, a mellkasomra dönti a fejét, nem kell mondania semmit. Ha nem kérném, akkor is tudnám, hogy Leilával kapcsolatban számíthatok rá.

Apám és Billal egymást nézik, hangtalanul vitatják meg, hogy ideje indulni. Mona meg sem emeli a fejét, vélhetően fájdalmas volt neki az, amiket hallott Leilával kapcsolatban.

– Nagyon vigyázz magadra, Khalid! És ígérd meg, hogy boldog leszel! – Erre elmosolyodom, úgy simogatom meg az arcát, ahogy kislány korában tettem. *A kis butus. Azt hiszi, a boldogság elhatározás kérdése?* – Ha te nem leszel boldog, akkor az én életem is pokol lesz. Hiszen ikrek vagyunk.

Egyek! Minden kínodat érezni fogom, minden mosolyodat én is megélem majd… Boldognak kell lenned! Érted?

– Boldog leszek!

Másodpercekig csönd van, Anna valószínűleg ugyanarra gondol, amire én. Régen nagyjából ezt jósoltam meg. Nem véletlenül nem akartam feleségül venni Leilát, és sosem rejtettem véka alá, hogy nem vagyok szerelmes. Az egész család azt gondolta, hogy majd idővel kialakul, de én tudtam, hogy nem fog. Talán, ha Monával sosem találkozom, élhetnénk akár boldogan is… De Allah volt olyan kegyes, hogy megmutatta nekem, milyen az igaz szerelem.

Billal kinyújtja a kezét, magához vonja Annát, aki hisztérikusan felkiált, hangját elnyomja férje mellkasa:

– Nem akarom, hogy elmenjen! Khalid!

– Nyugodj meg, kedvesem! Bátyád után megyünk majd. Akkor látod, amikor csak akarod.

Döbbenetes, hogy Billal hangja mennyire más, amikor húgommal beszél. Lágy és selymes, ugyanakkor mély s határozott, védelmező, vigasztaló… Mintha benne lenne apám és én is. Erre a gondolatra nyelek egyet, és megállapítom, hogy tulajdonképpen ez megnyugtató. Úgy hiszem, eljött az ideje, hogy egészen másképp nézzek sógoromra. És ezt titkolni sem tudom, mert lefagyva figyelem a mimikáját. Ösztönösen nyújtom oldalra a kezem, és mintha Mona csak érezné, szorosan hozzám bújik.

Szép dolog a szerelem. És mily kegyetlen.

De nem hiszem, hogy van olyan ember, akinek nem küld valakit az ég. Sem Leilának, sem Thanának nem engem szánt Allah, és ezt jobban a tudtomra sem adhatta volna. Sőt. Nem is csak velem tudatta, hanem két feleségem is szembesül majd ezzel. Rá sem kell néznem Monára, elég csak a testének melegét éreznem a vékony anyag alatt, ettől egyszerűen

megnyugszom. Cseppnyi kétely sincs már bennem, érzem, hogy a lehető leghelyesebben cselekszem.

Apám hol engem néz és Monát, hol meg Annát és Billalt. Sietnünk kell, nincs időnk, de most szívesen elidőznék azon, hogy vajon mire gondol. Ő is volt nagyon szerelmes, csak éppen ő elveszítette azt, aki azt jelentette neki, amit most nekem Mona. Ugyanakkor most látja szerelmének gyümölcsét a férje karjaiban, és az oly sok problémát okozó fiát, amint éppen békét köt az élettel és a sorssal.

– Khalid! Sietnetek kell! – vált ismét erőteljes hangnemre Billal, mire apám is összerezzen.

Anna ismét vetődne hozzám, de mi, férfiak nagyon is egyformák vagyunk. Én a kezemet előrenyújtva, a tenyeremet felfeszítve próbálom magamtól távol tartani, miközben Billal is húzza vissza, és apám is érte kap. Jól tudjuk, hogy elég volt. Nincs több szép szó, nincs több ölelés, nincs több vigasz. Indulnunk kell!

Amikor apám mellett ellépek, futólag a vállamat veregeti, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez kevesebb, mint a percekig tartó ölelés. Két apró mozdulat, mégis benne van minden a részéről: büszkeség, dicséret, áldás.

Húzom magam után Monát, aki szedi az apró lábait. Pár lépés után elengedem, mert nem foghatom a kezét. Ő besorol utánam, és engedelmes nő módjára követ. A torkom elszorul, de a családom már annyira nem is izgat. Túl kell jutnunk a kapun! Ha ott nem jutunk át, akkor Mona halott, én meg Szaúd-Arábiából kitagadott herceg leszek.

* * *

Hányszor és hányszor szálltam már fel erről a reptérről, de sosem vettem még észre, hogy ennyire hosszú ez az átkozott folyosó. A fények nagyon

halványak, minden csendes, itt nincs köznép, csakis a királyi család tagjai használják ennek a magánreptérnek ezt a részét. Ablakok mellett megyünk el, ahogy kinézek, látom Billal gépét, amit kértem. A felszállólépcsőnél egy férfi áll, és minket vár. A folyosó végén éles kanyar jön, itt lesz a kapu. Erősnek hiszem magam, de az ájulás szélén állok. Szinte mantrázom magamnak, hogy hiszen én pont az ilyen helyzetekben tudok a legkeményebb maradni, úgyhogy nincs probléma. De hülyeség, mert van probléma. Az iratos paksamétát készítem elő, amit Billal a kezembe nyomott, de a kezem úgy remeg, hogy azt nem lehet nem észrevenni. Monára nem nézek, valószínűleg ő úgyis a földre szegezi a tekintetét.

– Béke veled, herceg! – nyúl a papírokért a férfi, amit szinte odadobok neki, hogy ne is lássa a bizonytalanságomat. – Az engedély megvan. Felszállhattok. Ellenőrzöm gyorsan a papírokat. Kicsit késésben vagytok. – Kéne valami tök spontánt válaszolni, de nem megy. Bontja a borítékot, kiveszi az útleveleket, belenéz, majd a papírjával is összeveti. – Akkor két utas. Khalid al-Szudairi és Anna al-Szudairi.

Össze kell magam szednem.

– Így van. A húgomat kísérem. A férje engedélye ott van a papírok között.

– Igen, látom. Billal al-Szudairi engedélye is rendben van.

Visszatuszkol mindent, majd felém nyújtja a borítékot, amit legalább olyan gyorsan kapok ki a kezéből, mint amilyen gyorsan odaadtam neki. Biccent egyet, Monára éppen csak futólag néz rá, ahogy végigméri őt, még a szemeit is kissé lehunyja, nehogy tolakodónak tűnjön.

Pofátlanul gyorsan iszkolok át a kapun, és csak reménykedem benne, hogy Mona is természetesen viselkedve követ, a fejét nem megemelve. Fél füllel még hallom, hogy jó utat kívánnak, és Allah áldását kérik az utazókra, de csak a kezemet emelem meg köszönetképpen.

Hátra kéne fordulnom ellenőrizni Monát, de nem merem megtenni. Úgy kell viselkednem, mintha a húgom lenne, és ha most arra gondolok, hogy a vele való utazásokkor miként viselkedtem régen, akkor pont így.

Kiérünk a fedett részből, a levegő meglehetősen meleg, hiszen itt sok a beton, így nem hűl le olyan gyorsan a hőmérséklet. A gép közel áll, gyorsítok a lépteimen. Mennék is fel a lépcsőn, itt már nem szoktak ellenőrizni, de a férfi, aki ott ácsorog, megszólít.

– Béke, herceg. Késésben vagytok. A cél Mersin. – Talán valami helyeslésfélét vár, de nem reagálok, ezért hozzáteszi: – Allah óvjon titeket az úton.

Az egész olyan, mint valami lassított film. A lábam már az első lépcsőfokon van, de nem tudom levenni a szemem a férfiról. Várom, hogy mondjon még valamit, állítson meg… De nem. Ő elenged a tekintetével, és Monára rá sem néz, azonnal hátat fordít, elindul az épület felé. Egy ideig követem a szememmel, miközben iparkodom fölfelé, de aztán már csak előre nézek. Pár lépés, és a gépen vagyunk. Pár perc, és a levegőben. Talán fél óra, és elhagyjuk Szaúd-Arábia légterét.

Felérünk, még mindig nem néztem szerelmemre, és nem is szóltam hozzá. A személyzet most egyetlen férfit jelent a pilótákon kívül, láthatólag Billal tett róla, hogy ne sokan legyenek ebben az egészben. Aztán pillanatokkal később már le is esik, hogy nemhogy kevés embert avatott be, hanem senkit, ugyanis a minket navigáló férfi valóban azt hiszi, testvéremmel utazom.

– Ülj le, herceg, a húgoddal! Öt percünk van, hogy felszállhassunk.

Még szinte el sem helyezkedem, már fordul is a gép, és megindul. Mona is leül, iparkodva bekapcsolja magát, majd szinte alig hallhatóan motyogja:

– Jaj, Khalid!

Szívesen megfognám a kezét biztatásképp, de nem tehetem, az

érzelmeknek most próbálok nem utat engedni. Amikor a gép másik végébe ér a kísérő, és leül, akkor mondom csak Monának.

– Nem veheted le a nikábot!

Bólint, én meg azon morfondírozom, nem lesz-e feltűnő, hogy a velem utazó nő később sem szabadul meg a tradicionális szaúdi öltözettől. Én is tobét viselek, és csomagunk egyáltalán nincs.

Hátradöntve a fejem, elmosolyodom. Kit érdekel, ha királyságunk légterét elhagyva egy alkalmazott furcsaságokat vesz észre? Mit tehet szóvá? Semmit! És milyen bizonyítéka lehetne? Semmi! Nincs ember, aki majd be tudja bizonyítani, hogy ezen az estén nem húgom ült mellettem a gépen. Rajtunk kívül csak Billal, apám és maga Anna tudja ezt, de ők velünk vannak, nem ellenünk.

Persze mindenkinek elég egyértelmű lesz a dolog: Eltűnik Khalid al-Szudairi a királyságból, és érdekes módon, ezzel egy időben Mona is… Senki sem ostoba! De sejteni, gyanítani és a lelkünk mélyén érezni dolgokat egészen más, mint tényszerűen tudni. És ez a különbség Szaúd-Arábiában főképp nagy jelentőséggel bír.

* * *

Fogalmam sincs, hogy apám mennyit mondott Mustafának, de tuti bizalmi kérdést csinált a dologból, mert nem sofőr vár minket, hanem Mustafa maga ül a volánnál. Gyorsan üdvözöl minket, Monának csak biccent.

– Jó estét, Khalid! A lakosztály készen áll, igyekeztünk mindent elintézni. Meg kell kérdeznem, hogy szüksége van-e egy másik lakosztályra, szobára, vagy húga önnel száll meg.

Ebben a percben már tudom, hogy Mustafa ismeri a titkomat. Sosem tenne fel ilyen kérdést, ha biztosra venné, hogy testvéremmel jöttem.

Nyilván egy felnőtt férfi nem száll meg egy hálóban női családtagjával.

– Elég lesz az én lakosztályom.

Nem reagál semmit, mindhárman beülünk, én hátra fészkelem magam Mona mellé. Most először nézek a szemébe, eddig jóformán rá sem mertem sandítani. Ő is engem néz, a szemén is látszik, hogy mosolyog. Boldog vagyok-e? Fogalmam sincs. Mennyi harc, titok, könyörgés áll még előttünk. Mennyi harcba, titokba, könyörgésbe rángattam bele apámat, Annát és Billalt… Anyám, Aziza, az ikrek… Ők most úgy alszanak, hogy fogalmuk sincs róla, én elhagytam hazámat, és egy ideig remény sincs rá, hogy visszamenjek. Leila és Thana… *Leila!* Életem legnagyobb fájdalma. Míg csak lélegzem, kérni fogom Allahot, hogy vigyázza őt, és tegye boldoggá.

– Szeretlek, Khalid! – alig hallhatóan mondja, talán attól fél, hogy Mustafa is meghallja.

Megemelem a kezem, végigsimítom az arcát, amit még mindig elfed az anyag. Ő meg sem mozdul, tartja magát, de én képtelen vagyok tovább elnémítani a szívemet. Magamhoz húzom, ő pedig engedelmesen dönti a mellkasomra a fejét. A teste közelsége újra azokat a jól megszokott hullámokat küldi felém. Elszorul a torkom, a gyomrom táncot jár, ugrál, egyre hevesebben szorítom magamhoz.

Sikerült! Életben maradt! Köszönöm, Istenem!

32. fejezet

Reggel van, a telefonom hangjára kelek, Mona is azonnal mocorogni kezd mellettem. Apám az, azonnal lüktetni kezd a halántékom, felkapom a telefont.

– Apa?

– Csak annyit mondj: megérkeztetek!

– Megérkeztünk. Biztonságban…

Hallom a sóhaját és a köszönetét Allahnak.

– Billal megkérte Annát, hogy két hétig ki se jöjjön a hálórészlegből, még a palota személyzete is úgy tudja, hogy elutazott veled. – Egy időre elhallgat, én egy pontra szegezem a tekintetemet. Ez nekem eszembe sem jutott volna. Gondolhatok még egyáltalán rosszat Billalról? Nekem csak annyi volt a célom, hogy Monát kimenekítsem, de sógorom szemmel láthatólag próbálja úgy rendezni, hogy sose legyen bizonyíték, így nekem visszajárásom lehessen Szaúd-Arábiába. – Azt is próbálja elintézni, hogy utánatok megy Mersinbe valahogy Annával, aztán vissza. Így teljesen titokban maradhat a dolog.

– De hogy fogja magával hozni Annát? Hiszen mindenki úgy tudja, hogy ő itt van.

Apám hatalmas lélegzetet vesz.

– Khalid! A védelmi miniszterről beszélsz! A királyt is ki tudja csempészni, ha az érdekei ezt kívánják.

Ez igaz. Ráadásul ez a védelmi miniszter egy szerelmes férfi is, aki mindent meg fog tenni, hogy felesége kegyeit keresse.

– De Anna útlevele is nálunk van!

– Fiam! Mi lenne, ha ezt Billalra bíznád? Egy egész királyság van rábízva, egy nagyhatalom…

Érzem, hozzáfűzné még, hogy ilyen apróságok, amikről beszélek, nem okozhatnak neki gondot, de nincs is rá szükség.

– Akkor ezek szerint pár hét múlva várhatlak benneteket?

– Billalt és Annát bizonyosan.

– Anya? Tudja már?

Ismét sóhajt egyet, ebből tudom, hogy még nem.

– Na, ez lesz a nehéz, nem az útlevél. Nézd, fiam. Őt nem avathatjuk be! Azt fogom neki is mondani, hogy Annával mentél. Nem fogja elhinni, és óriási patália lesz, de nem mondhatjuk el senkinek. Értsd meg! Hiába az anyád!

Talán igaza van. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a családon belüli kötődéseket. Anyámnak ugyanolyan szoros Zahrával a kapcsolata, mint apámnak Emírrel, de a nő, az nő! Pletykál, fecseg… Nasser a fia, Leila a lánya, csakúgy, ahogy Emírnek, éppen ezért apámnak mondania sem kell, tudom, hogy életében először neki is lesz titka az unokabátyja előtt. Talán szégyellnem kéne magam ezért, de jelenleg oly könnyű a lelkem, hogy sem magamra, sem másra nem vagyok képes további súlyos terheket pakolni.

– Sajnálom, apa. Igazad volt, egész életemben húzgáltál ki minden rosszból. Jobb fiú akartam lenni, hidd el!

– Ugyan, Khalid! A legjobb fiú voltál! Gondolod, hogy érdekeltek valaha a hülyeségeid? Amikor Annát magamhoz vettem, annyit kértem Allahtól, hogy ti testvérekként nőjetek fel, és ez megtörtént. Annyira csodálatos gyermekeim vannak, hogy elhiheted, minden csínyed eltörpül. Bevallom, volt időszak, amikor megijedtem, de a szíved mindig is nagyobb volt, mint a büszkeséged meg a dacod. Egyébként feleannyi gondom sem

volt veled, mint nagyapádnak velünk volt… Hidd el, jó gyerek vagy… Voltál. Ha születnek majd gyerekeid, arra is rájössz, hogy egy szülőnek egyáltalán nem fáradság kötelet dobni a trutyiban álldogáló gyerekének. Sőt. A kötelet húzni, utána sáros lábat mosdatni, ugyanolyan könnyebbség. Szeretetnek hívják. Családnak. Ezt kaptam tőled, Khalid, és ebben anyád segített engem. Azt hiszed, csak egy gyerek lehet hálás a szüleinek? Tévedsz, Khalid. A szülő ugyanolyan hálás a gyerekének.

Mona a felkaromba mar, de meg sem bírok mozdulni. Bénító ez az egész. Bénító apámnak ez a kitárulkozása, mert olyan ez, ami záródik össze, és csordultig tölt. Igen. Valóban ezt nevezik szeretetnek. Családnak. Hogy királyi, hercegi, polgári, szaúdi, magyar, az mindegy.

– Vigyázz mindenkire, apa! – csak ennyit tudok kinyögni, pedig hatalmas baromságnak hangzik. *Hogyne vigyázna?*

– Na jól van! Csak azt akartam tudni, hogy épségben vagytok. Ne beszélgessünk úgy, mintha soha többé nem találkoznánk. Vegyük úgy, hogy nyaralsz! – Felnevet, az érzékeny Gamal al-Szudairi egyetlen tizedmásodperc alatt illan tova. – De Khalid, ha a munkát elhanyagolod, és nem figyelsz a szállodákra, szétverem a fejed! Érted?

Én is elnevetem magam; miközben válaszolok, Mona szemébe nézek, aki szintén mosollyal az arcán figyel, annak ellenére, hogy fogalma sincs, miről van szó.

– Értem… Bár lehet, hogy beszerzek akkor pár bukósisakot…

– Khalid! Ez nem vicc!

– Jó! Tudom! Nyugi!

Nem sokszor van az, hogy el bírom viselni apám hallgatását. Ő olyan csöndet képes maga köré teremteni, hogy az szinte ordít az ember arcába. Szemére hányja a hibáit, számonkér, dühösen csapkod, vagy éppen csak teli megnyugvással simítja az ember arcát. Azt gondolom, nagy erény, ha az

ember jól tud beszélni. De még nagyobb erény, ha csöndben tud maradni. A hallgatás művészet, főleg ha érzelmekkel teli. És apám ebben a legjobb! Most is mindössze pár másodpercnyi hallgatás van, mégis teljesen lenyugtat és feltölt. „A csend az Isten nyelve, minden más csak gyenge fordítás.”[{2}]

– Majd hívlak, Khalid! Minden rendben lesz. Hamarosan találkozunk, ha Allah is úgy akarja!

– Mi mást akarhatna a Könyörületes? – vágok vissza nevetve, de ő komoly marad, ebből tudom, hogy ezzel nem illik viccelnem.

– Ésszel, Khalid! Mindent ésszel!

Sosem volt a búcsúzkodás mestere, most is egyszerűen csak bontja a vonalat, és annyi. Már tudom, hogy nincs vonalban, de én csak hallgatom a csöndet, ami most egészen más, mint amikor a vonal végén volt. Üres.

Amikor leengedem a mobilt, Mona is megmozdul. A karjaim közé veti magát, figyeli a komor arcomat.

– Baj van, Khalid?

Rémült és kislányos a tekintete, eszembe jut, amikor először láttam. Akkor is az jutott eszembe róla, ami most: bájos. Ez lesz az a kép Monáról, ami az idők végezetéig hozzá láncol. Igen, hatott rám a vad, tüzes lénye is, de aki most néz rám, az a markában tartja a szívemet, lelkemet, jövőmet. Hát még a hálót, amit kivetett rám.

– Nincs semmi baj, csak apám érdeklődött, hogy megérkeztünk-e.

Lejjebb hajtja a fejét, így elválik a tekintetünk, szorosan ölelem, ő tovább beszél.

– Sajnálom, hogy mindenkinek ekkora bajt okoztam. Meg is érdemelném a büntetést…

– Mindnyájan hibákat követtünk el. Én is, Nasser is… Mindenki! Ha tudnád, mekkora hibákat követnek el az emberek. Te túl rossznak hiszed magad, Mona, pedig nem vagy az. Te csak egy szerelmes nő vagy.

Nem szól semmit, de az egyik keze végigszalad a combomon, amitől az egész ölem összerándul. A körmei karcolják a bőrömet, kiráz a hideg, meg sem mozdulok, nem akarom, hogy abbahagyja. Ő köröket kezd leírni, és egyre följebb jön, behatol a combom belső felére is. Hiába próbálok mozdulatlan maradni, kicsit csiklandoz, így összerántom a lábam. Elkapom a kezét, de ő erőszakosan, az egész testével nekem feszül, és szinte leteper. Amikor leterít, rám fekszik, és a két kezét most a karjaimon táncoltatja, amik úgy fekszenek a testem mellett, mint egy magatehetetlennek.

– Oh, Mona! Kikészítesz!

– Szeretlek, Khalid. Bármi is lesz, sose felejtsd el, hogy szeretlek.

Behunyom a szemem, egészen furcsa dolgokra gondolok. Hosszú az élet. Anyám mindig azt mondja, hogy az élet rövid, de így, fiatalon, én érdekes módon pont az ellenkezőjét érzem. És az, hogy ebben a hosszú életben Mona itt lesz mellettem, most nagyon megnyugtató. Legalább olyan megnyugtató, mint az, hogy Anna mellettem volt. Úgy látszik, ez vagyok én: kell mellém életem nője. Gyerekként az szinte nem is anyám volt, inkább húgom nélkül volt elképzelhetetlen az élet, most azonban már Mona ez a középpont. Ezt gyönyörű és szerencsés dolognak érzem, isteni ajándéknak.

A nyakamhoz fúrja az arcát, sírhatnékom van. Ahmed jut eszembe, az öcsém, ő az, aki mindenen elpityeredik. Eddig eszembe sem jutott, hogy Ahmedben sokszor túlcsordul az érzelem, és ezért engedi útjára a könnyeit. Én is olyan vagyok, mint ő, de keményen megtanultam kordában tartani a reakcióimat. Hát még leplezni! Ezért lettem én a bunkó, nyers Khalid. Jó páncél volt, valószínűleg életem végéig igénybe veszem majd, de felnőtt férfiként most azt is meg kell tanulnom, hogy vannak emberek, akik előtt nem használhatom. Tilos!

* * *

Egészen bénító itt, a parton ülni és vele reggelizni. Van pár új alkalmazott, akiket még egyszer sem láttam, de tisztában vagyok vele, hogy ilyen dolgokat sosem fogok számonkérni Mustafán. Ő vezeti ezt a szállodát, és el kell ismernem, ebben a pár hétben is történtek változások.

Mona zavartan viselkedik. Forgatja a fejét, állandóan körbenéz, rettegéssel telt a szeme. Szomorú, de csak a falakon belül tud felengedni. Én is tartok dolgoktól, de az utóbbi napokban rájöttem, hogy számíthatok Billalra.

– Igyál kávét, szerelmem. A török kávé finom.

Megrázza a fejét, még a vállán heverő kendőt is megfogja, mintha az arca elé akarná emelni. Akárki is megy el a közelünkben, ő az asztalra szegezi a tekintetét. Aztán egyszer csak az asztalt nézve mondja:

– Itt fogunk élni?

Sejtem, mire gondol. Otthon megvolt az intimitás, itt meg folyton idegen emberek nézhetnek az arcunkba.

– Nem. Nyilván nem egy szállodában fogunk élni, de most csak ide tudtunk jönni.

Megemeli a fejét, elmosolyodik.

– Szép ez a Mersin. Maradjunk itt, Khalid. Örökre. Legyen itt házunk, neveljünk itt gyerekeket… – Nem tudok mit felelni, pedig ez a pár szó oly csodásan hangzik. Igaza van. Szép ez a vidék, és bizonyára csodás életet alakíthatnánk ki itt magunknak. Át akarok nyúlni az asztalon, hogy megfogjam a kezét, de azonnal megváltozik a hangja. Az előbbi boldog jövő képe szertefoszlik, csak a szemrehányás marad. – Milyen ostobaság! Meg fogsz gyűlölni engem, amiért itt ragadunk. Rijádban van a helyed.

– A helyem ott van, ahol azé a nőé, akit szeretek. És a nőnek, akit szeretek, szintén mellettem a helye. Ha én úgy határozok, hogy itt maradunk, hát maradsz velem. Ha megyek Szaúd-Arábiába, te jössz velem!

Túl nyers a hangom, egy ideig döbbenten néz, majd kitör belőle a nevetés. Én sokkal lassabban mosolyodom el. Mona a mai napig kiismerhetetlen, miközben a részem, és nélküle már a levegővétel sem megy.

– A kis bárgyú Szudairi… – Már én is nevetek, de ő teljesen komolyan dől előre az asztalra, és úgy mondja, mint valami démon. – Én már sohasem mehetek vissza Szaúd-Arábiába, Khalid. Soha.

Elviselhetetlen a tekintete. Lilásfeketén csillog, és ez az a Mona, akiben bájosságnak halovány fénye sincs jelen. Egyébként igaza van. Csak abban az esetben jöhetne velem vissza, ha elválna Nassertől, de annak most esélye sincs. Már annak is örülhetünk, ha ide nem jönnek érte.

Végre elkapom a kezét, és a számhoz emelem.

– Hát akkor itt lesz házunk. Itt alapítunk családot.

Kedves vagyok, lágy, csupa szív, de róla lepattannak a szavaim. Amikor az egyik ujját hosszan csókolom, csak akkor kezd el somolyogni. Hirtelen egy pohár kerül a török kávém mellé teli narancslével. Mire föleszmélek, Mona kávéja mellé is leteszik. Felnézek, Mona kezét szinte kiejtem a kezemből.

Natasa.

Pattannék fel, de ő beelőz, kimérten, tárgyszerűen mondja.

– Szervusz, Khalid! A narancslevet Mustafa kérte, hogy hozzam ki. Állítólag míg itt voltál, minden reggel ezt ittad a kávéd mellé… – Hosszan néz rám, de egy pillanatra Monára is odapillant. – Bár én erre nem emlékszem.

A kezem az asztalon matat, mint egy idiótának, keresi Mona kezét. Rájövök, hogy ritka hülyén viselkedem. Natasa Monához fordul, aki ugyanolyan elszántan néz vissza.

– Önnek is megfelel a narancslé, vagy esetleg hozzak valami mást?

Még nagyobb hibát követek el, mert Mona helyett vágom rá:

– Jó lesz neki is a narancs! – Mona rám néz, felvonja a szemöldökét, és pechemre Natasa sem mozdul. Értékelném, ha arrébb menne… Most mit ácsorog itt? Mi ez? Mindenesetre láthatólag itt már pattanásig feszülnek a dolgok, ezért felállok, lesimítom a ruhám, odalépek Mona székéhez, majd a kezét megfogva felhúzom őt. – Mona, bemutatom neked Natasát. Natasa, a hölgy Mona… – Natasa meg sem mozdul, Mona viszont láthatólag próbálja felfogni a dolgokat. Úgy gondolom, az lesz a legjobb, ha tisztázok mindent. – Mona al-Szudairi, a feleségem.

Erre Mona keze megrándul, és bevallom, nekem is átszalad a fejemen, hogy talán húgomként kellett volna bemutatnom. De már mindegy. Én már tisztán akarok játszani. Mona a szerelmem, és én nem azért hagytam el a királyságot, hogy itt is hazudnom, színészkednem kelljen. Pedig tulajdonképpen a feleség megnevezés ugyanakkora hazugság, mint a testvér. Sem egyik, sem másik. Egy megszöktetett szív, egy szerelmes lélek, az életem… *Talán így kéne mondanom*.

Natasa meglep. Mindig egy visszafogott, okos nőnek gondoltam, de most semmibe véve Monát fordul felém.

– Hát maradtál farkas, Khalid. A te szép erdődben.

Biztos vagyok benne, hogy ezt Mona nem érti, hiszen nem értheti. Ezt csak Natasa értheti és én. Látom is Monán, hogy erősen gondolkodik, talán azt érzi, nem tökéletes az angolja.

– A legszebb erdőben, Natasa! – vágok vissza, már úgyis mindegy.

Megfordul, és egyetlen pillanat alatt tűnik el. Összeszedem az erőmet, hogy Mona szemébe nézzek, de a keze kicsúszik a markomból, és úgy oson el, ahogy nagyjából Natasa tette.

* * *

Bátorság kellett ahhoz, hogy utánajöjjek a lakosztályba. Idióta helyzet ez. Van két feleségem, akikre Mona sosem féltékenykedett látványosan, most meg felhúzza az orrát egy európai nő miatt. És az a legidiótább a helyzetben, hogy megértem őt.

– Meg akarod kérdezni, hogy ki volt az. Igaz?

– Nem. Bemutattad. Tudom. Natasa.

Leülök mellé a kanapéra, az arcába nézek. Arra számítok, hogy durcáskodni fog, de ő is keresi a tekintetemet.

– Mona…

– Szeretted? Sokat jelentett?

Elmosolyodom, a fejemet is megcsóválom.

– Nem. Egyetlenegy órát töltöttem el vele. Részegen. Összetört szívvel…

A testével is felém fordul, megfogja a karomat, már tudom, hogy nem fog jelenetet rendezni.

– Nekem csak te vagy, Khalid.

– Tudom. Nekem is csak te vagy – vágom rá, pedig értem, ő egészen másra gondol.

Hiába van családja, rokonai, nincs ember, aki megvédheti, aki mellett oltalmat találhat. Jó pár másodpercig mélázok azon, hogy ezt felfogva milyen erősnek kell lennie az embernek. És ez leginkább a nőknek jut, a gyengébbik nemnek. Én férfiként nem tudnám elviselni, ha ennyire magamra maradnék. Követelném a világtól a figyelmet, a szeretetet…

Feláll, lehúzza magáról az abayát és azt a ruhát, amit alatta visel, valamint a fehérneműt. Fagyottan figyelem, de közben már gombolom a tobémat. Visszaül, hátradől az ágyra, csábítóan néz, nincs is más választásom, mint követni őt a testemmel, amiről lerántom a tobét, és letolom az alsómat.

Mindene tűzforró, a szája a nyáltól azonban jéghideg. Szinte frissítő

nedűnek tűnik ebben a forróságban, ebben a vágyban. Végighúzom az ujjamat az ajkain, a hideg nyálas ujjammal pedig megcirógatom a nyakát. Erre hátradönti a fejét, és átszellemülten hunyja le a szemét. Az ujjam egy pillanat alatt hevül vissza, ezért inkább a számat tapasztom a nyakához. Amennyire bírom, beterítem nyállal, majd hátrébb dőlve lágyan fújni kezdem.

Felnyög, elmosolyodom.

– Kész légkondicionáló vagy, Khalid!

– Ahammm… – A kulcscsontját is nyálazom, oda is fújok egyet. – Na és mondd csak, hol vagy még forró? Mit hűtsek le?

Fél szemmel az arcát figyelem, elnyílik a szája, mintha mondani szeretne valamit, de végül csak egy halk sóhaj hagyja el a száját. A melléhez kúszom, körbetáncoltatom rajta a nyelvem, az ujjammal szétkenem a nyálat, és sokkal erősebben fújok rá. A bimbója bekeményedik, még hátrébb dönti a fejét, a keze a fejemhez kap. Látom, hogy a bőre lúdbőrössé válik.

– Fázol?

– Megfagyok, Khalid! – kacag vissza.

A hasát kóstolom, ami összevissza ugrál a lágy érintésektől. Puha mindene, a legszívesebben olyan erősen nyomnám az arcom, a fejem belé, hogy átfúrjam mindenét. Maradok inkább gyengéd, néha már olyannyira, hogy ő emeli meg a törzsét, szinte követeli, hogy a nyelvem erősebben érintse.

A szemérme felett játszom, élvezem a választóvonalat a hasa puhasága és a szeméremcsont keménysége között. Hajszálnyi az egész, hol ide ugrom, hol oda. Följebb emelem magam, újra fújok egyet, várom a reakcióját, ami nem is okoz csalódást. Az arcába nézek, ő egy ideig még lehunyva tartja a szemét, majd megemeli a fejét, és hosszan a szemembe néz.

Beletúr a hajamba, alig érezhetően széjjelebb teszi a lábát, hívogat az

öléhez. Belekóstolok, a teste ehhez képest csak meleg volt. Forró, édes, ízletes, lágy, sikamlós… Nagyon lágyan érintem, szinte még a levegőt is visszatartja, mint aki valami jeges vízbe merül bele. Aztán egyszer csak hangosan fúj egyet, oldalra fordítja a fejét, így az ágaskodó bimbója eltakarja az arcát. Följebb akarom tolni magam, hogy láthassam, de akkor el kéne szakadnom ettől a gyönyörű női mélységtől, így inkább én is lehunyom a szemem, és tovább kényeztetem. A combjai mellé fekteti a kezeit, én az egyiket el is kapom. Az ujjaink összekapcsolódnak, fura, de ez a kézfogás most mindennél intimebbnek tűnik.

Megemeli a lábfejét, a hátamra fekteti, az egész egy várudvar, melynek a közepére fogad és megadja magát. Egyre erősebben szorongatja a kezemet, érzem, ahogy az egyik körme a kézfejembe váj. Alig várom, hogy a csúcsra érjen, mert teljesen hozzá akarok simulni. Amikor kéjjel telve nyög egyet és lüktetni kezd, fölé mászom, ő vergődik, amiért otthagytam. Az ingerek nélkül hosszan élvez, még lüktet, amikor beléhatolok. Ő erőszakosan ránt magához, és a vállamba harap gyengéden.

Az egyik kezemet a háta alá feszítem, a másikkal meg a feneke alá nyúlok, szorosan tapadunk egymáshoz. Ő is megtámaszkodik a háta mögött, nyomja fel magát, én már szinte térdelek. Karcsú hátát egyetlen karommal tudom körbefonni, egészen a hóna aljáig elérek. Térdelő helyzetben emelem magamra, úgy pattan az ölembe, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne. Átfogja a nyakamat, a derekamnál hátravezeti a lábait. Mélyen vagyok benne, mégis az ösztöntől vezérelve megemelem magam, a combjaimat tornáztatom. Amikor megemelkedem, erősebben kell fognom, mert a levegőbe kerül, de akkor vagyok csak benne igazán.

Érzem a bizsergést, kontrollálnom kell, mert élvezni akarok, ezért fölemelem, magamhoz szorítom, behunyom a szemem, és élvezek.

Koncentrálok, mert ennyi nem elég belőle, és tudom, hogy neki sem elég. Ő nagyon lágyan mozgatja magát, próbálom nem figyelembe venni, de érzem, hogy ő is újra a csúcsra ér. Hülye gondolataim támadnak. A hegymászók jutnak eszembe, akik egyszerre jutnak a csúcsra, és örökre összekovácsolódnak. Ez az orgazmus most a mi hegyünk volt, és a közös életünk még a meghódításra váró csúcs.

Bevesszük. Ketten. Veled! Bájos ördögöm.

Epilógus

Boldog vagyok. Nem egyszerűen boldog, hanem úgy érzem, minden a helyén van az életemben. Amikor Annának ígértem, hogy boldog leszek, magam sem hittem, hogy ennyire könnyen fog menni. Ha veled van, aki a legfontosabb, akkor kerek a világ.

A tengert figyelem, sosem gondoltam, hogy egyszer a víz veszi át az uralmat a szívemben a homok felett. Gyerekkoromban a zöld udvarunkon és környező épületeken túl látni lehetett a sivatagot, most pedig csak hullámokat látok. Igaz, a víz kicsit olyan, mint a homok. Ugyanúgy képes hullámzani, morajlani, lecsapni, betemetni, uralkodni, megölni…

Hiányzik-e Rijád, hiányzik-e Szaúd-Arábia? Igen. De látom Mersin szépségét és értékeit is. Csodálatos helyen élünk, nem panaszkodhatom. Amilyen gyorsan tudtam, vettem egy telket, amire építtettem egy házat, itt élek most Monával. Minden olyan tökéletesnek tűnik…

Gyereket szeretnék! Az első ilyen felismerésnél lehülyéztem magam, hiszen a családalapítás nem nagyon kötötte le sosem a gondolataimat, most azonban vágyom rá. Amikor ezt mondtam Monának, elsírta magát. Apám elmosolyodott, és csak annyit mondott: „Allahnak hála.” Nem kérdés, hogy ő már vágyik unokákra. Dühös is volt kissé, ugyanis Anna közölte, amíg ő nem végzi el az orvosi egyetemet, addig nem szeretne anyává válni. Emlékszem, a szökésünk után történt három héttel. A mersini szálloda éttermi teraszán ültünk: Mona, Anna, Billal, apám és én. Anna csak úgy a semmiből kijelentette a dolgokat, mert apám elkezdte húzni Billalt, hogy mikor nemz már fiút Annának. Sógoromat nem érte meglepetés, azt mondta,

minden úgy lesz, ahogy asszonya akarja. Láttam apámon, hogy majd felrobban, nem is tudta, kire haragudjon jobban: Annára a terveiért, vagy Billalra az engedékenysége miatt. Ez három éve történt, Anna hamarosan befejezi az egyetemet… Olykor úgy érzem, hogy a gyerekkori álmaimhoz képest feje tetején áll az életem, néha meg azt érzem, hogy mindennek így kellett történnie, és szerencsés vagyok. Családom igyekszik azon, hogy a honvágyamat csillapítsák. Több mint három éve nem jártam a hazámban, de ők sokszor jönnek hozzám. Billal nem semmi, ugyanis megvett egy hatalmas üres telket, amire eredetileg szállodát akartak építeni. Na, erre a hatalmas telekre felhúzatott egy mediterrán házat, így nem is akadály, hogy Anna sok időt töltsön Mersinben. Megnyugtató, hogy húgom anyámmal és Azizával körülbelül négy-hat hetente ideutazik, és eltölt itt két-három hetet. Még az egyetem miatt sem hajlandó ezeket az utazásokat elmulasztani, anyám mesélte, hogy nagyon ügyesen koordinálja a dolgokat. Ahmed és Wallid általában csak akkor jön, amikor apám is. Egyébként amikor Billal közölte otthon, hogy házat épít Mersinben, apám azonnal kontrázott, hogy „akkor ő is!” Bár Billal akkor lebeszélte őt, mondván, hogy neki kevés ideje lesz itt lenni asszonyával, így apámnak úgyis a család nőtagjai mellett a helye, de újabban apám ismét előállt az ötlettel. Azt hiszem, ő is megszerette Mersint.

Volt vele tavaly egy beszélgetésem, ami iszonyúan megdöbbentett. Egy ártatlan kérdést tettem fel Anna anyjával kapcsolatban, mire belőle csak elkezdett folyni a szó. Az egész történetüket elmesélte, hajnali négyig beszélgettünk. Túlzás azt mondani, hogy beszélgettünk! Ő beszélt. Talán nem is beszéd volt, hanem vallomás. És talán azért csak most mesélt el mindent, mert rájött, hogy Monával kapcsolatban én is azt érzem, amit egykor ő érzett az iránt a magyar nő iránt. Tudok mindent, a mostani magyar nőjét is. Sejtettem, hogy anyámon és a futó dolgain kívül van még komoly kapcsolata, de az rendesen megdöbbentett, hogy az a nő is magyar,

ráadásul Anna anyjának a szívével él. Azt hiszem, életemben nem hökkentem még meg annyira, mint akkor, amikor ezt elmesélte. Na és az, hogy Anna mindenről tudott… Mindegy. Túltettem magam rajta, de talán nem is megértésből, hanem sajnálatból. Szánom apámat. Mindig irigyeltem őt, felnéztem rá, de az a beszélgetés azt mutatta meg, hogy voltaképpen nem is kívánhatnék semmi olyat magamnak, ami neki megadatott. Talán csak azt a nagy szerelmét, de az nekem is megvan. Szerencsés vagyok.

Vannak aggodalmak, fájdalmak, amik nem kopnak. Leilával kapcsolatban ilyen sebeket vágtam magamra, amiknek nyoma ugyanúgy feszül rajtam, mint az ő csuklójának bőrén a hegek. Egy egész életet leélni ezekkel a sebhelyekkel fájdalmas. De talán építő is. Mutatja, mennyire voltunk önzők, miben hibáztunk, miként játszottunk jövőkkel, életekkel… De minden negatívum ellenére Leilát szeretem, úgy, ahogy egy testvért lehet. Büszke vagyok rá, mára Rijád legkeresettebb sminkmestere lett. Szabad mozgást kapott, csak a sofőrje kíséri mindenhova. Hát igen… Szerelmet nem adtam neki, de megkapta, ami Szaúd-Arábiában egy nő számára az egyik legértékesebb dolog: a szabadság. Leila immár szabad, és tudom, hogy ez boldoggá teszi őt. A külső elbeszélőknek nem hinnék, de bevallom, sokszor beszéltem vele telefonon. Mona sosem tenné szóvá, talán ha van valaki, akire nem féltékeny, az Leila. Fordítva is így van. Leila sosem hozza szóba Monát, mindössze egyszer kérdezte meg: „Boldog vagy, Khalid?” Félve nyögtem ki egy igent, mire ő csak annyit mondott, hogy adjunk hálát Allahnak, mert ő is boldog. Egy ideig azon gondolkodtam, hogy csak miattam mondta ezt, de Anna már többször hangoztatta, hogy Leila valóban boldog. Virul, ragyog, tündököl. Azt hiszem, tényleg hálát adhat a Könyörületesnek, mert ha mellettem élne, én elhervasztottam volna őt.

Természetesen már senki előtt sem titok, hogy Monával élek. Hivatalosan sosem mondtam ki, nem ismertem el, de mindenki tudja.

Anyám egyébként hónapokig nem állt velem szóba, de nagyjából ezt is vártam. Véleményem szerint inkább csak azért haragudott, mert apám, tartva magát a tervhez, hosszú ideig nem mondta el neki az igazat. Úgy tett, mint akinek fogalma sincs róla, hol lehet Mona, és mintha én munka miatt utaztam volna el. Vártam, hogy anyám hívjon, de nem tette meg. Pokoli volt az a pár hónap, mert Azizával meg az ikrekkel sem tudtam beszélni, anyám nem engedett a dühéből. Aztán apám egyszer iderepült, leült velem szembe, s annyit mondott: „El kellett mindent mondanom az anyádnak, mert olyan kitartó, mint egy gyilkos homokvihar.” Nekieshettem volna, hiszen ezzel veszélybe sodorta Monát, de hosszas hallgatás után csak annyit mondtam: „Hiába nő, anya is. Bízzunk benne. A szíve a helyén van.” Emlékszem, ahogy apám döbbenten nézett, rákönyökölt az asztalra, és a borostáját simítva csak ennyit nyögött ki: „Rémisztően megkomolyodtál, Khalid.”

Tehát azóta jár ide anyám is Azizával és Annával egyetemben. Apám rendszerint követi őket az ikrekkel, majd együtt mennek vissza. Aziza… Elképesztő, hogy egy fiatal lánygyermek életében mekkora lépték a három év. Megkomolyodott. Persze vannak még kirohanásai és őrültségei, de meglepően értelmes dolgokról is lehet vele beszélni. Az ikreknél mindenesetre sokkal komolyabb, pedig ez pár éve még nagyon nem így volt. Két hónapja a medencénél elhelyezett étkezőrésznél ültünk mindnyájan, arra lettem figyelmes, hogy apám az állát támasztva úgy nézi Azizát, mintha földönkívüli lenne. Hosszú percekig volt így, én is elkezdtem figyelni legkisebb húgomat. Nekem is földönkívülinek tűnt. Nőiesnek. Pedig még kislány. Anyám sokat veszekedett vele régen, de talán nem volt hiába, mert tökéletesen elültette Azizában a „nő vagyok” egót. *Mi lesz később?* Szerintem, ahogy apám nézte a testvéremet, valami ilyesmit fogalmazhatott meg magában ő is. Az ember sosem magán veszi észre az idő múlását, hanem a körülötte élőkön. Nem mellesleg apám hamarosan szorosra

foghatja a gyeplőt, mert Aziza gyönyörű. Gyanítom, úgy, ahogy Annával kapcsolatban, nem fog kispályán játszani. Ha Anna Szaúd-Arábia gyémántja, teli csillogással, akkor Aziza a legcsodásabb tigrisszem, melynek szabályos zárványai olyan ritka és mégis egységet alkotó mintát adnak ki, mint amilyen húgom lénye.

Leilával kapcsolatban azt érezhetem, hogy elsimultak a dolgok, de Zahrával, Emírrel és Nasserrel nem tartom a kapcsolatot. Apám azt mondta, Emír egyetlen szavával sem bántott, bár ő is az elejétől fogva tisztán látta, hogy hova tűnt Mona. *Egy nő nem tűnhet csak úgy el a királyságból.* Nasser őrjöngött, fenyegetőzött, de apám megőrizte a hidegvérét, úgy tett, mint aki azt sem tudja, miről van szó. Mástól tudta meg, hogy fellépett a királynál és az imámnál, de Billal elrendezte a dolgot. Semmire sem volt bizonyíték.

Talán nemcsak a fájdalmak kopnak meg valamelyest, hanem a bosszúvágy is. Nasser sosem fektetne az üldözésünkbe nagy energiát, hiszen szerelmet nem érzett. Ha szerelmes lett volna Monába, mindenre képes lett volna, de a bosszúvágy nem olyan erős, mint a szerelem. Legalábbis ez a bosszúvágy Nasser és közöttem nem olyan erős, hiszen szinte testvérek vagyunk. Mindenesetre azzal tisztában vagyok, hogy válást sosem fog kijelenteni, annyira kegyes nem lesz, de a lelkem mélyén tudva, ismerve őt, kijelenthetem: Nasser hátat fordított nekünk és a múltnak. Egyébként azóta kétszer nősült, így hivatalosan most három felesége van. Szánalmasak vagyunk mindketten. Neki három asszony, akikből kettővel valós a házassága, nekem meg két asszony, akiken kívül mégis egy harmadikkal van csak igaz szerelmem.

Az utak, melyeken elindulunk, mindig kanyargósak, sosem tudni, merre vezetnek majd.

Egy ember van, aki sosem érdekelt igazán: Thana. Apámnak igaza volt,

ő csak egy eszköz volt. Sajnos vele kapcsolatban semmi sem alakult ki bennem. Nem a szerelemre vagy szeretetre gondolok, hiszen az egyértelmű volt, hogy nem is lesz, de azt reméltem, legalább valami felelősségérzet tanyát ver bennem. Egy ideig meg is volt, de aztán minden darabjaira hullott. Thanát folyton csak az érdekelte, hogy ő legyen a legfontosabb, ő adja és kapja a legtöbbet, de sajnos nem tudtuk megnyitni egymást. Beszélgetni mindig vele tudtam a legjobban, de ahol nincs intimitás, ott semmi sincs! Egyszerűen nem illettünk össze. Jó ideg hallani sem akart válásról, mindössze öt hete írt egy levelet, hogy fontolgatja a hivatalos válást. Két oka lehet erre. Az egyik a remény, ami talán azt sugallja neki, hogy válaszul hazamegyek, a másik meg az őszinte újrakezdés utáni vágy. Nagyon remélem, hogy az utóbbi. Rá sem nézhet más férfira, míg a feleségem, és ő még fiatal, gyönyörű nő. Előtte az élet. Egyetlen szavára elengedném őt, de várom, amíg kérni fogja. Persze jeleztem már felé, hogy válásunkkal kényelme nem csökkenne, továbbra is luxusban élhetne, de azt hiszem, ezt butaság volt hangsúlyoznom, hiszen Thana nem szegény családból való, ráadásul elég nagy hozományt írtam rá, így nincs mitől ijedeznie. Szerintem túlteng benne a büszkeség, de idővel úgyis rájön, hogy ha élni akar, levegőhöz akar jutni, akkor büszkeség ide vagy oda, ki kell dugnia a fejét a burokból.

Mona karja a derekam köré fonódik, a meztelen teste a hátamhoz simul, érzem, ahogy rám dönti a fejét. Megfogom a karját, elmosolyodom, tudom, hogy nem jön előrébb a testem takarásából, mert nem szereti ébredés után az erős napfényt. Simogatom a selymes bőrét, majd a számhoz emelve megcsókolom. Fordulnék hozzá, de ő határozottan csimpaszkodik, a feje sem mozdul a hátamról. Nem erőszakoskodom, mert mond valamit… Valamit, ami jelzi a szenvedését, nekem mégis a legcsodálatosabb mondat:

– Megint hányingerem van, Khalid…

„Király se lennék ott, ahol nem vagyok szabad.”

(Phaedrusz)

Köszönet

Köszönet mindenkinek, aki segítségemre volt „Az Arab” sorozat megírásában. Kutatómunkám folyamán csodálatos embereket ismertem meg. Képtelenség mindenkit felsorolni, de ők úgyis tudják, hogy rájuk gondolok.

Köszönet mindazoknak, akiknek akár cseppnyi munkája is van a sorozatban, de legfőképp szerkesztőnőmnek, aki velem karöltve simította végleges formára a könyveket.

Köszönet azoknak, akik bizalmat szavaztak ennek a sorozatnak, és elolvasták. Most, hogy lezárul „Az Arab” sorozat, csak remélni tudom, hogy újabb érzéseket adtam át, útitársaim voltatok, velem sírtatok, nevettetek…

Köszönöm!

اركش

Utószó

Annyi mindenkinek tartozom köszönettel azért, amiért író lehetek, de a legnagyobb köszönet téged illet, kedves olvasó, amiért értékes szabadidődet az én könyveim olvasására áldozod. Az írás számomra nem munka, hanem megtiszteltetés.

Amikor megindultam ezen a rögös úton, egy szintén szárnyait bontogató kiadó talált rám. Lehetőséget adtak nekem, és úgy indultunk egy lépcsőn fölfelé, hogy egymás kezét fogtuk, nem csak magunknak törtük az utat. A siker sosem egy embert illet. Pár sor mögött is rengeteg szakember és bizalom áll. Egy kiadó bízik az írójában, az író bízik a kiadójában, az olvasó pedig bízik az íróban. Ez egy csodálatos kör, amiben neked ugyanolyan szereped van, mint nekünk. Ezt jól megtanultam a maffia-trilógiám megjelenésekor, aminek minden része bestseller lett – az olvasóknak köszönhetően!

Sosem tagadtam, hogy elsősorban anya vagyok és nő, éppen ezért írok elmét és lelket megmozgató történetekről. Talán ennek köszönhető, hogy könyveimben mindig fontos a férfi-nő kapcsolat, szélsőséges érzések, helyzetek és a „mondani akarás”.

Remélem, legújabb regényem legalább annyira rátalál a saját útjára, mint az előzőek. Kívánok minden kedves olvasómnak kellemes időtöltést és képzeletbeli szárnyalást. Mert a könyv egy másik világ! Aki kinyitja a fedelét, olvasni kezdi, már bele is sétált…

Amennyiben írásaim elnyerték tetszésedet és neked is van véleményed, keress a hivatalos oldalaim egyikén.

[{1}] Francia szó, jelentése: ellentétes, ellentmondó.

[{2}] Idézet Dzsalál ad-Dín Rúmí perzsa filozófustól

álomgyár

A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó bűvész magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Az ő történeteiket hozzuk el az olvasóknak, Nektek.

Jelentkeznél? Írj nekünk!

konyvetirok@alomgyar.hu

Képzelj el egy női magazint… Elképzelted?

A ***Nőkorszak*** nem ilyen.

Hogy milyen?

NŐKORSZAK

Sokszínű, időnként felkavaró és nagyon életrevaló. Olyan online női magazin, melyben van élet, spiritusz, a cikkek rólad és neked szólnak, a jelenről, a múltról, a jövőről. Nőkről, akikre érdemes figyelni, akik példát mutatnak; nőkről, akik a múltban igazi forradalmárnak számítottak, és egyszerű, hétköznapi emberekről, akik mégis kiemelkednek a tömegből.

A ***Nőkorszak*** ilyen. Színes, mint az élet.

nokorszak.hu

DEE DUMAS
„GYÖNYÖRŰ GONDOLATOK, HIHETETLEN JÓ STÍLUSBAN!"
- NIITAABELL VILÁGA BLOG
DEE DUMAS
Marokkói szerelem
A TITOKZATOS ARAB VILÁG BŰVÖLETÉBEN
álomgyár
DEE DUMAS
Tiltott vágy
A MISZTIKUS KELET ÉS A SZENVEDÉLYES NYUGAT TALÁLKOZÁSA
álomgyár
A MISZTIKUS KELET ÉS A SZENVEDÉLYES NYUGAT TALÁLKOZÁSA

Egy szenvedélyes
és kalandos utazás
a mesés Indiába
BUDAI LOTTI
SHIRZAN SZERELME
Ágyas és úrnő 1
álomgyár
BUDAI LOTTI
SHIRZAN BOSSZÚJA
Ágyas és úrnő 2
álomgyár
Budai Lotti egy nagyszerű
történelmi regényt alkotott
NIKII BLOG

VÁGY - TRILÓGIA
„SZERETNÉD TUDNI, HOGY MIT TESZEK A NŐKKEL? AMIT CSAK AKAROK...”
Meghan March
VÁGY ÉS HATALOM
álomgyár
Meghan March
VÁGY ÉS KÉTSÉG
álomgyár
Meghan March
VÁGY ÉS SZERELEM
álomgyár
„MAGÁVAL RAGADÓ!”
- NEVER LET ME GO BLOG
„MINDEN PERCÉT ÉLVEZTEM!”
- COLLECTOR OF BOOK BOYFRIENDS

MILYEN LEHET MAGAD
MÖGÖTT HAGYNI MINDENT?
Sienna Cole
Négyszáz nap szabadság
álomgyár
„ENGEM LENYŰGÖZÖTT"
- T.C. LANG BLOGJA

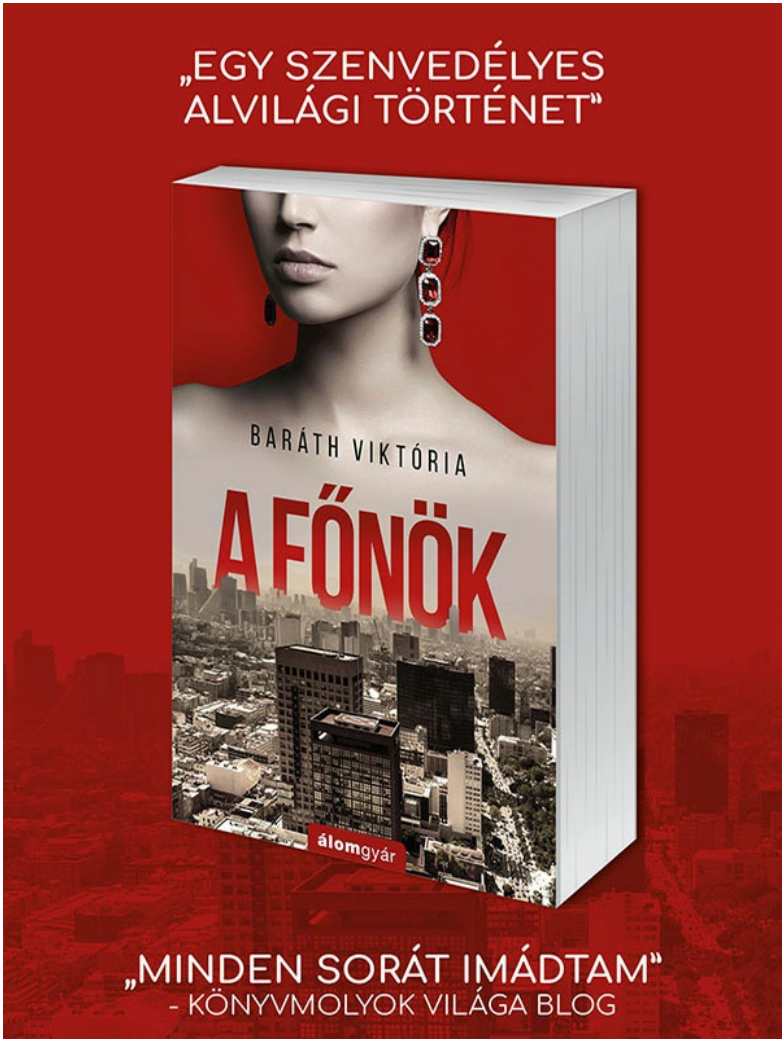
„EGY SZENVEDÉLYES ALVILÁGI TÖRTÉNET"
BARÁTH VIKTÓRIA
A FŐNÖK
álomgyár
„MINDEN SORÁT IMÁDTAM"
- KÖNYVMOLYOK VILÁGA BLOG

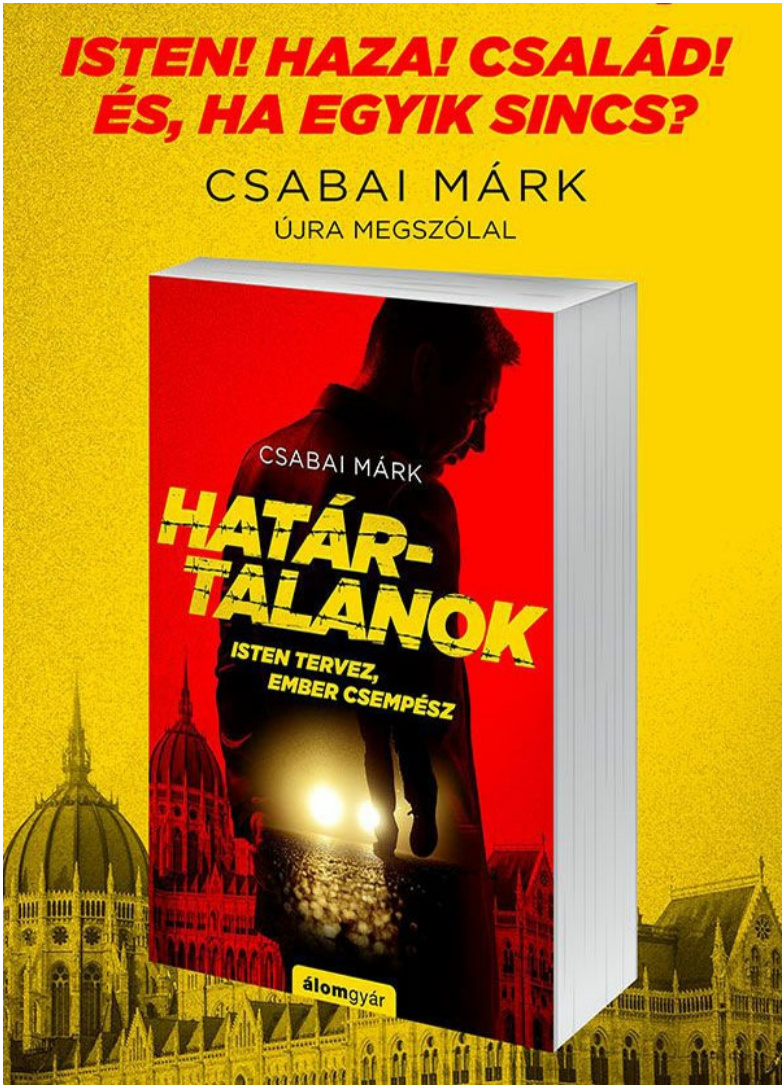
ISTEN! HAZA! CSALÁD!
ÉS, HA EGYIK SINCS?
CSABAI MÁRK
ÚJRA MEGSZÓLAL
CSABAI MÁRK
HATÁR-TALANOK
ISTEN TERVEZ, EMBER CSEMPÉSZ
álomgyár

TÖBB MINT 70 MILLIÓ
ELADOTT KÖNYV ÍRÓJA!
#1 New York Times bestseller szerző
FERN MICHAELS
Kesztyűs kézzel
Barátokkal könnyebb a teher
és édesebb a győzelem
Több mint
70 millió
álomgyár
#1 New York Times bestseller szerző
FERN MICHAELS
Elégtétel
Aki megalázz egy büszke nőt,
ne tervezzen nagy karriert.
Több mint
70 millió
álomgyár
„FERGETEGES! AZ ÉDES BOSSZÚ, AMI KREATÍV
ÉS NŐIES: IGAZI FERN MICHAELS-STÍLUS."
- PUBLISHER WEEKLY

ANNE L. GREEN

„VALÓS, ÉLETTEL TELI”
- ASHLEY ÉRTÉKEL BLOG

Anne L. Green a modern romantikus regények koronázatlan királynője. Finom erotikával fűszerezett történeteiben rendszerint váratlan fordulatokban gazdag, lélegzetelállító kalandok során izgulhatjuk végig a jóképű, magabiztos főhős és csinos, ám cserfes kiszemeltje egymásra találását.

New York Times és USA Tuday bestseller szerző
A lány sexy, a fiú megsebzett és mindketten vadak
KARINA HALLE
Bűnben született
ÁTKOZOTTAK 1.
álomgyár
KARINA HALLE
Veszélyes trükkök
ÁTKOZOTTAK 2.
álomgyár
KARINA HALLE
Bármi áron
ÁTKOZOTTAK 3.
álomgyár
„Függő lettem Karina Halle regényeitől"
CHELSEA M. CAMERON
a New York Times toplistás írója

A Maffia-trilógia

SZENVEDÉLYESEBB, BŐVÍTETT KIADÁS

„Csodálatosan újszerű, vagány,
merész és szókimondó."
My relationship with books blog

Egy feleség, aki nem hagyja veszni a házasságát.

Új romantikus-erotikus regény 2018 tavaszától.

USA Today bestseller szerző
SUE FORTIN
Sötét hazugságok és félelmetes igazságok
SISTER SISTER
Az egyik elveszett, a másik hazudott...
SUE FORTIN
az nemzetközi bestseller
álomgyár
A LÁNY AKI HAZUDOTT
Az igazság fáj...
SUE FORTIN
USA Today bestseller
álomgyár

EGY ÚJRAKEZDÉS
HIHETETLEN TÖRTÉNETE
J. K. Smith
Szerelem
hirdetésre
Ez lesz
életed kalandja,
vágj bele!
álomgyár
„AZ ÍRÓNŐ STÍLUSA KÖNNYED
ÉS MAGÁVAL RAGADÓ”
- ÍRÁSAIM TÁRHÁZA BLOG

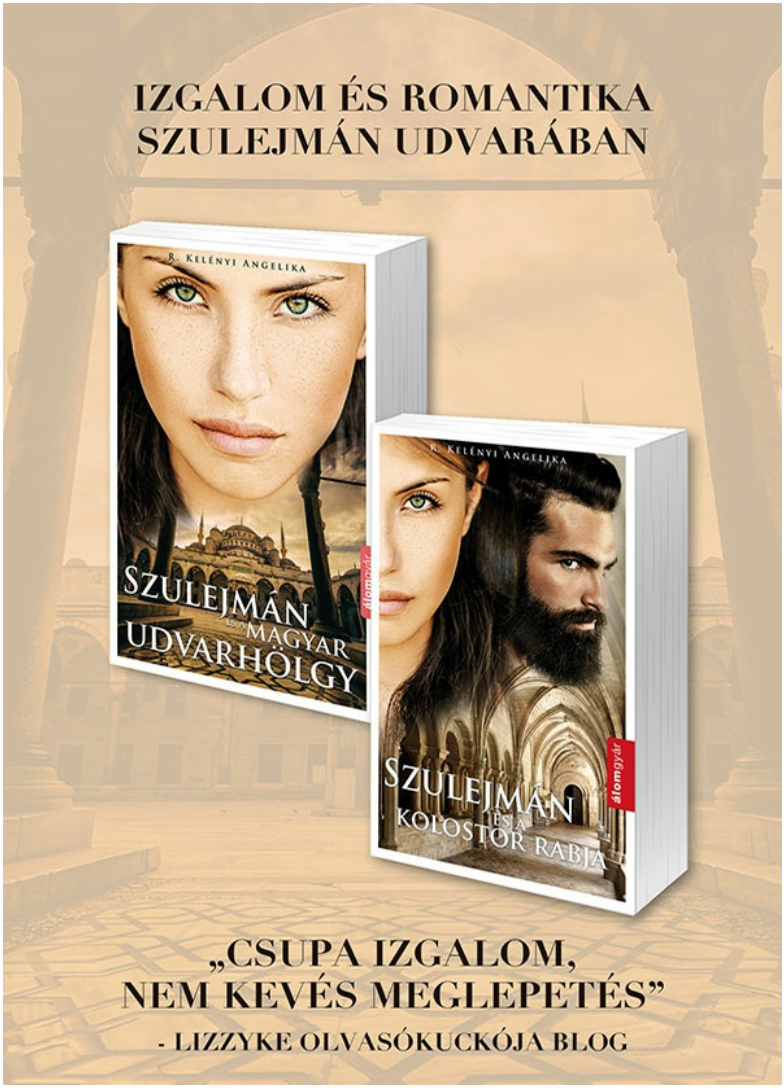
IZGALOM ÉS ROMANTIKA
SZULEJMÁN UDVARÁBAN
B. KELÉNYI ANGELIKA
SZULEJMÁN ÉS A MAGYAR UDVARHÖLGY
B. KELÉNYI ANGELIKA
SZULEJMÁN ÉS A KOLOSTOR RABJA
álomgyár
„CSUPA IZGALOM,
NEM KEVÉS MEGLEPETÉS”
- LIZZYKE OLVASÓKUCKÓJA BLOG

New York Times és USA Today bestseller szerző

KARINA HALLE

Újra hinni fogsz a szerelemben

„Sötét, szexi, durva, nagyon érzelmes."
Nick & Nereyda's Infinite Booklist

„Őrült mód faltam az oldalakat."
The Escapist Book Blog

AKARLAK. VÁROK RÁD.
A TIED VAGYOK.
New York Times és USA Today bestseller szerző
PAM GODWIN
VÁGYAKRA
HANGOLVA
Akarlak. Várok rád. A tied vagyok.
álomgyár
„NYERS, SÖTÉT, MÉGIS GYENGÉD...”
- ANNA ZAIRES
NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

SYLVIA DAY

„KEGYETLENÜL ÉRZÉKI...”

- BOOKLIST

Sylvia Day a New York Times és az USA Today nemzetközileg is elismert írója. Romantikus, szenvedélyes könyvei 28 országban tették őt bestsellerszerzővé. Erotikával fűszerezett történetei Magyarországon is elvarázsolják a női szíveket.

R. Kelényi Angelika

„HIHETETLENÜL TEHETSÉGES ÍRÓNŐ”

- Dorina_S (moly.hu)

Fabricuis Flóra 1600-as évekbeli lebilincselő és vérfagyasztó kalandjai először Báthory Erzsébet udvarába, majd egy itáliai bordélyba kalauzolják az olvasót. Vajon később, immár Párizsban megtalálja a boldogságot szerelme oldalán, vagy a féltékenység örök árnyékot vet életükre?

BORSA BROWN

AZ UTÓBBI ÉVEK LEGSIKERESEBB KÖNYVSOROZATA!

Borsa Brown egyedi, szókimondó, ugyanakkor érzelmes és szenvedélyes, erotikus írásai hamar az olvasók kedvenceivé váltak. Az Arab-sorozat utolsó, befejező kötete, melyben a sokak által megszeretett Szudairi család elbúcsúzik, ismét bővelkedik érzelmi magasságokban és mélységekben.